

ANALELE
UNIVERSITĂȚII DE VEST
din
TIMIȘOARA

SERIA
ȘTIINȚE FILOLOGICE

XLV
2007

COMITETUL DE REDACȚIE

Redactor responsabil:

Prof. Dr. **VASILE FRĂȚILĂ**

Redactor responsabil adjunct:

Prof. Dr. **ILEANA OANCEA**

Membri:

Prof. Dr. **IOSIF CHEIE**,

Prof. Dr. **TERESA FERRO** *doctor honoris causa* al

Universității de Vest din Timișoara (Universitatea din Udine – Italia),

Prof. Dr. **MARIA ILIESCU**, *doctor honoris causa* al Universității de Vest din

Timișoara (Universitatea din Innsbruck – Austria), Prof. Dr. **ȘTEFAN**

MUNTEANU, Prof. Dr. **ALEXANDRU NICULESCU**, *doctor honoris causa* al

Universității de Vest din Timișoara (Universitatea din Udine – Italia),

Prof. Dr. **ROXANA NUBERT**, Prof. Dr. **HORTENSIA PÂRLOG**,

Acad. **MARIUS SALA**, *doctor honoris causa* al Universității de Vest din

Timișoara, Conf. dr. **DOINA DAVID**, Prof. Dr. **G.I. TOHĂNEANU**,

Prof. Dr. **VASILE ȚÂRA**, Prof. Dr. **MARIA ȚENCHEA**

Secretari științifici de redacție:

Asist. drd. **ANA-MARIA POP**, lect. drd. **MONICA HUȚANU**,

Lect. dr. **BOGDAN ȚÂRA**

Tehnoredactare computerizată:

TITIANA KOVACS

!

Adresa redacției:

UNIVERSITATEA DE VEST DIN TIMIȘOARA
FACULTATEA DE LITERE, ISTORIE ȘI TEOLOGIE
Bulevardul Vasile Pârvan nr. 4
300223 Timișoara
ROMÂNIA

CUPRINS

LINGVISTICĂ

Florina-Maria BĂCILĂ, <i>Considerații privind omonimia în subdialectul bănățean</i>	7
Diana BOC-SÎNMĂRGIȚAN, <i>Toponimia văilor Bistra și Sebeș. Glosar</i>	15
Mirela-Ioana BORCHIN, <i>Valorile modale ale conjunctivului</i>	73
Emina CĂPĂLNĂȘAN, <i>Juxtapunerea incongruentă a unor morfeme – dezacord... cu și fără acord</i>	93
Adina CHIRILĂ, <i>Contribuție la delimitarea ariei sudice a lui striin în secolul al XVIII-lea</i>	99
Mirela Zamilia DANCIU, <i>Toponimia unor localități aflate la sud-vest de Timișoara (Ghilad, Banloc, Denta, Toager)</i>	107
Vasile FRĂȚILĂ, <i>Din oiconimia Banatului</i>	139
Lucian MICLĂUȘ, <i>Evoluția aromânilor din perspectivă demografică</i>	169
Nadia OBROCEA, <i>Acte de limbaj specifice limbajului religios românesc</i>	175
Elena-Tia SANDU, <i>Caesar – Historia inornata</i>	181
Cristina SICOE, Liviu ȚEGHIU, <i>Vocabularul general de orientare științifică și vocabularele de specialitate</i>	207
George Bogdan ȚĂRA, <i>Construcții cu verb suport în română și latină</i>	217
Liviu ȚEGHIU, <i>Structuri stabile în cursul intensiv de limba română</i>	227

LITERATURĂ

Gabriela GLĂVAN, <i>Constantin Fântâneru, Interior. Crizele identitare ale imaturității</i>	233
Florin OPRESCU, <i>Procesualitate și lirism</i>	243
Adrian STAN, <i>Fascinația abisului în poezia lui Baudelaire</i>	249
Dumitru TUCAN, <i>Textul dramatic între proiectul ficțional și cel spectacular. Lectura ficțională și lectura spectaculară</i>	269
Elena-Raluca WEBER, <i>Gottfried Kellers Winternacht: das Nichts in der Nix(e)</i>	281

RECENZII

Florina-Maria BĂCILĂ, <i>Omonimia în limba română. Privire monografică, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2007, 376 p. (Livia Vasiluță)</i>	291
---	-----

CONTENTS

LINGUISTICS

Florina-Maria BĂCILĂ, <i>Remarks regarding homonymy in the Banat subdialect</i>	7
Diana BOC-SÎNMĂRGHIȚAN, <i>The toponymy of The Bistra and The Sebeș Valleys. Glossary</i>	15
Mirela-Ioana BORCHIN, <i>The subjunctive mood. Modal values</i>	73
Emina CĂPĂLNĂȘAN, <i>The juxtaposition of inappropriate morphemes – to be or not to be an adverb</i>	93
Adina CHIRILĂ, <i>Contribution to the Delimitation of the Southern Area of Striin in the XVIIIth Century</i>	99
Mirela Zamilia DANCIU, <i>The toponymy of some towns situated in the south-western part of Timișoara (Ghilad, Banloc, Denta, Toager)</i>	107
Vasile FRĂȚILĂ, <i>From the oiconimy of the Banat region</i>	139
Lucian MICLĂUȘ, <i>The evolution of the Aromanians from a demographic perspective</i>	169
Nadia OBROCEA, <i>Typical speech acts in the Romanian religious vocabulary c</i>	175
Elena-Tia SANDU, <i>Caesar – Historia inornata</i>	181
Cristina SICOE, Liviu ȚEGHIU, <i>The general scientific vocabulary and the specialised vocabularies</i>	207
George Bogdan ȚĂRA, <i>Support verb constructions in the Romanian and Latin languages</i>	217
Liviu ȚEGHIU, <i>Language patterns in the Intensive Romanian language courses</i>	227

LITERATURE

Gabriela GLĂVAN, <i>Constantin Fântâneru, Interior. The Identity crises of Immaturity</i>	233
Florin OPRESCU, <i>Processuality and lirism</i>	243
Adrian STAN, <i>The fascination of the abiss in Baudelaire's poems</i>	249
Dumitru TUCAN, <i>The dramatic text between the fictional and the spectacular projects. Fictional reading and spectacular reading</i>	269
Elena-Raluca WEBER, <i>Gottfried Kellers Winternacht: das Nichts in der Nix(e)</i>	281

REVIEWS

Florina-Maria BĂCILĂ, <i>Omonimia în limba română. Privire monografică, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2007, 376 p. (Livia Vasiluță)</i>	291
---	-----

SOMMAIRE

LINGUISTIQUE

Florina-Maria BĂCILĂ, <i>Considérations sur l'homonymie dans le parler du Banat</i>	7
Diana BOC-SÎNMĂRGHIȚAN, <i>La toponymie des vallées de Bistra et de Sebeș. Glossaire</i>	15
Mirela-Ioana BORCHIN, <i>Les valeurs modales du subjonctif</i>	73
Emina CĂPĂLNĂȘAN, <i>La juxtaposition incongrue de certains morphèmes-désaccord... avec et sans accord</i>	93
Adina CHIRILĂ, <i>Contribution à la délimitation de l'aire méridionale de striin au XVIII-ème siècle</i>	99
Mirela Zamilia DANCIU, <i>La toponymie de certaines localités placées au sud-ouest de Timișoara (Ghilad, Banloc, Denta, Toager)</i>	107
Vasile FRĂȚILĂ, <i>Noms de lieux du Banat, provenant d'appellatifs topiques</i>	139
Lucian MICLĂUȘ, <i>L'évolution des aroumains. Perspective démographique</i>	169
Nadia OBROCEA, <i>Actes de langage spécifiques du langage religieux roumain</i>	175
Elena-Tia SANDU, <i>Caesar – Historia inornata</i>	181
Cristina SICOE, Liviu ȚEGHIU, <i>Le lexique général d'orientation scientifique et les langages de spécialité</i>	207
George Bogdan ȚÂRA, <i>Constructions à verbe support en roumain et en latin</i>	217
Liviu ȚEGHIU, <i>Expressions figées au cours intensif de langue roumaine</i>	227

LITTÉRATURE

Gabriela GLĂVAN, <i>Constantin Fântâneru, Interior. Les crises identitaires de l'immaturité</i>	233
Florin OPRESCU, <i>Processualité et lyrisme</i>	243
Adrian STAN, <i>Fascination de l'abîme dans la poésie de Baudelaire</i>	249
Dumitru TUCAN, <i>Le texte dramatique entre le projet fictionnel et le projet spectaculaire. La lecture fictionnelle et la lecture spectaculaire</i>	269
Elena-Raluca WEBER, <i>Gottfried Kellers Winternacht: das Nichts in der Nix(e)</i>	281

COMPTES RENDUS

Florina-Maria BĂCILĂ, <i>Omonimia în limba română. Privire monografică, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2007, 376 p. (Livia Vasiluță)</i>	291
---	-----

INHALTSVERZEICHNIS

LINGUISTIK

Florina-Maria BĂCILĂ, <i>Betrachtungen zur Homonymie in den Banater Mundarten</i>	7
Diana BOC-SÎNMĂRGHIȚAN, <i>Die Toponomastik in den der Bistra und Sebesch Tälern. Glossar</i>	15
Mirela-Ioana BORCHIN, <i>Die modalen Werte des Konjunktivs</i>	73
Emina CĂPĂLNĂȘAN, <i>Die inkongruente Nebeneinanderstellung mancher Morpheme – Unstimmigkeit ... mit und ohne Übereinstimmung</i>	93
Adina CHIRILĂ, <i>Beitrag zur südlichen Abgrenzung von striin im 18. Jahrhundert</i>	99
Mirela Zamilia DANCIU, <i>Die Toponomastik mancher im Südwesten Temeswars gelegenen Orte (Ghilad, Banloc, Denta, Toager)</i>	107
Vasile FRĂȚILĂ, <i>Über einige Ortsnamen des Banats</i>	139
Lucian MICLĂUȘ, <i>Die Entwicklung der Arumunen aus demographischer Sicht</i>	169
Nadia OBROCEA, <i>Sprachliche Charakteristika der rumänischen religiösen Sprache</i>	175
Elena-Tia SANDU, <i>Caesar – Historia inornata</i>	181
Cristina SICOE, Liviu ȚEGHIU, <i>Der wissenschaftlich orientierte Wortschatz und der Fachwortschatz</i>	207
George Bogdan ȚĂRA, <i>Konstruktionen mit Hilfsverb im Rumänischen und Lateinischen</i>	217
Liviu ȚEGHIU, <i>Stabile Strukturen im rumänischen Intensivkurs</i>	227

LITERATUR

Gabriela GLĂVAN, Constantin Fântâneru, <i>Das Innere. Die Identitätskrisen der Unreife</i>	233
Florin OPRESCU, <i>Prozessualität und Lyrismus</i>	243
Adrian STAN, <i>Faszination des Abgrunds in Baudelaires Lyrik</i>	249
Dumitru TUCAN, <i>Der dramatische Text zwischen dem fiktionalen und spektakulären Projekt. Die fiktionale und die spektakuläre Lektüre</i>	269
Elena-Raluca WEBER, <i>Gottfried Kellers Winternacht: das Nichts in der Nix(e)</i>	281

REZENSIONEN

Florina-Maria BĂCILĂ, <i>Omonimia în limba română. Privire monografică, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2007, 376 p. (Livia Vasiluță)</i>	291
---	-----

CONSIDERAȚII PRIVIND OMONIMIA ÎN SUBDIALECTUL BĂNĂȚEAN

de

Florina-Maria BĂCILĂ

Ca și celelalte serii lexicale, omonimele prezintă o stratificare pe verticală (în diacronie) și alta pe orizontală (dependentă de repartiția lor geografică și de valoarea funcțională). Într-un anumit moment al evoluției limbii și pentru o categorie determinată de vorbitori, o formă sonoră poate să corespundă unor omonime care, sincronice, nu se întâlnesc în limba literară și nici nu se concurează în comunicarea obișnuită¹. De reținut, în clasificarea acestora, rolul esențial ocupat de diferențierea pe sfere de utilizare: profesională, dialectală sau cultural-istorică, ceea ce relevă necesitatea unei perspective funcționale în abordarea omonimiei, care, ca și sinonimia, are în vedere unități aparținând sau nu aceluiași registru al limbii.

În strânsă legătură cu cele de mai sus se află și *omonimia la nivelul graiurilor populare*, mai ales că acestea prezintă sisteme fonologice proprii, unele deosebite de cel al limbii literare. Trăsăturile fonologice ale unui grai au un rol extrem de important în stabilirea opozițiilor morfologice, constituite adesea sub presiunea sistemului, cu scopul de a distinge anumite forme gramaticale. Ne vom opri, în continuare, asupra câtorva aspecte privind omonimia în subdialectul bănățean.

*

Astfel, caracterul dur sau moale al unor consoane are consecințe pe plan morfologic, determinând apariția unor flexive specifice de plural, a unor forme omofone și, respectiv, utilizarea anumitor mărci, în compensație, pentru a le distinge. Ariile fonetice sau fonologice conturate

¹ Pentru această problemă, vezi Florina-Maria Băcilă, *Omonimia în limba română. Privire monografică*, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2007, p. 193-194.

în subdialectul bănațean coincid, în general, cu cele morfologice din flexiunea substantivului.

Neutralizarea opoziției singular / plural se realizează²:

- la substantivele feminine al căror radical se termină în consoanele dure *s, z, ț, ȑ, ș, j, r* (vocala anterioară *e* final, precedată de aceste consoane, devine *ă*): *coasă, tăbliță, buță, cocoașă, (h)oară* etc.³ La unele substantive, în acest context, marca pluralului o constituie alternanțele fonetice din radical: *mustiață – mustieță; mustață – mustăță*. Caracterul dur al consoanelor amintite se manifestă și în finală absolută, provocând identitate între singularul și pluralul substantivelor masculine precum *hoț, mînd, moș*⁴ ori între formele verbale de persoanele I și a II-a singular ale indicativului prezent: (*eu / tu*) *cruț, (eu / tu) sugiț* (cf. și omonimia *paș*, sg. – *paș*, pl., cu singularul refăcut după plural, fapt ce caracterizează subdialectul bănațean și graiurile oltenești de nord-vest⁵, unde se întâlnește același tratament al dentalelor palatalizate și al africatelor ca în Banat);

- la unele substantive masculine formate cu sufixele de origine latină *-ar, -tor* (care prezintă *r* moale la singular și la plural⁶): *păcurari, morari, zidari, învățători* (*i* final asilabic se păstrează atât la derivatele cu sufixele *-ar, -er, -tor*, cât și la substantivele cu tema în vocală + *r*, de tipul *amnari*);

- la substantivul *coastă*, într-o arie situată în sudul Banatului: *coastă / cuastă* (sg. și pl.)⁷ și într-o arie restrânsă din nord-est: *coaste* (sg.

² Pentru discuția despre neutralizarea opoziției singular / plural, vezi Victorela Neagoe, *Subdialectul bănațean*, în TDR, p. 256.

³ Același fenomen se întâlnește și în graiurile oltenești de vest și de nord, unde, la trecerea spre cele bănațene, are loc crearea unor omonimii morfologice, din cauze fonetice, între singularul și pluralul substantivelor feminine de tipul *casă, frunză, căruță, nașă, coajă* etc. – vezi Ion Ionică, *Subdialectul muntean*, în TDR, p. 200; Valeriu Rusu, *Graiul din nord-vestul Olteniei. Fonetică. Considerații fonologice*, București, Editura Academiei, seria „Studii și monografii”, 1971, p. 103; Marin Petrișor, *Graiurile bufenilor din Banat. III*, în LR, XVII (1968), nr. 4, p. 307.

⁴ Formele de plural cu consoană finală dură (omofone cu cele de singular) sunt generale și în Oltenia – cf. Valeriu Rusu, *op. cit.*, p. 54 și p. 91. În schimb, în Muntenia, *l* scurt final se menține ca marcă a pluralului la nume: *nepoși, frași, munși, dinși, brazi, duzi, frumoși, golași* și a persoanei a II-a singular sau plural la verbe: *poși, dași, cîntași, auzi, coși, (te) îngrași* etc. – vezi Vasile Frățilă, *Probleme de dialectologie română*, Tipografia Universității din Timișoara, 1987, p. 93.

⁵ Pentru această problemă, vezi Marin Petrișor, *op. cit.*, p. 311; Valeriu Rusu, *op. cit.*, p. 91.

⁶ Aceste sufixe păstrează pe *r* muiat și în aproape toată Oltenia (chiar și în neologisme). Frecvența cea mai mare a formelor cu sufixul *-ar* la singular și la plural se constată în partea de nord-vest a Olteniei și în centrul provinciei – vezi Valeriu Rusu, *op. cit.*, p. 76-77.

⁷ Cf. *ibidem*, p. 83-84.

și pl.), așadar, în funcție de caracterul dur sau moale al consoanei *t*. În nordul Banatului, diferențierea singularului de plural se realizează ca în limba literară: *coastă* (sg.) – *coaste* (pl.);

- la substantivele formate cu sufixele augmentative sau moționale care au un *n* muiat: *vulpoń*, *iepuroń* (sg. și pl.).

Din cauza caracterului dur al africatelor rezultate din palatalizarea dentalelor *t*, *d* și al fricativelor *s*, *z*, *ș*, *j* în care se termină radicalul unor adjective (cf. și flexiunea substantivului), întâlnim în Banat următoarele fenomene:

- neutralizarea opoziției singular / plural: *pădukiăsă*, *sănătuasă*⁸, *uăkișă*, *pl'ěș*, formele respective devenind omofone;

- diferențierea singular / plural numai prin alternanțe vocalice în radical: *giasă* – *giేశă* / *đasă* – *đేశă*; *criață* – *crieță*. La aceleași adjective, datorită menținerii diftongului *ea* într-o arie situată în nord-vestul Banatului și în câteva sate de bufeni din sudul acestei regiuni, distincția nu se mai realizează prin variația radicalului, neutralizându-se atât opoziția singular / plural: *criață*, *giasă* (sg. și pl.), cât și aceea dintre indicativul și conjunctivul prezent, persoana a III-a singular și plural: *(el) visađa* – *(el să) visađa*⁹.

În nord-estul Banatului, se păstrează *i* după *r* forte, mai ales pe valea superioară a Begheiului: *riu*, *ripă*, *urit* etc., ajungându-se la omonimii cu termeni din limba literară precum: *rid*₁, vb. „râd” – *rid*₂, s.n.; *rimă*₁, s.f. „râmă” – *rimă*₂, s.f. „potrivire a sunetelor finale a două sau mai multe versuri”¹⁰. Tot în nord-estul Banatului, într-o arie restrânsă, dar și în sud-vestul Transilvaniei, ocluzivele palatale primare *k*, *g* se transformă în africatele *č*, *đ* și se confundă cu fonetismele rezultate din africatizarea ocluzivelor dentale. Neutralizarea opoziției dental / palatal duce la crearea unor omonime: *čem* corespunde formelor literare *tem* și *chem*; *camă* înseamnă „teamă” și „cheamă”; *cei* – „tei”¹¹ și „chei (pluralul lui *cheie*)”;

⁸ Vezi și *ibidem*, p. 44.

⁹ Pentru discuția despre aceste fenomene, vezi Victorela Neagoe, *Subdialectul bănățean*, în TDR, p. 248 și p. 260.

¹⁰ Vezi Vasile Frățilă, *op. cit.*, p. 112.

¹¹ Vezi și anecdota despre acea persoană care, bând ceai, îl întreabă pe un bănățean *de ce-i* ceaiul, la care acesta îi răspunde, nedumerit, că este *de cei* „de tei”; cf. și omonimia dintre termenul literar *tei*₁, s.m., și forma *tei*₂, pron. / adj. pron. posesiv „tăi”, frecventă în nord-estul Banatului. La pronumele posesive sunt de remarcat formele *a teų*, *a țea* etc., care au luat naștere prin analogie cu *a meu*, *a mea* și sunt mai recente decât africatizarea dentalelor urmate de vocalele anterioare *e*, *i* și de diftongul *ea*; altfel, ar fi trebuit să avem *(a) *ćeų*, *(a) *ča* – vezi Vasile Frățilă, *op. cit.*, p. 121.

păr'êce – „perete” și „pereche”; alături de *unde* „unde”, apar forme ca *dem* pentru „ghem” și „gem” etc.¹²

Sonantele *n*, *l* și *r*, sub influența unui element palatal următor (*e*, *i*, *e* semivocalic din diftongul *ea* sau *i* scurt asilabic), se înmoaie, fiind pronunțate *ń*, *l'*, *r'*. Fenomenul este caracteristic subdialectului bănățean, în care toate cele trei consoane au variante înmuiate. Este necesar să se facă distincția între *ń* (*n* muiat provenit din *n* urmat de *e*, *i* și de diftongul *ea*), care cuprinde și toate graiurile dacoromâne de la nord de Mureș, și *ń* arhaic (provenit din *n* + *e*, *i* în hiat sau *i* flexionar în elementele latinești ori *n* + *i* în elementele slave vechi și maghiare), specific Banatului și căruia, în restul graiurilor dacoromâne și în limba literară, îi corespunde un *i* semivocalic (cf. omonimia dintre *vińě*, vb. „(el) vine” < lat. *venīt*, și *vińě*, s.f. „vie” < lat. *vīnea*)¹³.

Prin dispariția lui iot, în urma articulării lui tot mai slabe, în graiurile din Banat și din vestul Olteniei, toate cuvintele care înainte posedau grupul labială + iot + vocală s-au redus la grupul labială + vocală. În aceste arii, cuvintele respective au în componența lor cu un fonem mai puțin decât în unele graiuri din Muntenia și din estul Olteniei și decât în limba literară. Ca urmare a acestei evoluții fonetice, s-a ajuns la omofonie: astfel, în Banat și în vestul Olteniei, forma *perĭ* reprezintă atât persoana a II-a a indicativului prezent de la verbul *a pieri*, cât și pluralul substantivului *păr*. Persoana a III-a a indicativului prezent de la verbul *a pieri* și pluralul lui *pară* au aceeași formă, *pere*; tot printr-o formă unică, *mere*, sunt redată alte două cuvinte diferite: substantivul feminin *miere* și pluralul substantivului neutru *măr*¹⁴.

Dispariția lui iot a determinat crearea unor serii de omonime. În unele graiuri din Banat, a avut loc o nouă transformare fonetică: depalatalizarea consoanei *r'* în pluralele *pere*, *mere*, ajungându-se, astfel, la

¹² Vezi Victorela Neagoe, *Subdialectul bănățean*, în TDR, p. 251; Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, în Marius Sala (coord.), *Enciclopedia limbii române*, București, Editura Univers Enciclopedic, 2001, p. 373, s.v. *neutralizare opoziții fonologice*; cf., în contextul africativizării dentalelor, și omonimia dintre *a turcí₁* „a turti” și *a turci₂* (în limba literară) „a (se) asimila cu populația turcă”.

¹³ Vezi Vasile Frățilă, *op. cit.*, p. 116-117; Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, *Subdialectul bănățean*, în Matilda Caragiu Marioțeanu, Ștefan Giosu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Romulus Todoran, *Dialectologie română*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1977, p. 148-149.

¹⁴ Vezi Grigore Rusu, *Structura fonologică a graiurilor dacoromâne*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983, p. 119-120; Emil Petrovici, *Fenomenul de sinarmonism în fonetica istorică a limbii române*, în CL, II (1957), p. 100; cf. și următoarea anecdotă al cărei efect umoristic mizează pe omonimia dintre *mere*, s.n. pl. < *măr*, și forma verbală *mere* „merge” (specifică graiurilor din Ardeal): un oltean împinge o roabă cu mere prin Cluj și strigă (făcând reclamă): „*Mere! Mere!*”, la care clujeanul răspunde: „*Mere* («merge») dacă împingi!”

formele *peră*, *meră* (de fapt, *pieră*, *mieră*, întrucât, în Banat, *e* se și preiotează). În urma acestei transformări, omonimiile de mai sus au fost înlăturate. Opoziția dintre *r'* (*r* cu timbru palatal + vocala anterioară *e*) și *r* dur, velarizator (+ mediala *ă*) a preluat funcția distinctivă, deosebind formele *pere*, vb. „piere”, *mere*, s.f. „miere”, de formele *peră*, s.f. pl. „pere”, *meră*, s.n. pl. „mere”¹⁵.

În subdialectul bănățean, are loc depalatalizarea labialei *m* în formele conjuncte de dativ ale pronumelui personal de persoana I singular *îmi*, *mi-*, *-mi*, *-mi-*, care se pronunță cu dispariția iotului în diftongii ascendenți după labiale (**m-o** *adus*, **m-o** *dat*, **m-o** *făcut*, **m-o** *spus*), ajungându-se la simplificarea sistemului de clitice ale pronumelui personal de persoana I, dar și la confuzii cu formele conjuncte de acuzativ ale aceluiași pronume: de pildă, **m-o** *făcut* poate însemna „mi-a făcut” sau „m-a făcut”. S-a pornit, probabil, de la cazurile în care depalatalizarea lui *m* s-a produs prin asimilare la consoana următoare, în fonetică sintactică (**îm** *dă*)¹⁶, de unde fenomenul s-a generalizat în situațiile când cliticul era urmat de pauză sau de o vocală, prin analogie și cu **ț-o** *dat*, **ș-o** *dat*, unde *i* a amuțit sub influența caracterului dur al consoanelor *ț* și *ș*¹⁷.

În Banat, *mierță* nu înseamnă, cum ar fi de așteptat, „unitate de măsură pentru cereale”, ci este pluralul unei forme de singular *marță* „marți”, întrucât *-e* devine *-ă* după *ț* (cu alternanța *a* la singular / *e* la plural, ca în *brazdă* – *brîezdă*). Subdialectul bănățean manifestă o anumită preferință pentru pluralul în *-i* asilabic, care după consoanele dure dispare (la substantivele de declinarea I terminate la singular în *-ă*), astfel că *boț*₁, s.f. pl. < *boată* „băț”, este omonimul lui *boț*₂, s.n. „cocoloș”, pe care-l regăsim în celebra frază din *Amintirile* lui Creangă, despre „*boțul* cu ochi”

¹⁵ E posibil ca, în aceste situații, să avem de-a face cu păstrarea, în Banat, a formelor etimologice *pîra*, *mela*, iar reflexul *ă* să reprezinte evoluția normală a lui *a* latinesc de la formele de plural citate (cf. CDDE 1326, s.v. *păr*, și PEW 1264, s.v. *pară*; CDDE 1045 și PEW 1023, s.v. *măr*; Vasile Frățilă, *Contribuții lingvistice*, Timișoara, Editura de Vest, 1993, p. 26-27).

¹⁶ Unele fapte de fonetică sintactică influențează sistemul fonologic și morfologic al limbii. Sunt cazuri în care prezența sau absența unor foneme, a unor desinențe duc la neutralizarea opozițiilor (deci, la omonimie morfologică), dar există alte elemente care contribuie la înțelegerea comunicării: de exemplu, dacă *t* final al participiului dispare în fonetică sintactică, forma verbală (*i-*)**am da** (*și lui*) corespunde atât persoanei I singular și plural a perfectului compus, cât și persoanei I plural a condiționalului-optativ prezent de la verbul *a da*.

¹⁷ Pentru această problemă, vezi Dorin Urițescu, *Sincronie și diacronie. Fonetismul unor graiuri din nordul Banatului*, ediția a doua, revăzută și adăugită, Cluj-Napoca, Editura Clusium, 2007, p. 204-208, capitolul *Depalatalizarea consoanei [m] în formele atone de dativ ale pronumelui personal*; Vasile Frățilă, *Probleme de dialectologie română*, p. 121; Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, *Subdialectul bănățean*, în idem et alii, *Dialectologie română*, p. 151.

din Humulești; tot un plural, de această dată cel al lui *fier* – *fiară*₁, frecvent în sudul Banatului, este omonimul lui *fiară*₂, s.f. „animal sălbatic”.

O serie de verbe de conjugările I și a IV-a, care, în limba literară și în subdialectul muntean, se conjugă la indicativul și la conjunctivul prezent cu sufixele *-ez*, respectiv *-esc*, apar în subdialectul bănățean, ca și în alte graiuri de peste munți, fără sufix, ajungându-se la omonimii de tipul: *săr* „sărez” < vb. *a sara* – *săr* „sar” < vb. *a sări*; *lucru* „lucrez” < vb. *a lucra* – *lucru*, s.n.; *prînd* „prânzesc” < vb. *a prânzi* – *prînd*, s.n.; *șină* „cinează” < vb. *a cina* – *șină*, s.f.¹⁸ Persoana a III-a a indicativului prezent *însată* „încetează” devine omonimă cu adjectivul feminin *însată* „înceată”, rămânând, și în urma desuffixării, identică formal cu imperativul aceluiași verb¹⁹.

Verbul *a ploua* are, în Banat, infinitivul *a ploia*, iar indicativul prezent, persoana a III-a singular, *ploaie*, intră în omonimie lexico-gramaticală cu substantivul *ploaie*.

O omofonie la nivel construcțional se referă la faptul că, în graiurile din Banat, verbul *a fi* se conjugă la indicativ prezent, persoana I singular și plural și persoana a II-a plural, cu forme pronominale proclitice de dativ, ajungându-se la structuri precum (*io*) *mi-s* (omofonă cu angl. *miss* „regină a frumuseții”)²⁰, (*noi*) *hi-s*, (*voi*) *vi-s* (omofonă cu *vis*, s.n.)²¹.

O inovație specifică subdialectului bănățean este apariția desinenței *-u* la persoana a III-a plural a indicativului imperfect, care a devenit normă a românei literare spre mijlocul secolului al XIX-lea. Totuși, în Almăj, se înregistrează și forme etimologice de plural (fără desinența *-u*).

Conjunctivul perfect nu cunoaște omonimia din limba literară, întrucât este alcătuit din conjunctivul prezent al verbului *a fi* (variabil după număr și persoană) și participiul verbului de conjugat: *să fiu făcut*, *să fi* *făcut*, *să fi* *fi* *făcut*, *să fi* *fi* *făcut*, *să fim făcut*, *să fiți făcut*, *să fi* *fi* *făcut*, însă, la unele forme, există riscul omonimiei cu diateza pasivă (de pildă, forma *să fiu bătut* reprezintă fie conjunctivul perfect activ, persoana I singular, fie conjunctivul prezent pasiv, aceeași persoană)²².

¹⁸ Cf. și omonimia lexico-gramaticală dintre *cin* (reg.) „cinez” < vb. *a cina*, ind. prez., pers. I sg., și *cin*, s.n. (înv.) „rang, tagmă (preotească sau călugărească)”.

¹⁹ Acest fapt morfologic cunoaște o largă circulație și în graiurile din Transilvania; cf., în Crișana, formele (*să*) *scurt* „(să) scurtez”, *lumină* „luminează” – vezi Vasile Frățilă, *Probleme de dialectologie română*, p. 150; Teofil Teaha, *Graiul din valea Crișului Negru*, București, Editura Academiei, 1961, p. 94-95.

²⁰ De unde și următoarea anecdotă: „– Unde găsești cele mai frumoase fete din lume? – În Banat, pentru că aici toate zic *mi-s* (!)”.

²¹ Pentru aceste aspecte, vezi Vasile Frățilă, *Probleme de dialectologie română*, p. 123; Victorela Neagoe, *Subdialectul bănățean*, în TDR, p. 262.

²² Vezi Vasile Frățilă, *Probleme de dialectologie română*, p. 124; idem, *Contribuții lingvistice*, p. 66.

Substantivul neutru *căput*₁ „veston” < magh. *kaput* „idem” (< germ. *Kaput* < it. *capotto*) este omonim cu *căput*₂, s.n. „poartă” < magh. *kapu* „idem” + -t (desinența acuzativului), substantiv des întâlnit în graiurile din Transilvania; vezi și omonimiile dintre termeni sau forme caracteristice subdialectului bănățean (primele din perechile / seriile citate) și cuvinte din limba literară: *bete*₁, s.f. pl. < *bată* „îndoitura de la gâtul sau de la mânecile cămășii” – *bete*₂, adj. f. pl. < *beată*; *crame*₁, s.f. pl. „jumări” – *crame*₂, s.f. pl. < *cramă* „magazin de băuturi alcoolice”; *a împăca*₁ „a plăti” – *a împăca*₂ „a împăciui, a satisface”; *nor*₁, s.f. „noră” (formă etimologică din lat. *nurus*) – *nor*₂, s.m. < lat. *nubilum*; *oară*₁, s.f. (mai ales la pl.) „nume generic dat păsărilor de curte; orătanie” – *oară*₂, s.f. „timpul sau momentul în care are loc un fapt”; *par*₁, s.n. „pahar” – *par*₂, s.m. – *par*₃, adj.; *rât*₁, s.n. „șes cu iarbă (de-a lungul unei ape curgătoare); livadă” – *rât*₂, s.n. „botul porcului” etc. În schimb, în Banat nu există, de pildă, omonimia dintre *liliac*₁, s.m. „arbore din familia oleaceelor”, și *liliac*₂, s.m. „specie de mamifer insectivor asemănător cu șoarecele”, întrucât, în locul primului termen, se întrebuințează *iorgovan* < srb. *jorgovan*.

Semnalăm și două cazuri de omografie: substantivul masculin *arête* (pronunțat, în subdialectul bănățean, *ar'êce*) „berbec (nejugănit și nebătut)” < lat. *arietem* se scrie la fel cu pluralul *ărete* (rostit, în Banat, *ăr'êce*) < *ăret*, s.n. „ținut, împrejurimi” < lat. *halitus*; cf. și *ćînerl̩*, s.m. pl. / adj. m. pl. < *ćînăr* „tânăr” – *ćînerl̩*, s.n. „farfurie”.

*

După cum se observă, cazuri interesante de omonimie lexicală, lexico-gramaticală și morfologică se întâlnesc nu numai în româna literară, ci și în graiurile populare, fenomenul având consecințe importante și la nivelul acestor varietăți dialectale²³. Cercetarea atentă a unor asemenea situații ar duce, desigur, la îmbogățirea inventarului de omonime al limbii noastre.

*

ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

CDDE = I.-A. Candrea, Ovid Densusianu, *Dicționarul etimologic al limbii române. Elementele latine (A – Putea)*, București, Socec, 1914.

²³ Vezi studiul nostru *Mijloace «terapeutice» ale omonimiei la nivel dialectal*, în *Studia in honorem magistri Vasile Frățilă*. Volum coordonat de Maria Micle și Vasile Lațiu, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2005, p. 101-111, unde am discutat, exemplificând, despre căile de evitare a omonimiei în graiurile populare românești.

CL = „Cercetări de lingvistică”, Cluj, I, 1956 ș.u.

LR = „Limba română”, București, I, 1952 ș.u.

PEW = Sextil Pușcariu, *Etymologisches Wörterbuch der rumänischen Sprache. Lateinisches Element mit Berücksichtigung aller romanischen Sprachen*, zweite, unveränderte Auflage, Heidelberg, 1975.

TDR = Valeriu Rusu (coord.), *Tratat de dialectologie românească*, Craiova, Scrisul Românesc, 1984.

CONSIDÉRATIONS SUR L'HOMONYMIE DANS LE PARLER DU BANAT (Résumé)

L'article se propose de relever l'idée que l'homonymie a des conséquences importantes non seulement sur le plan du système linguistique en général, mais aussi au niveau des variétés dialectales du roumain. Nous avons choisi d'illustrer ce phénomène par l'intermédiaire de quelques exemples intéressants d'homonymes lexicaux, lexico-grammaticaux et morphologiques rencontrés dans le parler du Banat. En outre, il faut avoir en vue que les traits caractéristiques de chaque parler ont un rôle essentiel pour la réalisation des oppositions morphologiques, constituées souvent sous la pression du système, afin de faire la distinction entre certaines formes grammaticales.

TOPONIMIA VĂILOR BISTRA ȘI SEBEȘ. GLOSAR (I)

de

Diana BOC-SÎNMĂRGIȚAN

Lucrarea de față reprezintă un capitol dintr-o lucrare mai amplă privind *Toponimia văilor Bistra și Sebeș*.

Materialul toponimic a fost cules prin anchete la fața locului, apelându-se în egală măsură și la lucrările de toponimie (dicționare, monografii, articole, studii), la culegeri de documente, la lucrări istorice și memorialistice, ghiduri, planuri etc. Localitățile ale căror nume topice au făcut obiectul nostru de studiu sunt așezate de-a lungul văilor Bistra (localitățile: Băuțar, Bucova, Cireșa, Ciuta, Cornișoru, Glimboca, Iaz, Măgura, Mal, Marga, Măru, Obreja, Ohaba, Oțelu Roșu, Poiana Mărului, Preveciori, Rusca Montană, Ruschița, Valea Bistrei, Vama Marga, Var, Voislova, Zăvoi) și Sebeș (localitățile: Borlova, Caransebeș, Cicleni, Dalcu, Turnu Ruieni, Zervești, Zlagna), principali afluenți ai râului Timiș.

A

Afinăru Măre (RusM) – pârau, izvorăște din Vârful Padeș și se varsă în Lozna. – După top. **Afinaru* < s. *afinar* „tufă de afin” (înregistrat de DA pentru Hațeg) (DEX) + determ. adj. *mare* (DTB, I, 3).

Afinăru Mic (RusM) – pârau, izvorăște din Vârful Padeș și se varsă în Lozna. – După top. **Afinaru* (v. *supra*) + determ. adj. *mic*

Aglicea [aglísa] (Mal) – teren în pantă, arabil. – După s. reg. Ban. *aglice* (DA) s. v. *aglică* „plantă erbacee din familia Rosaceelor” (DTB, I, 4).

Albina (Bor) – pădure de foioase pe valea râului Slătinoara. – După antrop. *Albina* (DOR, 180, cf. și Densusianu, Ț.H., 83 care înregistrează numele de capră *Albina*) sau s. *albină* (DTB, I, 7).

Aléa Alunișului (Car) – stradă. – După s. *alee* „drum într-un parc, într-o grădină etc. așternut cu nisip sau cu prundiș și mărginit de arbori sau de flori. Stradă plantată cu arbori; stradă îngustă și scurtă; stradelă, intrare. Spațiu de circulație, mărginit pe ambele părți de elemente arhitecturale” (< fr. *allée*) (DEX) + determ. subst. *aluniș* „pădurice, desiș de aluni” (DEX) (gen.).

Aléa Bujórulei (Car) – stradă. – După s. *alee* + determ. subst. *bujor* (gen.).

Aléea Grădiniței (Car) – stradă. – După s. *alee* + determ. subst. *grădiniță* (gen.).

Aléea Independenței (Car) – stradă. – După s. *alee* + determ. subst. *independență*, cu referire la Ziua Independenței (gen.).

Aléea Liliăcului (Car) – stradă. – După s. *alee* + determ. subst. *liliiac* „arbusc înalt cu frunze ovale, cu flori plăcut mirositoare, albe sau colorate în diferite nuanțe de violet sau albastru-violet, crescute în formă de buchete, cultivat ca plantă ornamentală; iorgovan, mălin (*Syringa vulgaris*). Floarea acestui arbusc” (< tc. *leylâk*. Cf. bg. *liuleak*) (DEX) (gen.).

Aléea Mărășești (Car) – stradă. – După s. *alee* + determ. topon. *Mărășești* (top. istoric).

Aléea Narciselor (Car) – stradă. – După s. *alee* + determ. subst. *narcisă* (gen. pl.).

Aléea Oitúz (Car) – stradă. – După s. *alee* + determ. top. *Oituz* (cu rezonanță istorică) (< tc. *otuz*, *oltuz* „treizeci”) (cf. Iordan, *Top. rom.*, 280).

Aléea Sportivilor (Car) – stradă. – După s. *alee* + determ. subst. *sportiv* (gen. pl.).

Aléea Trandafirilor (Car) – stradă. – După s. *alee* + determ. subst. *trandafir* (gen. pl.).

Alúnu (RusM) – pârau, izvorăște din Scărișoara. – După s. *alun* „arbusc cu frunze rotunde, păroase pe dos, cu flori monoice, cele masculine sub formă de amenți, și cu fructe comestibile (*Corylus avellana*)” (DTB, I, 14).

Andriléști (Zer) – terenuri agricole. – După n. grup *andriléști* < antrop. *Andrilă* (DTB, I, 16).

Ánini (Mal) – teren arabil. – După s. *anin* (pl.) „nume dat mai multor specii de arbori cu frunze ovale, dințate, și cu flori verzui-roșiatice, grupate în amenți (*Alnus*) (DEX) (< lat. **alpinus*, de la *alnus* (Hasdeu 1205; Densusianu, *Hlr.* 119; Candrea, *Conv. lit.*, XXXIX, 1120; Pușcariu 90; REW 375a; DAR; Rosetti, *Rhotacisme*, 20). Pentru cuvântul lat., cf. Meillet s. v. *alnus*. Alternanța *arin* – *anin* pare să arate că trebuie plecat de la o formă disimilată **alinus* > *arin*, care ulterior s-ar fi asimilat: *arin* > *anin*. Ambele forme românești se bucură de mare circulație, *anin* mai ales în Muntenia și Banat. Schimbarea de accent trebuie să fie proprie lat. Meyer-Lübke, *ZRPh.*, VIII, 147, Hasdeu și Densusianu consideră forma *anin* anterioară lui *arin* (DER).

Ánini (OR) – șes arabil. – După s. *ánin*, (pl.) var. bănățeană, cu accentul pe prima silabă, a lui *anín* (DTB, I, 17).

Ánini (Var) – deal cu pădure. – După s. *anin* (pl.).

Áninii Strúgului (Var) – deal cu pădure. – După top. *Anini* + determ. topon. **Strugu* (< s. *strug* „unealtă de tâmplărie folosită la cojirea (și cioplirea) unui lemn (rotund); cuțitoaie” (DEX) (gen.).

Apa Bucovei [~búcovi] (Băț) – pârau. – După s. *apă* „pârau” + determ. topon. *Bucova* (gen.) < adj. *bukovă* „de fag” prin substantivizare; v. și top. scr. *Bukova Glava*, *Bukovo*, RCM. V. și Iordan, *Top. rom.*, 66-67, Petrovici, SDT, 290, DTB, I, 137.

Apa de la Dealu Negru [~di la dálu négru] (M) – pârau, izvorăște de la La Șor și se varsă în Prodana. – După s. *apă* + determ. topon. *Dealu Negru* precedat de prep. comp. *de la*.

Ápa Prislópului (M) – pârau. – După s. *apă* + determ. topon. *Prislop* < s. *prislop* „loc adâncit în formă de șa sau de curmătură care separă două culmi de munte sau de deal; trecătoare îngustă între munți, situată la înălțime și având formă de șa” (DLR), „trecătoare în formă de șa, curmătură” (cf. Petrovici, SDT, 225-236, v. și TTRT (Sălaj), 265).

Ápa Sárbului (TRu) – pârau, izvorăște din Dealu Turnului și se varsă în Slatina. – După s. *apă* + determ. antrop., n. fam. *Sárbu* (DNFR, 417) (gen.).

Aria [árija] (Zăv) – culme de deal cu fânețe și teren arabil. – După s. *arie* „loc special amenajat unde se adună și se treieră cerealele” (DEX). V. și DTB, I, 23.

Ária Máre (Vos) – șes cu pășune. – După top. **Arie* + determ. adj. *mare*.

Ária Mică (Vos) – șes cu pășune. – După top. **Arie* + determ. adj. *mică*.

Árie (Măg) – teren arabil. – După s. *arie*.

Arșiță [arșiță] (Bcv) – deal cu fânețe „o față cam ră”. – După s. *arșiță* „parte a muntelui către soare” (DA), „coastă pietroasă, neroditoare a unui deal” (CADE). V. și Iordan, *Top. rom.*, 108, DTB, I, 26, Frățilă, STD, 52 < lat. pop. **arsicia*, forma feminină a adj. **arsicius*, -a, -um „care arde” (DA).

Ascuțita [ascuțita] (Glb) – pădure de foioase și conifere. – După adj. *ascuțit*, prin substantivizare (v. DTB, I, 28, Iordan, *Top. rom.* 109).

Ascuțita Máre [ascuțita~] (Ciut) – deal cu pădure. – După top. **Ascuțita* + determ. adj. *mare*.

Ascuțita Máre (Glb) – deal. – După top. *Ascuțita* + determ. adj. *mare*.

Ascuțita Máre (Obr) – deal împădurit. – După top. *Ascuțita* + determ. adj. *mare*.

Ascuțita Máre (OR) – deal cu pădure. – După top. *Ascuțita* + determ. adj. *mare*.

Ascuțita Mare (RusM) – deal cu pădure. – După top. *Ascuțita* + determ. adj. *mare*.

Ascuțita Mică (Glb) – deal. – După top. *Ascuțita* + determ. adj. *mic*.

Ascuțita Mică (Obr) – deal împădurit. – După top. *Ascuțita* + determ. adj. *mic*.

Ascuțita Mică (OR) – deal cu pădure. – După top. *Ascuțita* + determ. adj. *mic*.

Ascuțita Mică (RusM) – deal cu pădure. – După top. *Ascuțita* + determ. adj. *mic*.

Ascuțita Porcului [ascuțita pórcului] (RusM) – parte de deal. – După top. *Ascuțita* + determ. subst. *porc* (gen.).

Ascuțita Scărișorii [ascuțita scărișuóri] (RusM) – parte de deal. – După top. *Ascuțita* + determ. topon. *Scărișoara* (gen.).

B

Babini [bábiń] (M) – culme, deal cu fânețe „loc de fînăț întră Stîrna și Mărgăneasca”. – După n. grup. *babini* (< antrop. *Babin* (DFNFR, I, 116), cf. și

Babîn (DOR, 185) s. v. *Baba* (DNFR, 42)), cf. și scr. *babin*, adj. pos. „al babei, al lui baba”, *băbina* (*dușica*), *bábina* (*žila*), numele unei flori (VUK *apud* DTB, I, 31).

Babini (Vos) – teren în pantă cu fânețe și pomi fructiferi. V. *supra*.

Báca (Var) – poiană „târsătă” cu izlaz. – După antrop. *Baca* (DOR, 185) s. v. *Bac* (DNFR, 42, DFNFR, I, 118, v. și DTB, I, 31).

Báca Máre (Obr) – deal în Masivul Țarcu. – După top. *Baca* + determ. adj. *mare*.

Báca Mică (Obr) – deal în Masivul Țarcu. – După top. *Baca* + determ. adj. *mică*.

Báia (Glb) – deal cu fânețe și pădure. – După s. *baie* „mină” < magh. *bánya* (DTB, I, 34), „loc cu izvoare tămăduitoare, loc de scaldă” (DA). Cf. și antrop. *Baia* (DFNFR, I, 126).

Baia (Glb) – pârau, izvorăște din pădurea Baia. V. *supra*.

Baia (Obr) – deal cu fânețe și pădure. V. *supra*.

Baia (OR) – pârau, izvorăște din pădurea Baia și trece prin hotarul orașului Oțelu Roșu. V. *supra*.

Baia de Piatră (Bcv) – carieră de marmură. – După s. *baie* „mină” + determ. subst. *piatră* cu prep. *de*.

Baia de Piatră (RusM) – parte de sat. V. *supra*.

Baicu [bájicu] (TRu) – munte. – După antrop. *Baicu* (Pașca, ȚO, 167-168, DOR, 187, Pătruț, OR, 17, 19, 20 *apud* DTB, I, 34, DNFR, I, 127).

Baieru [bájieru] (Bor) – izvor. – După antrop. *Baieru* (DNFR, 44) sau scr. *Bàir*, *bajer*, „deal, colină” (SKOK, I, 93 s.v. *bair*), cf. și scr. *bàjer* și hidronimul *Bajer* (SKOK, I, 94 *apud* DTB, I, 34).

Baieru (Bor) – pădure de foioase. V. *supra*.

Bálca (Bor) – pădure de foioase și rășinoase pe valea pârauului Balca. – După antrop. *Balca* (DOR, 188, Pătruț, OR, 85, DTB, I, 35, DFNFR, I, 134).

Bálotă (Cir) – teren arabil. – După antrop. *Balotă* (Pătruț, OR, 13, DNFR, 43, DTB, I, 37) < hipoc. *Balu* (< *Balomir*) + suf. *-otă*).

Balota (Măg) – șes cu teren arabil, pădure și pârau, izvorăște din Muntele Mic, trece prin pădure și se varsă în Bistra. V. *supra*.

Balota (Măr) – drum forestier, șes cu teren arabil și pădure. V. *supra*.

Balota (PoiMr) – drum forestier și pârau, se varsă în Bistra. V. *supra*.

Balota (Zăv) – șes cu teren arabil și pădure. V. *supra*.

Balotîța (Măr) – drum forestier. – După top. *Balota* + suf. dim. *-ița*.

Balotîța (PoiMr) – pârau, izvorăște din Muntele Mic și se varsă în Bistra. – După top. *Balota* + suf. dim. *-iță*.

Bálta Cireșului [~șiréșului] (Cir) – apă. – După s. *baltă* + determ. topon. (*Pârau*) *Cireșului* (gen.).

Balta de la Valea Crucii [~di la válja crúși] (Mal) – pârau. – După s. *baltă* + determ. topon. *Valea Crucii* precedat de prep. comp. *de la*.

Balta Neagră (OR) – pârau. – După s. *baltă* + determ. adj. *neagră*.

Balta Neagră (Zăv) – pârau. V. *supra*.

Bálta Pietroánii (Măg) – pârau, izvorăște din Socet și se varsă în Bistra. – După s. *baltă* + determ. subst. augum. *pietroaie* (= pietroaie) „piatră mare” (gen.).

Balta Pietroása (VB) – pârau. – După s. *baltă* + determ. adj. *pietroasă*.

Balta Préjbii (Vos) – apă. – După s. *baltă* + determ. topon. *Prejba* (gen.).

Balta Rámnnii (Glb) – pârau. – După s. *baltă* + determ. topon. *Ramna* (gen.).

Balta Slatinei [~slăcini] (Vos) – pârau, izvorăște din Măgura Mărgănească și se varsă în Bistra. – După s. *baltă* + determ. topon. *Slatina* (gen.).

Balta Slatinei (Glb) – pârau, izvorăște de sub Muntele Mic și se varsă în Bistra. V. *supra*.

Balta Sărată (Car) – șes arabil, actualmente cartier al orașului. Denumirea este foarte veche, fiind amintită deja în anul 1561. (Gidiu, Bălan, *Monografia Caransebeșului*, p. 262, v. și DTB, I, 39). Aici s-au descoperit materiale arheologice aparținând neoliticului (cultura Vinča), eneoliticului (cultura Tiszapolgár, cultura vaselor cu toarte pastilate), epocii bronzului (grupul cultural Balta Sărată), perioadei daco-romane și Evului Mediu timpuriu. Săpăturile sistematice au dus la descoperirea a două niveluri de locuire neolitice, dar și complexe răzlețe eneolitice și din celelalte epoci enumerate. (cf. Luca, *Descoperiri*, 57). – După s. *baltă* + determ. adj. *sărată*.

Balta Slătínica [~slăcínica] (Zăv) – teren arabil. – După s. *baltă* + determ. topon. *Slătínica*.

Balta Strâmbii (Mal) – pârau, izvorăște din pădurea Strâmba Mare și se varsă în Bistra. – După s. *baltă* + determ. topon. *Strâmba* (gen.).

Balta Vădănnii (Cîr) – apă. – După s. *baltă* + determ. topon., cf. Pârau *Vădănnii*.

Baltele [bálcile] (Măr) – fânețe, „fostă vatră a satului”. – După s. *baltă* (pl.).

Baráju (Măr) – centrală electrică unde se adună apa. – După s. *baraj* „obstacol construit de-a curmezișul unei ape pentru a-i opri complet curgerea, în scopul ridicării nivelului în amonte, stăvilă, răgaz” (DA).

Baráju Bístra (PoiMr) – baraj la Poiana Mărului. – După s. *baraj* + determ. topon. *Bistra*.

Barăci [baráš] (Dlc) – deal. – După s. *baracă* (pl.) sau *barâcă* „baltă, loc mlăștinos” (DTB, I, 42), cf. alb. *b(ë)rrak(ë)*, înrudit cu rom. *bară*, scr. *bara*, bg. *bara* „idem”; cf. și *băracă* = *bărăcie* „un loc apăsător, în care te cufunzi când intri și care nu are o întindere mare”, atestat de DA pentru sud-estul Transilvaniei.

Băceni [bášén] (VB) – teren arabil. – După n. grup. *băceni* (< antrop. *Baca*, *Băca*, *Baciu*) (DTB, I, 47).

Bălăna (M) – loc parcelat extravilan, „îi aproape de pădure întră părau Șîpot și Hođinsór” și pârau, afluent al Șipotului cu doi afluenți: *Bălăna Mare* și *Bălăna Mică*. – După antrop. *Bălăna* (DTB, I, 49; DFNFR, I, 177).

Bălăna Máre (M) – pârau. – După top. *Bălăna* + determ. adj. *mare*.

Bălăna Mică (M) – pârau, se varsă în Bălăna Mare. – După top. *Bălăna* + determ. adj. *mică*.

Bălanu (Bor) – fânețe și pădure de foioase și conifere. – După antrop. *Bălanu* (DTB, I, 49; DFNFR, I, 177).

Băltăteaua cea Mijlocană [băltățăua a mijlocăne] (Var) – izlaz „curge apă la toate băltățelele când plouă”. – După top. *Băltătea(ua)* + determ. adj. *mijlocan* „de mijloc”.

Băltăteaua cu Hocna [băltățăua cu hócna] (Var) – izlaz. – După s. *băltăteauă* „baltă mică”, neînregistrat de dicționare, un derivat diminutival dublu de la *baltă* + suf. *-uță* > *băltuță* + suf. *-ea(uă)* > *băltuțeauă* și, prin asimilarea lui *u* neaccentuat la *ă*, *băltăteauă* + determ. subst. *hocnă* „ocnă”, „mină” cu apariția neetimologică a lui *h* (v. Frățilă, *Top. băn.* 31-32, *apud* DTB, I, 51, cf. și Frățilă, *Lexic. și top.* 125-125).

Băltăteaua Mare [băltățăua măre] (Var) – deal cu izlaz. – După top. *Băltătea(uă)* + determ. adj. *mare*.

Băltățelele [băltățările] (Glb) – deal cu pășune. – După s. *băltătea* (pl. art.).

Băltățelele (Var) – deal cu pășune. V. *supra*.

Bălușa (Glb) – pârau, izvorăște de la Culmea Joianului și se varsă în Valea Satului. – După antrop. *Bălușa* (DNFR, 55) sau antrop. *Băluș* (Idem, *ibidem*, v. DOR, 188 s. v. *Bal*) + suf. top. *-a* (DTB, I, 52), cf. și DFNFR, I, 184.

Băni [băn] (M) – grădini la marginea comunei „pă vremea năstă acolo ȋerău grôpi cu apă și muișilȋe lăsău acolo cînepa dăuă săptămîn la moi, dup-ăia o spălău, o uscău, o mȋelițău și o torșeu”. – După s. *baie* „baie”, pl. *băi*.

Bănicitura [bănișitúra] (Glb) – teren arabil. – După suf. *-(it)ură* pare un derivat românesc, tema rămâne însă obscură (DTB, I, 54).

Bărcu (Bor) – pășune. – După s. *bărc*, variantă a lui *berc* „dumbravă, pădurice” (< magh. *berek*) (DEX), (despre animale) „cu coada scurtă sau scurtată; fără coadă” (DEX). În localitate este cunoscut cu primul sens.

Bărlôva (M) – pârau. – După antrop. *Bărla*, *Bărla(a)* (DNFR, I, 192) (v. și Petrovici, SDT, 33, DOR, 204 s. v. *bărlă*) + suf. *-ova* (DTB, I, 36).

Bărneța [bărnîța] (Măr) – pârau, vine din satul Măgura și se varsă în Bistra. – După top. sl. *Brenica* (< **brün* „noroii, lut, argilă” + suf. *-ica*, specific hidronimelor, cf. la noi *Ialomița*, *Dâmbovița*, v. Frățilă, *Top. băn.* cf. și top. scr. *Brenica* (SKOK, I, 214 s. v. *brna*, Duridanov, *Vardar*, DTB, I, 56).

Bărneța (PoiMr) – fânețe. V. *supra*.

Băruțu (Băt) – teren în pantă și pârau. – După antrop. *Băruț*, *Băruțu* (DNFR, I, 193), cf. și *Baruțiu* (DNFR, 49), cf. și *bară* „mlaștină”, dim. **băruță*, cu schimbare de gen. (v. Densusianu, Ț. H., 62; Ioniță, *Nume*, 30, nota 1; DTB, I, 57).

Băruțu (Glb) – teren în pantă cu fânețe și pomi. V. *supra*.

Băruțu (OR) – deal cu fânețe. V. *supra*.

Bătrănu (Măr) – deal. – După antrop. *Bătrănu* (DNFR, I, 195, v. și DTB, I, 58).

Băuțarul [boțăriu] (Băt) – fânețe. – După s. *băuțar*, col. (< *băuță* „pietricică, piatră de cuarț” (DA) s. v. *beuță*, cf. și Ioniță, *Glosar*, nota 11, DTB, I, 58).

Bâia [bíja] (Măr) – pădure. – După antrop. *Bâia* (cf. *bâie* „albă” (despre oi și despre lâna lor) (DNFR, 65; DFNFR, I, 246; DTB, I, 87).

Bârconi [bírcuón] (Băt) – parte de sat. – După n. grup. *bârconi* (< antrop. *Bârcu*, *Bârca*) (DTB, I, 88; DFNFR, 249).

Bârlovița (M) – pârau. – După top. *Bârlova* + suf. dim. *-ița*.

Bârnărâd (Bor) – fânețe. – După antrop. *Bârnar* < *bârnar* „locuitor al satului Bârna”, este posibil să fi existat în românește un apelativ **bârnar* „(loc) argilos, (loc) lutos, noroios” (v. sl. *brŭna* „idem”) (v. DTB, I, 89) sau mai degrabă o „adaptare” a numelui *Bernard*.

Bârsăconi [bírsícón] (Glb) – șes cu fânețe. – După n. grup. *bârsăconi* < *Bârsăc* (cf. *Bârzăc*, DOR, 204, DTB, I, 90).

Bârsănu (Var) – șes arabil. – După antrop. *Bârsan(u)* (v. DOR, 204) s. v. *Bârsu* (DNFR, 205; DTB, I, 90; DFNFR, I, 259).

Bérca (Zg) – terenuri arabile. – După s. reg. *berc* „pădure mică de tufăriș” (v. DTB, I, 73) „tufiș, pădure deasă” < magh. *berek* (CADE). Cuvântul este cunoscut pe mici arii în Banatul de est (este rar folosit în zona munților Cernei, unde este concurat de *tufiș*, cf. și ALR, II, h. 585, pct. 2) și frecvent mai spre nord (la Glimboca, v. ALR) și în zona Făgetului. Costin, *Graiul bănățean*, II, 42 îl înregistrează și cu forma feminină *bercă* „câmp lângă sat”. De asemenea, se folosește sporadic în Gorj, doar în satele de sub munte, cu populație ungurenească sau care au menținut o permanentă legătură cu locuitorii de peste Carpați (alături stau și variantele *bărc* și *bârc*, toate pătrunzând și în toponimie: *Bercu Greasova*, c. Runcu, după *bărc*, c. Baia de Fier, *Bârca*, c. Scoarța). Apelativul *bărc* caracterizează Moldova și Transilvania, unde are sensul de „tufă de răchită”, cf. Copilu, *Turda*, 130). „Loc de obicei acoperit cu tufăriș des, așezat între brațele unui râu”, cf. MARCU, DEDA, 158), „pădurice” (Desnusanu, Ț.H., 309), „spini creșcuți laolaltă” (în Birchiș, cf. Costin, *Graiul bănățean*, II, 42), precum și o parte din Crișana (Bihor, cf. Oros, *Bistra*) + suf. top. *-a*.

Bércu (OR) – teren arabil în pantă. V. *supra*.

Bércu (Var) – pădure. V. *supra*.

Bersămán (Măr) – pârau, izvorăște din Muntele Mic și se varsă în Bistra. – După antrop. *Bersăman*, v. *infra* *Bersămani*.

Bersămań (VB) – teren accidentat spre Poiana Mărului. – După n. grup *bersămani* < antrop. *Bersăman* (DTB, I, 76).

Biburi [bíburí] (Băt) – coastă cu fânețe. – După n. grup *biburi* (< antrop. *Bibu*, cf. bg. *Bibo*) (DNFR, 63), prin analogie cu pl. *dealuri*, *vârfuri*.

Bisericuța (Car) – ruinele unei mici capele. – După s. dim. *bisericuță*.

Bístra (Băt) – râu, izvorăște la est de satul Poiana Mărului, având o lungime de 60/919 km², merge spre nord, apoi se varsă spre vest; trece prin satul Bucova, Băuțar, la nord de satul Marga prin satul Voislova, Valea Bistrei, Zăvoi, Cireșa, Oțelu-Roșu, Glimboca, Obreja, Ciuta și se varsă în râul Timiș la est de satul Ciuta. Afluenți pe stânga: Valea Lupului (la sud-est de Bucova, Marga), Nermeș (sat Băuțar), Bistra Mărului (sat Cireșa), pe dreapta Rusca (sat Voislova), Glimboca (sat Glimboca), Vârciorova (sat Obreja). – După top. sl. *Bystra* < *bystrŭ* „repede” și „limpede”.

Bístra (M) – râu. V. *supra*.

Bístra Mărului (Măg) – râu, izvorăște din Șaua Iepii și se varsă în Bistra Mare, având o lungime de 35 km/293 km². – După top. *Bistra* + determ. topon. *Măru* (gen.).

Bístra Montână (Vos) – râu, izvorăște din Munții Poiana Ruscă și se varsă în Bistra. – După top. *Bistra* + determ. adj. *montană*.

Blidaru [blidárju] (Var) – coastă de deal cu pădure. – După antrop. *Blidaru* < s. *blidar* „cel ce face blide” (DTB, I 94). După Ioniță, *Nume*, 192, cele mai multe toponime *Blidaru* se află pe locuri pe care au fost descoperite mari aglomerări de cioburi de ceramică, fiind mărturii ale unor vechi așezări omenești.

Blóju (Măr) – munte cu pășune și pădure. – După antrop. *Bloj(u)* (DFNFR, I, 263-264) < s., adj. băn. *bloj* „om prost, murdar” (DTB, I, 94); „1. persoană mascată în diverse scopuri; 2. sperietoare, momâie de alungat păsările” (DSB, IV, 36-37), cf. și Densusianu, Ț.H., 83 care înregistrează numele de țap *Bložu*. Cf. și *bloj* „numele unei practici în legătură cu agricultura, ceea ce în alte părți sunt paparudele” (I. Conea, *Clopotiva*, I, București, 1940, p. 57-58).

Blóju (PoiMr) – gol alpin. V. *supra*.

Boance [bunănsê] (PoiMr) – fânețe. – După s. *boancă* (pl.) „copac gros și găunos înăuntru, buturugă” (DA) (v. DTB, I, 95).

Boance (Măr) – fânețe. V. *supra*.

Boboráta Mare (PoiMr) – pădure. – După top. **Boborata* + determ. adj. *mare*.

Bóbu (Var) – teren arabil. – După antrop. *Bobu* (DFNFR, I, 271; DOR, 205 s. v. *Bob*; DNFR, 67, care înregistrează și top. *Bobul*) (v. și DTB, I, 97).

Bócșă (VB) – izlaz comunal, loc unde se fac cărbuni din lemn. – După s. *bocșă* „locul unde se ard lemnele pentru a le preface în cărbuni” (CADE) (v. și DTB, I, 98) < ung. *bogsa* (Densusianu, Ț. H., 60).

Bogáta (M) – fânețe în apropiere de Bălana. – După antrop. *Bogatu* (< top. *Bogata* din jud. Mureș) + suf. topon. *-a*.

Bogdănu (Bcv) – pârau. – După antrop. *Bogdan* (DOR, 24, DNFR, 69).

Bogdănu (Glb) – deal. V. *supra*.

Bonțica [bonțica] (Var) – pășune. – După antrop. *Bonțica* (< *Boanță* + suf. *-ica*) (v. DTB, I, 110).

Borcioanea [borșoána] (M) – izlaz comunal împădurit, cu ridicături și coborâșuri, înconjurat de râurile Mărguța și Măciște, „loc vălurit unde pasc vacile și caii”. – După antrop. *Borcea* + suf. fem. *-oaie*.

Bórd (Bor) – pădure de foioase și conifere. – După s. *bord* „stâncă” (v. și Loșonți, *Toponime*, 32; DTB, I, 112; DTRO, I, 354; Frățilă, STD, 55).

Bórd (Bcv) – pârau. – După s. reg. *bord* „1. (Trans.) Piatră, pietricică. – 2. (Trans.) Bulgăre de pământ uscat. Origine necunoscută. Ar putea fi o formație spontană, pornind de la *botf*. După Diculescu, *Elementele*, 490, provine din lat. **bōlǫdum* < βολώδης „plin de cocoloașe”; această opinie a fost adoptată de Giuglea, DR, III, 594, care face din *bord* baza lui *bordei*. – Der. *bordan*, s.m. (stâncă); *bordos*, adj. (puternic, viteaz) (DER).

Bordu (Bor) – pârau, se varsă în Borlova Mare. V. *supra*.

Bordu (M) – pârau. V. *supra*.

Bordu (RusM) – pârau. V. *supra*.

Borlóva (M) – vale cu păduri de brad între Dealu Negru și Muchia Fântânelor. – După top. slav *Borlova*, derivat cu sufixul *-ova* din tema *Borl-*, cf. și antrop. *Borla* sau *Borlea* (Pătruț, OR, 97, v. și Petrovici, SDT, 221; DTB, I, 113).

Borlóva (M) – pârau, afluent al Nermeșului. Afluenți: Borlova Mare și Borlova Mică. V. *supra*.

Borlóva Máre (Bor) – pârau, izvorăște din Muntele Mic și se varsă în Sebeș. – După top. *Borlova* + determ. adj. *mare*.

Borlova Mare (M) – pârau, afluent al Nermeșului. – După top. *Borlova* + determ. adj. *mare*.

Borlova Mică (M) – pârau, afluent al Nermeșului. – După top. *Borlova* + determ. adj. *mică*.

Borlovîța (Bor) – pârau, izvorăște de la Pietrele Albe și se varsă în Borlova Mare. – După hidron. *Borlova* + suf. *-ița*.

Borlovîța (M) – pârau, afluent al Nermeșului. – După hidron. *Borlova* + suf. *-iță*.

Borúga (Vos) – pârau. – După s. reg. *borugă* „apă mică, curgătoare care seacă vara” (*NALR-Banat. Date*, 48; DTB, I, 114).

Botu Drăcsinului [drăcsínului] (OR) – deal cu goruni. – După s. *bot* (fig) „partea anterioară și ascuțită a unui deal, capăt, vârful” (DEX) + determ. topon. *Drăcsânu* (gen.), v. *infra Drăcsânu*.

Botu lu Bôșcai (Bor) – pădure de foioase. – După s. *bot* + determ. antrop. *Boșcaiu* (< *Boșcu* + *-a*„, pentru sufixul antroponimic *-ai*, v. Pătruț, SOR, 177-178).

Bou (Zăv) – munte. – După antrop. pop. *Bou* (DOR, 212 *apud* DTB, I, 119) sau s. *bou*.

Boureața [boʋuriáța] (Car) – șes cu pășune. – După s. *boureață* „locul unde stau vitele la pășunat în munte” (Frățilă, *Etimologii*, 66) < lat. *bovaricia*, apelativ neînregistrat (analog lui *căprăreață*, *porcăreață*, *văcareăță*), derivat din termenul *bour*, care și-a încetat existența în graiurile populare românești, dar a lăsat urme în toponimie, prin derivatele sale (DTB, 119 s. v. Frățilă, *Lexic și top.*, 73; idem, *Etimologii*, 66, Loșonți, *Soluții etimologice*, 154-155).

Boureața (Ciut) – șes cu pășune. V. *supra*.

Boureața (Obr) – șes cu pășune. V. *supra*.

Boureața (Var) – șes cu pășune. V. *supra*.

Boureaua [boʋriáua] (TRu) – galerie în pâraul Slatina spre Poiana Mărului și pârau, izvorăște din Gorița și se varsă în Slatina. – După s. **bourea* < **boura* + suf. dim. *-ea* (articulat).

Bourelu [boʋrélu] (Zer) – grădini. – După s. *bourel* „bour mic” (DA) sau antrop. pop. *Bourel* (v. DOR, 213) s. v. *Bour* (DTB, I, 119) + suf. dim. *-el*.

Brádu (Ciut) – pârau, izvorăște din Pădurea Mare. – După s. *brad* (DTB, I, 121).

Braniște [brániscé] (M) – izlaz în partea de jos a satului între Mânzu și Nermeș „acolo merg copiii la derdeluș”. – După s. *braniște* „pădure din care e oprit să se taie lemne” (v. Iordan, *Top. rom.*, 86; DTB, I, 122) (< bg. *braniște*).

Pentru mai multe detalii privind sensurile și originea acestui apelativ, cf. Frățilă, *Etimologii*, 24-25.

Brânzani [brînzán] (Băț) – parte de sat. – După n. grup. *brânzani* (< antrop. *Brânzan* (DOR, 217) s. v. *Brânză* (DNFR, 81; DTB, 131).

Bratonea [brátoňa] (Măg) – pădure și pârau, izvorăște din Muntele Mic și se varsă în Bistra, cu o lungime totală de 6 km/14 km². – După antrop. *Bratonea*, v. și antrop. scr. *Bratonja*, atestat în sec. al XIV-lea și al XV-lea (v. SKOK, I, 200), cf. și antrop. srb. *Bratoňa* (cf. RJA, I, 606, cf. și Densusianu, Ț. H., 69).

Bratonea (Măr) – vale și pârau, izvorăște din Muntele Mic și se varsă în Bistra. V. *supra*.

Bratonea (PoiMr) – pârau, izvorăște din Muntele Mic și se varsă în Bistra. V. *supra*.

Bratonea (VB) – pârau, izvorăște din Muntele Mic și se varsă în Bistra. V. *supra*.

Brazii lu Borca [bráđi lu buǒrca] (Bor) – pădure de amestec, foioase și conifere. – După s. *brad* (pl. art.) (cf. alb. *bradh*, *bredh*) (DEX) + determ. antrop. *Borca* (DNFR, I, 301) (gen.).

Brazii lu Iovișcu [~ iovițăscu] (Bor) – pădure amestec. – După s. *brad* (pl.) + determ. antrop. (cf. *Ioviță* (DNFR, 260, cf. și Densusianu, Ț.H., 73) + suf. -escu) (gen.).

Brădețelu [brădățălu] (Bor) – fânețe. – După s. *brădet* + suf. -el sau din top. **Brădet* + -el (DTB, 124).

Brústuru (Măr) – afluent al Pârâului Șucu. – După s. *brusture* „numele mai multor plante erbacee cu frunze foarte mari și late, cu flori purpurii sau violete, dispuse în inflorescențe sferice și țepoase, folosite pentru proprietățile lor medicinale” (DEX). Pentru originea apelativului v. Brâncuș, *Vocabularul autohton*, p. 48-49; vezi și Frățilă, *Note lexicale și toponimice*, în G.I. Tohăneanu, 70, Timișoara, 1995, p. 179.

Bucovița (Băț) – pârau, se varsă în râul Bistra, având o lungime de 7 km. – După top. scr. *Bukovica* (v. și VUK, SKOK, I, sau v. *buk*, precum și cele 15 nume din RCM) < s. *bukovica* dim. (< adj *bukov* „de fag”). E posibilă și raportarea la top. *Bucova* + suf. -iță (DTB, I, 135).

Bucurosu Mare (Iaz) – izlaz comunal. – După top. **Bucurosu* (< *bucuros* < *bucur* + -os, influențat de *frumos* sau antrop. *Bucurusu* > *Bucurosu*, prin disimilarea lui *u* la *o* și cu transformarea lui *s* în *ș*, fenomen specific zonei învecinate, satele *Ilova*, *Zlagna*, *Poiana*, *Prisian* – v. Borcilă, *Un fenomen fonetic*, 262-274, v. și Ioniță, *Nume*, 163-164, DTB, I, 138-139) + determ. adj. *mare*.

Bucurosu Mic (Iaz) – izlaz comunal. – După top. **Bucurosu* + determ. adj. *mic*.

Bucurușu (Glb) – stână în Buza Nedeii. – După antrop. *Bucuruș* (ard., v. DOR, 219, DTB, I, 139) (< *Bucur* + suf. dim. -uș).

Bucurușu Mare (Măr) – pârau. – După top. *Bucurușu* + determ. adj. *mare*.

Bucurușu Mare (PoiMr) – pârau. – După top. *Bucurușu* + determ. adj. *mare*.

Bucurușu Mic (Măr) – pârau. – După top. *Bucurușu* + determ. adj. *mic*.

Bucurușu Mic (PoiMr) – pârau. – După top. *Bucurușu* + determ. adj. *mic*.

Budoni [budónu] (Zăv) – vale. – După antrop. *Budoni*, var. băn. a lui *Budoiu* (DOR, 219, DTB, I, 140).

Buduroi [budurón] (VB) – izvor. – După s. reg. Ban. *budurón* „sul făcut dintr-un lemn găurit prin care se aduce apa la moară” (DA, DTB, I, 141, pentru originea apelativului, cf. Vladimir Drimba, *Cercetări etimologice*, București, Ed. Univers enciclopedic, 2001, p. 281-282).

Burău [burău] (Bcv) – pârau cu cascadă. – După s. reg. Ban. *burău* „cascadă” (DA, v. și DTB, I, 147).

Burău (Cir) – pârau cu cascadă. V. *supra*.

Burău (Obr) – pârau. V. *supra*.

Burău (OR) – pârau cu cascadă. V. *supra*.

Burău (Zăv) – pădure și pârau ce izvorăște de la Obârșia Vârciorovii și se varsă în Bistra. V. *supra*.

Burău de Jos [burău dă zos] (Cir) – pârau. – După top. *Burău* + determ. adv. *jos* cu prep. *de*.

Burzăi [burzăi] (Bcv) – pădure de fag pe valea Bistrei. – După n. grup *burzăi* (< antrop. **Burzău* < *Burza* + suf. -ău).

Butoara [butuăra] (Glb) – loc gol. – După s. reg. *butoară* „scorbura, deschizătură”, „orice gaură chiar și în pământ” (DA), „gaură” (CADE, DTB, I, 148-149).

Butoara (M) – „loc cu un pom cu butoară”. V. *supra*.

Buza Nedei [búða nedéji] (PoiMr) – munte. – După s. *buză* cu sens entopic „marginea de deasupra (subțiată) a unui deal, a unui pisc etc.” (DA) + determ. topon. *Nedeia* (gen.) (DTB, I, 150).

Buza Nedeii (Dlc) – munte. Vezi *supra*.

Buza Nedeii (Mal) – pajiște alpină. V. *supra*.

Buza Nedeii (Măr) – pășune alpină. V. *supra*.

C

Calea Bisericii [cálja bisăriși] (Zer) – drum. – După s. *cale* „fâșie de teren special amenajată pentru a înlesni circulația oamenilor, a vehiculelor și a animalelor; drum” (DEX) + determ. subst. *biserică* (gen.).

Calea Călătorilor (Ciut) – drum dinspre Maciova spre Obreja. – După s. *cale* + determ. subst. *călător* (gen. pl.).

Calea Călătorului (Glb) – drum. – După s. *cale* + determ. subst. *călător* (gen.).

Calea Curmăturii (Bcv) – drum spre locul numit Curmătură. – După s. *cale* + determ. topon., cf. *La Curmătură* (gen.).

Calea de la Bufi [cálja di la bufi] (Băț) – drum. – După s. *cale* + determ. subst. *buf* „arbut mic” (DSB, IV, 174), întrebuințat de obicei la pl. – *bufi* „tufiș” (Densusianu, ȚH, 53), cu prep. comp. *de la*.

Calea de la Gruņu Lúpului (Dlc) – drum spre Poiana Laz. – După s. *cale* + determ. topon. *Gruņu Lúpului* precedat de prep. comp. *de la*.

Calea Dósului (Mal) – drum. – După s. *cale* + determ. topon. *Dosu* (cf. top. *În Dos*) (gen.).

Calea Gruñețului [cálja gruněțului] (Băț) – drum. – După s. *cale* + determ. topon. *Gruñețu* (gen.).

Calea la Stâna Obârșia Mânzului [cálja la stîna obîrșa mînđului] (M) – drum ce duce spre *Obârșia Mânzului*. – După s. *cale* + determ. topon. *Stâna Obârșia Mânzului* precedat de prep. *la*.

Calea lu Clain [cálja lu klaj̃n] (OR) – drum. – După s. *cale* + determ. antrop. *Clain* (< adj. germ. *klein* „mic”) (gen.).

Calea lu Păulăescu (Bcv) – drum. – După s. *cale* + determ. antrop. *Păulescu* (< *Paul* + suf. *-escu*) (DNFR, 360) (gen.).

Calea Maciovenilor (Obr) – cale de acces spre Maciova. – După s. *cale* + determ. n. grup *macioveni* „cei din localitatea Maciova” (gen.).

Calea Morii (Obr) – drum. – După s. *cale* + determ. subst. *moară* (gen.).

Calea Morii (Var) – teren arabil. V. *supra*.

Calea Morii (Vos) – drum. V. *supra*.

Calea Mureșanului [cálja murășánului] (M) – drum. – După s. *cale* + determ. antrop. *Mureșan* (< top. *Mureș* + suf. *-ean*) (DNFR, 320) (gen.).

Calea Nemțească (Băț) – drum. – După s. *cale* + determ. adj. *nemțească*.

Calea Nouă [cálja nuóuă] (M) – drum recent amenajat de către crescătorii de animale, mărginit de plantații de brad. – După s. *cale* + determ. adj. *nouă*.

Calea Obréjii (Var) – drum. – După s. *cale* + determ. topon. *Obreja* (gen.).

Calea Pópîi (Obr) – cale de acces spre izlazul comunal. – După s. *cale* + determ. subst. *popă* „preot” (gen.).

Calea Postrucii [cálja postrúsi] (Bcv) – drum. – După s. *cale* + determ. top. **Postruca* (gen.), cf. POSTRUNGA < *postrungă* „creastă” (DTRO, vol. V, 254), cf. și *postrungă* „crestatul urechii vitelor, strungăreață (la dinți), zăbală pusă în gura cailor” (DAR).

Calea Preveciorului [cálja prevesóruului] (Bcv) – drum. – După *cale* + determ. topon. *Prevecior* (gen.).

Calea Răoasei [~răuási] (VB) – cale de acces spre Băceni. – După s. *cale* + determ. topon. *Răoasa* (gen.).

Calea Surupătă (Bcv) – drum. – După s. *cale* + determ. adj. *surupată* „surpată”.

Calea Țăránului (Băț) – drum. – După s. *cale* + determ. antrop. *Țăranu* (gen.).

Calea Uriășilor [~uriášilor] (Măr) – drum face legătura între Tâlva Mare și Tâlva Mică. – După s. *cale* + determ. subst. *uriaș* (gen. pl.).

Calea Zăvoiului [cálja zăvóilu] (VB) – drum. – După s. *cale* + determ. topon. *Zăvoi* (gen.).

Calova (Glb) – deal. – După top. sl. *Kalova* < *kalŭ* „lut, noroi” + suf. *-ova* (DTB, II, 4).

Calovița (Glb) – pârau. – După top. *Calova* + suf. *-ița*.

Calovița (Obr) – pârau. – După top. *Calova* + suf. *-ița*.

Căpra (RusM) – pârau în pădure, se mai numește și *Pârăul Caprii*. – După s. *capră*. „gen de mamifere rumegetoare paricopitate, cu părul lung, cu

coarne, mai mari și diferențiate la masculi (*Capra*); animal care face parte din acest gen; femela acestui animal” (< lat. *capra*) (DEX).

Caprafoi (PoiMr) – pârâu, izvorăște din Bloju și se varsă în Bistra. – După s. *caprifoi* „arbus cu flori albe, gălbui sau roșietice, parfumate, cultivat ca plantă ornamentală (*Lonicera caprifolium*) (< lat. *caprifolium*) (DEX) (cf. și Densusianu, Ț.H., 63).

Capu de Bou [~de bou] (RusM) – deal. – După s. *cap* cu sens entopic „vârf, început, partea de dinainte” + determ. topon. *Bou* precedat de prep. *de*.

Capu Dealului [~dălului] (Prev) – deal cu pădure. – După s. *cap* + determ. topon. *Deal* (gen.).

Capu Dealului (Băț) – vârf de deal cu pădure. V. *supra*.

Capu Dealului (Crn) – vârf de deal cu pădure. V. *supra*.

Capu Dealului (Mal) – vârf de deal cu pădure. V. *supra*.

Capu Luncii [~lúnși] (Iaz) – teren arabil. – După s. *cap* + determ. topon. *Lunca* (gen.).

Capu Luncii (Var) – teren arabil. – După s. *cap* + determ. subst. *luncă* (gen.).

Capu Măgúrii (M) – pășune montană, situată la capătul Măgúrii. – După s. *cap* + determ. topon. *Măgúra* (gen.).

Capu Sátului (Măr) – deal. – După s. *cap* + determ. subst. *sat* (gen.).

Caransebeșu Nou (Car) – cartier al orașului Caransebeș. A doua parte a numelui are la bază magh. *sebes* „iute, repede, grăbit” (Iordan, *Top. rom.*, 122). Pentru prima parte au fost propuse soluții diferite. Reținem apropierea de s. *caravană* (Bogra, PIF, 314), care însă nu poate fi susținută de mențiunile documentare. Interesantă este trimiterea la radicalul celtic *caran* „grămadă de pietre” (Ioniță, *Nume*, 207-208), DTB, II, 11, v. și articolul lui Ilie Minescu, *Contribution sur l'origine du toponyme Caransebeș*, în AUT, XXXVI-XXXVII, 1998-1999, p. 185-190) + determ. adj. *nou*.

Carbonifera Veche (Car) – stradă. – După adj. *carbonifer* „(despre roci, terenuri sau regiuni) care conține zăcămintele de cărbuni. 2. Adj. Care se ocupă cu extracția și cu prelucrarea cărbunelui; privitor la cărbuni” (DEX) + determ. adj. *veche*. Materialul arheologic datează din paleoliticul superior. Tot aici s-a descoperit și ceramică medievală (cf. Luca, *Descoperiri*, 56).

Cariera de Marmură [carijéra~] (Bcv) – carieră de marmură. – După s. *carieră* „exploatare minieră de unde se extrag diferite varietăți de substanțe minerale, materiale de construcții etc. și unde toate lucrările se execută sub cerul liber” (< fr. *carrière*) (DEX) + determ. subst. *marmură* cu prep. *de*.

Cariera de Marmură (RusM) – deal împădurit. V. *supra*.

Cariera de Marmură (Rusț) – carieră de marmură. V. *supra*.

Cariera lu Andri Cărămidă (Zăv) – carieră de marmură. – După s. *carieră* + determ. antrop. *Andri Cărămidă* (prenume + poreclă) (gen.).

Cariera lu Sărăfin Iancu (VB) – teren accidentat. – După s. *carieră* + determ. antrop. *Sărăfin Iancu* (prenume + n. fam.) (gen.).

Câmpia Mare (Car) – platou pe deal. – După s. *câmpie* + determ. adj. *mare*.

Casa Bătrână (Zăv) – șes cu fânețe. – După s. *casă* „construcție servind ca locuință pentru oameni” (< lat. *casa*) (DEX) + determ. adj. *bătrână*.

Casa lu Drac (Bor) – loc în pădure. – După s. *casă* + determ. antrop. *Drac* (DOR, 263) (gen.).

Cascada Sfântu Ilie (RusM) – cascadă pe Loznișoara. – După s. *cascadă* „cădere naturală de apă pe cursul unui râu, provocată de o ruptură de pantă în profilul longitudinal al văii; cataractă” (< fr. *cascade*) (DEX) + determ antrop. *Sfântu Ilie*.

Căbăni (Bor) – complex turistic în domeniul Muntele Mic. – După *cabană*, cu forma de plural populară *cabăni*, „casă (la munte) construită, de obicei, din lemn, care servește pentru adăpostirea turiștilor și a vânătorilor” (< fr. *cabane*) (DEX).

Căldarea Mare (Mal) – iezer în Muntele Mic. – După s. *căldare* „depresiune circulară cu versante prăpăstioase în zona munților înalți; scobitură în albiile apelor curgătoare, la baza unei cascade” (< lat. *caldaria*) (DEX) + determ. adj. *mare*.

Căldările Țarcului [căldăria țarcului] (Măr) – depresiune în Muntele Țarcu. – După s. *căldare* + determ. topon. *Țarcu* (gen.).

Călianu (Măr) – munte. – După antrop. *Călianu* (DOR, 26) s. v. *Calian* (DNFR, 95; DTB, II, 19).

Călianu [căliianu] (PoiMr) – gol alpin lângă muntele Țarcu. V. *supra*.

Căprioarele [căpriuărele] (PoiMr) – pârau, izvorăște din Barnița și se varsă în Valea Mare. – După s. *căprioară* (pl. art.) „femela căpriorului, fără coarne, mai mică decât acesta” (< lat. *capriola*) (DEX).

Căprioru (Bor) – pădure, amestec. – După s. *căprior* „animal rumegător sălbatic, mai mic decât cerbul, cu picioare subțiri și agile, cu coarne mici (*Capreolus capreolus*)” (< lat. *capriolus*) (DEX).

Căpută (Glb) – teren în pantă. – După s. *căpută* „partea încălțăminteii care cuprinde căputa piciorului” după ANON. CAR. (DA), în sens metaforic „partea de la poalele pădurii” (DTB, II, 23).

Cărarea Cioclodanului [cărărija șoclodanului] (VB) – cale de acces spre Pașina Roșii. – După s. *cărare* „drum îngust pe care se poate umbla numai cu piciorul” (< lat. *carrare*) (DEX) + determ. topon. *Cioclodanu* (gen.).

Cărarea lu Matașoane [cărărija lu matașoanê] (Băț) – drum. – După s. *cărare* + determ. topon. *Mătășoane* (gen.).

Cărările (Bcv) – teren în pantă cu pășune și fânețe. – După s. *cărare* (pl. art.).

Cărările (Cir) – drum. V. *supra*.

Cărările (Măr) – deal, cale de acces spre Măgura. V. *supra*.

Cărările (Vos) – drum. V. *supra*.

Cărările Fătăciunii [~fătășúni] (M) – drum. – După s. *cărare* (pl. art.) + determ. topon. *Fătăciunea* (gen.).

Cărbunarea [cărbunărija] (Obr) – pârau, izvorăște de sub Vârful Ascușita Mare și se varsă în Vârciorova. – După s. *cărbunare* „loc unde se face cărbune de lemn”, neatestat de dicționare, discutat de Homorodean, *Vechea vatră*, 14-116

care îi semnaleză și productivitatea în toponimie, mai ales în Munții Apuseni și în regiunea subcarpatică din nordul Carpaților Meridionali (DTB, II, 25).

Cărbunări (Iaz) – deal cu fânețe. – După n. grup. *cărbunari* < s. *cărbunar* „persoană care face sau vinde cărbuni” (DTB, II, 25).

Cărbunari (Car) – mică vale în partea de nord-est a orașului. V. *supra*.

Cărpiniari [cărpińóri] (Zăv) – teren în pantă cu fânețe. – După s. dim. *cărpiniar* (pl.) (< *carpen* „arbore înalt, cu frunze ovale dințate și cu flori grupate în amenți, cu lemnul tare și alb, cu dungi argintii și adâncituri pe trunchi, întrebuințat la construcții și în rotărie; cărpinar (*Carpinus betulus*)” (< lat. *carpinus*) (DEX).

Cărpiniș (Băț) – teren în pantă cu tufe de carpen. – După s. *cărpiniș* „pădure sau deșeu de carpeni; cărpinet” (< *carpen* + suf. *-iș*) (DEX).

Căsońu lu Ghestă [căsóńu lu ġéstă] (M) – loc în hotarul satului. – După s. reg. Ban. *căsoń* (augum) „casă mare, căsoi” + determ. antrop. *Ghestă* (gen).

Cătănă Moartă (Car) – deal în partea de nord-est a orașului. – După s. *cătană* „soldat” < mag. *katona* (DER) + determ. adj. *moartă*.

Cătană Moartă (Var) – deal unde se spune că ar fi fost îngropat un soldat. V. *supra*.

Cătămăru (RusM) – stradă. – După antrop. *Cătămaru* (v. *Catamar*) (DOR, 231; DTB, II, 28). Toponimul ar putea fi un nume compus din prepoziția *către* (cu varianta populară *cătă*) și top. *Măru* pronunțat *Maru*.

Cătămaru (RusM) – pădure de foioase și conifere. V. *supra*.

Câmpia Mică (Car) – platou pe deal. – După s. *câmpie* + determ. adj. *mic*.

Câmpia Valea Boului [cîmpíja válja bóului] (Car) – șes cu pășune. – După s. *câmpie* + determ. topon. *Valea Boului*.

Câmpu (OR) – șes arabil și pădure. – După s. *câmp* „întindere vastă de pământ fără accidente însemnate de teren; șes, câmpie; întindere de pământ cultivată, semănată; totalitatea ogoarelor din jurul unei comune” (DEX).

Câmpu Băuțarului [~boțăriului] (M) – pășune. – După s. *câmp* + determ. topon. *Băuțar* (gen.).

Câmpu Bratonii [~brátońi] (Măr) – pășune. – După s. *câmp* + determ. topon. *Bratonea* (gen.).

Câmpu Burăului [~burăului] (Obr) – luncă. – După s. *câmp* + determ. topon. *Burău* (gen.).

Câmpu Foamii (Glb) – câmp cu fânețe. – După s. *câmp* + determ. antrop. *Foame* (DOR, 275) (gen.).

Câmpu lui Andrei (Car) – șes în *Balta Sărată*, situat la 100-150m de șoseaua Caransebeș – Orșova. – După s. *câmp* + determ. antrop. *Andrei* (gen). Aici s-au descoperit materiale ceramice din epoca eneolitică (Tiszapolgár, Coțofeni), bronzului (Vatina), Hallstatt și perioada medievală timpurie (secolele VIII-IX d.Chr. și X-XI d. Chr.). Tot în acest punct se pot observa 15-16 tumuli aplatizați. Unul dintre aceștia a fost cercetat sistematic și este încadrat cronologic și cultural în Hallstattul mijlociu. (Cf. Luca, *Descoperiri*, 57-58).

Câmpu Mare (Ciut) – șes. – După s. *câmp* + determ. adj. *mare*.

Câmpu Mare (Obr) – teren arabil în lunca Bistrei. – După s. *câmp* + determ. adj. *mare*.

Câmpu Mare (VB) – izlaz comunal. – După s. *câmp* + determ. adj. *mare*.

Câmpu Mărgii [~mărzi] (Băț) – pășune. – După s. *câmp* + determ. topon. *Marga* (gen.).

Câmpu Mic (VB) – izlaz comunal. – După s. *câmp* + determ. adj. *mic*.

Câmpu Ploieștilor (M) – pășune comunală înconjurată de grădini ale sătenilor; „acolo or stat a lu Plojeșc”. – După s. *câmp* „întindere vastă de pământ fără accidente însemnate de teren; șes, câmpie; *spec.* întindere de pământ cultivată, semănată; totalitatea ogoarelor din jurul unei comune” (< lat. *campus*) (DEX) + determ. n. grup *ploiești* (< antrop. *Ploia* poreclă cunoscută în localitate).

Câmpu Rôșului (Car) – teren arabil, „o holdă care probabil își are numele de la o familie Roșu” (Gidiu, Bălan, *Monografia Caransebeșului*, p. 262). – După s. *câmp* + determ. antrop. *Roșu* (DNFR, 398) (gen.).

Câmpu Strâmb (Mal) – fânețe și teren arabil. – După s. *câmp* + determ. adj. *strâmb*.

Câmpu Tarniții [~tărniți] (OR) – câmp. – După s. *câmp* + determ. topon. *Tarnița* (gen.).

Câmpu Zăvoii (Zăv) – teren arabil. – După s. *câmp* + determ. topon. *Zăvoi* (gen.).

Cârlovăț (Ciut) – pârau. – După antrop. *Cârlova* (cf. bg. *Kărlov*, DNFR, 134), cf. și scr. *Kârlovac* < *Kărlov* (< *Kàral*, gen. *Karla*) + -*ic* > -*ac* (Skok II, 47 s. v. *kàral*).

Cârniș (Măg) – deal și mină de mică. – După s. *cârniș*, abstract verbal = *cârniș* < *cârni* „a întoarce”, care prin Ardeal se poate confunda cu *cârmi*, cf. DA; poate fi vorba și de un derivat al verbului *cârni* „a ciunti vârfurile” (unor crengi etc.)” (DTB, II, 80).

Cârșie [cîrșiie] (M) – loc cu fânețe pe Bistra. – După s. reg. *cârșie* „stâncă, vârf de stâncă”; apelativul circulă în sud-vestul Transilvaniei (Țara Hațegului, cf. Densusianu, Ț.H.; jud HD, cf DA), sporadic și foarte rar în Gorj. Apelativul caracterizează zonele de munte. Frecvența și aria compactă pe care o face în Banat, unde a intrat din limba sârbă ar conduce spre ideea că aici se află centrul de iradiere al cuvântului spre celelalte ținuturi care îl folosesc (DTB, II, 159). – După srb. *krš* (Ioniță, *Glosar*, 20).

Celeap [céliáp] (Zer) – teren arabil. – După antrop. **Celeap* < s. *gelep* „negustor oriental care cumpăra vite din țările române pentru a le vinde la Constantinopol” (< tc. *celep*) (DEX), rostit probabil *gelep* și apoi *celeap*.

Celâi (Măr) – colonie de țigani. – După n. grup *celi* (< antrop. *Celea* (DOR s. v. **Celu*, care înregistrează aici și numele satului *Celeiu*) (DTB, II, 31).

Cenușeriu Mare [šenušăriu~] (TRu) – pârau, izvorăște din Culmea Măloasei și se varsă în Măloasa. – După s. *cenușar* „locul unde se strânge sau se păstrează cenușa” (DA, DTB, II, 33) + determ. adj. *mare*. Toponimul amintește de defrișarea prin incendiere.

Cenușeriu Mic (TRu) – pârau, izvorăște din Culmea Măloasei și se varsă în Măloasa. – După s. *cenușar* + determ. adj. *mic*.

Cerbu [šérbu] (M) – afluent al Nermeşului. – După s. *cerb* „mamifer rumegător de pădure, de talie mare, zvelt, cu coarne bogat ramificate, cu coada scurtă (*Cervus elaphus*)” (< lat. *cervus*) (DEX).

Ceret (Iaz) – deal cu fâneţe. – După s. *ceret* „pădure de cer” (DTB, II, 35-36).

Cermazu [šěrmázu] (Măr) – fâneţe şi pârau, izvorăşte din Vârful Runcurel şi se varsă în Bistra. – După top. magh. *Csermaháza* care redă rom. *Casa lui Cerma* (cf. antrop. **Cermă*, *Cermegeşti* – DOR, 235) (DTB, II, 36).

Certejele [šěrcězǎle] (OR) – poiană. – După s. reg. Ban. *certej* (pl.) „tăietură”, cf. şi vb. *certi* „a coji un arbore în picioare ca să se usuce, a săcui ...” (DA), v. şi sl. *čertež* „tăietură” (DTB, II, 39 v. şi Ioniţă, *Nume*, 92, 128, 129, 130).

Certeju [šěrcéju] (Bor) – pădure de foioase şi conifere. – După s. reg. (Ban.) *certej* „idem”.

Certejul Mare (M) – pădure de fag pe valea pâraului Mânzu. – După top. **Certej* + determ. adj. *mare*.

Cetăţeaua Mare [šěťǎţǎu~] (TRu) – pârau, izvorăşte din Pleşa şi se varsă în Slatina. – După s. *cetăţea* (dim.), conservat mai ales în toponimie (cf. şi DA, Iordan, *Top. rom.*, 306, DTB, II, 39) + determ. adj. *mare*.

Cetăţeaua Mică (TRu) – pârau, izvorăşte din Pleşa şi se varsă în Slatina. – După top. *Cetăţea* + determ. adj. *mică*.

Cheia (Zăv) – pârau. – După s. *cheie* cu sens entopic „vale care şerpuieşte între doi pereţi de stâncă..., strămtoare” (< lat. *clavis*) (DA, DTB, II, 43).

Cheia Borlovii (Bor) – vale. – După s. *cheie* + determ. topon. *Borlova* (gen.).

Cheia Cálovii (Obr) – vale îngustă. – După s. *cheie* + determ. topon. *Calova* (gen.).

Cheia Mică (Bor) – vale. – După top. *Cheia* (cf. top. *La Cheie*) + determ. adj. *mică*.

Cheia Ruschiţii [~rúskiţî] (Ruş) – drum pe vale. – După s. *cheie* + determ. topon. *Ruschiţa* (gen.).

Cherloni [kerlón] (Cir) – teren în pantă arabil. – După n. grup *cherloń* (< *Cherl(e)a*), cf. şi *Cherleşti*, sat în fostul judeţ Olt, pe care DOR, 367 îl pune în legătură cu *Scarlat* (< **Scherlet* + *-eşti*) (DTB, II, 45).

Chicera [kísera] (Ciut) – pârau. – După s. *chiceră* „deal înalt, conic, mai înalt decât o colină” (DA), „vîrf, culme, pisc” (DEX).

Chiciora [kíşora] (Băţ) – deal cu arboret între două văgăuni. – După s. *chicioră*, var. pop. pentru *chiceră* „deal înalt, conic, mai înalt decât o colină”. Drăganu, DR, I, 117, îl pune în legătură cu alb. *kikërë* „culme” şi îl consideră anterior celor romanice. După Capidan, *Raporturile*, 231, din rom. provine bg. *kicer*. (DER), v. şi DTB, II, 47.

Chiciora (Cir) – deal. V. *supra*.

Chiciora [kíşora] (OR) – deal cu arboret între două văgăuni. V. *supra*.

Chiciora (Zăv) – deal cu arboret între două văgăuni. V. *supra*.

Chiciura [kíşura] (Mal) – drum. – După s. *chiciură* „cristale de gheaţă care se depun iarna pe crengi, pe sârme etc.; promoroacă” (< bg. *kičur*) (DEX).

Cicleanu [šicliánu] (Var) – teren arabil și fânețe. – După antrop. pop. *Cicleanu* (< numele de sat *Cicleni*) (DTB, II, 53).

Cicleanu (Dlc) – deal. V. *supra*.

Cimitíru (RusM) – deal. – După s. *cimitir* „teren (îngrădit) unde se îngroapă morții; țințirim” (< ngr. *kimitírion*, it. *cimitero*) (DEX).

Cioabe [šqábe] (Car) – parte de oraș. – După s. *ciob* (pl.) „vas, oală spartă; hârb” (DTB, II, 56) (< tc. *çöp*) (DEX).

Cioaca [šqáca] (Mal) – deal ascutit. – Din s. *cioacă* „deal, înălțime, vârful de deal” (DA), Iordan, *Top. rom.*, 35 enumeră și alte top. din Oltenia și Muntenia care pornesc de la acest entopic, pe care-l consideră sinonim al lui *movilă* (DTB, II, 58).

Cioaca Árii (OR) – deal. – După s. *cioacă* + determ. subst. *arie* (gen.).

Cioaca cu Gardu (Bcv) – deal cu pădure de amestec. – După s. *cioacă* + determ. subst. *gard* precedat de prep. *cu*.

Cioaca cu Mesteceni [~măstăcăni] (Băț) – vârf de deal. – După s. *cioacă* + determ. subst. *mesteacăni* (pl.) precedat de prep. *cu*.

Cioaca cu Piatră [šqáca cu piátră] (M) – culme de deal în Hodinț „îi un vîrv piétrós întră Șîpot și Hodinț”. – După s. *cioacă* + determ. subst. *piatră* precedat de prep. *cu*.

Cioaca Dâlmii (Zăv) – deal cu fânețe. – După s. *cioacă* + determ. topon. *Dâlma* (gen.).

Cioaca Hotărului (Măr) – deal. – După s. *cioacă* + determ. subst. *hotar* (gen.).

Cioaca Înaltă [šqáca_ náltă] (Bcv) – vârf de deal. – După s. *cioacă* + determ. adj. *înaltă*.

Cioaca lu Ciuroń [~šurón] (OR) – deal. – După s. *cioacă* + determ. antrop. *Ciuroń* (< antrop. *Ciur(e)a* (DNFR, 123) + suf. *-oń*).

Cioaca lu Hațeganu [~hațăgánu] (OR) – deal. – După s. *cioacă* + determ. antrop. *Hațeganu* (< top. *Hațeg* + suf. *-an*).

Cioaca Mare (Dlc) – deal. – După top. **Cioaca* + determ. adj. *mare*.

Cioaca Mare (Glb) – deal împădurit. – După top. **Cioaca* + determ. adj. *mare*.

Cioaca Mică (Dlc) – deal. – După top. **Cioaca* + determ. adj. *mică*.

Cioaca Mică (Glb) – deal împădurit. – După top. **Cioacă* + determ. adj. *mică*.

Cioaca Modușului (Bcv) – vârf de deal. – După s. *cioacă* + determ. topon. *Modușu* (gen.).

Cioaca Pietrii (RusM) – vârf de munte. – După s. *cioacă* + determ. subst. *piatră* (gen.).

Cioaca Plăiúțului (Prev) – deal. – După s. *cioacă* + determ. subst. *plăiúț* (diminutiv al lui *plai*) (gen.).

Cioaca Poieții [~poiéțî] (Obr) – deal. – După s. *cioacă* + determ. subst. *poiata* „construcție anexă pentru animale sau pentru păsări domestice într-o gospodărie personală” (< sl. *pojata*) (DEX) (gen.).

Cioaca Popii (Băț) – cunună de deal. – După s. *cioacă* + determ. subst. *popă* (gen.).

Cioaca Straului [~străului] (Dlc) – deal. – După s. *cioacă* + determ. topon. *Strau* (gen.).

Cioaca Târnița (OR) – deal. – După s. *cioacă* + determ. topon. *Târnița*.

Cioaca Vârnițelor (Obr) – deal împădurit. – După s. *cioacă* + determ. subst. *vârniță* (gen. pl.).

Cioaca Viézurilor (Prev) – deal. – După s. *cioacă* + determ. subst. *viezure* (gen. pl.).

Cioácele (M) – pășune montană între golurile alpine Măgura și Zănoaga. – După s. *cioacă* (pl. art.).

Cioara [sóára] (Măr) – deal cu pășune. – După antrop. *Cioară* (DOR, 239; Pătruț, OR, 134, DNFR, 123) sau s. *cioară*, prin metamorfozare ajungând să denumească un deal negru datorită înfățișării sale, cu vegetația arsă prin incendiere sau prin expunere la soare (DTB, II, 58, v. și Ioniță, *Nume*, 72).

Cioara (RusM) – parte de sat. V. *supra*.

Cioarsa [şúarsa] (Bcv) – cap de deal cu fânețe. – După s. *cioarsă* „obiect tăios, tocit, ştirbit” în sens metaforic (DA) sau antrop. *Cioarsă* (DNFR, 123, DTB, II, 58).

Ciobel [şóbél] (Ciut) – fânețe. – După s. *ciobel* (dim.) < *ciob* „hârb” sau < antrop. pop. *Ciobel* (cf. *Ciobu*) (DOR, 239; DNFR, 123; DTB, II, 58).

Cioburi [sóburí] (Zg) – terenuri agricole și pomi fructiferi. – După s. *ciob* (pl.) de la cioburile, fragmentele din obiecte de lut care se găsesc în acest loc (cf. *Monografia localității Zlagna*, p. 39).

Cioburile (Bor) – gol alpin. – După s. *ciob* (pl. art.).

Ciocănu (RusM) – parte de sat. – După s. *ciocan* (< scr. *čokan*.) „pisc, vârf”, cf. și Iordan, *Top. rom.*, 40 care înregistrează câteva toponime având la bază acest entopic. Apelativul poate avea la origine și s. *cioc* „vârf” + suf. *-an*, ca și sinonimele sale: *boldan* < *bold*, *colțan* < *colț*, *dâľman* < *dâľm(ă)*, *dâľpan* < *dâľp*, *grindan* < *grind*, v. Loșonți, *Toponime*, 39.

Ciocănei [şiocănéi] (Var) – șes arabil. – După s. *ciocănel* „vârf mai mic” (pl.), înregistrat și în Țara Hațegului, dar cu pl. *ciocănele*, de Loșonți, *Contribuții*, 241. Este derivat de la *cioc* „vârf” cu suf. dim. *-el* (DTB, II, 59).

Cioclodanu [şoclodánu] (VB) – deal. – După s. *cioclod* „cocean” (poate fi o contaminare de la *cioclej* și *glod*) (DLR) + suf. *-an* sau antrop. *Cioclodanu*.

Cioclodanu (M) – pădure de fag pe Nermes, „îi un loc măľ rădicăt parcă-i un șot”. V. *supra*.

Ciocordan [şocordán] (Prev) – muchie de deal cu izlaz și pădure. – După s. *ciocordan* „vârf” sau antrop. *Ciocordan*.

Ciocu Ascuțita Mare [sócu ascuťita márje] (Obr) – vârf de deal. – După s. *cioc* „partea dinainte a vârfului, ascuțită la capăt” (DELR) + determ. top. *Ascuțita Mare*.

Ciocu Ascuțita Mică (Obr) – vârf de deal. V. *supra*.

Ciocu Văii (Glb) – pădure de foioase și conifere. – După s. *cioc* + determ. subst. *vale* (gen.).

Ciordacu [şordácu] (Bcv) – deal. – După s. *ciordac*, var. cunoscută în Banat pentru *cerdac* „clădire de lemn izolată într-o curte, grădină, vie sau pădure, foișor” (DA), v. Homorodean, *Cinciș și Valea Ploștii*, 95; DTB, II, 63.

Ciotaci [šotás] (M) – pășune montană; „o fost acolo o pădure care o luat foc si or măi rămás niște šiotás”. – După s. *ciotac*, augum. < s. *ciot* „butuc, buturugă” (DA), folosit la plural.

Ciotorogu [šotorógu] (RusM) – deal împădurit și pârau, izvorăște din Munții Poiana Ruscă și se varsă în Apa Padeșului, având o lungime de 6 km/11 km². – După s. *ciotorog* „buturugă”, cf. *ciotorugă* (rezultat din contaminarea lui *ciot* cu *buturugă* s. v. *ciot* (DA)) sau < adj. *ciotorog* „cioturos” < *ciot* + *-orog* (cf. *boșorog*, *șontorog*) (Pascu, *Sufixe*, 469; DTB, II, 64).

Cireșel [širešál] (OR) – pădure. – După top. *Cireșu* + suf. dim. *-el*.

Cireșelu (Cir) – deal și pârau, izvorăște din Scărișoara și se varsă în Bistra. V. *supra*.

Cismărie (RusM) – afluent al pâraului Rusca. – După s. *cizmărie* „meserie de cizmar, atelier în care se repară (sau se confecționează) încălțăminte (< *cizmă* + suf. *-ărie*).

Ciubra [šúbra] (Ciut) – pârau, izvorăște de la Dașa. – Probabil dintr-un s. *ciubră*, var. pentru *ciublă* „vas de pământ” (DA). Cf. și *Čubra*, nume de sat în Serbia (RJA, V, 82), antrop. masc. (< *Čubrijan*) și fem. (GRKOVIĆ, 210, 322 *apud* DTB, II, 67).

Ciuciurău [šúšuráu] (Băț) – pârau izvorăște din Râpi și se varsă în Nermeș. – După s. reg. Ban. *ciuciurău* „jgheab” (DA), derivat sufixal din s. *ciuciur* „uluc, jgheab pe care curge apa la un izvor, la o fântână” (DEX). – Probabil formație onomatopeică sau rezultat din vb. *ciuciurăi*, cf. *tuțurăi* (Suflețel, *Termeni hidrografici*, 76; DTB, II, 69).

Ciuculețu [šuculéțu] (PoiMr) – pârau. – După s. pop. *ciuculeț* „înălțime” (< *cioc* în sens entopic + suf. *-ul(eț)*) (DTB, II, 69).

Ciuculețu (PoiMr) – munte. V. *supra*.

Ciungii lu Gheorghe [šunži~] (Măr) – fost izlaz comunal, actualmente împădurit. – După s. *ciung* „ciot” (pl.) „butuc, trunchi de copac” (DA).

Ciurila [šuríla] (Bor) – pădure de foioase (carieră de piatră). – După s. *ciurilă*, derivat în *-ilă* din verbul *ciuru* onomatopeic „a curge apa”, ca și *zorilă* < *zori*, v. Suflețel, *Termeni hidrografici*, 76, cf. și DNFR, 132; DTB, II, 73.

Ciurila 1 (Bor) – fânețe. – După top. *Ciurila* + numeral cardinal.

Ciurila 2 (Bor) – fânețe. – După top. *Ciurila* + numeral cardinal.

Ciutura [šútura] (Băț) – pârau. – După s. *ciutură* „ploscă”, prin extensiune „puț, fântână” (DA, DTB, II, 74) (< lat. **cytola*) (DEX).

Ciuturoaia [šuturóáia] (Obr) – pădure și pârau. – După s. reg. Ban. *ciuturoaie* „ciuturoaie, ciutură mare” (< s. *ciutură* + suf. *-oaie*) (DTB, II, 74).

Ciuvăr (Vos) – deal cu fânețe. – Cf. s. *ciubăr* „vas mare făcut din doage de lemn și prevăzut cu torți, având diferite întrebuințări” (< bg. *čebăr*) (DEX).

Ciuvérelle (Vos) – izlaz comunal. – După s. *ciubăr* (pl. art.).

Cleanțu Bisericiuții [cliántu bisăricúți] (M) – deal. – După s. *cleanț* „strâmtoare între dealuri cu drumuri tăiate în stâncă; trecătoare, prihod, priod. 2. picior de deal. 3. stâncă prăpăstioasă, râpă stâncoasă, stâncă ascuțită; ștean, janț, cățin” (DAR) (< sb. *klanac* (gen. *klánca*)) (DER) + determ. subst. *biserică* (gen.).

Cleanțu Borúgii [~borúži] (Vos) – deal stâncos la intrare în Voislova dinspre Rusca Montană și pârau, izvorăște din Cocinu și se varsă în Bistra. – După s. *cleanț* + determ. topon. *Boruga* (gen.).

Cleanțu Cerbului [~šérbului] (M) – deal. – După s. *cleanț* + determ. topon. *Cerbu* (gen.).

Cleanțu Chisului [~kísului] (Mal) – deal. – După s. *cleanț* + determ. antrop. *Chisu* (< *Chesarie*) (DOR, 32).

Cleanțu Cișmării [šišmări] (RusM) – deal. – După s. *cleanț* + determ. antrop. *Cișmaru* < s. *cișmar* „pantofar” (DTB, II, 66).

Cleanțu cu Țoalele pe Vale [cliánțu cu ȝálilje pá válje] (M) – deal cu pădure de fag pe valea râului Nermeș; „acolo își ascundeau oamenii hainele pentru a doua zi”. – După s. *ceanț* + determ. subst. *țoale* + top. *Vale*.

Cleațu cu Vulpea (Băț) – izvor. – După s. *cleanț* + determ. subst. *vulpe* precedat de prep. *cu*.

Cleanțu de la Stâna Gujii (Bor) – gol alpin. – După s. *cleanț* + determ. topon. *Stâna Gujii* precedat de prep. comp. *de la*.

Cleanțu lu Bacu (Băț) – vârf de deal. – După s. *cleanț* + determ. antrop. *Bacu* (cf. bg. *Bakó*, variantă a lui *Bajko*) (DNFR, 43) (gen.).

Cleanțu lu Borúgă (VB) – teren accidentat către Rusca Montană. – După s. *cleanț* + determ. antrop. *Borugă* (< s. *borugă*) (DNFR, 74) (gen.).

Cleanț lu Doleanu [cliánțu lu Doliánu] (M) – loc stâncos deasupra Nermeșului. – După s. *cleanț* + determ. antrop. *Doleanu* (< *Dolea* (DNFR, 177) + suf. *-an*) (gen.).

Cleanțu lu Liof [cliánțu lu lióf] (Băț) – deal. – După s. *cleanț* + determ. antrop. *Leof* (gen.).

Cleanțurile lu Bărbóncu (Bor) – pășune. – După s. *cleanț* (pl. art.) + determ. antrop. *Bărbóncu* (< probabil din s. reg. *bărbunc* „numele unui dans (ostășesc) care în trecut se executa cu prilejul recrutării; melodia după care se executa acest dans. (Înv.) Înrolare în armată; recrutare” (< germ. *Werbung*) (DEX) (gen.).

Cleanțurile lu Bocșánu (Bor) – deal cu pădure de foioase. – După s. *cleanț* (pl. art.) + determ. antrop. *Bocșanu* (gen.) (< top. *Bocșa* + suf. *-(e)an*).

Cleanțurile lu Cocârla (Bor) – deal cu pădure de foioase. – După s. *cleanț* (pl. art.) + determ. antrop. *Cocârla* (gen.) (< s. *cocârlă* „lemn îndoit ca un cârlig”, „o parte a plugului” (DNFR, 138).

Cleanțu Mare (VB) – loc de scăldat pe Bistra. – După s. *cleanț* + determ. adj. *mare*.

Cleanțu Mic (VB) – loc de scăldat pe Bistra. – După s. *cleanț* + determ. adj. *mic*.

Cleanțu Neámțului (Măr) – stâncă pe malul Bistrei Mărului. – După s. *cleanț* + determ. antrop. *Neamțu* (DNFR, 327) (gen.).

Cleanțu Pígi (Bor) – deal cu pădure de rășinoase. – După s. *cleanț* + determ. topon. *Piga* (gen.).

Cleanțu Șoimului (RusM) – deal. – După s. *cleanț* + determ. topon. *Șoim* (gen.).

Cleanțu Zănoagii (Bor) – munte cu pădure de rășinoase. – După s. *cleanț* + determ. topon. *Zănoaga* (gen.).

Clózăru (RusM) – pădure. – Probabil după s. germ. *Kloss* „bulgăre de pământ”, „gălușcă”, „căluș” (cf. DNFR, 136). Toponimul ar putea fi raportat și la sl. *koz(i)ja* (< *koza* „capră”), bg. *kozij*, scr. *kozji*, *kozja* (SKOK, I, 173). Dintre toate propunerile etimologice cea mai propiată de realitate ni se pare raportarea toponimului la s. *cozlă* „movilă” (cf. Bogrea, DR I, p. 215-216), pronunțat *clozăr* prin metateză.

Coama [cuăma] (Glb) – șes de deal. – După s. *coamă* „culme prelungită de deal sau de munte; creastă” (< lat. *coma*) (DEX).

Coama (Obr) – șes de deal. V. *supra*.

Coasta Borlövii (Bor) – pășune. – După s. *coastă* „latură, parte laterală”, „costișă, pantă, povârniș”, „mal, țărm” (< lat. *costa*) (DEX) + determ. topon. *Borlova* (gen.).

Coasta cu Cărpenu (Băț) – deal. – După s. *coastă* + determ. subst *carpen* precedat de prep. *cu*.

Coasta cu Satu (Bcv) – deal. – După s. *coastă* + determ. subst. *sat* precedat de prep. *cu*.

Coasta Gâștii (Măr) – loc abrupt pe deal. – După s. *coastă* + determ. antrop. *Găscă* sau s. *gâscă* (gen.).

Coasta Jercăilor (Băț) – față de deal. – După s. *coastă* + determ. n. grup *jercăi* (< antrop. *Jercău* < *Jerca* + suf. -ău, cf. s. *jărcă* „oaie bătrână și slabă. 2) Piele de oaie de proastă calitate. 3 Cojoc vechi și jerpelit” (DEX), unde *ă* > *e* din cauza pronunțării moi a lui *j* (v. DNFR, 266).

Coasta Lată (Băț) – deal. – După s. *coastă* + determ. adj. *lată*.

Coasta Lată (Bcv) – deal. V. *supra*.

Coasta Mare (VMg) – versant submontan cu pășune. – După s. *coastă* + determ. adj. *mare*.

Coasta Mărgani [~mărgăni] (Băț) – față de deal. – După s. *coastă* + determ. n. grup *mărgani* „locuitori ai comunei Marga”.

Coasta Petrońului [~petróńului] (TRu) – față de deal. – După s. *coastă* + determ. subst. *pietroń* „piatră mare” (gen.).

Coasta Șarii (TRu) – deal. – După s. *coastă* + determ. antrop. (gen.) (cf. ung. *Sára* „Sara” (DNFR, 432).

Coasta Țigănilor (Dlc) – deal. – După s. *coastă* + determ. n. grup *țigani* (gen.).

Cocâlțău [cocîlțău] (M) – pârau, afluent al Nermeșului și pădure de fag și brad pe valea râului Nermeș. – După antrop. *Cocârța* (< s. *cocârțău*, același cu *cocârțiță* „mâncare ciobănească făcută din caș dulce amestecat cu jintiță” (DA; DNFR, 138), cf. și s. reg. *cocârț* care la Marga are sensul de „ciupercă”, cu trecerea lui *r* la *l* + suf. -ău.

Cocinel [coșiniel] (Zăv) – pârau. – După top. *Cocinu* + suf. dim. -el.

Cocinu (Vos) – deal. – După s. *cocină* „adăpost sau coteț pentru porci. Cameră, locuință, foarte murdară și neîngrijită” (< bg., scr. *kočina*) (DEX), cu formă de masculin determinată de genul entopicului care ar desemna realitatea

geografică, într-o construcție sintagmatică de tipul *Dealul, Pârâu Cocinu* (*Cocinului*) (v. DTB, II, 93).

Cocinu (Zăv) – deal cu teren arabil și fânețe. V. *supra*.

Cocinu lu Stângu (Zăv) – vale, fânețe. – După top. *Cocinu* + determ. antrop. *Stângu* (gen.) (DNFR, 426).

Cocinu Mare (VB) – pârâu. – După top. *Cocinu* + determ. adj. *mare*.

Cocinu Vălămăreesc [~vălămăreșc] (VB) – munte. – După top. *Cocinu* + determ. adj. (< top. *Valea Mare* „Valea Bistrei” + suf. *-esc*).

Cocinu Voislovenesc [~voislovenêsc] (VB) – pârâu, se varsă în Bistra. – După top. *Cocinu* + determ. adj. (< top. *Voislova* + suf. *-esc*).

Cocinu Zăvoienesc [~zăvoienêsc] (VB) – pârâu, se varsă în Bistra. – După top. *Cocinu* + determ. adj. *zăvoienesc* (< n. grup *zăvoieni* (cf. top. *Zăvoi* + suf. *-ean, -eni*)).

Colibița (M) – pășune comunală; „acolo îi o stîncă mărje uîne să ascundeu ȳoămeni de ploaje, sămăna cu o colibă”. – După s. *colibița* (dimin. < *colibă* „adăpost provizoriu pentru oameni și, uneori, pentru animale, făcut din bârne, din crengi etc. și acoperit cu paie, ramuri etc.” (< sl. *koliba*) (DEX).

Colnic [cólnic] (Dlc) – parte de sat. – După s. *colnic* „cărare, drum care trece peste deal” (DA) „drum, potecă prin pădure” (v. Oancă, *Probleme*, 113), „ridicătură de teren de formă alungită și cu pante line, mai mică decât dealul”, „deal mic, colină”, „drum îngust care trece peste un asemenea deal sau printr-o pădure”, „teren fără copaci (acoperit cu iarbă și flori) într-o pădure, poiană, luminiș” (< bulg., sb. *kolnik*) (DEX).

Colnic [cұлnic] (M) – ridicătură de teren la intrarea în sat. V. *supra*.

Colnicu [colńicu] (Zăv) – deal cu pășune. V. *supra*.

Colnicu de Jos (Bor) – drum în pantă. – După s. *colnic* + determ. adv. *jos* cu prep. *de*.

Colnicu de Sus (Bor) – drum în pantă. – După s. *colnic* + determ. adv. *sus* cu prep. *de*.

Comarnic [comárnic] (Bcv) – deal. – După s. *comarnic* „colibă mică în care locuiesc ciobanii la stână; umbrar pentru ciobani. 2. Adăpost la stână care servește la păstrarea și la uscarea cașului. 3. Poliță, scândură sau leasă de nuiiele pe care se pune cașul la uscat” (< bg. *komarnik*) (DEX).

Cómona (Băț) – culme de deal cu pădure de foioase pe Valea Ciuciurăului. – După probabil s. reg. *comană* (art.) „coama casei” (DAR), prin extindere „culme, coamă, creastă”. Densusianu, Ț.H., 63 îl înregistrează cu varianta fonetică *Comana*.

Copace (Dlc) – grădini. – După s. *copac*, cu formă neobișnuită de plural, specifică substantivelor feminine” (DTB, II, 105).

Copaci (Bor) – fânețe. – După s. *copac* (pl.) (cf. alb. *kopač*) (DEX).

Copaci (Glb) – teren în pantă. V. *supra*.

Copaci (Iaz) – deal. V. *supra*.

Copaci (Obr) – șes arabil. V. *supra*.

Corcána (Car) – stradă. – După s. *corcan* „ramură groasă (uscată) la un butuc de viță-de-vie” (DEX). Originea este necunoscută. Pare a fi o deformare de la *cîrcel* datorată, poate, unei schimbări de suf., însă fonetismul nu este clar. DAR

îl pune în legătură cu rut. *korkijka* „coroana unui copac curăţat de ramuri uscate“ (cf. DER) + suf. top. *-a*. Toponimul ar putea fi raportat şi la apelativul *corhan* „coastă de deal răpoasă” (DA, v. şi DTB, II, 109).

Corcánu (Glb) – teren în panră cu pârâu, izvorăşte de la Sabău şi se varsă în Valea Satului. – După s. *corcan* sau antrop. *Corcanu* (DOR, 249).

Corcanu (TRu) – deal. V. *supra*.

Corcăni [corcăn] (M) – fostă păşune comună, actualmente loc împădurit; printre esenţele lemnoase amintim: fag şi mesteacăn. – După s. *corcan* (pl.).

Corciova [corsóva] (PoiMr) – pârâu, izvorăşte din Şaua Iepii şi se varsă în Bistra. – După s. *cociorvă*, prin metateză „unealtă casnică compusă dintr-o placă de metal sau de lemn în formă de triunghi sau de semicerc, fixată la capătul unei cozi lungi, cu care se scoate jarul sau cenuşa din cuptorul ţărănesc de copt pâine” (< rus. *kocerga*, ucr. *kocerha*) (DEX) „instrument pentru pescuit” (DA). Este posibilă şi o origine antroponimică < *Corciu*, *Corcio* (DOR, 249) + suf. *-ov*. (DTB, II, 108).

Corfu Mare (Obr) – pârâu, izvorăşte de sub Vârful Ascuţita Mică şi se varsă în Vârciorova. – După top. **Corfu* < probabil s. *corfă* „coş, paner. 2. colivie minerească. 3. spetează. 4. parte a morii. 5. (la pl.) fofezele de la piuă. 6. parte a joagărului. 7. acoperişul şopronului sau pătului” (DAR) (< germ. *Korb*, prin intermediul pronunţării săs. *korf*) (DER) + determ. adj. *mare*.

Corfu Mic (Obr) – pârâu, izvorăşte de sub Vârful Ascuţita Mică şi se varsă în Vârciorova. – După top. **Corfu* + determ. adj. *mic*.

Corhánu (Bor) – pădure de foioase şi conifere. – După s. *corhan* „coastă de deal răpoasă” (DA, v. şi DTB, II, 109).

Cornişór (Băt) – râu, se varsă în Bistra. – După s. *cornişor*, dim. < *corn* „arbore” sau numele unor plante din familia *Lycopodium*” (DA), cf. şi *cornişor* „căprior”, „bârnă lungă...” (v. DTB, II, 113, Iordan, *Top. rom.*, 64).

Cornu [cǔrnu] (Bcv) – fâneţe în partea de sus a satului „îi un lăoc târje înălt ca un cǔorn”. – După s. *corn*, preluat prin metaforă de la sensul de bază: „(la animalele cornute) fiecare dintre cele două excrescenţe de pe osul frontal al rumegătoarelor” (< lat. *cornu*) (DEX), având sensul de „vârf de munte sau de deal”, „capăt”.

Cornu Dealului (Obr) – vârf de deal cu pădure de foioase. – După s. *corn* (v. *supra*) + determ. subst. *deal* (gen.).

Cornuţel [cornuţál] (TRu) – deal cu fâneţe. – După s. *cornuţel* (dim. „arbore mic” sau „corn mic de animale” prin metaforizare) (DTB, II, 114, v. şi Iordan, *Top. rom.*, 65).

Cornuţelu Mic (TRu) – deal. – După top. *Cornuţel* + determ. adj. *mic*.

Cornuţelu Mare [cornuţálu] (TRu) – deal. – După top. *Cornuţel* + determ. adj. *mare*.

Costiş (TRu) – teren arabil în pantă. – După s. *costiş* „coastă de deal”, cf. şi adj. *costiş* „înclinat, strâmb” (DTB, II, 116, v. şi Rusu, *Nume*, 179).

Costişu [costişu] (Bor) – câmpie alpină. V. *supra*.

Costişu lu Borcu [costişu lu bórku] (Var) – teren în pantă cu pădure. – După s. *costiş* + determ. antrop. *Borca* (gen.) (v. DTB, II, 117).

Costița [costița] (Zăv) – deal. – După s. dim. *costiță* „coastă mică”, în sens entopic (v. DTB, II, 117).

Cotârci [cotârș] (Măg) – deal împădurit. – După s. reg. *cotarcă* (pl.) „coșar pentru porumb; coșarcă, hambar, pățul, porumbar. 2. coș de nuiete, colariță” (DEX), „împletitură de nuiete umplută cu pământ, folosită la construirea unor diguri împotriva inundațiilor” (DA) (< sb. mag. *kotarca*) (DER).

Cotu [cųótu] (Bcv) – munte. – După s. *cot* „cotitură, colț” (v. DTB, II, 124) (< lat. *cubitum*) (DER).

Cotu Bărbului (Bor) – pădure de foioase. – După s. *cot* + determ. antrop. *Barbu* (DNFR, 48, cf. articolul Vioricăi Goicu, *Despre originea antroponimului Barbu*, în *Studia in Honorem magistri Vasile Frățilă*, Timișoara, 2005, p. 271-282) (gen.).

Cotu Boștinchii (Car) – câmpie. – După s. *cot* + determ. antrop. *Boștinca* (< s. *boștină* „ceea ce rămâne din fagure după ce s-au scos mierea și ceara” (< sl. *voština*) (DEX) (gen.).

Cotu Cheii (Obr) – vale îngustă. – După s. *cot* + determ. topon. *Cheia* (gen.).

Cotu Gropánului (Bcv) – pădure de rășinoase. – După s. *cot* + determ. subst. *gropan* „groapă mare” (gen.).

Cotu Isi (Car) – câmpie. – După s. *cot* + determ. antrop. *Isi* (hipocoristic a lui *Isidor*) (cf. DOR, 89, DNFR, 262).

Cotu Lățcului (Zăv) – teren undulat cu pădure. – După s. *cot* + determ. antrop. *Lațcu* (cf. ung. *Latskó* „Ladislaus”) (DNFR, 273) (gen.).

Cotu lu Bărbuț (Car) – câmpie. – După s. *cot* + determ. antrop. *Bărbuț* (DNFR, 56) (gen.).

Cotu lu Buñei (Zăv) – teren arabil și fânețe. – După s. *cot* + determ. antrop. *Bunei* (< antrop. *Bunea* (< adj. *bun* + suf. *-ea*)) (DNFR, 88) (gen.).

Cotu lu Bunei [~buñej] (VB) – șes arabil. V. *supra*.

Cotu lu Gămán (Car) – teren arabil și fânețe „de la familia fruntașă Găman, una dintre cele mai fruntașe familii nemțești din Sebeș” (Gidiu, Bălan, *Monografia Caransebeșului*, 263). – După s. *cot* + determ. antrop. *Găman* (< s. *găman* „om care mănâncă mult”) (DNFR, 216) (gen.).

Cotu lu Hérghes (Car) – câmpie. – După s. *cot* + determ. antrop. *Hérghes* (cf. ung. *hegyes* „încrezut, înfumurat”) (DNFR, 240) (gen.).

Cotu lu Pusoárea (Obr) – pădure. – După s. *cot* + determ. antrop. *Pusoarea* (< s. *pusoare* „așezare”) (gen.).

Cotu lu Tudósie (Zăv) – teren arabil și fânețe. – După s. *cot* + determ. antrop. *Tudosie* (cf. bg. *Todosi*) (DNFR, 463) (gen.).

Cotu Mare (VB) – șes arabil. – După s. *cot* + determ. adj. *mare*.

Cotu Mic (VB) – cot al râului Bistra. – După s. *cot* + determ. adj. *mic*.

Cotu Sébeșului (Car) – câmpie la cotitura Sebeșului. – După s. *cot* + determ. topon. *Sebeș* (gen.).

Cotu Spăriátului (Car) – câmpie. – După s. *cot* + determ. antrop. *Spăriatu* (DNFR, 421) (gen.).

Cotu Staicului [~stăicului] (Car) – câmpie. – După s. *cot* + determ. antrop. *Staicu* (cf. bg. *Stajko*) (DNFR, 422) (gen.).

Cotu Văidoani [cuótu vǎidoáni] (Car) – luncă cu teren arabil și fânețe la cotitura Timișului. – După s. *cot* + determ. antrop. *Văidoane* (< antrop. *Vaida* + suf. *-oane*, cf. ung. *vajda* „voievod”, cf. și *Văideanu*) (DNFR, 479, 481) (gen.).

Coturile (Iaz) – teren arabil și fânețe. – După s. *cot* (pl. art.).

Covéi (Măg) – fânețe. – După s. reg. *covei* „cotitură de drum sau de apă”, cunoscut în Oltenia și Banat. (v. DTB, II, 125, v. și Suflețel, *Gorj*, 273).

Coveiu [covéiu] (Băt) – deal. V. *supra*.

Cózia (Obr) – cale de acces de la drumul național spre calea ferată. – După adj. pos. sl. *koz(i)ja* (< *koza* „capră”), bg. *kozij*, scr. *kozji*, *kozja* (SKOK, I, 173), top. scr. *Kozja Luka* (PRIRUČNIK, 27). Iordan, *Top. rom.*, 507 raportează toponimul *Cozia*, destul de răspândit în toată țara, la sl. *koza*. După DOR, 251 *Cozia* apare sporadic ca antroponim, părere greșită după DTB, II, 126.

Cpt. Baba Novac (Car) – stradă. – După antrop. *Baba Novac*, căpetenie de haiduci, căpitan în oastea lui Mihai Viteazul.

Crac (Băt) – deal. – După s. *crac* „ramificație dintr-un deal sau munte” (DA), „ramificație a unei ape curgătoare” (DEX; DTB, II, 127-135; DTRO, II, 226-235; Frățilă, STD, 68; Oancă, *Probleme*, 113), „cale de acces” (sens întâlnit în anchetele făcute) (< bg. *krak*) (DEX).

Crac (Bor) – gol alpin în Muntele Mic, stână. V. *supra*.

Cracu (Bcv) – afluent al Malingei. V. *supra*.

Cracu (Glb) – deal cu stână în Buza Nedeii. V. *supra*.

Cracu Balcii (Bor) – pădure de foioase și conifere. – După s. *crac* + determ. topon. *Balca* (gen.).

Cracu Bănățanului [crăcu bănățanului] (Bcv) – fostă pășune, actualmente împădurită, printre esențele lemnoase dominante amintim jneapănul. – După s. *crac* + determ. antrop. *Bănățan* (gen.).

Cracu Bărnița (Măr) – cale de acces spre muntele Măgura. – După s. *crac* + determ. topon. *Bărnița*.

Cracu Bisericii (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. subst. *biserică* (gen.).

Cracu Bisericuței [crăcu bisăricúțî] (M) – parte de deal cu pădure de fag pe valea râului Nermeș; „îi un drum cu piștri și sâmănă cu niște bisăricút, dúse la Prodána”. – După s. *crac* + determ. subst. dim. *bisericuță* (gen.).

Cracu Bóului (Bor) – deal cu pădure de foioase și conifere. – După s. *crac* + determ. subst. *bou* (gen.).

Cracu Cărpenu (Bor) – deal cu pădure. – După s. *crac* + determ. subst. *carpen*.

Cracu Certejii [~serécézi] (Cir) – deal. – După s. *crac* + determ. topon. *Certej* (gen.), (cf. top. *Certejele* (OR)).

Cracu cu Cleanțu (Glb) – drum forestier în pantă și pârau, izvorăște de sub Culmea Joianului și se varsă în Purcăreața Mare. – După s. *crac* + determ. subst. *cleanț* cu prep. *cu*.

Cracu cu Gorunu (Glb) – deal pe Valea Ponorna. – După s. *crac* + determ. subst. *gorun* cu prep. *cu*.

Cracu cu Goruni (Var) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. subst. *gorun* (pl.) cu prep. *cu*.

Cracu cu Lespedea [~léspeda] (Bor) – deal cu pădure. – După s. *crac* + determ. subst. *lespede* (art.) cu prep. *cu*.

Cracu cu Mălini (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. subst. *mălin* (pl.) cu prep. *cu*.

Cracu cu Piatra (Glb) – deal cu pădure de stejar. – După s. *crac* + determ. subst. *piatră* (art.) cu prep. *cu*.

Cracu cu Trei Izvoare (Obr) – deal. – După s. *crac* + determ. subst. *izvor* (pl.) cu prep. precedat de numeral.

Cracu de la Bregădir (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. antrop. *Bregădir* < s. *brigadier* „tehnician din administrația pădurilor, care conduce o brigadă silvică” (< fr. *brigadier*) (DEX).

Cracu de la Fântâna Bătrână (Obr) – deal. – După s. *crac* + determ. topon. **Fântâna Bătrână* cu prep. comp. *de la*.

Cracu de la Friptorea (Obr) – deal. – După s. *crac* + determ. antrop. *Friptorea* (cf. *Friptu*, *Fripcea*) (DNFR, 208) cu prep. comp. *de la*.

Cracu de la Mijlocu Plăiului (Bor) – deal cu pădure de foioase. – După s. *crac* + determ. topon. *Mijlocu Plăiului* cu prep. comp. *de la*.

Cracu de la Morminți (RusM) – deal. – După s. *crac* + determ. topon. *Morminți* (cf. top. *Mormințu Cailor*) cu prep. comp. *de la*.

Cracu de la Prun (Ciut) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. subst. *prun* cu prep. comp. *de la*.

Cracu de la Viezurimi (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. subst. *viezurime* (pl.), sinonim al lui *bârlog*, *vizuină* cu prep. comp. *de la*.

Cracu dintre Văi (Obr) – deal. – După s. *crac* + determ. topon. *Văi* (cf. top. *Valea lu Radu* și *Valea Pleșii*) cu prep. *dintre*.

Cracu Fiuloanii (Bor) – deal cu pădure de foioase. – După s. *crac* + determ. topon. *Fiuloanea* (gen.).

Cracu Frăpsănelui (Bor) – deal cu pădure de foioase. – După s. *crac* + determ. subst. *frapsân*, variantă lui *frasin*, în care *p* nu s-a disimilat față de *f*.

Cracu Ibănelui (RusM) – crac de deal. – După s. *crac* + determ. antrop. *Iban* care nu apare în DNFR; v. sl. *ljub-* „drag, iubit”, cf. *Ibănescu* (DNFR, 252) (gen.).

Cracu Iezănelui (Obr) – deal. – După s. *crac* + determ. antrop. *Iezan* (< top. *Iaz* + suf. *-(e)an*) (gen.).

Cracu Iovănescului [~jovăněscului] (Bcv) – deal. – După s. *crac* + determ. antrop. *Iovănescu* (< *Iovan* + suf. *-escu*) (DNFR, 260), cf. și n. fam. *Iovănesc* (Densusianu, Ț.H., 77) (gen.).

Cracu Lat (Bor) – pădure de foioase și conifere. – După s. *crac* + determ. adj. *lat*.

Cracu Lung (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. adj. *lung*.

Cracu lu Bulac (Bor) – pășune împădurită. – După s. *crac* + determ. antrop. *Bulacu* (< tc. *bulak* „izvor”) (DNFR, 86) (gen.).

Cracu lu Călimán (Bor) – deal cu pădure de foioase. – După s. *crac* + determ. antrop. *Căliman* (DNFR, 104) (gen.).

Cracu lu Cóman (Bor) – deal cu pădure de foioase. – După s. *crac* + determ. antrop. *Coman* (DNFR, 142) (< s. *cuman* „persoană aparținând unei

populații de neam turcic care, migrând dinspre est, în sec. XI s-a așezat pe teritoriul țărilor românești, unde, în parte a fost asimilată de populația românească. 2. Adj. Care aparține cumanilor, privitor la cumani” (< fr. *cumanes*) (DEX) (gen.).

Cracu lu Dămăschin (Dlc) – izlaz. – După s. *crac* + determ. antrop. *Damaschin* (cf. bg. *Damaskin*) (DNFR, 184) (gen.).

Cracu lu Filip (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. antrop. *Filip* (gen.).

Cracu lu Firăr (Bor) – deal cu pădure de foioase. – După s. *crac* + determ. antrop. *Firăr* (poreclă), cf. germ. *Führer* „conducător” (gen.).

Cracu lu Ișvan (Glb) – deal cu pădure de foioase. – După s. *crac* + determ. antrop. *Isvan* (gen.) (cf. ung. *István* „Ștefan”) (DNFR, 262, cf. și Densusianu, Ț.H., 73).

Cracu lu Matei [măcéi] (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. antrop. *Matei* (gen.).

Cracu lu Mădă (Bor) – deal cu pădure de foioase. – După s. *crac* + determ. antrop. *Mădă* (cf. *Mada*) (DOR, 318) sau hipocoristic de la *Mădălin(a)* (gen.).

Cracu lu Mon Iancu (Bor) – deal cu pădure de foioase. – După s. *crac* + determ. antrop. *Mon Iancu* (prenume + n. fam.) (gen.).

Cracu lu Răineanțu (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. antrop. *Răineanțu* (gen.).

Cracu lu Toma (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. antrop. *Toma* (gen.).

Cracu lu Tuluz (Bor) – pășune împădurită. – După s. *crac* + determ. antrop. *Tuluz* (gen.) (< probabil din s. pl. *tulugi* „strujan, cotor de porumb, cocean” (DAR), cf. și antrop. *Tulea* (DNFR, 464) < *Tul-* + suf. *-uz* (vezi Pătruț, SOR, 152-154).

Cracu lu Vlăicu (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. antrop. *Vlăicu* (gen.).

Cracu Lung (RusM) – deal și pârau, izvorăște din Vârful Boul și se varsă în Bistra Rusca. – După s. *crac* + determ. adj. *lung*.

Cracu Mare (Bcv) – deal. – După s. *crac* + determ. adj. *mare*.

Cracu Măgura (RusM) – pârau. – După s. *crac* + determ. topon. *Măgura*.

Cracu Măgurii (Măr) – drum ce duce spre muntele Măgura, pășune alpină. – După s. *crac* + determ. topon. *Măgura* (gen.).

Cracu Măstăcănului (Bor) – deal cu pădure de foioase și conifere. – După s. *crac* + determ. subst. *mesteacăn* (gen.).

Cracu Mormințului (Bor) – pășune. – După s. *crac* + determ. subst. *morminț* „cimitir” (gen.).

Cracu Morminților (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. subst. *morminț* (gen.).

Cracu Neamțului (Obr) – deal. – După s. *crac* + determ. antrop. *Neamțu* (gen.).

Cracu Paului [păului] (Obr) – teren arabil. – După s. *crac* + determ. antrop. *Pau* (cf. gr. *Pahu*, cu dispariția lui *h*) (DNFR, 356), cf. și n. fam *Pau*

(Densusianu, Ț.H., 78) (gen.). Acest toponim este înregistrat și de *Monografia comunei Obreja*, p. 13 cu varianta *Cracu Paorului*, iar atunci al doilea element ar trebui raportat la subst. *paor* „tăran” (< germ. *Bauer* „idem”).

Cracu Pîgii (Bor) – pădure de rășinoase. – După s. *crac* + determ. topon. *Piga* (gen.).

Cracu Pîpului (Bor) – deal cu pășune. – După s. *crac* + determ. antrop. *Pipu* (< s. *pipă*, v. și *Pipa*, *Pipă*) (DNFR, 366) (gen.).

Cracu Popii (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. subst. *popă* (gen.).

Cracu Răcuinii (Bor) – deal cu pădure de foioase. – După s. *crac* + determ. topon. *Răcuina* (gen.).

Cracu Rûschîței (RusM) – culme. – După s. *crac* + determ. topon. *Ruschița* (gen.).

Cracu Scării (Bor) – deal cu pădure de foioase și rășinoase pe valea pârâului Bordu. – După s. *crac* + determ. topon. **Scara* (prezența toponimului *Scărișoară* (< *Scara* + suf. dim. *-ișoară*) ne determină să identificăm un toponim **Scara*) (gen.).

Cracu Seciului [sășulu] (Bor) – deal, pădure de foioase și conifere. – După s. *crac* + determ. topon. *Seciu* (gen.).

Cracu Ūrsului (Bor) – deal cu fânețe pe valea râului Slătinoara. – După s. *crac* + determ. antrop. *Ursu* (DNFR, 476) sau subst. *urs* (gen.).

Cracu Viteazul Mare (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. antrop. *Viteazul Mare*.

Cracu Viteazul Mic (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. antrop. *Viteazul Mic*.

Cracu Vărtóp (Obr) – picior de deal. – După s. *crac* + determ. subst. *vărtop*.

Cracu Zbégului (Bor) – deal. – După s. *crac* + determ. subst. *zbe*g „bălărie, buruiiană” (DER), „desiș, măraciniș, pădure deasă”, „loc de refugiu” (sl. *(s)beg* < sb. *zbe*g) (Crețan-Frățilă, *Dicționar*, p. 209, Ioniță, *Glosar*, 40).

Craiu [crăju] (Bor) – pârâu, izvorăște de sub Muntele Mic și se varsă în Râu Mare. – După antrop. *Craiu* (DOR, 252), cf. și n. fam. *Crai* (Densusianu, Ț.H., 76).

Crâsta (Bor) – fânețe. – După antrop. *Crâsta* (DNFR, 158).

Cremenița [cremeńița] (Glb) – pârâu. – După s. *cremeniță*, dim. < *cremene*; cf. și top. scr. *Kremenica* (RČM; RJA, V, 504).

Crivină (Zg) – terenuri arabile. – După s. *crivină* (pl. art.) „desiș de măracini mari, cu arbori subțiri; pădurice de arbori tineri; luncă. 2. Loc umed, mlăștinos. 3. Pământ lucrat, cultivat; țarină (DEX) (< sl. *krivŭ* „strîmb”) (DER).

Crivinele [crivínili] (OR) – șes cu fânețe. – După s. *crivină* (pl. art.).

Crívini (Mal) – platou cu anini pe malul Bistrei. – După s. *crivină* (pl. neart.), v. *supra*.

Crovu Băicului (Bor) – câmpie alpină. – După s. *crov* „formă mică de relief cu aspect de depresiune circulară sau alungită, dezvoltată pe loess prin tasare; găvan, padină” (< sb. *krov*) (DEX, v. și Porucic, *Lexiconul*, 33) + determ. topon. *Baicu* (gen.).

Crovu Caprii (Bor) – câmpie alpină. – După s. *crov* + determ. subst. *capră* (gen.).

Crovu lu Lie (Bor) – pășune. – După s. *crov* + determ. antrop. *Lie* (DNFR, 279) (gen.).

Crovu lu Talpă (Bor) – pășune, izlaz. – După s. *crov* + determ. antrop. *Talpă* (gen.) (< s. *talpă*) (DNFR, 441).

Crovu Panțúchii (Bor) – pășune. – După s. *crov* + determ. antrop. *Panțuca* (cf. *Panțuc*) (DNFR, 352) (gen.).

Crucea Copiilor (Bor) – confluență între Văile Rele și Izvoru Mesteacănului. – După s. *cruce* „răscruce de drumuri” (informație din anchetă) + determ. subst. *copil* (gen. pl.).

Crucișoarele (Bor) – pădure de foioase și conifere. – După s. *crucișoară* (pl. art.), dim. < *cruce*, v. *supra*.

Cúca Dâlmii (Zăv) – deal. – După s. *cucă* „deal înalt și izolat; vârf de deal” (DEX) (< tc. *kuca*) (Bogrea, PIF, 110), din latina vulgară (Iordan, *Top. rom.*, 35, 396), „cu rădăcină preindo-europeană” (Loșonți, *Toponime*, 56)) + determ. topon. *Dâlma* (gen.).

Cuca lu Crâjmănu (Glb) – izlaz comunal. – După s. *cucă* + determ. antrop. *Crâjmean* (< top. *Crâjma* + suf. *-ean*) (gen.).

Cuca lu Ion Șchiópu (VB) – fânețe. – După s. *cucă* + determ. antrop. *Ion Șchiopu* (prenume + poreclă) (gen.).

Cuca lu Sărăfin Iancu (VB) – deal cu fânețe. – După s. *cucă* + determ. antrop. *Sărăfin Iancu* (prenume + n. fam.) (gen.).

Cuca Mare (OR) – mamelon cu pășune. – După s. *cucă* + determ. adj. *mare*.

Cuca Mică (OR) – mamelon cu pășune. – După s. *cucă* + determ. adj. *mic*.

Cuca Vlădean (Măr) – vârf de deal. – După s. *cucă* + determ. topon. *Vlădeanu*.

Cucuiova [cucuiova] (Car) – deal. – După s. *cucuiovă* (< *cucui* + suf. *-ova*, Frățilă, *Contribuții*, 161), „deal, vârf de deal sau de munte” (DTB, II, 149).

Cucuiova (Car) – pârau. – După s. *cucuiovă*.

Cucúiu cel Nalt (Bor) – deal cu pădure de foioase. – După s. *cucui* „vârf de deal sau deal cu vârful rotund” (DA) + determ. adj. *înalt*.

Cucuiu Cetățelii (Car) – deal. – După s. *cucui* + determ. topon. **Cetățeaua* (este vorba despre fosta cetate a Caransebeșului) (gen.).

Cucuiu lu Ecob (Car) – vârf de deal. – După s. *cucui* + determ. antrop. *Ecob*, același cu *Iacob* (DOR, 76) (gen.).

Cucuiu lu Mateș (TRu) – deal. – După s. *cucui* + determ. antrop. *Mateș* (gen.).

Cucuiu lu Râc (Bor) – deal cu pădure de foioase. – După s. *cucui* + determ. antrop. *Râc* (cf. bg. *Răko*) (DNFR, 394) (gen.).

Cucuiu lu Viga (Bor) – pășune împădurită. – După s. *cucui* + determ. antrop. *Viga* (cf. gr. *Vigga(s)*) (DNFR, 485) (gen.).

Cucuiu Pleșii (Car) – vârf de munte. – După s. *cucui* + determ. topon. *Pleșa* (gen.).

Cucuiu Satului (Bor) – pășune împădurită. – După s. *cucui* + determ. subst. *sat* (gen.).

Cucuiu Țândării [cucúïu țândării] (Bor) – deal cu pădure de foioase pe malul pârâului Borlova Mare. – După s. *cucui* + determ. subst. *țândără* „bucățiță subțire care se desprinde dintr-un material casabil (în procesul prelucrării) sau dintr-un obiect spart” (< săș. *zander*, germ. *Zunder*) (DEX) (gen.).

Cucuiu Văii Lungi (Bor) – izlaz comunal. – După s. *cucui* + determ. topon. *Valea Lungă* (gen.).

Cucúta (Bor) – pădure de foioase. – După s. *cucută* (art.) „plantă erbacee otrăvitoare din familia umbeliferelor, cu miros caracteristic, cu frunze mari, flori albe și fructe brune-verzui, întrebuințată ca medicament; dudău, buciniș (*Conium maculatum*) (< lat. **cucuta* (= *cicuta*)) (DEX).

Cúlmea (Dlc) – deal. – După s. *culme* (art) „partea cea mai de sus, prelungită orizontal, a unui munte sau a unui deal; vârș” (< lat. *culmen*) (DEX).

Culmea Alúnului (RusM) – culme. – După s. *culme* + determ. subst. *alun* (gen.).

Culmea Ascuțită [~ascuțită] (Glb) – deal. – După s. *culme* + determ. adj. *ascuțită* (v. și Ioniță, *Nume*, 105).

Culmea Babii (RusM) – deal. – După s. *culme* + determ. antrop. *Baba* (v. și Ioniță, *Nume*, 84, v. și articolul Vioricăi Goicu, *Semnificația cuvântului babă în toponimia românească*, în LR, XLIX, 2000, nr. 3, p. 465-472) (gen.).

Culmea Bârlóvilor (M) – deal. – După s. *culme* + determ. n. grup *bârlovi* (< Bârlov). Cf. top. *Bârlovița* (gen.).

Culmea Blidárului (Glb) – deal. – După s. *culme* + determ. topon. *Blidaru* (gen.).

Culmea Borloviței [~borlovițăi] (TRu) – partea de sus a dealului acoperită cu pădure de foioase și rășinoase. – După s. *culme* + determ. topon. *Borlovița* (gen.).

Culmea Bou (RusM) – culme. – După s. *culme* + determ. topon. *Bou*.

Culmea Cătămárului (RusM) – deal. – După s. *culme* + determ. topon. *Cătămaru* (gen.).

Culmea Ciorii [~sóri] (RusM) – deal. – După s. *culme* + determ. topon. *Cioara* (gen.).

Culmea Cîrêșului (Obr) – deal în Masivul Poiana Ruscă. – După s. *culme* + determ. topon. *Pârâu Cîrêșului* (gen.).

Culmea Cîrêșului (RusM) – deal. – După s. *culme* + determ. subst. *cîrêș* (v. și Ioniță, *Nume*, 148) (gen.).

Culmea Cornuțelului [~cornuțălului] (Dlc) – partea de sus a dealului. – După s. *culme* + determ. topon. *Cornuțel* (gen.).

Culmea cu Rugi (RusM) – pârâu. – După s. *culme* + determ. subst. *rug* (pl.) cu prep. *cu*.

Culmea Dálciului (Dlc) – deal. – După s. *culme* + determ. topon. *Dalci* (gen.).

Culmea Dâlmii (Bor) – fostă pășune, actualmente împădurită. – După s. *culme* + determ. topon. *Dálma* (gen.).

Culmea de către Obrejan (Ciut) – deal împădurit. – După s. *culme* + determ. antrop. *Obrejan* (< top. *Obreja* + suf. *-ean*), cf. și n. fam. *Obrežan* (Densusianu, Ț.H., 78) precedat de prep. comp. *de către*.

Culmea de la Valea Cerbului [~di la vâlja sérbului] (M) – deal cu apă curgătoare. – După s. *culme* + determ. topon. *Valea Cerbului* precedat de prep. comp. *de la*.

Culmea Dracúlii (Ciut) – deal. – După s. *culme* + determ. antrop. *Dracula* (gen.).

Culmea Hunedórii (Băț) – deal cu fânețe la gura de vărsare a Fluorului. – După s. *culme* + determ. topon. *Hunedoara* (gen.).

Culmea Hușănița (RusM) – culme. – După s. *culme* + determ. topon. *Hușănița*.

Culmea Ibánului (VMg) – coamă de deal. – După s. *culme* + determ. antrop. *Iban* (gen.), v. *supra Cracu Ibanului*.

Culmea Iéderii (TRu) – deal cu pădure. – După s. *culme* + determ. subst. *iederă* (gen.).

Culmea Jgheábului (Cir) – culme. – După s. *culme* + determ. topon. *Jgheabu* (gen.).

Culmea Joiánului (Glb) – deal împădurit, pădure de foioase. – După s. *culme* + determ. antrop. *Joian* < s. *joian* „nume de bou fătat joia” (DNFR, 268), cf. și omonimul său *joian* „plantă ierboasă cu flori albe” (DAR) (gen.).

Culmea Lázului (Dlc) – deal cu pădure de foioase. – După s. *culme* + determ. topon. *Laz* (gen.).

Culmea Lazului (TRu) – deal. – După s. *culme* + determ. topon., cf. top. *Lazu ăl Mare* și *Lazu ăl Mic* (gen.).

Culmea lu Eisler (Rusț) – deal. – După s. *culme* + determ. antrop. *Eisler* (gen.).

Culmea lu Trăián (Glb) – deal. – După s. *culme* + determ. antrop. *Traian* (gen.) (DNFR, 459).

Culmea Maciovii [~másövi] (Ciut) – deal. – După s. *culme* + determ. topon. *Maciova* (gen.).

Culmea Mijlocínii (Glb) – culme cu pădure de foioase. – După s. *culme* + determ. topon. *Mijlocina* (gen.).

Culmea Morminților (Obr) – culme de deal. – După s. *culme* + determ. subst. *morminț* „cimitir” (gen.).

Culmea Nădrágului (Obr) – culme de deal împădurită. – După s. *culme* + determ. topon. *Nădragu* (gen.).

Culmea Pádeșului (RusM) – culme de munte. – După s. *culme* + determ. topon. *Padeș* (gen.).

Culmea Pălitúrii (RusM) – culme de deal. – După s. *culme* + determ. subst. *pălitură*, cu referire la natura locului „teren ars de soare” (gen.).

Culmea Péșterii (Obr) – culme de deal. – După s. *culme* + determ. subst. *peșteră* „cavitate, scobitură naturală subterană adâncă și mare, formată prin dizolvarea unor roci solubile de către apele de infiltrație; grotă, cavernă” (< sl. *peštera*) (DEX) (gen.).

Culmea Prébii (Vos) – culme de deal. – După s. *culme* + determ. topon. *Prejba* (gen.).

Culmea Prevecióri (Bcv) – pădure de fag și plantație de rășinoase pe partea dreaptă a Bistrei, coboară spre Poarta de Fier. – După s. *culme* + determ. topon. *Preveciori* pentru care, cf. sl. **Pravici*, bg. *Pravec* (Petrovici, *Daco-slava*, 258, Densusianu, Ț.H., 65), cf. și s. reg. și înv. *pravaț* „drum drept (de obicei pe coama unui deal) ; 2. direcție, fel în care este orientat cineva sau ceva ; 3. Puț de intare într-o mină; (reg.) parte abruptă a unei văgăuni” (< v. sl., scr. *pravaț*) (DLR).

Culmea Ramna (Glb) – culme cu pădure de foioase. – După s. *culme* + determ. topon. *Ramna*.

Culmea Surupătă (M) – culme cu pantă abruptă. – După s. *culme* + determ. adj. *surupată*.

Culmea Tâlvilor (M) – culme de deal. – După s. *culme* + determ. topon. *Tâlvele* (gen.).

Culmea Tihóbului (Obr) – vârf de munte acoperit cu pădure de foioase. – După s. *culme* + determ. topon. *Tihobu*, cf. top. *Vârful Tihobului* (gen.).

Culmea Túrului (Dlc) – culme de deal ce duce spre Turnu. – După s. *culme* + determ. topon. *Turn* (*Turnu Ruieni*) (gen.).

Culmea Ūrsului (Bor) – deal cu fânețe. – După s. *culme* + determ. antrop. *Ursu* sau subst. *urs* (v. și Ioniță, *Nume*, 86) (gen.).

Culmea Vóinii (Bor) – deal. – După s. *culme* + determ. antrop. *Voina*, *Voinea*, cf. Densusianu, Ț.H., 74.

Culmea Zápota (Vos) – culme de deal. – După s. *culme* + determ. topon. *Zapota*.

Culmea lu Dealu Șes (Bor) – culme cu pădure de foioase și conifere. – După s. *culme* + determ. topon. **Dealul Șes* (gen.).

Cuntu (Bor) – pârau și munte în masivul Țarcu. – După antrop. *Cuntu* (Pătruț, OR, 147) sau v. sl. *kâtŭ* „unghi”, în care *â* este reprezentat prin reflexul românesc *un* (Stan, ACILEF, 1123, v. DTB, II, 153).

Cunúna Cuntu (Măr) – pășune alpină. – După s. *cunună* „lanț de dealuri sau munți”, „șir de munți sau păduri care împrejmuesc un loc în formă de cerc sau arc” (DA) (< lat. *corona*) (DEX) + determ. topon. *Cuntu*.

Cununa Măgúrii (Măr) – pășune alpină. – După s. *cunună* + determ. topon. *Măgura* (gen.).

Curmătúra Bódului (Bcv) – deal. – După s. *curmătură* „depresiune, adâncitură pe culmea unui deal sau a unui munte; prăpastie între doi munți sau două dealuri, șa” (DEX) (< *curma* + suf. -*ătură*) + determ. antrop. *Bodu* (DNFR, 69), cf. și Densusianu, Ț.H., 84 care înregistrează numele de bou *Bodu* (gen.).

Curmătúra Frásinilor (OR) – deal. – După s. *curmătură* + determ. subst. *frasin* (gen. pl.).

Curmătúra lu Barbu (Bcv) – deal. – După s. *curmătură* + determ. antrop. *Barbu* (gen.), v. supra *Cotu Barbului*.

Curmătúra Măgúrii Mărgănéști (VB) – pădure de foioase și conifere. – După s. *curmătură* + determ. topon. *Măgura Mărgănească* (gen.).

Curmătúra (Bor) – câmpie alpină. – După s. *curmătură* (neart.).

Curmătură (Cic) – deal. – După s. *curmătură* (neart.).

Curpenu [cûrpănu] (Obr) – pârau. – După s. *curpen* (neart.) „arbus cu tulpina subțire, agățătoare și ramificată, cu frunze compuse, cu flori mari, violete sau albe, în panicule (*Clematis vitalba*)” (cf. alb. *kurpen*) (DEX).

Curteanu [curćeănu] (M) – loc împădurit „o fost un lûoc de finăt și acuma îi pădûrje”. – După antrop. *Curteanu* (< *Curtea* + *-eanu*), „locuitor al satului Curtea”.

Curu Dealului [cûru đălului] (Bcv) – partea din dosul dealului. – După s. *cur* cu sens entopic, desemnând partea din spatele sau capătul unor locuri (dealuri, păduri etc.) (DTB, II, 158, v. și Homorodean, *Vechea vatră*, 146) + determ. subst. *deal* (gen.).

Curu Dealului (M) [cûru đălului] – pășune montană. – După s. *cur* + determ. subst. *deal* (gen.).

Curu Orlii (Bor) [cûru ʋórlîi] – pădure de foioase. – După s. *cur* + determ. topon. *Orlea* (gen.).

Custura la Fărcășești [~fărcășășć] (OR) – deal cu fânețe. – După s. *custură* „colină de forma unei custure, munte cu vârf ascuțit, stânci lungi și înalte, râpi prăpăstioase” (DA) – „Origine incertă. Apare și în bg., slov. *kustura*, sb. *kùstura*, magh. *kusztor(a)*, fapt pentru care s-a considerat de origine sl. (Miklosich, *Slaw. Elem.*, 27; Cihac, II, 89;); însă cuvântul nu poate fi autentic sl., și mai curând pare a proveni din rom. (Capidan, *Raporturile*, 207 și Drăganu, DR, VII, 109, pentru originea rom. a magh.). Astfel stând lucrurile, se consideră că *custură* este o reducere de la *cușitură*, din lat. **cotire* „a face vîrf”, cu aceeași reducere ca *neguțător* > *negustor* sau *toți trei* > *tustrei* (DAR; Scriban)” (DER) + determ. n. grup *fărcășești* (< antrop. *Fărcășescu* < *Farcaș* + suf. *-escu*) (DNFR, 196) precedat de prep. *la*.

Custura Murgână (OR) – deal. – După s. *custură* + determ. adj. *murgană*.

Cutea [cuća] (Măg) – pășune. – După antrop. *Cutea* (DNFR, 162, v. și DTB, II, 159).

Cutea (RusM) – pârau, izvorăște din Vârful Boul și se varsă în Lozna. – După antrop. *Cutea* (< s. *cute* „piatra de ascuțit coasa și alte instrumente tăioase” (< lat. *cos*, *cotis*) (DEX), cf. și gr. *Kuti(s)* (DNFR, 132).

D

Dașa (Ciut) – pârau, izvorăște de la Calova Obrejii. – După antrop. fem. *Dașa* (cf. nb srb. *Daša*, hipoc de la *David*, *Danilo* etc. (GRKOVIĆ, 73).

Dăncioania [dănsuăăna] (Bcv) – pârau ce se varsă în Bista la Piatra Caprii. – După antrop. pop. *Dăncioaia*, format cu suf. *-oaia* (DTB, III, 6) de la n. fam. *Danciu*.

Dănciuleşti [dănsulěșć] (Băț) – parte de sat. – După n. grup *dănciuleşti* (< antrop. *Danciu* hip.) (v. Pătruț, OR, 27; DNFR, 165 sau *Dănciulescu*, DNFR, 167, v. și DTB, III, 6-7).

Dăneasa [dănása] (Zg) – terenuri arabile. – După antrop. *Dan* + suf. *-easa*, având sensul de „proprietatea lui Dan”.

Dărăbanțu (Glb) – teren arabil. – După antrop. *Dărăbanțu* (DOR, 257) s. v. *Dărăban* (DNFR, 168, v. și DTB, III, 7).

Dărăbanțu (Obr) – luncă în apropierea Bistrei. V. *supra*.

Dâlma (Mal) – deal cu fânețe. – După s. *dâlmă* (art.) „formă de relief cu aspect de deal scund, izolat și cu vârful rotunjit”, „formă de relief izolată având forma unui mamelon” (DLR, v. și DEX; DTB, III, 46-47; DTRO, II, 364-366; Frățilă, STD, 71-72; Iordan, *Top. rom.*, 35-36; Porucic, *Lexiconul*, 25, 27). – Probabil o contaminare între *dâmb* și *gâlmă* (DEX).

Dâlma (Măr) – deal cu fânețe. – După s. *dâlmă* (art.).

Dâlma (Var) – coastă de deal cu pădure și grădini. – După s. *dâlmă* (art.). Aici au fost găsite fragmente ceramice atipice, preistorice. (cf. Luca, *Descoperiri*, 266).

Dâlme [dâlmje] (M) – loc de fînețe și livezi pe valea râului Bistra. – După s. *dâlmă* (pl. neart.) (DTB, III, 47).

Dâlme (Zăv) – deal. – După s. *dâlmă* (pl. neart.).

Dâlmele (Dlc) – deal cu pășune împădurită. – După s. *dâlmă* (pl. art.).

Dâmbu de la Capu Dealului [di la căpu dâlmului] (VB) – deal. – După s. *dâmb* „formă de relief mai mică decât dealul; delușor; colină” (DEX) + determ. topon. *Capu Dealului* precedat de prep. comp. *de la*.

Dâmbu la Din Dos [dîmpu la dîn dos] (Var) – parte de deal cu fânețe. – După s. *dâmb* + determ. topon. *Din Dosu* precedat de prep. *la*.

Dâmbu la Șușui (Var) – dâmb cu fânețe. – După s. *dâmb* + determ. topon. *La Șușui* cu prep. *la*.

Dâmbu Popii (Iaz) – pășune și pădure. – După s. *dâmb* + determ. subst. *popă* (gen.).

Dâmbu Popii (OR) – pășune și pădure pe un loc mai ridicat. V. *supra*.

Dârmán (Glb) – teren în pantă cu pădure. – După antrop. *Dârman* (DOR, 260, DNFR, 174) sau s. *dârman* „lemn gros, cioplit pentru construcții de case la grinzi” (DTB, III, 52).

Dârman (OR) – teren în pantă cu pădure. V. *supra*.

Deal [dál] (Dlc) – deal cu teren arabil. – După s. *deal*.

Deal (TRu) – deal cu teren arabil. – După s. *deal*.

Dealul Andreónilor (Car) – deal. – După n. grup *andreoni* < *Andrei* + suf. -*ón* (cf. Ghidiu, Bălan, *Monografia Caransebeșului*, 250).

Dealul Bălușii [~bălúși] (Glb) – deal. – După s. *deal* + determ. topon. *Bălușa* (gen.).

Dealul Birăilor [~birăiilor] (Obr) – deal. – După s. *deal* + determ. n. grup. *birăi* (< antrop. *Birău* < s. *birău* „primar”) (DNFR, 64) (gen.).

Dealul Bolodońilor [~bolodónilor] (Băt) – deal. – După s. *deal* + determ. n. grup *bolodoni* (< probabil din antrop. *Bolog* (cf. DOR, 208) < magh. *balog* „stângaci” + suf. -*ón*) (gen.).

Dealul Boului (Dlc) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *bou* (gen.).

Dealul Boului [~bóulu] (Cic) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *bou* (gen.).

Dealul Boului (Zer) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *bou* (gen.).

Dealul Brăila [dálu brăila] (Bcv) – fânețe la poalele muntelui Godeanu. – După s. *deal* + determ. antrop. *Brăila* (gen.).

Dealul Brăniștii [~brănișci] (M) – deal. – După s. *deal* + determ. topon. *Brăniște* (gen.).

Dealul Cepelca (Car) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Cepelca* < ucr. *čepel* „cuțit cu vârful rupt” (DNFR, 109).

Dealul Cheii (PoiMr) – deal. – După s. *deal* + determ. topon. **Cheia* (gen.).

Dealul Ciclenilor (Var) – deal cu fânețe. – După s. *deal* + determ. n. grup *cicleni* „originari din localitatea Cicleni”.

Dealul Ciclenilor (Zer) – deal. V. *supra*.

Dealul Cornii [dálu cuǎrni] (Băt) – deal cu fânețe în Munții Poiana Ruscă, „îi un lúč uňe ís cuǎrń”. – După s. *deal* + determ. antrop. *Cornea* (DTB, II, 111) (gen.).

Dealul Cornu (Var) – deal calcaros. – După s. *deal* + determ. subst. *corn*.

Dealul Cornului (Ciut) – deal, fosta vatră a satului. Prof. Groza spune că aici s-ar fi născut legenda legată de numele localității Ciuta: „Aici au fost găsite două ciute (căprioare) din marmură în interiorul cărora ar fi fost aur” (Groza, Rădulescu, *Legende*, 80-82). – După s. *deal* + determ. subst. *corn* (gen.).

Dealul Cozii [~côđi] (RusM) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *coadă* (de deal) sau antrop. *Coza* (gen.).

Dealul Croitorilor (Car) – deal. – După s. *deal* + determ. n. grup *croitori* „meseriași sau muncitori care croiesc și cos haine. 2. Insecte mari, de culoare neagră, cu antene lungi, care trăiesc mai ales pe stejar, degradând lemnul (*Cerambyx cerdo*)” (DEX) sau antrop. *Croitoru* (pl.) (gen.).

Dealul Crucii (RusM) – deal, „aici se găsește o cruce de fier înaltă de 4 m cu crucifix, ridicată în anul 1870 (cf. Mărgineanu, *Ruskberg*, 16) – După s. *deal* + determ. subst. *cruce* (gen.).

Dealul Crucii (Car) – deal, aici ieșeau caransebeșenii cu litia („crucea”) a doua zi de Paști „poporul din Sebeș păstrează o tradiție, în sensul căreia aici, în Dealul Crucii, cetățenii ar fi învins pe turci a doua zi de Paști și de atunci pelegrinează la sărbătoarea aceasta locuitorii către acest loc. Alții sunt de părere că pelegrinajul se face în amintirea zilei când a încetat ciurma în oraș” (cf. Ghidiu, Bălan, *Monografia Caransebeșului*, 263). V. *supra*.

Dealul cu Afinări [dálu cu afinări] (M) – deal cu pășune cu afinari pe Valea râului Nermeș. – După s. *deal* + determ. subst. *afinar* (pl.) precedat de prep. *cu*.

Dealul cu Afine (RusM) – deal cu afinari. – După s. *deal* + determ. subst. *afină* (pl.) precedat de prep. *cu*.

Dealul cu Anini Câinești [~cînéșci] (VB) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *anini câinești* precedat de prep. *cu*.

Dealul cu Bordéiele (Bcv) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *bordei* (pl.) precedat de prep. *cu*.

Dealul cu Calea [dálu cu călça] (Bcv) – deal cu pășune montană, în munții Poiana Ruscă. – După s. *deal* + determ. subst. *cale* precedat de prep. *cu*.

Dealul cu Cireșii (VB) – deal, fostă plantație de cireși. – După s. *deal* + determ. subst. *cireș* precedat de prep. *cu*.

Dealul cu Fériga (Bcv) – deal cu pădure și fânețe. – După s. *deal* + determ. subst. *ferigă* precedat de prep. *cu*.

Dealul cu Piátra (Obr) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *piatră* precedat de prep. *cu*.

Dealul cu Tău (Bcv) – deal cu pământ mocirlos. – După s. *deal* + determ. subst. *tău* precedat de prep. *cu*.

Dealul Cucúiu Piétrii (Car) – deal. – După s. *deal* + determ. topon. **Cucuiu Pietrii*.

Dealul Dănciuleștilor (Bcv) – deal. – După s. *deal* + determ. n. grup *dănciulești* (< antrop. *Dănciulescu* < *Danciu* + suf. *-(l)escu*) (DNFR, 167) (gen.).

Dealul dintre Mâni [~dîntă mîn] (Băț) – deal cu fânețe. – După s. *deal* + determ. topon. *Mănea* (pl.) precedat de prep. *dintre*.

Dealul Drăgușu (Măr) – deal la poalele Măgurii. – După s. *deal* + determ. topon. *Drăgușu*.

Dealul Fântânii (Măg) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *fântână* (gen.).

Dealul Fântânii (RusM) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *fântână* (gen.).

Dealul Feței (RusM) – deal. – După s. *deal* + determ. top. *Fața* (gen.).

Dealul Florii [~flóri] (Iaz) – deal cu teren arabil și fânețe. – După s. *deal* + determ. subst. *floare* (gen.).

Dealul Florúșului (Băț) – deal cu fânețe în munții Poiana Ruscă. – După s. *deal* + determ. topon. *Florușu* (gen.).

Dealul Frásinii (Băț) – deal. – După s. *deal* + determ. topon. *Frasina* (gen.).

Dealul Găinii (Cic) – deal cu pădure. – După s. *deal* + determ. subst. *găină* sau antrop. *Găină* (gen.).

Dealul Gemeniții [~žemeníťi] (Băț) – deal. – După s. *deal* + determ. topon. *Gemenița* (gen.).

Dealul Grof (Bcv) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Grof* < s. *grof* „mare latifundiar maghiar (având titlul de conte)” (< mag. *gróf*) (DEX).

Dealul Ilcului [~ílcului] (OR) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Ilcu* (cf. bg. *Ilko*) (DNFR, 256) (gen.).

Dealul Loánței (Car) – deal cu pădure înspre localitatea Poiana. – După s. *deal* + determ. top. *Loanța*. Cf. scr. *Lonac* < *lonac*, gen. *lonca* (pronunțat *lonța*) „oală” (cf. DTB, V, 163, cf. și Ioniță, *Nume*, 193).

Dealul lu Bogdan (OR) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Bogdan* (< sl. *Bogdan*) (DNFR, 69) (gen.).

Dealul lu Brúma (Glb) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Bruma* *Bruma* (< s. *brumă*) (DNFR, 82) (gen.).

Dealul lu Chila [dálu lu kila] (M) – deal cu pășune, izlaz comunal pe Valea Mânzului. – După s. *deal* + determ. antrop. *Chila* (gen.) (cf. *Chilu*, DOR, 426 sau s. *chilă* „veche măsură de capacitate pentru cereale, egală cu circa 680 de litri în Țara Românească și cu circa 430 de litri în Moldova” (< tc. *kile*) (DEX)).

Dealul lu Ciușu [~cúșu] (Glb) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Ciușu* (gen.) (< adj. *ciuș* „miop, cu vederea slabă” (DAR); DNFR, 133 îl consideră o variantă a lui *ciuf* „păr mult și zbârlit; om decăzut, depravat”).

Dealul lu Dan (Băț) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Dan* (gen.) (hipocoristic al lui *Daniel*) (DNFR, 165).

Dealul lu Ion (RusM) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Ion* (gen.) (DNFR, 258).

Dealul lu Lion (Cir) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Lion* (gen.) (DNFR, 277).

Dealul lu Madășpác (RusM) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Maderspac* (gen.). Istoria localității Rusca Montană este strâns legată de acest nume (cf. Mărgineanu, *Ruskberg*, 24. și urm.).

Dealul lu Marian [~măriián] (Glb) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Marian* (DNFR, 292) (gen.).

Dealul lu Noilă (M) – deal cu pășune, izlaz comunal, „îi núblie lu hăl de are sălășu acolo”. – După s. *deal* + determ. antrop. *Noilă* (gen.) (< antrop. *Noia* (DNFR, 336) + suf. *-ilă*).

Dealul lu Păsulică (M) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Păsulică* (< s. *păsulă* „fasole” + suf. dim. *-ică*) (gen.).

Dealul lu Turnéni (TRu) – deal. – După s. *deal* + determ. n. grup *turneni* „cei din localitatea Turnu (-Ruieni)” (gen.).

Dealul Mare (Băț) – deal. – După s. *deal* + determ. adj. *mare*.

Dealul Mare [đálu mărije] (Bcv) – pășune în masivul Poiana Ruscă. V. *supra*.

Dealul Mare (Car) – deal. V. *supra*. Aici s-a descoperit o așezare ce datează din secolele VIII-X d.Chr (cf. Luca, *Descoperiri*, 58).

Dealul Mare (RusM) – deal. – După s. *deal* + determ. adj. *mare*.

Dealul Mărului (Măr) – deal. – După s. *deal* + determ. topon. *Măru* (gen.).

Dealul Mesteacănului [~măstăcănului] (Băț) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *mesteacăn* (gen.).

Dealul Muierilor [~muiérilor] (M) – deal cu pășune, izlaz comunal, aproape de sat, „unde se întâlneau femeile și povesteau”. – După s. *deal* + determ. subst. *muier* „femeie” (gen. pl.).

Dealul Muieșu (Var) – izlaz comunal. – După antrop. pop. *Muieșu* (cf. *Muia* (DNFR, 319; v. și DTB, VI, 71) + suf. *-eș*).

Dealul Negru [đálu négru] (Bcv) – deal cu pădure de brad pe versantul drept al Văii Bistrei. – După s. *deal* + determ. adj. *negru*.

Dealul Negru (M) – deal cu pădure de brad pe valea râului Nermeș, „o pantă mare și neguroasă”. V. *supra*.

Dealul Negru (RusM) – deal. – După s. *deal* + determ. adj. *negru* (v. și Ioniță, *Nume*, 72).

Dealul Nucilor [~núșilor] (Cir) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *nuc* (gen.).

Dealul Obénilor (Glb) – deal. – După s. *deal* + determ. n. grup *obeni* (< *ohábean* „originar din localitatea Ohaba”, cf. și antrop. *Hobană* (v. Ioniță, *Nume*, 30).

Dealul Pădeș (VB) – deal împădurit, pădure de foioase. – După s. *deal* + determ. topon. *Pădeș*.

Dealul Pânga (Var) – deal. – După s. *deal* + determ. topon. *Panga*. Aici au fost descoperite materiale arheologice neolitice și altele aparținând culturii Coțofeni. (Cf. Luca, *Descoperiri*, 266).

Dealul Pelég (Ciut) – deal gol. – După s. *deal* + determ. adj. *peleg* „gol”.

Dealul Petrinel (RusM) – deal împădurit. – După s. *deal* + determ. topon. cf. *Pârâu Petrinel*.

Dealul Piétrii (Băț) – deal cu teren arabil și fânețe, pe margini păduri de foioase pe Valea Micotă și coboară spre Strâmba. – După s. *deal* + determ. subst. *piatră* (gen.).

Dealul Pîscu (VB) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *pisc* (gen.).

Dealul Pîții [~piți] (Glb) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *pită* „pâine” sau antrop. *Pița* (gen.).

Dealul Pléșii (TRu) – deal. – După s. *deal* + determ. topon. *Pleşa* (gen.).

Dealul Préjba (Măr) – deal la poalele Măgurii cu pădure de foioase și conifere. – După s. *deal* + determ. topon. *Prejba*.

Dealul Priboáie (Măr) – deal cu fânețe. – După s. *deal* + determ. subst. *priboi* (pl.), v. *înfra Priboaile*.

Dealurile Préjbii (Vos) – deal cu fânețe. – După s. *deal* + determ. topon. *Prejba* (gen.).

Dealul Răchita (Car) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *răchită*.

Dealul Răoásii (VB) – deal cu teren arabil. – După s. *deal* + determ. antrop. *Răoasa* (< *Rău* + *-oasă*, sufix cu același rol ca *-oaia* (fem. al suf. *-oiu*), cf. *Ilioasa*, *Goioasa* (DOR, LXIII) (gen.).

Dealul Românáta (Zg) – deal în partea de sud a satului. – După s. *deal* + determ. topon. *Românata*.

Dealul Runcurél (Măr) – deal cu fânețe. – După s. *deal* + determ. topon. *Runcurel*.

Dealul Sátului (Var) – deal cu fânețe. – După s. *deal* + determ. subst. *sat* (gen.).

Dealul Satului (Zer) – deal. V. *supra*.

Dealul Semenícu (Cir) – deal. – După s. *deal* + determ. topon. *Semenic* (gen.).

Dealul Simon [~símon] (VB) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Simon*, nume biblic (DNFR, 416).

Dealul Stârcu (VB) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *stârc* sau antrop. *Stârcu*.

Dealul Stârcului (Măg) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *stârc* sau antrop. *Stârcu* (gen.).

Dealul Stoiănéști (Car) – deal. – După s. *deal* + determ. n. grup *stoienești* (< *Stoian* + *-escu*, pl. *-ești*).

Dealul Strâmbului (Băț) – deal. – După s. *deal* + determ. topon., cf. *Strâmbu Mic*, *Strâmbu Mare* (gen.).

Dealul Strugului [dálu strúgului] (Băț) – deal cu fânețe în Munții Poiana Ruscă. – După s. *deal* + determ. topon., cf. *Strugu Mic* (gen.).

Dealul Șes [~șăs] (Bcv) – deal. – După s. *deal* + determ. adj. *șes*.

Dealul Ștaier (RusM) – deal împădurit. – După s. *deal* + determ. antrop. *Ștaier*.

Dealul Ștefońului [~șćefóńului] (VB) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Ștefoni* (gen.), v. *infra Ștefońu*.

Dealul Șumárului (M) – deal cu pășune, izlaz comunal pe valea Mânzului, „acolo se întâlneau șumarii”. – După s. *deal* + determ. subst. *șumar* „pădurar” (< scr. *šumar*) (DEX) (gen.).

Dealul Tăbăcárilor (Car) – pârau. – După s. *deal* + determ. n. grup *tăbăcari* „muncitori specializați în tăbăcirea pieilor” (DEX) (gen.).

Dealul Tăiat [đálu tăiát] (M) – deal cu pădure de fag și rășinoase pe valea râului Nermeș, „cîn or făcút drumŭ cătă múnće (Măgura) o trăbuít sǎ táje đálu”. – După s. *deal* + determ. adj. *tăiat*.

Dealul Tiról sau **Dealul Viilor** (Car) – deal. – După s. *deal* + determ. topon. (DTB, III, 31).

Dealul Tocii [đálu tóši] (M) – deal cu pășune între Mărguța și Măciște, „acolo a fost un fag mare unde se bătea toaca când trebuia să se anunțe ceva”. – După s. *deal* + determ. subst. *toacă* (gen.).

Dealul Túrńului (TRu) – deal. – După s. *deal* + determ. topon. *Turnu* (gen.).

Dealul Tuta (Glb) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Tuta*, femininul lui *Tutu*, cf. și s. *tută* „t urească, om prost sau ignorant” (DNFR, 466).

Dealul Ulcior (Car) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *ulcior*, variantă a lui *urcior* „vas de lut (smălțuit) cu gâtul strâmt, cu una sau două toarte, folosit pentru păstrarea lichidelor. 2. (Rar) Loc mai adânc în albia unei ape curgătoare, unde se formează vârtejuri; bulboacă, bulboană” (< lat. *urceolus*) (DEX).

Dealul Valea Mare (Car) – deal în partea de răsărit a orașului. – După s. *deal* + determ. topon. *Valea Mare*.

Dealul Vasilóńilor (Bcv) – deal. – După s. *deal* + determ. antrop. *Vasiloni* (DNFR, 480) (gen.).

Dealul Văii (Băț) – deal cu fânețe. – După s. *deal* + determ. subst. *vale* (gen.).

Dealul Văranilor [đálu vǎráńilor] (Băț) – deal cu fânețe, izlaz comunal. – După s. *deal* + determ. n. grup *vărani* „originari din localitatea Var” (gen.).

Dealul Várníței (RusM) – deal împădurit. – După s. *deal* + determ. subst. *varniță* (gen.).

Dealul Viezurońi [~vjeđuróń] (Glb) – deal. – După s. *deal* + determ. adj. *viezuroń* (< s. *viezure* + suf. *-oń*) (gen.).

Dealul Viilor (Car) – deal. – După s. *deal* + determ. subst. *vie* (gen. pl.).

Dealul Zervéștiului (Zg) – deal în partea de nord a satului. – După s. *deal* + determ. topon. *Zervești* (gen.).

Dealul Zboréști (Car) – deal, locul unde a fost satul Zborești. – După s. *deal* + determ. topon. *Zborești*.

Dealul Zlǎgnii (Zer) – deal cu teren agricol. – După s. *deal* + determ. topon. *Zlagna* (gen.).

Dealul Zlăgănița (Car) – deal. – După s. *deal* + determ. topon. *Zlăgănița*. De pe deal provin piese din piatră cioplită, neolitice sau eneolitice. Ceramica preistorică de aici aparține Hallstattului. Tot aici s-a descoperit și ceramică din secolele VII-IX d.Chr, iar pe coama dealului s-a descoperit ceramică aparținând culturii Vatina (cf. Luca, *Descoperiri*, 58).

Dealul Zlăgănița (Zg) – deal. V. *supra*.

De la Deal [di la dâl] (Vos) – șes arabil pe lângă Bistra. – După s. *deal* precedat de prep. comp. *de la*.

De la Dealuri (Ciut) – teren arabil. – După s. *deal* (pl.) „formă de relief pozitivă care se prezintă ca o ridicătură a scoarței pământului mai mică decât muntele, dar mai mare decât colina” (DEX, v. și DTB, III, 10-35; DTRO, II, 296-351; Frățilă, STD, 72-77; Oancă, *Probleme*, 92-93, 134; Porucic, *Lexiconul*, 22, 25) precedat de prep. comp. *de la*.

De la Golu lu Dămian (Zăv) – izlaz comunal. – După adj. *gol* „(Despre copaci, crengi) care este lipsit de frunze; (Despre suprafețe, terenuri, regiuni) care nu este acoperit cu vegetație, cu case etc. sau care este fără ființe, pustiu, vegetație, de așezări” (< sl. *golŭ*) (DEX) + determ. antrop. *Damian* (gen.).

Decebal (Car) – stradă. – După antrop. *Decebal* (DNFR, 168).

Deluț [delúț] (TRu) – deal cu teren arabil. – După s. *deluț*, dim. al lui *deal*.

Denca (Ruș) – pârau, izvorăște din Culmea Cireșului. – După antrop. *Denca* (DNFR, 170). Cf. antrop. scr. *Denko* (RJA), bg. *Denka*.

Dinamu cel Mare [dinănu_ăl märe] (Ruș) – față de deal. – După s. *dinam* „mașină electrică rotativă, generatoare de curent continuu” (< fr. *dynamo*) (DEX) + determ. adj. *mare*.

Dobraia [dobrája] (TRu) – câmpie, fânețe. – După antrop. *Dobraia* (DOR, 261 s. v. *Dobru*). Nu este însă exclusă nici originea slavă (< adj. *dobra* „bună” + suf. *-aja*), având în vedere contextul toponimic care conține și alte nume slave (DTB, III, 54).

Dobreasca [dobrěasca] (TRu) – munte. – După antrop. *Dobreasca* sau adj. pos. *dobreasca* „a lui *Dobre* sau aparținând lui *Dobre*” (DTB, III, 54).

Dobreasca (Bor) – pădure de foioase. V. *supra*.

Dobrotini [dobroćín] (Măr) – fânețe. – După n. grup *dobrotini* < antrop. *Dobrotin* (*Dobrotă* + *-in*).

Dos (TRu) – teren arabil. – După s. *dos* „loc unde nu bate soarele; loc ferit, ascuns, adăpostit” (< lat pop. *dossum*) (DEX, v. și Frățilă, STD, 79; Porucic, *Lexiconul*, 22, DTB, III, 64-71).

Dosu (Var) – fânețe. – După s. *dos*. Aici au fost descoperite fragmente ceramice preistorice aparținând culturii Coțofeni, epocii bronzului (grupul cultural Balta Sărată) și Hallstattului timpuriu (cf. Luca, *Descoperiri*, 266).

Dosu Alúnului (RusM) – dos de deal. – După s. *dos* + determ. subst. *alun* (gen.).

Dosu Béichii (Băț) – față de deal cu stână. – După s. *deal* + determ. antrop. *Beica* (gen.).

Dosu Borlívii (Bor) – pădure de foioase. – După s. *dos* + determ. topon. *Borlova* (gen.).

Dosu Borlovîtei (Bor) – pădure de foioase. – După s. *dos* + determ. topon. *Borlovița* (gen.).

Dosu Brádului (RusM) – față de deal pe Loznișoara. – După s. *dos* + determ. subst. *brad* (gen.).

Dosu de la Gura Văii (Măg) – față de deal. – După s. *dos* + determ. topon. *Gura Văii* cu prep. compusă *de la*.

Dosu de la Valea Mare (Măg) – față de deal. – După s. *dos* + determ. topon. *Valea Mare* cu prep. compusă *de la*.

Dosu Dealului Mare (Băț) – dos de deal. – După s. *dos* + determ. topon. *Dealul Mare* (gen.).

Dosu din Pietroasa (Măg) – față de deal. – După s. *dos* + determ. topon. *Pietroasa* cu prep. *din*.

Dosu din Valea Lupului (Măg) – față de deal. – După s. *dos* + determ. topon. *Valea Lupului* cu prep. *din*.

Dosu Jgheabului (Cîr) – dos de deal. – După s. *dos* + determ. topon. *Jgheabu* (gen.).

Dosu Jûrmii (Bor) – față cu pădure de foioase. – După s. *dos* + determ. antrop. *Jurma* (DNFR, 270) (gen.).

Dosu la Culmea Ursului (Bor) – vîrf de deal cu pădure de foioase. – După s. *dos* + determ. topon. *Culmea Ursului* cu prep. *la*.

Dosu lu Jgoréști (Bor) – față cu pădure de foioase. – După s. *dos* + determ. n. grup *jgorești* (< **Jgor(e)a*) (gen.).

Dosu Magaziei [~măgăzîinii] (Bor) – pădure de foioase pe Valea de Rug. – După s. *dos* + determ. subst. *magazîna* „magazie” (gen.).

Dosu Mărăiacului (Bor) – pădure de foioase. – După s. *dos* + determ. topon. *Mărăiacu* (gen.).

Dosu Mărgănesc (Vos) – teren în pantă cu pășune. – După s. *dos* + determ. adj. *mărgănesc* < *margan* (< *Marga* + suf. *-esc*).

Dosu Mîntelui (Măg) – față de deal. – După s. *dos* + determ. subst. *munte* (gen.).

Dosu Padinii (VB) – față de deal spre Măgura. – După s. *dos* + determ. topon., cf. *Padina Roșii* (gen.).

Dosu Popii (Băț) – față de deal. – După s. *dos* + determ. subst. *popă* (gen.).

Dosu Râpilor (Băț) – dos de deal. – După s. *dos* + determ. subst. *râpă* (gen. pl.).

Dosu Șopotului (Dlc) – față de deal. – După s. *dos* + determ. topon. *Șopot* (gen.).

Dosu Vezii [~véđî] (Bor) – față cu pădure de foioase. – După s. *dos* + determ. topon. *Veza* (gen.).

Doșini (VB) – fânețe. – După n. grup *doșini* < *Doșin*, cf. n. b. srb. *Došin*, derivat de la *Doș(a)* + -in (GRKOVIC, 80).

Doșini (Zăv) – deal. V. *supra*.

Dracsânu [drăcsînu] (Obr) – pârau. – După antrop. *Dracsîn* (< *Dragsin*) (DOR, 266) sau v. *Drag* (DTB, III, 75).

Drăgușu (Măr) – deal. – După antrop. *Drăguș* (atestat ca mold. și ard. de DOR, 265), cf. sl. *Draguš* (DNFR, 181) (v. și DTB, III, 78).

Dricu Stârnii [drîcu stîrni] (M) – fânețe și teren arabil pe Valea râului Bistra, străbătut de pârau Stârna. – După s. *dric* „partea cea mai bună a unei întinderi de pământ cultivabil, fruntea pământului cultivat”, „întindere de pământ arător”, „loc situat la mijloc între alte locuri” (DTB, III, 79, v. și DER; Homorodean, *Grădiște*, 18) (< mag. *dérék*) (DEX) + determ. topon. *Stârna* (gen.).

Dricu Stârnii (VMg) – șes arabil cu fânețe. V. *supra*.

Drumu al Mare (OR) – drumul național Caransebeș – Hațeg. – După s. *drum* „cale de comunicație terestră, stradă, șosea” (< sl. *drumŭ*. Cf. bg., scr. *drum*) (DEX) + determ. adj. *mare*, precedat de art. adj. *al* „cel”.

Drumu al Mic (Vos). – După s. *drum* + determ. adj. *mic*, precedat de art. adj. *al* „cel”.

Drumu ăl Nou (Dlc) – După s. *drum* + determ. adj. *nou*, precedat de art. adj. *ăl* „cel”.

Drumu Ciuții [~șuți] (Iaz) – drum care duce spre localitatea Ciuta. – După s. *drum* + determ. topon. *Ciuta* (gen.).

Drumu Dărăbanțului (Glb) – cale de acces spre grădinile sătenilor. – După s. *drum* + determ. topon. *Dărăbanțu* (gen.).

Drumu de la Cireșelu (Cir) – drum ce duce spre Cireșelu. – După s. *drum* + determ. topon. *Cireșelu* precedat de prep. compusă *de la*.

Drumu de la Masa Neamțului (Dlc) – drum ce duce spre locul numit Masa Neamțului. – După s. *drum* + determ. topon. *Masa Neamțului* precedat de prep. comp. *de la*.

Drumu de la Scărișoara (Cir) – drum ce duce spre locul numit Scărișoara. – După s. *drum* + determ. topon. *Scărișoara* precedat de prep. comp. *de la*.

Drumu Jupii (Iaz) – drum ce duce spre localitatea Jupa. – După s. *drum* + determ. topon. *Jupa* (gen.).

Drumu la Luncă (Ciut) – drum ce duce spre lunca satului. – După s. *drum* + determ. topon. *La Luncă*.

Drumu Malului (Mal) – drum care duce spre localitatea Mal. – După s. *drum* + determ. topon. *Mal* (gen.).

Drumu Malului (Măg) – drum care duce spre localitatea Mal. – După s. *drum* + determ. topon. *Mal* (gen.).

Drumu Mare (Bor) – drumul principal. – După s. *drum* + determ. adj. *mare*.

Drumu Mare (Dlc) – drumul principal. V. *supra*.

Drumu Mare (Glb) – drumul principal. V. *supra*.

Drumu Mare (Mal) – drumul principal. V. *supra*.

Drumu Mare (RusM) – drumul principal. V. *supra*.

Drumu Mare (TRu) – drum de la Caransebeș spre Muntele Mic. V. *supra*.

Drumu Mare (Var) – drumul principal. V. *supra*.

Drumu Mare (VB) – drumul principal. V. *supra*.

Drumu Mare (Zer) – drumul principal. V. *supra*.

Drumu Mărului (Cir) – drum care duce spre localitatea Măru. – După s. *drum* + determ. topon. *Măru* (gen.).

Drumu Mărului (Măg) – drum care duce spre localitatea Măru. – După s. *drum* + determ. topon. *Măru* (gen.).

Drumu Mérii (Vos) – drum care duce spre pășunea alpină Meria. – După s. *drum* + determ. topon. *Meria* (gen.).

Drumu Mic (VB) – cale de acces între drumul național și Cocinu Vălămăresc. – După s. *drum* + determ. adj. *mic*.

Drumu Mic (Vos) – drum de-a lungul râului Bistra. – După s. *drum* + determ. adj. *mic*.

Drumu pe Róvină (Dlc) – drum care duce spre locul numit Rovină. – După s. *drum* + determ. topon., cf. *În Rovina* cu prep.

Drumu Poiana Mărului (Măr) – drum care duce spre localitatea Poiana Mărului. – După s. *drum* + determ. topon. *Poiana Mărului* (gen.).

Drumu Rusca Nouă (RusM) – drum care duce spre localitatea Ruschița. – După s. *drum* + determ. *topon. *Rusca Nouă* (gen.).

Drumu Ruspercului (Vos) – drum care duce spre localitatea Rusca Montană. – După s. *drum* + determ. topon. *Rusperc* (gen.).

Drumu Sălcilor (Ciut) – drum care duce spre grădinile sătenilor. – După s. *drum* + determ. subst. *salcă* „salcie” (gen. pl.).

Drumu spre Andriilești (Dlc) – uliță în sat. – După s. *drum* + determ. topon. *Andriilești* (fostă localitate lângă Caransebeș) sau n. grup *andriilești* (< *Andrilă* (< *Andrei* + *-ilă*) + *-ești*) precedat de prep. *spre*.

Drumu spre Ciclieni (Dlc) – drum care duce spre localitatea Cicleni. – După s. *drum* + determ. topon. *Cicleni* cu prep. *spre*.

Drumu Țărinii (Măg) – cale de acces spre grădinile sătenilor. – După s. *drum* + determ. subst. *țarină* (gen.).

Drumu Vărului (Iaz) – drum care duce spre localitatea Var. – După s. *drum* + determ. topon. *Var* (gen.).

Drumu Varului (Obr) – drum care duce spre localitatea Măru. – După s. *drum* + determ. topon. *Var* (gen.).

Drumu Vércului (OR) – drum. – După s. *drum* + determ. subst. *verc* „fabrică, uzină”.

Dubi (Car) – pădure. – După srb. *dub* „stejar”, (reg.) „trunchi, tulpină”, (reg.) „arbore, copac, pom”.

Dudu lu Bocșănu (Bor) – izlaz. – După s. *dud* „arbore cu fructe mici, cărnose, albe sau negre (*Morus alba*, *Morus nigra*)” (< turc. *dud*) (DEX) + determ. antrop. *Bocșanu* (gen.), v. *supra* *Cleanțurile lu Bocșanu*.

Dulbina Plopului (VB) – loc cu fânețe. – După s. *dulbină* „bulboană”, cădere de apă, vâltoare” (DTB, III, 96, v. și Ioniță, *Glosar*, 23) + determ. subst. *plop* (gen.).

Dulbină (Mal) – loc de scăldat pe Bistra. – După s. *dălbina* „vâltoare” (DTB, III, 96).

Dumbrăvi (Obr) – seș arabil și fânețe. – După s. *dumbravă* (pl.) „pădure tânără. 2. Pădure de stejar. (< sb. *dâbrava*, de la *dâbŭ* „arbore, stejar“) (Miklosich, *Slav. Elem.*, 22; Miklosich, *Lexicon*, 189; Cihac, II, 104), cf. rus. *dubrava*. Cf. și *dîmb*, *dubă*. (DER).

Dumbrăvița (M) – pășune sub muntele Măgura. – După s. *dumbrăviță*, dim. < *dumbravă* + suf. dim. *-iță*.

Dúnga Deálului (Obr) – deal cu pășune. – După s. *dungă* în sens entopic „creastă (de deal) văzută de la o mare distanță” (DLR) (< sl. *dąga* „arc“ (Cihac, II, 96), cf. bg. *dŭgá* „arc“, rus. *dugá* „curcubeu“) (DER) + determ. subst. *deal* (gen.).

Dunga Gléznei (Car) – pădure și teren arabil. – După s. *dungă* + determ. subst. *gleznă* (< sl. *glezinu*, *glezna*) (DEX) cu sens entopic desemnând „partea mai ridicată” (gen.).

După Ánini (Var) – teren arabil. – După s. *anin* (pl.) precedat de prep. *după*.

După Ogrăzi (Mal) – teren arabil. – După s. *ogradă* „curte, împrejmuire. „grădină cu pomi fructiferi, livadă” (< sl. *ograda*) (DEX) precedat de prep. *după*.

După Râpă (Vos) – fânețe și pădure de foioase. – După s. *râpă* „coastă abruptă a unui deal; surpătură de pământ făcută de torente sau de șuvoaie (DEX) (< lat. *ripa*) (DEX) precedat de prep. *după*.

F

Fagu cel Mare [făgu ăl mărije] (RusM) – poiană. – După s. *fag* „copac înalt cu coaja netedă și lemnul tare (*Fagus silvatica*) (< lat. *fagus*) + determ. adj. *mare*.

Fagu lu Bórca (Bor) – pădure de foioase. – După s. *fag* + determ. antrop. *Borca* (gen.), v. *supra Brazii lu Borca*.

Fára (RusM) – teren în pantă cu pășune. – După antrop. *Fara* (DOR, 271). Cf. și dr. (în Țara Hațegului) *fară* „neam, gintă, națiune” (Densusianu, Ț.H., 60) și arom. *fară* „neam” (v. DTB, IV, 2).

Fáta (Mal) – deal. – După s. *față* (art.) „versant spre miazăzi sau spre est al dealului” (Frățilă, STD, 83), „partea dealului (sau a muntelui etc.) orientată spre soare sau spre miazăzi” (DEX) (< lat. pop. *facia* < *facies*) (DER).

Fața Albínii (Bor) – față cu pădure de foioase. – După s. *față* + determ. topon. *Albina* (gen.).

Fața Bisericuței [~bisăricúțî] (M) – față cu pădure de fag și brad pe dealul Prodanei, în apropiere de Culmea Bisăricuței. – După s. *față* + determ. subst *bisericuță* (gen.).

Fața Bórdului (Bor) – față de deal cu pădure de foioase și conifere. – După s. *față* + determ. topon. *Bordu* (gen.).

Fața Borlóvii Mari (Bor) – față cu pădure de foioase. – După s. *față* + determ. topon. *Borlova Mare* (gen.).

Fața Borloviței (Bor) – față cu pădure de foioase. – După s. *față* + determ. topon. *Borlovița* (gen.).

Fața Boului (Rusț) – față de deal cu fânețe. – După s. *față* + determ. topon. *Bou* (gen.).

Fața Cócínului (Zăv) – parte de deal cu fânețe. – După s. *față* + determ. topon. *Cocinu* (gen.).

Fața Cráíului (Bor) – gol alpin în Muntele Mic. – După s. *față* + determ. topon. *Craiu* (gen.).

Fața cu Mesteceni (Bcv) – față de deal. – După s. *față* + determ. subst. *mesteacăn* (pl.) cu prep.

Fața Curmătúrii (Bcv) – parte de deal cu fânețe. – După s. *față* + determ. topon. *Curmătură*, cf. top. *La Curmătură* (gen.).

Fața Dábului (Băt) – fânețe la marginea satului, de-a lungul șoselei nr. 68. – După s. *față* + determ. antrop. *Dabu* (cf. bg. *Dabo*, hipocoristic de la *Dabiža*) (DNFR, 164) (gen.).

Fața de la Mijlocu Pláíului (Bor) – față cu pădure de foioase. – După s. *față* + determ. topon. *Mijlocu Plaiului* precedat de prep. comp. *de la*.

Fața de la Gura Văii (Măg) – față de deal. – După s. *față* + determ. topon. *Gura Văii* precedat de prep. comp. *de la*.

Fața de la Valea Mare (Măg) – față de deal. – După s. *față* + determ. topon. *Valea Mare* precedat de prep. comp. *de la*.

Fața Dealului de către Apa Mare (Bcv) – față de deal cu fânețe. – După s. *față* + determ. subst. *deal* urmat de top. *Apa Mare*, precedat de prep. comp. *de către*.

Fața Dealului Mare (Băt) – față de deal cu fânețe. – După s. *față* + determ. topon. *Dealul Mare* (gen.).

Fața Dealului Negru (Bcv) – față de deal cu fânețe. – După s. *față* + determ. topon. *Dealul Negru* (gen.).

Fața din Valea Lupului (Măg) – față de deal. – După s. *față* + determ. topon. *Valea Lupului* cu prep.

Fața Goală (Bor) – față cu pădure de foioase și fânețe. – După s. *față* + determ. adj. *goală* „despădurită”.

Fața Hotárului (Măg) – față de deal. – După s. *față* + determ. topon. *Hotar*, cf. top. *La Hotar* (gen.).

Fața Júrmii (Bor) – față cu pădure de foioase. – După s. *față* + determ. topon. *Jurma* (gen.).

Fața Lázurilor (M) – poiană, pădure și pășune de brazi pe versantul drept al Nermeșului. – După s. *față* + determ. topon., cf. *Plaiul Lazurilor* (gen.).

Fața lu Bălaci [~băláš] (Bor) – față cu pădure de foioase. – După s. *față* + determ. topon. *Bălaci*, v. *infra La Bălaci* (gen.).

Fața lu Can (Bor) – pășune alpină. – După s. *față* + determ. antrop. *Can* (gen.).

Fața lu Izvorăle (Măr) – față cu fânețe. – După s. *față* + determ. topon., cf. *Izvorele* (gen. pl.).

Fața lu Mischie (Bor) – față cu fânețe. – După s. *față* + determ. antrop. *Mischie* (DNFR, 309).

Fața lu Páscu (Bor) – față cu fânețe. – După s. *față* + determ. antrop. *Pascu* (gen.).

Fața lu Pému (Bor) – față cu pădure de foioase. – După s. *față* + determ. antrop. *Pemu*, poreclă (gen.), v. *infra Izvoru lu Pemu*.

Fața lu Râc (Bor) – față cu fânețe. – După s. *față* + determ. topon., cf. *Cucuiul lu Râc* (gen.). Presupunem că inițial numele locului a fost *Fața Cucuiului lui Râc*, iar mai apoi, din dorința de simplificare, localnicii l-au numit simplu – *Fața lu Râc*.

Fața lu Sămenica (Bor) – pășune. – După s. *față* + determ. topon. *Semenic* + suf. top. *-a* (gen.) al doilea element ar putea fi raportat și la un antrop., cf. numele de animal *Sămeșica* înregistrat de Densusianu, Ț.H., 83.

Fața lu Șușui (Var) – față cu fânețe. – După s. *față* + determ. topon. *Șușui*, cf. top. *La Șușui* (gen.).

Fața lu Vreme Ră (Var) – față cu fânețe. – După s. *față* + determ. antrop. *Vreme Ră* (poreclă) (gen.).

Fața Lungă (Măg) – față de deal. – După s. *față* + determ. adj. *lungă*.

Fața Malingii [~malinzi] (Bcv) – față cu pădure. – După s. *față* + determ. topon. *Malingea* (gen.).

Fața Mare [făța mărije] (Băt) – fânețe în Valea Mănea. – După s. *față* + determ. adj. *mare*.

Fața Mare (VMg) – versant submontan cu pășune. V. *supra*.

Fața Măgăzânii (Bor) – față cu pădure de foioase și conifere. – După s. *față* + determ. topon. *Măgăzână* (< s. *măgăzână* „magazie”) (gen.).

Fața Măgării (Măr) – partea estică a Măgării. – După s. *față* + determ. topon. *Măgura* (gen.).

Fața Măgării (PoiMr) – gol alpin. – După s. *față* + determ. topon. *Măgura* (gen.).

Fața Măruului (Băt) – față de deal cu fânețe. – După s. *față* + determ. topon. *Măru* (gen.).

Fața Miutoării (Bor) – față cu pădure de foioase și conifere. – După s. *față* + determ. topon. *Miutoaia* (gen.).

Fața Neamțului (Bcv) – față de deal cu pădure. – După s. *față* + determ. antrop. *Neamțu* (DNFR, 327) (gen.).

Fața Nevooii (Bor) – gol alpin. – După s. *față* + determ. topon. *Nevoia* (gen.).

Fața Órlui (Bor) – față cu pădure de amestec. – După s. *față* + determ. topon. *Orlea* (gen.).

Fața Pietroasă (Măg) – față de deal. – După s. *față* + determ. adj. *pietroasă*.

Fața Pietroșitei (Bor) – față cu pădure de foioase. – După s. *față* + determ. *topon. *Pietroșița* (gen.).

Fața Pléșii (Vos) – față de deal cu fânețe. – După s. *față* + determ. topon. *Pléșa* (gen.).

Fața Plopilor (Bor) – față cu pădure de foioase. – După s. *față* + determ. subst. *plop* (gen. pl.).

Fața Popii (Bcv) – față de deal cu pădure. – După s. *față* + determ. subst. *popă* (gen.).

Fața Săbeșelului (Bor) – pășune împădurită. – După s. *față* + determ. topon. *Săbeș* (gen.).

Fața Slătinii (TRu) – teren arabil. – După s. *față* + determ. topon. *Slatina* (gen.).

Fața Sub Pleșii (Vos) – față de deal cu fânețe. – După s. *față* + determ. topon. *Sub Pleșa* (gen.) (v. DTB, IV, 7).

Fața Uzinii (Bor) – față cu pădure de rășinoase. – După s. *față* + determ. subst. *uzină* (gen.).

Fața Văii Dalciului [~dálslui] (Dlc) – față cu deal cu fânețe. – După s. *față* + determ. topon. *Valea Dalciului* (gen.).

Fața Vărățicii (Bor) – pădure de foioase și conifere. – După s. *față* + determ. topon., cf. **Vărăticu*, *Vărățicea* (gen.).

Fața Velica (VMg) – față de deal cu fânețe. – După s. *față* + determ. antrop. *Velica* (cf. bg. *Velika*) (DNFR, 482).

Fața Velica (Cir) – față de deal cu fânețe. – După s. *față* + determ. antrop. *Velica*.

Fața Văieșilor [~vojeșilor] (Bcv) – față de deal cu fânețe. – După s. *văioagă* (pl.) variantă pentru *văiuagă* „vale mică, îngustă și puțin adâncă” (< *vale* + suf. *-uagă*) (DEX), cu *ă > o* sub influența labiodentalei *v* (gen.).

Fața Voinii (Bor) – față cu pădure de foioase și conifere. – După s. *față* + determ. antrop. *Voina* (DNFR, 489) (gen.).

Fața Zlăgării (Bor) – grădinile sătenilor. – După s. *față* + determ. topon. *Zlagna* (gen.).

Făță (Zăv) – deal cu fânețe. – După s. *față*.

Fauri [făuri] (Dlc) – teren în pantă arabil. – După s. **faur* (pl.) „loc bun, propice cultivării, în urma unei defrișări a pământului, sens care poate fi pus în legătură cu „bun”, una din semnificațiile etimonului latin *faber*” (Ioniță, *Nume*, 233-236, v. și DTB, IV, 11) sau mai degrabă n. grup *fauri* (< antrop. *Faur*).

Fărcășești (Bor) – câmpie alpină. – După n. grup *fărcășești*, probabil de la un antrop. *Fărcașu* (DNFR, 196, v. și DTB, IV, 14).

Fărcășești (PoiMr) – gol de munte la hotar cu muntele Țarcu. V. *supra*.

Fărcășești (TRu) – munte. V. *supra*.

Fătăciunea [fătășúna] (M) – gol alpin, pășune pentru vaci înconjurată de pădure și izvor. – După s. *fătăciune* „locul destinat pentru animale când fată, fătătoare” (DA, v. și DTB, IV, 15).

Fătăciune (TRu) – fânețe. V. *supra*.

Fântâna Artezică (Obr) – izvor în izlazul comunal. – După s. *fântână* „izvor; puț” (< lat. *fontāna*) (DER) + determ. adj. *artezică*, variantă a lui *arteziană*.

Fântâna Baroáña (Cic) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Băroaie* (< antrop. *Băra*, bg. *Bera*) (DNFR, 55) + suf. *-oaie*.

Fântâna Bumbóșilor (VB) – fântână. – După s. *fântână* + determ. n. grup *bumboni* (< antrop. *Bumbu*) (DNFR, 87).

Fântâna Cămaț (Iaz) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Cămaț*.

Fântâna Cărăbeștilor (Var) – fântână. – După s. *fântână* + determ. n. grup *cărăbești* (< antrop. *Cărăbaș* < s. *cărăbaș* „cântăreț la fluier, cimpoier”) (DNFR, 106, DOR, 233) < s. *cărăbă* < srb. *karabe* (Densusianu, Ț. H., 55).

Fântâna cu Gheață (Bor) – fântână. – După s. *fântână* + determ. subst. *gheață* precedat de prep. *cu*.

Fântâna Dâlceâna (Iaz) – fântână. – După s. *fântână* + determ. adj. *dâlceană* (substantivizat), a Dălcenilor (< top. *Dalci* + suf. *-eană*).

Fântâna de Jos (Cic) – fântână. – După s. *fântână* + determ. adv. *jos*. precedat de prep. *de*.

Fântâna de la Antonie (VB) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Antonie* (DNFR, 33) precedat de prep. comp. *de la*.

Fântâna de la Biserică (Bor) – fântână. – După s. *fântână* + determ. subst. *biserică* precedat de prep. comp. *de la*.

Fântâna de la Biserică (Cir) – fântână. V. *supra*.

Fântâna de la Groz (Zer) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Groz* (DOR, 289) precedat de prep. comp. *de la*.

Fântâna de la Luncă (Zăv) – fântână. – După s. *fântână* + determ. topon. *Lunca* precedat de prep. comp. *de la*.

Fântâna de la Moméntă (Cir) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Momentă* precedat de prep. comp. *de la*.

Fântâna de la Primărie (Iaz) – fântână. – După s. *fântână* + determ. subst. *primărie* precedat de prep. comp. *de la*.

Fântâna de la Școală (Zăv) – fântână. – După s. *fântână* + determ. subst. *școală* precedat de prep. comp. *de la*.

Fântâna de la Vladu (Zer) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Vladu* (DNFR, 488) precedat de prep. comp. *de la*.

Fântâna de pe Uliță (VB) – fântână. – După s. *fântână* + determ. subst. *uliță* precedat de prep. comp. *de pe*.

Fântâna de sub Drum (Bor) – fântână. – După s. *fântână* + determ. subst. *drum* precedat de prep. comp. *de sub*.

Fântâna din Câmp (Iaz) – fântână. – După s. *fântână* + determ. subst. *câmp* precedat de prep. *din*.

Fântâna Dumbrăvă (Iaz) – fântână. – După s. *fântână* + determ. topon. *Dumbravă*.

Fântâna Găgionilor (VB) – fântână. – După s. *fântână* + determ. n. grup *găgioni* (cf. antrop. *Gagea*) (cf. și DNFR, 216, 227).

Fântâna lu Blagóie (Bor) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Blagogie* (cf. antrop. *Blagoi*, bg. *Blagoj*) (DNFR, 66).

Fântâna lu Blăjóni (Var) – fântână. – După s. *fântână* + determ. n. grup *blăjoni* (< antrop. *Blaj*) (DNFR, 66).

Fântâna lu Brânză (Var) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Brânză* (< s. *brânză*) (DNFR, 81).

Fântâna lu Bréndea (Zăv) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Brendea* (DNFR, 80) (gen.).

Fântâna lu Buríc (Măg) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Buric* (DOR, 224) (gen.).

Fântâna lu Cărámă (Var) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Cărámă*, probabil un hipocoristic de la *Caraman* (< s. *caraman* „nume de bou cu

părul negru”; tc. *karaman* „om înalt”, cf. și sl. *Karaman*, bg. *Karamanov* (DNFR, 99) (gen.).

Fântâna lu Cărăbăș (Var) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Cărăbăș* (gen.), v. *supra Fântâna Cărăbeștilor*.

Fântâna lu Cocie (Bor) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Cocie* (< s. *cocie* „trăsură”) (DNFR, 138) (gen.).

Fântâna lu Cómán (Bor) – fântână. – După s. *fântână* + determ. topon. *Coman*, cf. top. *Cracu lu Coman*, *Izvoru lu Coman*. Presupunem că inițial locul s-ar fi numit *Fântâna de la Cracu lu Coman*, după care, din dorința de simplificare, s-a ajuns la *Fântâna lu Coman*.

Fântâna lu Cováciu (Var) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Covaciu* (< *covaci* „fierar”) (DNFR, 153) (gen.).

Fântâna lu Crintă (Var) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Crintă* (< s. *crintă* „vas de lemn (în formă de albie) de care se servesc ciobanii când storc zerul din caș”) (DEX) (< sl. *krinca* dimin. din *krina* „vas” care a dat în românește **crință* cu pl. *crinți*, de unde s-a reconstituit analogic un singular *crintă* cu noul plural *crinte* (DA).

Fântâna lu Dila (Bor) – fântână. – După antrop. *Dila* (gen.) (cf. srb. *Dila*, hipoc. de la *Dimitrije* (GRKOVIĆ, 75) (gen.)).

Fântâna lu Fara (Ciut) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Fara* (DNFR, 194) (gen.).

Fântâna lu Fîră (Bor) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Fîră* același cu *Fîra* hipocoristic de la *Zamfîra* (DNFR, 201) (gen.).

Fântâna lu Fremón (Vos) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Fremón* (< antrop. *Frem* < *Efremie* (DOR, 60, DNFR, 208) + suf. *-on*) (gen.).

Fântâna lu Frenț (Var) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Frenț*, hipoc. germ. de la *Franziscus* (= *Franciscus*) (gen.).

Fântâna lu Hoba (Iaz) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Hoba* (cf. *Hobo*) (DNFR, 243) (gen.) sau topon., cf. *Izvoru Hobanului* (Var).

Fântâna lu Iezánu (Var) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Iezan* (< top. *Iaz* + suf. *-(e)an*) (gen.).

Fântâna lu Iován (OR) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Iovan* (gen.) (DNFR, 260).

Fântâna lu Iovițón (OR) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Iovițón* (< *Ioviță* + suf. *-on*) (cf. și antrop. *Iovițoiu*) (DNFR, 260) (gen.).

Fântâna lu Leórinț (Bor) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Leorinț* (gen.) (cf. ung. *Lőrints* „Laurențiu”) (DNFR, 280).

Fântâna lu Ninón (OR) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Ninón* (gen.) (< antrop. *Ninu* + suf. *-on*) (cf. *Ninoiu*) (DNFR, 335).

Fântâna lu Pârvu (VB) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Pârvu* (gen.) (DNFR, 369), cf. sl. *pŕrvŭ* „primul născut”.

Fântâna lu Pétec (Var) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Petec* (gen.) (< s. *petec*, *petic* „fâșie (nu prea mare) tăiată, ruptă sau rămasă dintr-o țesătură, dintr-o bucată de piele, dintr-o hârtie etc.; spec. bucată dintr-un material cu care se repară, prin aplicare și coasere sau lipire, obiecte de stofă, de piele etc. rupte sau găurite”) (DEX)).

Fântâna lu Racu (Var) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Racu* (DNFR, 385) (gen.).

Fântâna lu Râpu (Iaz) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Râpu* sau s. *râpă* la masc (gen.).

Fântâna lu Răineanțu (Var) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Răineanțu* (< *ruieneanț* „originar din localitatea Turnu-Ruieni”) (gen.).

Fântâna lu Reanga (Bor) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Reanga* (DOR, 360) (< s. *rangă* pronunțat *reangă* „bară de fier, teșită la unul din capete, servind ca pârghie pentru ridicarea sau deplasarea unor obiecte grele sau la desfacerea unor pavaje”) (DEX) (gen.).

Fântâna lu Șocu (Iaz) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Șocu* (< s. *șoc*) (gen.).

Fântâna lu Șuțu (Măg) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Șuțu* (cf. *Șuța*) (DNFR, 439) (gen.).

Fântâna lu Tăfărágă (Bor) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Tăfărágă* (gen.) (< s. *tăfărágă* „brânză de vacă. 2. mâncare proastă” (DAR)).

Fântâna lu Treancă (Iaz) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Treancă* (cf. *Trancă*) (DNFR, 459) (gen.).

Fântâna lu Tucă (Iaz) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Tucă* (DNFR, 462) (gen.).

Fântâna lu Țăpériu (Iaz) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Țăpériu* (< s. *țepăr* „țăpoi. 2. unealtă agricolă ca o săpăligă. 3. creștătură în urechea oilor pentru recunoaștere”) (DAR) (gen.).

Fântâna lu Țărănu (Var) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Țăranu* (DNFR, 468) (gen.).

Fântâna lu Voîn (Bor) – fântână. – După s. *fântână* + determ. antrop. *Voin* (DNFR, 489) (gen.), cf. și Densusianu, ȚH., 74.

Fântâna Păuțului (Mal) – izvor, izvorăște din Mătrăguna și se varsă în Bistra. – După antrop. *Păuțu* < antrop. *Pau* (gen.) (v. *supra Cracu Paului*) + suf. dim. *-uț*).

Fântâna Pitoancă (Iaz) – fântână. – După s. *fântână* + determ. subst. *pitoancă* „mânătcă” (DEX) (gen.).

Fântâna Popii (Car) – loc. – După s. *fântână* + determ. subst. *popă* (gen.).

Fântâna Rece (VB) – izvor în Săliște. – După s. *fântână* + determ. adj. *rece*.

Fântâna Répede (Car) – loc. Denumirea apare în documente încă din secolul al XVI-lea (cf. Ghidiu, Bălan, *Monografia Caransebeșului*, 264). – După s. *fântână* + determ. adj. *repede*.

Fântâna Sărăcova (Iaz) – fântână. – După s. *fântână* + determ. topon., cf. *Ulița Săracova*.

Fântâna Voînii (Bor) – pădure de foioase și conifere. – După s. *fântână* + determ. topon., cf. *Fața Voinii*, *Izvoru Voinii* (inițial locul s-ar fi numit *Fântâna de la Fața Voinii*) (gen.).

Fântânele [fîntînélje] (M) – pădure de fag pe valea râului Nermeș, „acolo erau multe izvoare”. – După *fântânea* (pl.), diminutiv de la *fântână* „izvor”.

Fântânele (Măg) – teren arabil și fânețe. V. *supra*.

Fântânele (Obr) – șes cu fânețe. V. *supra*.

Fântânele (Zăv) – mai multe izvoare. V. *supra*.

Fântâni (TRu) – teren arabil. – După s. *fântână* (pl.).

Fântâni (Zer) – fânețe. V. *supra*.

Fâșcu (Bor) – pădure de foiase și conifere pe valea râului Slătinoara. – După antrop. *Fâșcu* (cf. s. *fâșc* „târțiță” (DAR)).

Fecioara Mare (Bcv) – pârau și poiană pe vârful de deal. – După top. **Fecioara* < antrop. *Fecioară* + determ. adj. *mare* (DTB, IV, 16), cf. și s. *fețioară* (< *față* + suf. dimin. *-ioară* > *fățioară* > *fecioară*).

Fecioara Mică (Bcv) – pârau. – După top. **Fecioara* < antrop. *Fecioară* + determ. adj. *mică*.

Fériga (Zăv) – teren în pantă. – După s. *ferigă* „nume dat mai multor specii de criptogame vasculare cu frunze mari și dințate, pe dosul cărora se găsesc sporangi cu spori (< lat. *filix*, *-icis*) (DEX).

Ferigaru [ferigăriu] (Cic) – deal cu pădure de ferigă. – După s. reg. Ban. *ferigar* „regiune acoperită cu ferigă” (DA, v. și DTB, IV, 19, Pascu, *Sufixe*, 171, Pașca, *Contribuții*, 75 vede în cuvânt un derivat colectiv și local).

Ferigi [fêriz] (Glb) – teren mlăștinos arabil. – După s. *ferigă* (pl.).

Fețele lu Buștă (M) [fêțălîe lu Búștă] – fânețe pe valea râului Slatina. – După s. *față* (pl.) + determ. antrop. poreclă (cf. *Buștea* < s. pl. *buște* „crețele de la mâneca iiei, unde se încheie mâneca cu trupul iiei” (DNFR, 91) (gen.)).

Fețe (Dlc) – coastă cu teren arabil. – După s. *față* (pl.).

Fețele Mălingii (Bcv) – față de deal. – După s. *față* (pl.) + determ. topon. *Malingea* (gen.).

Fețele Mari (VB) – față de deal în Padeș. După s. *față* (pl.) + determ. adj. *mari*.

Fîșer (RusM) – pârau. – După antrop. germ. *Fischer* (DTB, IV, 25) „pescar”.

Fiuloáňa (Bor) – pădure de foioase. – După antrop. *Fiu(l)* + suf. *-oaňe*, v. și *Fiulescu* (DNFR, 202)

Floace [floáșe] (Bor) – pădure de rășinoase pe valea râului Râu Mare. – După s. *floc* cu sensul de „lăstar, pădure tânără”, prin analogie cu sensul lui *floc* „smoc mic de păr, de lână sau de mătase” (< lat. *floccus*) (DEX).

Flocotoása (Mal) – pădure cu arbuști. – După adj. *flocotos*, *-oasă* adj. (reg.) „păros, lănos, cu floace” (DAR) cu sensul de „pădure deasă”.

Floréiu (Var) – pădure de foioase și pârau, izvorăște din pădurea Floreiu și se varsă în Văruțu. – După antrop. *Floreiu* (DNFR, 203, v. și DTB, IV, 60).

Florúșu (Bcv) – fânețe și pădure de fag în masivul Poiana Ruscă, între Florușu, Corna, Bistra. – După antrop. *Florușu* (< *Floru* (DNFR, 204) + suf. *-uș*).

Fódoru (Bor) – pădure de foioase. – După antrop. *Fodor* (cf. rus. *Fedor* „Teodor”; cf. și rom. *fodor* „creț”, împrumutat din magh. *fodor* cu sensul „încrețitură de pânză sau dantelă ca ornament în mânecile iilor țărănești”) (DNFR, 204).

Foionfîu [fonfîu] (Bcv) – teren în pantă cu fânețe. – După s. *foionfîu* sinonim al lui *saschiu* „numele a două plante erbacee cu tulpina întinsă pe

pământ și cu frunze persistente lucioase, una cu flori albastre (*Vinca herbacea*), cealaltă cu flori albastre, roșii sau albe (*Vinca minor*)” (DEX, cf. și DTB, IV, 62).

Fonfîu (Glb) – izvor, afluent al pârâului Măcieșu. – După s. *fonfîu*, variantă a lui *foionfîu*.

Frásina (Băț) – parte de sat în majoritate locuită de țigani. Numele vine de la pădurea de frasini care odinioară ar fi existat aici, lemnul fiind folosit de către meșterii rotari pentru a face roți de căruță. – După s. *frasin* „arbore cu tulpina dreaptă, cilindrică, cu coroana rară, frunze compuse, flori unisexuate lipsite de corolă și fructe alungite, cu lemnul elastic, folosit în industrie (*Fraxinus excelsior*)” (< lat. *fraxinus*) (DEX) + suf. top. -a.

Frasini [frásîń] (M) – fânețe pe valea râului Stârna, fostă pădure de frasini actualmente loc împădurit. – După s. *frasin* (pl.).

Frasinii Mari (Cîr) – poiană. – După top. *Frasin* + determ. adj. *mari*.

Frasinii Mici (Cîr) – poiană. – După top. *Frasinii* + determ. adj. *mici*.

Frasinu (OR) – poiană în Valea Jgheabului. – După s. *frasin*.

Frăgăria [frăgăriá] (Obr) – crac de deal cu duzi. – După s. *frăgărie* „loc cu frăgari” < s. reg. Trans. Ban. *frăgar* „dud” (DA, v. și DTB, IV, 65) + suf. col. -ie.

Frăsinei [frăsînéi] (M) – fânețe pe valea râului Șipot, loc unde cresc frasini. – După s. *frăsinel*, (dim. < *frasin*) (pl.).

Fruntea Goală [frúnca~] (Băț) – frunte de deal cu pădure și fânețe. – După s. *frunte* cu sens entopic „partea din față a unui deal sau munte” (DTB, IV, 68) + determ. adj. *goală* „neîmpădurită, lipsită de copaci”.

Frunțile lu Lulă (Bor) – pădure de foioase. – După s. *frunte* (pl.) + determ. antrop. *Lulă* (cf. *Lula*) (DOR, 312) (gen.).

Fundătura (Car) – stradă. – După s. *fundătură* „stradă, drum, uliță care se înfundă, fiind închisă la un capăt prin construcții sau printr-un taluz; fundac” (DEX) „vale înfundată care se sfârșește într-o pădure, p. ext. pădure deasă” (DA).

Fundătura Cetății (act. *Sarmizegetusa*) (Car) – stradă. – După s. *fundătură* „drum închis la un capăt (care întrerupe continuitatea circulației). 2) Parte a unei localități aflată departe de centru. 3) Localitate izolată, aflată într-un loc adâncit, închis de jur împrejur (de păduri, dealuri)” (DEX) + determ. *topon. *Cetatea* (gen.).

Fundătura Timișului (Car) – stradă. – După s. *fundătură* + determ. topon. *Timiș* (gen.).

Fundoaia [fundoáia] (VB) – loc mai ascuns cu fânețe. – După s. reg. Ban. *fundoáie* „loc dosit prin munți; înfundătură” (DAR) + suf. top. -a.

Fundu Izorului (VB) – fânețe. – După s. *fund* „adâncime” (< lat. *fündus*) (DER) + determ. subst. *izvor* (gen.).

Fundu Izvorului (Cic) – teren în pantă cu pomi fructiferi. V. *supra*.

Fundu Izvorului (Zăv) – fânețe. V. *supra*.

SIGLE ȘI ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

ACILFR = *Actele celui de-al XII-lea Congres Internațional de Lingvistică și Filologie Romanică* (București, 1968), I-II, București, EA, 1970-1971.

- ANON. CAR. = *Anonymus Caransebiesensis (Dictionarium valachico-latinum, vechi glosar roman-latin)*, în „Tinerimea română”, publicație a Societății literare cu același nume sub direcția lui Gregorie C. Tocilescu, serie nouă, Tipografia corpului didactic, vol I, fasc. III, p. 326-380.
- Bogrea, PIF = Vasile Bogrea, *Pagini istorico-filologice*, Cluj, Ed. Dacia, 1971.
- Borcilă, *Un fenomen fonetic* = Mircea Borcilă, *Un fenomen fonetic dialectal: rostirea lui ș ca s și a lui j ca z în graiurile dacoromâne. I. Răspândirea și situația actuală a fenomenului*, în CL, X, 1965, nr. 2, p. 269-279.
- Brâncuș, *Vocabularul autohton* = Grigore Brâncuș, *Vocabularul autohton al limbii române*, București, EȘE, 1983.
- CADE = I.-A. Candrea, *Dicționarul limbii române din trecut și de astăzi* (Dicționarul enciclopedic ilustrat „Cartea Românească”), partea I, București, 1931.
- Capidan, *Raporturile* = Th. Capidan, *Raporturile lingvistice slavo-române I. Influența română asupra limbei bulgare*, în DR, III, 1924.
- Cihac I-II = A. de Cihac, *Dictionnaire d'étymologie daco-romaine. Vol. I. Éléments latins, comparés avec les autres langues romanes*. Francfort, 1870. Vol. II. *Éléments slaves, magyars, turcs, grecs-moderne et albanais*, Francfort, 1879.
- Costin, *Graiul bănățean* = Lucian Costin, *Graiul bănățean*, vol. I și II, Timișoara și Dr. Tr.-Severin, 1926 și 1934.
- Conea, I. (coordonator), *Clopotiva*, Institutul de Științe Sociale al României, București, 1940.
- Copilu, *Turda* = D. Copilu, *Material dialectal cules din Regiunea Cluj (raionul Turda, comuna Suțu)*, în LR, X, 1961, p. 129-131.
- Crețan, Frățilă, *Dicționar* = Remus Crețan, Vasile Frățilă, *Dicționar geografico-istoric și toponimic al județului Timiș*, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2007.
- DA = *Dicționarul limbii române*, publicat de Academia Română, București, 1913 și urm.
- DAR = Gh. Bulgăr și Gh. Constantinescu-Dobridor, *Dicționar de arhaisme și regionalisme*, Editura Saeculum Vizual, București, 2005.
- DELR = Gh. Bolocan, Elena Șodolescu-Silvestru, *Dicționarul entopic al limbii române*, SCO, I, 1995, p. 67-101, SCO, II, 1996, p. 179-239.
- Densusianu, Ț.H. = Ovid Densusianu, *Graiul din Țara Hațegului*, București, Ed. Librăriei Socec, 1915.
- DER = Alexandru Ciorănescu, *Dicționarul etimologic al limbii române*, București, Editura Saeculum I. O., 2007.
- DEX = *Dicționarul explicativ al limbii române*, București, EA, 1975; ed. a II-a, București, Ed. Univers Enciclopedic, 1996.
- DFNFR = *Dicționar de frecvență a numelor de familie din România (DFNFR)*, vol. I, A-B, Craiova, Ed. Universitaria, 2003, redactor responsabil prof. univ. dr. Teodor Oancă.
- Dicț. etnobotanic* = Al. Borza, *Dicționar etnobotanic*, București, EA, 1968.
- DLR = *Dicționarul limbii române*, serie nouă, București, EA, 1965 ș.u.
- DLRM = *Dicționarul limbii române moderne*, București, EA, 1958.

- DNFR = Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, EȘE, 1983.
- DR = „Dacoromania”, Cluj, I, 1920-1921 ș.u.
- DSB = *Dicționarul subdialectului bănățean*, redactor coordonator Vasile Șerban, vol. I-II – redactor Sergiu Drincu, vol. III-IV – redactor Maria Purdela Sitaru, Timișoara, TUT, 1985-1988.
- DTB, I = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, I (A-B) 1984, TUT, Timișoara, 1989.
- DTB, II = Rodica Suflețel, Viorica Goicu, *Dicționarul toponimic al Banatului*, II (C), TUT, Timișoara, 1985.
- DTB, III = Rodica Suflețel, Viorica Goicu, *Dicționarul toponimic al Banatului*, III (D-E), Universitatea din Timișoara, Centrul de Științe Sociale, Timișoara, 1986.
- DTB, IV = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, IV (F-G), TUT, Timișoara, 1986.
- DTB, V = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, V (H-L), TUT, Timișoara, 1987.
- DTB, VI = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, VI (M-N), Universitatea din Timișoara, CȘS, Timișoara, 1989.
- DTB, VII = Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, VII (O), Timișoara, Ed. Amphora, 1994.
- DTB, *Litera R* = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului* (R), în SCO, nr. 7, Editra Universitaria, Craiova, 2002, p. 267-327.
- DOR = N. A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, EA, 1963.
- DTRO = *Dicționarul toponimic al României. Oltenia*, Craiova, Ed. Universitaria, I-V, 1993-1995 (coordonator Gh. Bolocan).
- Duridanov, *Vardar* = Ivan Duridanov, *Die Hydronymie des Vardarsystems als Geschichtsquelle*, Köln-Wien, Böhlau Verlag, 1975.
- Frățilă, *Etimologii* = Vasile Frățilă, *Etimologii. Istoria unor cuvinte*, București, Ed. Univers Enciclopedic, 2000.
- Frățilă, *Lexic. și top.* = Vasile Frățilă, *Lexicologie și toponimie*, Timișoara, Ed. Facla, 1987.
- Frățilă, *Contribuții* = Vasile Frățilă, *Contribuții lingvistice*, Timișoara, Ed. de Vest, 1993.
- Frățilă, STD = V. Frățilă, *Studii de toponimie și dialectologie*, Timișoara, Ed. Excelsior Art, 2002.
- Frățilă, *Studii* = Vasile Frățilă, *Studii lingvistice*, Timișoara, Editura Excelsior, 1999.
- Frățilă, *Top. băn.* = Vasile Frățilă, *Toponimie bănățeană (Note etimologice)*, în CCS, II, 1984, p. 31-50.
- Gămulescu, *Elemente* = D. Gămulescu, *Elemente de origine sîrbocroată ale vocabularului dacoromân*, București, EA, 1974.
- Ghidiu, Bălan, *Monografia Caransebeșului* = Andrei Ghidiu, Iosif Bălan, *Monografia Caransebeșului*, Timișoara, Ed. Mirton, 2000.
- Giuglea, CRR = George Giuglea, *Cuvinte românești și romanice*, București, EȘE, 1983.

- Goicu, *Note* = Viorica Goicu, *Note de toponimie bănăţeană*, CCS, II, 1984, p. 51-54.
- GRKOVIC = Milica Grković, *Rečnik ličnih imena kod srba*, Beograd, 1977.
- Groza, Rădulescu, *Legende* = Liviu Groza, Mihail Rădulescu, *Legendă şi istorie în Banatul grăniceresc*, Lugoj, Editura Dacia Europa Nova, 2004.
- Homorodean, *Cinciş şi Valea Ploştii* = M. Homorodean, *Toponimia satelor Cinciş şi Valea Ploştii (Judeţul Hunedoare)* în SMO, 1960, p. 87-109.
- Homorodean, *Grădişte* = Mircea Homorodean, *Nume de locuri de pe valea Grădiştii (judeţul Hunedoara)*, în StUBB, XX, 1975, p. 52-56.
- Homorodean, *Vechea vatră* = M. Homorodean, *Vechea vatră a Sarmizegetusei în lumina toponimiei*, Cluj-Napoca, Ed. Dacia, 1980.
- Ilčev, *Rečnik* = St. Ilčev, *Rečnik na familni imena u bălgarite*, Sofia, 1969.
- Ioniţă, *Glosar* = V. Ioniţă, *Glosar toponimic Caraş-Severin*, Reşiţa, Ed. Casa Corpului Didactic, 1972.
- Ioniţă, *Nume* = V. Ioniţă, *Nume de locuri din Banat*, Timişoara, Ed. Facla, 1982.
- Iordan, *Top. rom.* = Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, Bucureşti, EA, 1963.
- Ivănescu, ILR = G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, Iaşi, Ed. Junimea, 1980.
- Loşonţi, *Soluţii etimologice* = Dumitru Loşonţi, *Soluţii şi sugestii etimologice*, Bucureşti, Ed. Univers Enciclopedic, 2001.
- Loşonţi, *Contribuţii* = Dumitru Loşonţi, *Contribuţii toponimico etimologice*, în LR, nr. 3, 1975, p. 239-247.
- Loşonţi, *Toponime* = D. Loşonţi, *Toponime româneşti care descriu forme de relief*, Cluj-Napoca, Ed. Clusium, 2000.
- Luca, *Descoperiri* = Sabin Adrian Luca, *Descoperiri arheologice din Banatul românesc*, Sibiu, 2006.
- Mărgineanu, *Ruskberg* = Doinel Puiu Mărgineanu, *Ruskberg. Rusca Montană*, Caransebeş, Ed. Ionescu, 2004.
- Miklosich, *Lexicon* = Fr. Miklosich, *Lexicon palaeoslovenicum-graeco-latinum*, emendatum et auctum, Vindobonae, 1862-1865.
- Miklosich, *Slaw. Elem* = F. Mikosich, *Slavische Elemente im Neugriechischen*, în Sitzungabeichte, t. LXIII, Vien, 1870.
- Monografia comunei Obreja* = Petru Itineanţu (coordonator), *Monografia comunei Obreja*, Caransebeş, Editura Ionescu, 2002.
- Monografia localităţii Zlagna* = Dimitrie Negrei, Dimitrie Pavel Negrei, Egiţa Silvia Pop, *Monografia localităţii Zlagna*, Timişoara, Editura Marineasa, 2007.
- NALR-Banat. Date* = Noul atlas lingvistic român pe regiuni. Banat. *Date despre localităţi şi informatori*, sub conducerea lui Petru Neiescu, de Eugen Beltechî, Ioan Faiciuc, Nicolae Mocanu, Bucureşti, EA, 1980.
- Oancă, *Probleme* = Teodor Oancă, *Probleme controversate în cercetarea onomastică românească*, Craiova, Ed. „Scriul Românesc”, 1996.
- Oros, *Bistra* = M. I. Oros, *Din toponimia Văii Bistrei (jud. Bihor)*, în SMO, p. 189-199.
- Pascu, *Sufixe* = G. Pascu, *Sufixele româneşti*, Bucureşti, 1916.
- Paşca, *Contribuţii* = Ştefan Paşca, *Contribuţii toponomastice. 1. Apelative topice derivate cu sufixe colective de la nume de plante. 2. Ceva despre sufixul -at, -ată în toponomastica noastră. 3. Şugag*, în DR, XI, 1948, p. 60-102.

- Pașca, ȚO = Ștefan Pașca, *Nume de persoane și nume de animale în Țara Oltului*, București, EA, 1936.
- Pătruț, Nume = Ioan Pătruț, *Nume de persoane și nume de locuri românești*, București, EDP, 1984.
- Pătruț, OR = Ioan Pătruț, *Onomastica românească*, București, EȘE, 1980.
- Pătruț, SOR = Ioan Pătruț, *Studii de onomastică românească*, Cluj-Napoca, Ed. Clusium, 2005.
- Petrovici, SDT = Emil Petrovici, *Studii de dialectologie și toponimie*, București, EA, 1970 (volum îngrijit de I. Pătruț, B. Kelemen și I. Mării).
- Porucic, *Lexiconul* = T. Porucic, *Lexiconul termenilor entopici din limba română*, Chișinău, 1931.
- PRIRUČNIK = *Priručnik za primenu postanskog broja* (Beograd), 1971.
- REZ. POPISA = *Rez Popisa. Definitivni rezultati popisa stanovista od 31 Marta, 1931 godine*, kniga I, Beograd, 1937.
- RJA = *Rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, (Jugoslovenska Akademija znanosti i umjetnosti), Zagreb, 1988 și urm.
- RČM = *Rečnik Mesta. Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca*, 1925.
- Russu, ER = I. I. Russu, *Etnogeneza Românilor*, București, EȘE, 1981.
- Rusu, Nume = Gr. Rusu, *Nume și locuri din nord-estul Transilvaniei*, în SMO, p. 153-180.
- Schütz, *Terminologie* = Joseph Schütz, *Die geographische Terminologie des Serbokroatischen*, Berlin, Akademie Verlag, 1957.
- Scriban = A. Scriban, *Dicționarul limbii românești*, Iași, 1939.
- Skok I-III = Petar Skok, *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, t. I-III, Zagreb, 1971-1973.
- SMO = *Studii și materiale de onomastică*, EA, 1969.
- Suflețel, Gorj = Rodica Suflețel, *Aspecte dialectale ale toponimiei din Gorj*, în MCD, 2, 260-280.
- Suflețel, *Termeni hidrografici* = Rodica Suflețel, *Termeni hidrografici în toponimie (I)*, în CCS, II, Timișoara, 1984, p. 74-80.
- Tiktin = H. Tiktin, *Rumänisch-deutsches Wörterbuch*, I-II, București, 1903-1924.
- Tomici, *Onomastica* = Mile Tomici, *Onomastica sârbilor și a croaților din România*, București, EA, 2006.
- TTRT, (Sălaj) = *Tezaurul toponimic al României: Transilvania (TTRT): județul Sălaj*, Editura Academiei Române, București, 2006 (colaboratori Dumitru Loșonți, Ileana Neiescu).
- VUK = Vuk St.-Karadžić, *Srpski rječnik istolkovan njemačkim i latinskim rječma (1818)*, în *Sabrana dela Vuka Karadžića*, II, Belgrad, 1966, p. 1-928.

SIGLE POUR LOCALITĂȚILE ANCHETATE

Băuțar = (Băț)	Obreja = (Obr)
Borlova = (Bor)	Ohaba = (O)
Bucova = (Bcv)	Oțelu Roșu = (OR)
Caransebeș = (Car)	Poiana Mărului = (PoiMr)
Cicleni = (Cic)	Preveciori = (Prev)
Cireșa = (Cir)	Rusca Montană = (RusM)
Ciuta = (Ciut)	Ruschița = (Rusț)
Cornișoru = (Crn)	Turnu Ruieni = (TRu)
Dalci = (Dlc)	Valea Bistrei = (VB)
Glimboca = (Glb)	Vama Marga = (VMg)
Iaz = (Iaz)	Var = (Var)
Măgura = (Măg)	Voislova = (Vos)
Mal = (Mal)	Zăvoi = (Zăv)
Marga = (M)	Zervești = (Zer)
Măru = (Măr)	Zlagna = (Zg)

LA TOPONYMIE DES VALLÉES DE BISTRA ET DE SEBEȘ GLOSSAIRE (I) (Résumé)

L'article comprend la toponymie des vallées de Bistra et de Sebeș, département de Caraș-Severin, Roumanie. Les noms de lieux ont été enregistrés à la suite d'amples enquêtes. On a consulté également un grand nombre de documents historiques (publiés ou en manuscrit) et des matériaux cartographiques qui se trouvent aux Archives d'État de Caransebeș.

Les principes de rédaction du glossaire mais aussi les méthodes utilisées pour la documentation sont celles qui ont été employées par le professeur Vasile Frățilă dans le glossaire toponymique de la vallée de Târnave, publié dans l'étude *Studii de toponimie și dialectologie*, 2002.

Les articles de glossaire sont organisés en fonction de la nature des noms. Les microtoponymes donnent des informations sur l'aspect géographique du terrain, sur l'importance économique et leur localisation. On indique aussi le sens et l'origine des appellatives qui sont à la base des noms propres.

VALORILE MODALE ALE CONJUNCTIVULUI

de

Mirela-Ioana BORCHIN

După ce GLR3 a așezat problematica modurilor verbale personale în ordinea de fapte a modalității¹, considerăm că avem suficient temei pentru a propune o nouă perspectivă de studiu al acestora în gramatica românească. În acest context, intenționăm să scoatem în evidență felul și măsura în care conjunctivul se antrenează în exprimarea valorilor modale. Prezenta analiză a calității de modalizator a conjunctivului urmărește:

- să sublinieze potențialul expresiv al conjunctivului, din perspectiva valorilor modale pe care acesta le poate actualiza individual sau în combinație cu alți modalizatori;

- să demonstreze corelația dintre potențialul expresiv al conjunctivului și statutul său sintactic, pe baza raporturilor: contribuție semantică redusă – element subordonat; respectiv, contribuție semantică majoră – element independent/regent;

- să ilustreze existența a trei alternative de susținere a acelorași valori modale cu aportul diferențiat al conjunctivului:

- în relația *modalizator – conjunctiv subordonat*;

- în relația *elemente cu semantism modal mai mult sau mai puțin vizibil – conjunctiv subordonat*, în contexte în care influențele semantice ale vecinătăților contribuie, împreună cu conjunctivul, la producerea de sens modal;

- în contextul modal susținut de un *conjunctiv nesubordonat*, în propoziții independente sau regente, în care figurează ca modalizator principal, uneori chiar unic²;

- să propună, din perspectivă semantică și sintactică, recunoașterea a două tipuri de conjunctiv în limba română:

¹ *Gramatica limbii române*, ed. a III-a, București, Ed. Academiei, 2005, vol. I, p. 358-394.

² *Ibidem*, p. 387: „Formele verbale de conjunctiv au o largă distribuție, valorile modale fiind mai evidente în propozițiile independente și în principalele regente. În propozițiile subordonate, conjunctivul poate fi purtător de semnificație modală, dar poate fi și «amodal», forma de conjunctiv fiind impusă de regimul regentului.”

- un *conjunctiv 1*, modalizator „slab”, distribuit în condiții de dependență sintactică;

- un *conjunctiv 2*, modalizator „tare”, distribuit în condiții de independență sintactică.

Pentru atingerea acestor obiective, ne vom ocupa aici de sensurile conjunctivului.

În majoritatea ocurențelor sale, atât în condiții de dependență, cât și de independență sintactică, conjunctivul dezvoltă sensuri de referință pentru tipurile fundamentale de modalități, descrise mai întâi de logică și apoi de lingvistică.

Cuantumul de semnificație modală este determinat în cazul conjunctivului de statutul său de categorie gramaticală care funcționează, în planul modalității, fie ca indicator al posibilității, fie ca sinonim contextual al unui modalizator lexemic, precum semiauxiliarele, adverbele de modalitate sau verbele modale.

1. Conjunctivul ca modalizator „slab”, cu o contribuție semantică redusă în câmpul modalității, în combinație cu alți modalizatori

Aparent paradoxal, dată fiind distribuția predilectă în contexte de dependență sintactică, pentru modalitate conjunctivul aduce mai puține servicii atunci când antrenează relații directe (mergând până la fenomenul de interrelație) cu modalizatorii lexicali consacrați:

a) cu *semiauxiliarele de modalitate*:

În complexe cu sens modal, cărora GLR3 le recunoaște funcția de predicat verbal compus, verbul la conjunctiv, asociat unui semiauxiliar cu rol de modalizator reprezentativ pentru un anumit tip de modalitate, are un aport scăzut, aproape irelevant, în procesul de modalizare. În aceste împrejurări, conjunctivul funcționează ca echivalent al infinitivului, chiar dacă nu se limitează la denumirea acțiunii verbale, ci introduce în complexul modal nota de posibilitate (în general, în două variante: reală, de tip prospectiv sau ireală, de tip retrospectiv):

– *a trebui* – conjunctiv:

- /obligativitate/ + /posibilitate ireală/:

„I se reproșa, pur și simplu, refugiul din calea cotropitorilor cu care *ar fi trebuit să lupte*.” (D. Negrescu, *Romanul lui Constantin*)

- /necesitate/ + /posibilitate reală/:

„Dacă i-ai transcrie vorbele, *ar trebui să pui* mereu câteva puncte de suspensie la sfârșitul frazelor.” (G. Ibrăileanu, *Adela*)

- /ipoteză/ + /posibilitate reală/:

„Trebuie **să fie** ziuă, are să vie doctorul și mă găsește în pat...” (L. Rebreanu, *Ciuleandra*)

- /emfază modală/:

„– Trebuie **să știi**, tată, că nici eu nu m-am prefăcut deloc! zise Puiu.” (L. Rebreanu, *Ciuleandra*)

– **a putea – conjunctiv**:

- /capacitate/ + /posibilitate reală/:

„Nu prea avea cum să o consoleze. *Putea* doar **să o ajute** să meargă mai departe. «Asta e!» îi spuneau ochii lui, care văzuseră multe.” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

- /posibilitate/:

„– Vezi, asta nu înțeleg, frate... *putea* **să-mi trimită** vorbă prin cineva...” (Camil Petrescu, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*)

- /imposibilitate/:

„Nu *putea* **să creadă** însă, la modul absolut, într-un Dumnezeu care nesocotește iubirea, care ia viața unor tineri. Și lasă orfani copii nenăscuți.” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

- /concesie/ + /posibilitate ireală/:

„– *Poți* **să vii** cu zece șefi de post, în casă n-ai să intri! strigă Tita de dincolo, cu glas batjocoritor.” (M. Preda, *Moromeții*)

– **a-i veni – conjunctiv**:

- /opțiune/ + /posibilitate ireală/:

„– (Continuând primul gând): *Îți venea* **să-ți deschizi** și tu toți porii. *Îți venea* **să-ți deschizi** chiar vinele, să-l simți năvălind prin toată suprafața ta.” (M. Sorescu, *Iona*)

– **a fi – conjunctiv**:

- /iminență/ + /posibilitate reală/:

„Astfel a stat timp de trei luni aproape de dânsul, iar când *era* **să plece** dânsa, el trei zile de-a rândul n-a mai dat pe acasă, pentru ca nu cumva să deie (sic!) față cu dânsa.” (I. Slavici, *Pădureanca*)

b) cu **verbele modale**:

În combinația cu verbele modale, situația este similară. Verbul modal, aflat în propoziția regentă, impune informația modală de bază, iar conjunctivul din subordonată are o contribuție inferioară la stabilirea sensului modal al frazei:

- *a ști – conjunctiv* [/certitudine/ + /capacitate/]:

„Parisul nu s-a schimbat de la Dali încoace. Sâmbătă seara e un oraș suprarealist. Întotdeauna. O metropolă pe care doar pictorii, muzicienii, scriitorii, artiștii, în general, *știu* **s-o iubească**.” (Simona Constantinovici, *Nepoata lui Dali*)

- *a nu ști – conjunctiv* [/exclus/ + /capacitate/]:

„El nu cânta, pentru că *nu știa să cânte*, nu făcea glume, pentru că *nu știa să* le *nimerească*, nu spunea minciuni, pentru că n-avea de unde să le scoată [...]” (I. Slavici, *Pădureanca*)

a vrea – conjunctiv [/intenție/ + /posibilitate reală/]:

„– Nu cred că m-am făcut înțeleș, îl întrerupse el. Ceea ce *vreau să* vă *spun* e că aici locuim noi, familia Georgescu. Locuim de patru ani.” (M. Eliade, *La țișănci*)

a nu vrea – conjunctiv [/exclus/ + /posibilitate reală/]:

„Nu *vreau să mor* în acest loc. De fapt, *nu vreau să mor* deloc. Nu acum. Printre străini. Și nu pentru că o iubesc pe Maomba. Și nu pentru că a o iubi pe Maomba înseamnă să te înrudești, așa, de departe, indirect, dar, totuși, să te înrudești cu Dali. Să fii mai aproape de pictor. Nu *vreau să mor*.” (Simona Constantinovici, *Nepoata lui Dali*)

- *a nu crede – conjunctiv* [/supoziție/ + /posibilitate reală/]:

„Nu credeam *să-nvăț* a muri vreodată.” (M. Eminescu, *Odă – în metru antic*)

c) cu **adverbele de modalitate**:

Întocmai ca modalizatorii lexicali discutați anterior, adverbele de modalitate care se combină cu verbe la conjunctiv aduc în structura semantică a frazei sensul modal principal, lăsându-le formelor de conjunctiv doar rolul de a indica diverse nuanțe ale posibilității:

- (*a fi*) *posibil – conjunctiv* [/posibilitate reală/, dublu marcată]:

„S-a întâmplat să fiu dintre aceia care prețuiesc viața și asta *e posibil să mă fi costat* enorm.” (Simona Constantinovici, *Nepoata lui Dali*)

- (*a fi*) *cu neputință (= imposibil) – conjunctiv* [/imposibilitate/ + /ireal/]:

„E *cu neputință să fi existat* cândva pe planetă o apariție mai încântătoare.” (G. Ibrăileanu, *Adela*)

- (*a fi*) *permis – conjunctiv* [/permisiune/ + /posibilitate reală/]:

„Insensibil la orice frumusețe. Instincte canibalice. (Era de părere că *e permis să mănânci* carne de om.” (G. Ibrăileanu, *Adela*)

- (*a fi*) *bine/frumos – conjunctiv* [/apreciere modală pozitivă/ + /posibilitate reală/]:

„E *bine să râzi* în furtună, că-ți sticlesc dinții, dacă sunt frumoși. E *frumos să râzi* în furtună cu dinți frumoși.” (M. Sorescu, *Matca*)

- (*a fi*) *greu – conjunctiv* [/apreciere modală negativă/ + /posibilitate/]:

„– (Strigă): Iona, Ionaaa! E invers. Totul e invers. Dar nu mă las. Plec din nou. De data asta, te iau cu mine. Ce contează dacă ai sau nu noroc? E *greu să fii singur*.” (M. Sorescu, *Iona*) etc.

Prin urmare, în construcțiile cu modalizatori verbali și adverbiali, valoarea modală a conjunctivului este atenuată, uneori chiar insesizabilă, „semnificația modală fiind exprimată de întregul grup (regent + verb conjunctiv).”³

La nivelul acestor grupuri modalizate, conjunctivul participă totuși la exprimarea unor valori modale care definesc tipuri fundamentale de modalități. Circumscrie acestora, valorile modale exprimate de asocierea unui conjunctiv cu un alt modalizator ar putea fi înregistrate în următoarele câmpuri semantice:

1.1. în câmpul modalităților alethice:

- valoarea modală /necesar/:

„*Trebuie să* mai *ai* *bă* și ei din când în când pe cine fraieri, așa cum te fraieresc și eu pe tine! Tu nu poți simți bucuria din sufletele lor: pentru ei, eu sunt alfa și omega, ziua și noaptea.” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

„Mi-a trebuit doar o singură secundă pentru a înțelege că această convingere este falsă – atât cât mi-a *fost necesar să ating* cu ceafa zidul rece, umed, – ca imediat impresia veche să revină.” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

- valoarea modală /non-necesar (= contingent, în descrierea aristotelică a modalităților alethice)/:

„«Cine a greșit își va cere scuze, ce *trebuie să* mai *discutăm?*»” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

- valoarea modală /posibil/:

„Situția lui nu e tocmai așa de rea, cum *putea să fie*.” (L. Rebreanu, *Ciuleandra*)

„Pentru prima dată însă era și el acolo, prezent, *putea să se plimbe* printre pietrele acelea bizare, să coboare în albia uscată a pârâului.” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

- valoarea modală /imposibil/:

„– Aștepți vreo femeie?...”

- E acolo o femeie... dar n-o aștept... E doamna de la Movilă pentru care ne-am bătut în duel.

N-am putut să-i văd fața, dar am simțit că a tresărit, după cum și-a încheștat mâna în spătarul gros al fotoliului.” (Camil Petrescu, *Patul lui Procrust*)

„Abia acum își dăduse seama că i-ar *fi fost imposibil să se ridice*, că emoțiile îl epuizaseră.” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

- valoarea modală /iminent/:

³ GLR3, vol. I, p. 391.

„Alerg fără rost în toate părțile, în bâlciul ăsta de oameni, care diseară vor juca, fiecare în parte, tragedia pe care *era s-o joc* doar eu aseară.” (Camil Petrescu, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*)

- valoarea modală de /capacitate/:

„Pe mine mă minunează, însă, că ofițerul răspunzător din frunte, cine o fi fost, nu și-a pierdut totuși capul, *a putut să-și dea seama* de unde vin focurile, ce puțin numeros e inamicul.” (Camil Petrescu, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*)

- valoarea modală de /incapacitate/:

„Mi-a spus cu vocea potolită, ca o lumină egală, cu o privire frumoasă cum n-a avut el niciodată, că înțelege că *nu pot să-l iubesc*, că niciodată n-are să uite cât am fost de bună cu el.” (Camil Petrescu, *Patul lui Procust*)

1.2. în câmpul modalităților epistemice:

- valoarea modală /probabil/:

„«Că doar nu crezi că-i inorog.» «Nu, dar drac *s-ar putea să fie*.»” (Simona Constantinovici, *Colecția de fluturi*)

„Mă gândesc că peste un timp *s-ar putea să procedăm* la fel...” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

- valoarea modală /exclus/:

„... logic însă, *era exclus* ca ea *să fi ajuns* până aici. Ar fi fost prea frumos...” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

- valoarea modală /cert/:

„Cunoscându-i Corinei accesele depresive, Mihai Lazăr *nu putea să nu reacționeze* cu promptitudine, ca de fiecare dată, la solicitările Deliei.” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

- valoarea modală de /concesie/:

„Firește, *poți să-mi înșiri* o mie de documente care să se înlănțuiască perfect, să dea un tablou dintre cele mai jalnice, el va fi legal din punctul dumneavoastră de vedere, dar numai atât.” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

1.3. în câmpul modalităților deontice:

- valoarea modală /obligatoriu/:

„— Tu *ar trebui să știi*, o admonestă Stela, apăsând cu ambele palme undeva în dreptul inimii, ca pentru a opri acolo un junghi. Un soț și o soție împart și binele și răul, spuse răspicat și tendențios, cu arătătorul îndreptat în jos, ca un semn al exclamării.” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

- valoarea modală /permis/:

„— Păi locul ce să zică? explică Moromete. Crezi că se ceartă cu Voicu?”

«*Poți să mă lași* și așa, Voicule!» zice, «*poți să te duci* acasă», adăugă Moromete de la el.” (M. Preda, *Moromeții*)

- valoarea modală /recomandabil/:

„Își repeta mereu că *trebuie să aibă răbdare*, cum îi recomandase toată lumea, până și zezecul de gardian.” (L. Rebreanu, *Ciuleandra*)

- valoarea modală /interzis/:

„– *Nu poți să iai* caii, mormăi el cu buzele lui împletite, sunt caii mei, nu sunt ai tatii, mai zise Paraschiv.” (M. Preda, *Moromeții*)

- emfaza modală:

„Pentru că eu, micimane, sunt un tip de mare viitor. *Poți să te interesezi* și la tânărul locotenent Veza.” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

1.4. în câmpul modalităților axiologice:

- /apreciere modală pozitivă/:

„– *Ar fi bine*, conașule, *să vă siliți* să gustați nițică mâncare, chiar dacă n-aveți poftă!...” (L. Rebreanu, *Ciuleandra*)

- /apreciere modală negativă/:

„*Ar fi fost inutil să recurg* la exemple celebre, *să mă situez* pe vreo poziție.” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

1.5. în câmpul modalităților deziderative:

- /intenție/:

„*Am vrut să ridic* mâna... Mi-era moale... *am vrut să înjur*, dar i-am întâlnit ochii, am început să-mi plimb limba uscată pe buzele arse, nu puteam articula o vorbă.” (Camil Petrescu, *Patul lui Procust*)

- /dorință/:

„*Ar fi vrut* ca drumul acela *să nu se* mai *termine* niciodată, sau *să se sfârșească* într-o prăpastie, ca lumea să afle despre el că a murit într-un accident...” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

2. Conjunctivul ca modalizator „slab”, al cărui sens modal se lămurește grație influențelor semantice ale elementelor învecinate

În condițiile în care termenul regent nu este un modalizator, formula de sens modal a conjunctivului depinde de sensul verbului la care se actualizează și de contaminările semantice contextuale. Indicația modală rămâne însă vagă, adesea greu de precizat.

Ca element subordonat, conjunctivul exprimă frust ideea de posibilitate, ale cărei nuanțe sunt determinate de sensul verbului ce apare la conjunctiv, de varianta temporală a conjunctivului sau de influența contextului lingvistic:

- posibilitatea ratată:

„Sunase fără ca Puiu *să fi observat*.” (L. Rebreanu, *Ciuleandra*)

- intenția:

„Până să ne încropim gospodăria noastră mică și drăguță, am tot amânat scrisul, ca **să** vă **povestesc** din fir în păr viața nouă în care am intrat.” (L. Rebreanu, *Ion*)

- eventualitatea:

„NAPOLEON: Am ajuns în situația ca Jenica să reprezinte singura noastră legătură, cu exteriorul, cu lumea. Numai că acolo e nebunie multă. Era vorba **să primesc** azi niște ambasadori.” (T. Oancă, *Salonul regal*)

- oportunitatea:

„I-am răspuns, firește, că acum e rândul ei **să aleagă**.” (G. Ibrăileanu, *Adela*) etc.

Sub influența contextului, formele de conjunctiv ajung să participe la exprimarea unor valori semantice complementare sau chiar contrare ideii de /posibilitate/, aparținând unor tipuri diferite de modalități.

2.1. în câmpul modalităților alethice:

-valoarea modală /necesar/:

„Radu Comșa se trudi **să descifreze** ce stă scris pe fruntea mulțimii.” (Cezar Petrescu, *Întunecare*)

„O femeie se poate mărita pentru zece motive, din care **să lipsească** acela pentru care se dă unui amant: selecția pasionată!” (G. Ibrăileanu, *Adela*)

- valoarea modală /non-necesar/:

„«Pentru asta nu era cazul **să fiu trezit**, puteam să corespundăm.»” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

- valoarea modală /imposibil/:

„Și prea doza cu grijă ceea ce-mi spunea, ca **să se fi contrazis** și în fond.” (G. Ibrăileanu, *Adela*)

- valoarea modală de /capacitate/:

„În pofida temperamentului său incontrollabil – era deosebit de capricios și îi sarea țandăra din orice când îi era lumea mai dragă –, Barbara a ajuns **să-l înțeleagă** și **să-l iubească**...” (Simona Constantinovici, *Colecția de fluturi*)

- valoarea modală de /incapacitate/:

„Dacă nu avea tăria **să facem** ceea ce credem că ar fi bine să facem! exclamase odată un profesor.” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

2.2. în câmpul modalităților epistemice:

-valoarea modală /probabil/:

„Dar sunt sigur acum că am sfătuit-o să se mărite, ca s-o derutez, căci mă simțeam ridicol la gândul că fata asta mă privește ca pe un bărbat care suspină după ea și poate gata **să-i facă declarații** – acum când, prin

accentuarea contrastului cu dânsa, simțeam și mai mult nepotrivirea anilor.” (G. Ibrăileanu, *Adela*)

- valoarea modală /ipotetic/:

„Aș fi murit azi fără **să știu** ce e îmbrățișarea unui trup magnific de femeie sinceră și frumoasă, dacă n-aș fi avut lângă mine, ca să-l frământ, trupul ei sănătos, cu rotunjimi de fruct și animal tânăr, dacă nevasta mea nu m-ar fi iubit.” (Camil Petrescu, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*)

- valoarea modală /exclus/:

„Căci poate că acum n-o avea nerușinarea **să-l aducă** tot la dumneata acasă.” (Camil Petrescu, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*)

- valoarea modală /cert/:

„Acesta putea fi mai cutremurător chiar și decât ideea că fiul său urma **să stea** cu siguranță ceva vreme după gratii.” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

- valoarea modală /incert/:

„Ceva părea **să nu fie** în regulă...” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

2.3. în câmpul modalităților deontice:

- valoarea modală /obligatoriu/:

„Prin urmare, vă pun în vedere **să aveți grijă** ca de ochii din cap de clientul dumneavoastră.” (L. Rebreanu, *Ciuleandra*)

- valoarea modală /permis/:

„I-am cerut voie **să mă îmbrac** și s-a grăbit să-mi dea dreptate, tresărind.” (Camil Petrescu, *Patul lui Procust*)

- valoarea modală /interzis/:

„Vedeți **să nu facă** nimeni zgomot în timpul marșului...” (Camil Petrescu, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*)

- valoarea modală de /conveniență/:

„Parcă îi reproșa prin felul cum plângea că nu-i iubește fiul și că nu se pun să plângă împreună, cot la cot, cum s-ar cuveni **să facă** o mamă și o soție într-un astfel de caz.” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

2.4. în câmpul modalităților axiologice:

- /aprecierea modală pozitivă/:

„Și cum ai reușit această performanță? Ce fantastic **să trăiești** așa, între frați, fără dușmani.” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

- /aprecierea modală negativă/:

„Nu suporta **să fie** din nou cobai, **să se lase** discusută pe toate părțile. Nu suporta **să redevină** un caz deschis pentru bătrânul psihiatru.” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

2.5. în câmpul modalităților deziderative:

- /intenția/:

„Oricum, în noaptea de dinaintea plecării am ținut **să** mai **străbat** o dată satul...” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

- /dorința/:

„Ar fi dat orice **să** îl **știe** acasă. Era poate prima oară când își aștepta soțul cu nerăbdare acasă.” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*) etc.

Și în contextele de ocurență ale conjunctivului perfect intervine problema dependenței semantice față de vecinătăți. *Posibilitatea ratată*, *necesitatea nesatisfăcută* sau *ipoteza nedemonstrată* sunt principalele sensuri dezvoltate contextual de formele de perfect ale conjunctivului, sensuri care îl situează mai cu seamă în câmpul modalităților alethice și epistemice:

- în câmpul modalităților alethice

- cu valoarea de /posibilitate/ /ratată/:

„Voința ei șovăia în fața porții de aramă zăvorâtă cu mistere, care a înghițit atâtea milioane de vieți, fără ca omul **să fi izbutit** a arunca dincolo măcar o privire fugară.” (L. Rebreanu, *Ion*)

- cu valoarea de /necesitate/ /nesatisfăcută/:

„Ce-ar fi fost **să se fi pregătit** din timp pentru asta, **să fi dat** telefoane de acasă?” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

- în câmpul modalităților epistemice, cu valoarea de /ipoteză/ /nedemonstrată/:

„Se prea poate. Nu zic ba... Cu condiția ca țăranul **să fi fost** într-adevăr harnic și întreprinzător.” (L. Rebreanu, *Răscoala*)

3. Conjunctivul ca modalizator „tare”, cu valori modale clare, distribuit în condiții de independență sintactică

Încărcătura modală a conjunctivului este mult mai pronunțată în situațiile în care vorbitorul are posibilitatea să aleagă din mai multe variante modale, capabile să exprime același conținut semantic, și optează pentru conjunctiv. De exemplu, când apare ca predicat în propoziții principale, verbul la conjunctiv se eliberează de condiția de element subordonat și servește modalitatea direct, nu prin intermediul regentilor săi. În asemenea contexte, avem posibilitatea de a vorbi despre un conjunctiv aflat în relație de sinonimie cu modalizatori lexematici de natură verbală sau adverbială. Din acest motiv, ne vom referi în continuare la statutul de modalizator al conjunctivului, manifestat în sfera acelorași

tipuri fundamentale de modalități: alethice, epistemice, deontice, axiologice și deziderative⁴.

3.1. Conjunctivul ca modalizator alethic

- valoarea modală /posibil/:

„**Să fiu** eu oare ales să mă ocup de ea, în vreme ce signor Vecchio face portretul acelei tinere încăpățânată?” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

- valoarea modală /imposibil/:

„Cum **să împart** eu, mă, munca mea cu unul care n-a muncit?!” (M. Preda, *Moromeții*)

- valoarea modală /necesar/:

„ – Drept răspuns, Moromete începu să se uite pe cer:

– **Să ții minte** că la noapte o să plouă.” (M. Preda, *Moromeții*)

„ – **Să nu** mă **lași**, Egor, șopti ea înfierbântat, **să nu** mă **lași** singură. Numai tu mă poți scăpa în casa asta...” (M. Eliade, *Domnișoara Christina*)

- valoarea modală /non-necesar/:

„**Să nu-ți faci** probleme cu banii, mai adăugă el, am fost și eu student odată.” (A. Buzura, *Vocile nopții*)

„ – **Să nu** te **temi**, Egor, dragostea mea, spuse încă o dată Christina, ridicându-se de pe pat. Orice s-ar întâmpla, de mine **să nu-ți fie** teamă.” (M. Eliade, *Domnișoara Christina*)

- valoarea modală /incapacitate/:

„ – De unde **să plătesc** dacă n-am! Răspunse Moromete pe gânduri, căutându-se iar în buzunarul flaneliei. [...] De unde **să plătesc**, Jupuitule, că-ți mai spusei și adineauri: dac-aș putea să *fac* bani, de câte ori ai veni *aș făcea* și ia, domnule!” (M. Preda, *Moromeții*)

- valoarea modală /iminent/:

„ – Hai, Niculae... hai, Niculae! **Să nu-ți dau** acuma câteva!” (M. Preda, *Moromeții*)

3.2. Conjunctivul ca modalizator epistemic

- valoarea modală /cert/:

„Mi-a răspuns cu un ton indiferent și ironic:

– Crezi?

– Cum **să nu cred**... Un grajd de curse costă și nu aduce nimic.” (Camil Petrescu, *Patul lui Procust*)

⁴ Paula Gherasim, *Semiotica modalităților*, Iași, Ed. Demiurg, 1997, p. 163: „Conjunctivul prezent poate actualiza, prin formele sale... toate modalitățile stabilite [...]; forța modală a conjunctivului a făcut ca unii lingviști să susțină că acest mod constituie «singura formă verbală autentică ce exprimă **modalitatea**.»”

„ – Uite acum îl sun pe Mihai. Îi spun eu despre ce e vorba și **să vezi** că zboară la voi. Acuma vine.” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

- valoarea modală /incert/:

„Da, asta din cauza lor, niște ipochimeni cu acte în regulă care tulbură liniștea publică de trei ori pe zi: dimineța, la prânz și seara. Într-o noapte, **să** tot **fie** vreo trei luni de atunci, s-au găsit să se bată chiar în fața ușii noastre.” (Simona Constantinovici, *Nepoata lui Dali*)

- valoarea modală /probabil/:

„ – Știi că a mai refuzat pe alții în alte seri? **Să nu te întorci** cu steagul plecat...” (Camil Petrescu, *Patul lui Procust*)

- valoarea modală /exclus/:

„ – Nu, te rog, nu-l deranja pe Mihai. Ne descurcăm... îi promise Corina dintr-o suflare, cu slabă putere de convingere însă.

– Nici **să nu te gândești**. Nici **să nu te gândești**, accentuă ea, că vă lăsăm singure.” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

3.3. Conjunctivul ca modalizator deontic

- valoarea modală /obligatoriu/:

„ – N-a fost și el în război ca dumneata? Atunci de ce el **să muncească** în parte la moșie și dumneata cu opt pogoane să-l faci prost?” (M. Preda, *Moromeții*)

- valoarea modală /permis/:

„ – Dumitale îți cere cineva socoteală că umbli după marcoave, după șteofe? – el de ce **să nu umble** după juni, după crai?” (Mateiu I. Caragiale, *Craii de Curtea-Veche*)

- valoarea modală /interzis/:

„ – **Să nu vii** încoace, lovi-te-ar jigodia, că-ți sparg capul, zise Catrina, amenințând câinele care aștepta pe prispă să se răstoarne masa.” (M. Preda, *Moromeții*)

- valoarea modală /facultativ/:

„ – **Să facă** Iorgovan ce voiește el!” (I. Slavici, *Pădureanca*)

- valoarea modală /recomandabil/:

„ – Păi **să** te **duci** la examen, zise femeia, iarăși cu gândul împrăștiat.” (M. Preda, *Moromeții*)

- valoarea modală /nerecomandabil/:

„PÂNZARU: Săbii. Dar sunt proaste. **Să nu te încrezi** în săbiile turcești. Nu le călim. Scurpăm pe ele.” (M. Sorescu, *Răceala*)

- valoarea modală de /conveniență/:

„**Odihnească în pace!** Din recunoștința ce-i păstrez, mi-am făcut lege; [...]” (Mateiu I. Caragiale, *Craii de Curtea-Veche*)

- /emfaza modală/:

„MAHOMED: *Să se* mai *spună* că turcii nu cunosc taina botezului. Le place chiar foarte mult să boteze.” (M. Sorescu, *Răceala*) etc.

3.4. Conjunctivul ca modalizator axiologic

- apreciere modală pozitivă:

„Maica Domnului *să-l păzească* și *să-l miluiască*! îngâna jupâneasa Ilisafra.” (M. Sadoveanu, *Frații Jderi*)

apreciere modală negativă:

„... *să te ferească Dumnezeu* să ai nevoie de țăran, că țăranul atunci te strânge de gât, când te doare mai tare.” (L. Rebreanu, *Răscoala*)

3.5. Conjunctivul ca modalizator deziderativ

- /intenția/:

„ – *Să luăm* cafeaua pe verandă, spuse brusc Sanda, ridicându-se de la masă.” (M. Eliade, *Domnișoara Christina*)

- /dorința/:

„Pe urmă m-a luat de mână și m-a dus într-un salonaș cu divanuri: «Hai, *să fim* singuri!»” (Camil Petrescu, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*)

4. Concluzii

4.1. Conjunctivul este un mijloc de expresie pentru tipuri fundamentale de modalități

Conjunctivul participă, în proporții diferite, la exprimarea unui impresionant spectru de valori modale. În cele trei situații pe care le-am avut în vedere – conjunctivul dependent de un modalizator, conjunctivul subordonat unor verbe/expresii verbale nemodalizate, respectiv conjunctivul non-subordonat (regent sau independent sintactic), o simplă inventariere a posibilităților de expresie compune o listă consistentă de valori modale: /necesar/, /non-necesar/, /posibil/, /imposibil/, /iminent/, /capacitate/, /incapacitate/, /cert/, /incert/, /probabil/, /exclus/, /concesie/, /obligatoriu/, /facultativ/, /permis/, /interzis/, /recomandabil/, /nerecomandabil/, /conveniență/, /apreciere pozitivă/, /apreciere negativă/, /intenție/, /dorință/ etc. Conjunctivul comportă și o doză foarte ridicată de ambiguitate semantică, motiv pentru care putem afirma că la valorile modale sus-menționate se pot adăuga și numeroase formule de sens de interferență modală sau de exprimare vagă a unei valori modale. În aceste condiții, lista valorilor modale exprimate de conjunctiv poate să rămână deschisă. În toate variantele sale distribuționale, conjunctivul este antrenat în indicarea unei mulțimi considerabile de sensuri modale, fapt ce demonstrează aportul său esențial în deservirea modalității.

Timpul prezent al conjunctivului presupune prospecția valorii modale, iar formele de perfect implică referirea la o posibilitate nevalorificată de actualizare a acestuia:

- utilizarea prezentului cu caracter prospectiv:

„**Să mă rog** lui Dumnezeu?... Surâd cu buzele arse și-mi simt ochii înmuiți.” (Camil Petrescu, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*)

- utilizarea perfectului cu caracter retrospectiv:

„Gândirea bunicii părea **să se fi redus** la ceea ce putea exprima în câteva enunțuri fixe.” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

Din nevoia de structurare a materialului, am integrat fiecare valoare modală exprimată de conjunctiv în câmpul de modalitate căruia îi aparține. Am ajuns să operăm astfel, pentru a încadra judicios sensurile modale depistate, cu cinci tipuri fundamentale de modalități (alethice, epistemice, deontice, axiologice, deziderative), conturând o arie foarte vastă de reprezentare a modalității prin conjunctiv.

4.2. Sensurile modale ale conjunctivului corespund posibilităților de expresie specifice categoriei gramaticale de mod verbal

Indiferent de felul în care am ajuns la evidențierea unui sens modal al conjunctivului, am avut mereu sentimentul că efortul de semnificare al acestui mod se explică prin calitatea sa de categorie gramaticală care se definește, precum toate modurile personale, prin indicarea existenței unui raport pragmatic între acțiune și felul cum o consideră enunțiatorul ei. Dacă unitățile lexicale au sensuri „pline”, corespunzătoare unor referenți din universul de discurs sau unor relații dintre aceștia, categoriile gramaticale au semnificații mai degrabă „sărace”, semnalând diferite aspecte ale existenței obiectelor:

„... categoriile gramaticale sunt modalități specifice în conștiința lingvistică a vorbitorilor unei limbi, a variatelor moduri de a fi ale componentelor lumii extralingvistice, în funcție de diferite raporturi în care sunt înscrise ele înseși sau numai cuvintele care le denumesc: semantic (genul, numărul), deictic (timpul, persoana etc.), sintactic (cazul, diateza), *pragmatic* (determinarea, *modul*) – s.n. – M. I. B.”⁵.

Dacă atribuim unităților lexicale sensuri de gradul I, pe cale de consecință categoriilor gramaticale le-ar reveni sensuri de grade inferioare, atâta vreme cât acestea din urmă nu sunt vide din punct de vedere semantic, ci dimpotrivă, cum am reușit să arătăm în cazul conjunctivului, pot chiar să se specializeze în vehicularea de semnificație.

⁵ D. Irimia, *Gramatica limbii române*, Iași, Ed. Polirom, 1997, p. 28.

Spre deosebire de ceilalți modalizatori, care sunt unități lexicale (verbele modale, semiauxiliarele de modalitate, adverbele de modalitate), conjunctivul, ca și celelalte moduri personale, are un potențial expresiv dependent de cel al verbului la care se actualizează, de relațiile pe care le contractează cu modalizatori cotextuali sau de influențele contextuale pe care le suportă. În aceste împrejurări, trebuie să subliniem încă o dată faptul că sensurile modale izolate de noi nu sunt sensuri ale conjunctivului, ci valori modale la indicarea cărora conjunctivul participă în diferite grade.

4.3. Conjunctivul are un aport mai clar în vehicularea de sens modal atunci când apare în propoziții principale

Exprimarea sintactică a valorilor modale în contextele în care conjunctivul este modalizator unic/principal evidențiază un regim de independență sintactică sau de regență care anulează calitatea de morfem al subordonării a conjuncției *să*, a cărei prezență uneori nici nu mai e necesară:

„**Fiarbă** vinu-n cupe, **spumege** pocalul...” (M. Eminescu, *Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie*)

„**Trăiască, trăiască, trăiască**, să trăiască
Moldova, Ardealul și Țara Românească!” (A. Păunescu, *Trăiască România*)

„Fata nu i-a răspuns, cu siguranță era rănită sau chiar moartă. «Mă auzi? Ajutor! **Să vină** cineva aici!»” (Simona Constantinovici, *Nepoata lui Dali*)

Aceste forme de conjunctiv apar în propoziții principale exclamative, „false” imperative, întrucât nu se adresează interlocutorului, ci unei entități fără calitatea de participant activ la actul de limbaj. Este vorba în asemenea situații de un *conjunctiv hortativ*:

„... conjunctivul prezent funcționează [și] ca hortativ, exprimând un îndemn (Să mergem!), o rugămintă (Facă-se voia Ta!), un sfat (Să-i scrie măcar!), o poruncă (Să se liniștească odată!), toate «indirecte», de vreme ce respectivele îndemnuri, rugăminți etc. sunt adresate – în fapt – nu alocutorului, ci unor persoane neimplicate în dialog”⁶.

Ca și în cazul imperativelor din propozițiile principale, plasate pe primele poziții din intenția de a li se evidenția sensul – care reprezintă o împletire a sensului verbului-predicat cu sensul modului verbal –, atunci când conjunctivele apar în poziții privilegiate, la începutul propozițiilor principale, beneficiază de un accent suplimentar în context:

„Dar cineva a strigat la dreapta: «**Să-i luăm** pe flanc» și toată lumea urlă: «**Să-i luăm** pe flanc, domnule sublocotenent!»” (Camil Petrescu, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*)

⁶ GLR3, vol. I, p. 388.

„– **Să** te **ia** naiba! izbucni băiatul hohotind și făcându-se nevăzut.”
(M. Preda, *Moromeții*)

„Simți că nu întâmplător ceva o trage înapoi, că trebuie să reia discuția, că e cazul să-și pună masca deoparte și să nu-i mai vorbească din cărți. Să-i arate că o înțelege și că îi pasă, că nu degeaba îl trăsese, la nunta lor, pe Puiu deoparte și îi șuieră printre dinți: «Tu **să nu crezi** că n-ai soacră! Corina mă are pe mine. Și, dacă va fi nevoie, voi face cât șapte soacre la un loc!»” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

4.4. Ca modalizator principal/unic conjunctivul participă la marcarea forței ilocuționare a enunțului modalizat

Data fiind forța ilocuționară a enunțurilor în care conjunctivul apare ca modalizator principal/unic, această distribuție prezintă un interes pragmatic deosebit. Aceste enunțuri sunt performative, adresate unui interlocutor sub forma unor:

- ordine:

„– Acum degrabă **să te duci** cum îi știi tu și **să-mi aduci** salăți din grădina ursului!” (I. Creangă, *Povestea lui Harap Alb*)

- avertismente:

„Un cadavru e mai greu decât un corp obișnuit. Se știe acest lucru. Moartea îi mai aruncă-n cârcă kilograme bune... Îl face irezistibil. **Să-i intre** bine *în cap*: în fața vieții nu mai are nicio șansă.” (Simona Constantinovici, *Nepoata lui Dali*)

- amenințări:

„– ... **Să nu** mă **faci**, ia acuș, să ieu culeșerul din ocnită și să te dezmierd, cât ești de mare.” (I. Creangă, *Amintiri din copilărie*)

- sfaturi:

„– Acuma tu **să te îngrijești** numai de tine, îi zise bătrânul, învăluindu-l într-o privire de dragoste atotcuprinzătoare.” (L. Rebreanu, *Ciuleandra*)

- îndemnuri (observăm frecvent în formularea acestora coocurența interjecției *hai*, cu efect mobilizator):

„– **Să mergem** repede, în fața vântului, **să-l luăm** în răspăr, «**să cucerim** universul» cum a spus odată *cineva* la Vorniceni...” (G. Ibrăileanu, *Adela*)

„– Acum *hai să-ți cânt* ca răsplată pentru că... mă admiră... parcă așa ai spus.” (G. Ibrăileanu, *Adela*)

- imprecatii:

„– Nu treceți o dată la masă? Strigă femeia scoasă din minți. Dacă n-o să mă duc eu în lume și o să vă las... și moartea **să vă ia** pe toți și la cimitir **să vă ducă!**” (M. Preda, *Moromeții*)

- urări:

„LUDOVIC: ... Dacă v-a priit baia, **să vă fie de bine!**” (T. Oancă, *Salonul regal*)

- interdicții:

„– **Nu** cumva **să te gândești** să divorțezi! Nu-ți imaginezi ce înseamnă să crești singură un copil, nu e o fericire să fii singură pe lumea asta. Nu-ți închipui ce-i în sufletul unui copil cu părinții despărțiți...” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

- invitații:

„**Să vii** negreșit la noi! O să-mi faci mare plăcere!” (L. Rebreanu, *Ion*)

- rugăminți:

„**Trahanache** (asemenea misterios): Nu pot să las prezidenția... **să aiă puțintică răbdare.**” (I.L. Caragiale, *O scrisoare pierdută*)

„**Să avem** iertare, stăpâne!” (M. Sadoveanu, *Frații Jderi*)

- scuze:

„– Acuma, dragă Poly, pe mine **să** mă **ierți**, trebuie să plec... Știi, nu pot lipsi de la Palat, înțelegi situația mea...” (L. Rebreanu, *Ciuleandra*)

- reproșuri:

„– **Să stăm** acumă să ne aducem aminte de boi bălțați! spuse fata cea mare cu un glas mohorât, aruncând o privire întunecată spre Paraschiv.” (M. Preda, *Moromeții*)

- solicitări de permisiune:

„NAE (ieșind după paravan): [...] **Să-mi dați voie**, cuconițelor, să vă isplíc eu încurcătura pe larg la masă.” (I.L. Caragiale, *D-ale carnavalului*)

- acordări de permisiune:

„MINISTRUL DE RĂZBOI (*Îi șoptește ceva lui Zunis*): Dacă n-o fi așa, **să-mi ziceți** mie cuțul!” (M. Sorescu, *Răceala*)

- formule de conveniență:

„«– ’tu-vă muma voastră de părtotine... vin eu, preot bătrân noaptea, să vă botez, și-mi aruncați în căldărușă zece lei, ca la orbeți, zece lei, **să vă fie rușine...** **Să vă fie rușine** la toate... [...]»” (Z. Stancu, *Desculț*)

- interogații retorice:

„Cum **să nu urmez** doar pildele Marilor, smerindu-mă pe caldarâmul aspru al piei credințe, când supremul printre Părinți, uluit de mirabila și zorita-și paternitate, i-a spus Celui Ce Este:

«Doar numele l-am dat eu, Doamne, tot restul de la Tine vine!»

Cum **să nu-l cred** pe dumnezeiescul episcop hiponens?” (D. Negrescu, *Pledoariile patristice ale răului*)

4.5. Există o corelație între semantica și sintaxa conjunctivului, grație căreia putem delimita două tipuri de conjunctiv în limba română:

- conjunctiv 1 „slab” d.p.d.v. semantic și subordonat d.p.d.v. sintactic;

- conjunctiv 2 „tare” d.p.d.v. semantic și non-subordonat d.p.d.v. sintactic.

În funcție de criteriul semanticii modale, putem vorbi de un conjunctiv „slab”, care participă în grad scăzut la procesul de modalizare:

„În loc să-i trimiți înapoi pe cei ce-ți veneau pe nepusă masă, *puteai* foarte bine **să-i dai** pe mâna comandamentelor succesive, pentru a le încheia actele de dare în judecată.” (Gib. I. Mihăescu, *Rusoaica*)

„Octavia, soră-sa, nu mai voia să-l vadă în hainele vechi care se lustriseră, și *urma să-l însoțească*, să-i aleagă ea, după gustul ei, un costum nou...” (C. Țoiu, *Galeria cu viță sălbatică*)

și de un conjunctiv „tare”, care indică în mare măsură sensul modal al enunțului:

„ – **Să nu-ți tai** vreun dești, spuse Vătică uitându-se cu atenție să vadă în ce fel își vâra sora lui secera în grâu.” (M. Preda, *Moromeții*)

În funcție de criteriul sintaxei modale putem vorbi de un conjunctiv subordonat (distribuit în condiții de dependență sintactică):

„– Nu era normal **să fi discutat** despre asta atunci? interveni el, cu o voce joasă, în tăcerea care se prelungise prea mult.” (Mirela-Ioana Borchin, *Punctul interior*)

și de un conjunctiv non-subordonat (distribuit în condiții de independență sintactică):

„Maestre, avem croasanți proaspeți!” „Unu, nu sunt maestrul tău, băiete; doi, ce-mi pasă mie de croasanții voștri? **Să fie sănătoși.**” (Simona Constantinovici, *Nepoata lui Dali*)

Corelația constantă dintre cuantumul de informație semantică și rangul sintactic pe care le poate avea conjunctivul duce la stabilirea următoarelor două raporturi:

- conjunctiv „slab” semantic și subordonat sintactic, pentru care propunem indicele 1;

- conjunctiv „tare” semantic și nesubordonat sintactic, pentru care propunem indicele 2.

În concluzie, ne manifestăm convingerea că, mergând pe direcția deschisă de Paula Gherasim⁷, la care am aderat în 1999⁸ și care a fost validată și de GLR3⁹, am reușit să sistematizăm datele pe care ni le furnizează distribuția conjunctivului pe terenul modalității și să subliniem necesitatea de a accepta existența a două tipuri de conjunctiv în limba

⁷ *Op. cit.*, p. 156: „În ceea ce ne privește, considerăm că problema conjunctivului își găsește loc în problematica mai generală a **modalității**.”

⁸ Mirela-Ioana Borchin, *Expresia verbală a modalității* (teză de doctorat), Universitatea de Vest din Timișoara, 1999.

⁹ Vol. I, p. 384-393.

română, *conjunctiv 1* și *conjunctiv 2*, tipuri justificate din punct de vedere semantic și sintactic.

BIBLIOGRAFIE

- Borchin, Mirela-Ioana, *Expresia verbală a modalității* (teză de doctorat), Universitatea de Vest din Timișoara, 1999.
- Borchin, Mirela-Ioana, *Modalitatea și predicatul verbal compus*, Timișoara, Ed. Helicon, 1999.
- Diaconescu, I., *Modalizare și modalizatori*, în LL, XVI, 1987, nr. 1, p. 5-9.
- Dimitriu, C., *Gramatica limbii române explicată. Morfologia*, Iași, Ed. Junimea, 1979.
- Gherasim, Paula, *Semiotica modalităților*, Iași, Ed. Demiurg, 1997.
- ***, *Gramatica limbii române*, vol. I, *Cuvântul*, București, EA, 2005.
- Irimia, D., *Gramatica limbii române*, Iași, Ed. Polirom, 1997.
- Irimia, D., *Structura gramaticală a limbii române. Verbul*, Iași, Ed. Junimea, 1976.
- Până Dindelegan, Gabriela, *Preliminarii la semantica modalizatorilor*, în AUBLLR, XXXIV, 1985, p. 15-28.
- Querler, Nicole Le *Typologie des modalités*, Univ. de Caën, 1996.
- Tohăneanu, G. I., *Stilul artistic al lui Ion Creangă*, București, Ed. Științifică, 1969.
- Trandafir, Gh. I., *Categoriile gramaticale ale verbului în limba română contemporană*, București, EȘE, 1970.
- Vasilu, E., *Preliminarii logice la sintaxa frazei*, București, EȘE, 1978.

THE SUBJUNCTIVE MOOD. MODAL VALUES

(Abstract)

The Modal Values of the Conjunctive deals with the semantic contribution of this mood in indicating different types of modalities. The main characteristics of its modal behaviour allowed us to make a first distinction between the syntactic structures in which the conjunctive is a subordinate element and the syntactic structures in which it is an independent or even a regent element, that is the main clauses in which the conjunctive is the only marker of modality. We noticed that in the first category of structures, the conjunctive has a reduced contribution in expressing modal values, while in the second category, it functions as a major provider of modal sense. The numerous modal meanings of the conjunctive (possibility, impossibility, necessity, lack of necessity, probability, certainty, uncertainty, exclusion, obligation, lack of obligation, permission, interdiction, recommendation, convenience, imminence, desire, volition, positive or negative modal consideration etc.) were further included in five types of modalities: the modalities of existence, the modalities of knowledge, the modalities of deontology, the axiological modalities and the modalities of desire. We illustrated

each modal value with a corpus of present day Romanian, taken from literary works. In each case the conjunctive occurred as a *modus* or as a *modus adjunct*, defining its modal status, being associated or even synonymous to modal auxiliaries, modal verbs, adverbial modifiers and to other predicative moods. The minute description of the semantic and syntactic behavior of these forms of conjunctive carrying clear modal information demonstrates that this mood has developed beyond its traditional definition, becoming more than a mere substitute of infinitive or an indicator of syntactic subordination in Romanian. Thus, we claim that these modal values require more attention, since they can become criteria for delimitating at least two types of conjunctive: *conjunctive1*, with vague modal relevance, always occurring as a subordinate element in the syntactic structures, and *conjunctive2*, with strong modal relevance, occurring in main clauses.

JUXTAPUNEREA INCONGRUENTĂ A UNOR MORFEME – DEZACORD... CU ȘI FĂRĂ ACORD

de

Emina CĂPĂLNAȘAN

...Din teama de dezacord

Și adverbul „are-acord”!

„Stăpânirea imperfectă a regulilor duce (...) la greșeli explicabile prin *hipercorectitudine*”¹. Prin urmare, aceste abateri nu se datorează exclusiv preocupării exagerate față de norma lingvistică, ci și însușirii deficitare a regulilor gramaticale. Pentru a evidenția importanța problemei, redăm o afirmație a lui Theodor Hristea: „fenomenul *hipercorectitudinii sintactice* (...) este mult mai răspândit decât ne-am putea închipui și el cunoaște anumite aspecte pe care nimeni nu le-a cercetat. În domeniul sintaxei, cele mai multe construcții de tip *hipercorect* se explică tocmai prin teama de a nu produce, cumva, un dezacord gramatical”². Astfel, înțelegem prin *hipercorectitudine* „o greșeală făcută din grija de a evita altă greșeală”³. Pentru cazurile de *hipercorectitudine* din sfera *acordului*, Iorgu Iordan folosește termenul *hiperacord*⁴. Întrucât acest termen redă concis problematica esențială discutată în acest capitol, vom înregistra sub această denumire cazurile de *hipercorectitudine* din domeniul care constituie obiectul acestei lucrări.

Impresia puternică a necesității acordului se manifestă în numeroase situații de asociere a unui adverb cu un adjectiv variabil. Ca urmare a acestei analogii eronate, „se întâlnește (...) fenomenul de adjectivizare a adverbelor printr-un acord *hipercorect* în gen și număr: *locuri grele de străbătut, interpretare imposibilă de admis*. Confuzia cu

¹ Mioara Avram, *Gramatica pentru toți*, București, Editura Academiei, 1986, p. 288.

² Theodor Hristea, *Abateri de la normele sintactice în presă și în publicistica actuală*, în LR, XXV (1976), nr. 4, p. 363.

³ Valeria Guțu Romalo, *Corectitudine și greșeală. Limba română de azi*, versiune nouă, București, Editura Humanitas Educațional, colecția Repere, 2000, p. 39.

⁴ Vezi Iorgu Iordan, *Limba română actuală – o gramatică a „greșelilor”*, București, 1947, p. 423, nota 1.

adjectivele se explică prin poziția acestor adverbe în enunț: ele sunt plasate, de obicei, în imediata apropiere a unui substantiv, regentul supinului determinat de adverb (cf. deosebirea dintre *trai greu* și *trai greu de suportat*^{5,6}). După cum se poate observa, adjective precum *greu*, *ușor*, *dificil*, *facil* își schimbă statutul morfologic când sunt urmate de verbe la modul supin. Într-un atare context, acestea „primesc valoare adverbială și, în consecință, nu se supun acordului. Într-o asemenea situație nu mai avem de-a face cu adjective, ci, desigur, cu adverbe, pe care le tratăm ca atare”⁷. Aplicarea greșită a unor reguli care funcționează exclusiv în cazul părților de vorbire flexibile are drept urmare greșeala de *a acorda adverbul* cu substantivul în vecinătatea căruia se află. „Fenomenul poate fi observat în două ipostaze, puțin diferite ca formă și aproape identice ca sens. Este vorba, într-un caz, de formulări de tipul: «problemă ușoară (grea) de rezolvat», «sensuri dificile de priceput», «saci grei de ridicat» (...) și, în alt caz, de exprimări ca: «problema este ușoară (grea) de rezolvat», «sensurile sunt dificile de priceput», «sacii sunt grei de ridicat»”⁸. În ambele cazuri, acordul este socotit drept „abatere de la normele gramaticale”⁹.

„Aceași greșeală poate fi observată și în cazul adjectivelor **posibil**, **imposibil**, devenite adverbe, și folosite, într-o formă acordată, în construcții ca acestea: «măsură posibilă de înfăptuit», «sarcină imposibilă de realizat» («sarcini imposibile de realizat»), în loc de «măsură **posibil** de înfăptuit», «sarcină **imposibil** de realizat» («sarcini **imposibil** de realizat»)»¹⁰.

„Existența în frază a unui adjectiv sau participiu (...) la plural atrage după sine adjectivarea adverbului precedent și acordarea lui în gen și număr cu cel dintâi. Este de la sine înțeles că acordul în număr și mai ales în gen se produce nu numai sub influența adjectivului imediat următor, ci și a substantivului sau pronumelui la care acesta se referă și care, de multe ori, poate fi chiar subiectul exprimat sau subînțeles al propoziției”¹¹. Cu precădere în discursurile orale, dar și în presa scrisă, se întâlnesc formulări

⁵ Deși construcțiile simple, fără supin, sunt mai numeroase, cele în care supinul e prezent apar, de asemenea, în diferite situații conversaționale; prin urmare, trebuie delimitate cazurile în care un cuvânt este adjectiv de cele în care același cuvânt devine, prin conversiune, adverb. Cunoașterea regulilor are ca rezultat realizarea unui acord corect, aplicabil și într-un discurs oral cu aceeași rapiditate ca și în formulările scrise.

⁶ Florina-Maria Băcilă, *Omonimia în limba română. Privire monografică*, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2007, p. 137.

⁷ D. Crașoveanu, Raluca Arianna Florea, *Aspecte ale cultivării limbii române*, Timișoara, Editura Mirton, 2002, p. 9.

⁸ *Ibidem*.

⁹ *Ibidem*, p. 10.

¹⁰ *Ibidem*, p. 11.

¹¹ Theodor Hristea, *op. cit.*, p. 362.

de tipul: „(...) studii **riguroase** științifice (...)”¹²; *Fac destui de mulți bani.*; „Din **câte** suntem informați, Direcția Presei și Tipăriturilor a hotărât (...)”; *modele noi apărute*¹³; *copii noi-născuți*¹⁴ (sau **noi-născuții**); *tineri proaspeți căsătoriți*; *liberi-cugetători*; „Spectatorii, destul de **puțini** numeroși (...)”¹⁵; „Au sosit **atâți** de mulți musafiri”¹⁶. În toate aceste situații, cuvintele evidențiate au valoare de *adverbe*, deci intră în categoria părților de vorbire lipsite de flexiune, deci a părților de vorbire care nu suferă modificări formale pentru a exprima categorii gramaticale. După cum se poate observa și în exemplele de mai sus, „structura adverb + participiu (...) este extrem de productivă în româna actuală. (...) Adverbele preferate pentru acest «parteneriat» sunt: *mult, bine, rău, nou, așa, gata*”¹⁷. Realitatea confirmă ideea enunțată: *Am reușit să îmi câștig mult râvnitul drept de a alege singură.*; „**Mult** căutata verigă de legătură care lipsește în filogenia omului (...) nu trebuie căutată decât în apă.”¹⁸; „(...) cele patru partide nu au nici cea mai mică șansă să construiască **multvisatul**¹⁹ [sic!] pol de centru-dreapta, ci poate doar «un polișor».”²⁰; „**Binecunoscutul**²¹ [sic!] scriitor german Friedrich Schiller a fost, după cum se știe, medic militar.”²²; *O carte rău scrisă servește drept contraexemplu.*; *Ea refuză să asculte așa-zisa muzică lumească.*

¹² frf.cncsis.ro/documente_2006/634Raport_de_Cercetare.doc.

¹³ Corect: *modele nou apărute*. „Transformarea adjectivului *nou* în adverb (...) nu este rezultatul unei inițiative interne. Sintagma este calchiată după model franțuzesc, iar deschizător de drum a fost probabil *nou născut* [sic!] (*nouveau-né*), urmat de alte participii (...): *nou apărut, nou înființat, nou venit*, dar și *nou numit, nou promovat*” – G. Gruiță, *Moda lingvistică 2007. Norma, uzul și abuzul*, Pitești, Editura Paralela 45, 2006, p. 161.

¹⁴ Înțelesul acestei sintagme este „copii de curând născuți”. „Valoarea de adverb a elementului *noi*, și deci acordul lui nejustificat cu substantivul «copii», reiese clar dacă (...) îl înlocuim cu un alt adverb, de pildă: *recent*. Vom spune în acest caz «copii *recent* născuți» sau «*recent* născuții» și nu «copii *recenti* născuți» sau «*recentii* născuți»” – D. Crașoveanu, Raluca Arianna Florea, *op. cit.*, p. 11.

¹⁵ [www.teatrul.ro/main/critica/Files/Nottara - Variatiuni \(Pora\).htm](http://www.teatrul.ro/main/critica/Files/Nottara-Variatiuni(Pora).htm).

¹⁶ *Apud* Theodor Hristea, *op. cit.*, p. 363.

¹⁷ G. Gruiță, *op. cit.*, p. 157-158.

¹⁸ pic6.piczo.com/KySz/?g=43877986, *Mistere*.

¹⁹ „Percepția diferită a sintagmei *mult + participiu* creează (...) *diferențe* de interpretare și de scriere [cele trei variante ortografice sunt: separarea prin blank, scrierea sudată și cea cu cratimă – n.n. E.C.]. Deocamdată considerăm că e mai înțelept să rămânem la îmbinarea liberă cu scriere necontopită sau fără cratimă. *Mult* funcționează, în acest context, ca un fel de morfem al superlativului absolut pe lângă participiu, echivalent al lui *foarte*.” – G. Gruiță, *op. cit.*, p. 159.

²⁰ www.atac-online.ro/21-05-2007/Scandal-pe-un-pol.html.

²¹ Pentru alte sintagme în a căror componență intră adverbul *bine*, vezi G. Gruiță, *op. cit.*, p. 159-160.

²² geocities.com/romedifila/57_4.html.

Spre deosebire de îmbinările alcătuite dintr-un **adverb** (invariabil) și un **adjectiv** (provenit din participiu), unele îmbinări cu structura **adjectiv + adjectiv** au flexiune la ambele componente. Prin urmare, se spune corect: *băiat nou-născut, copilă nou-născută, băieți nou-născuți, copile nou-născute*, dar *pantof nou-nouț, rochie nouă-nouță, pantofi noi-nouți, rochii noi-nouțe*²³. Adjectivul compus *nou-nouț*, aparținând registrului familiar, nu trebuie integrat în seria unor îmbinări precum: *literar-artistic, instructiv-educativ*, cu flexiune numai la ultimul component²⁴. Cu toate că are o structură asemănătoare (**adjectiv + adjectiv**), *nou-nouț* se diferențiază de acestea, particularitatea sa constând în reluarea adjectivului sub formă diminutivală, pentru a accentua ideea de *noutate*. Din punct de vedere semantic, adjectivul în cauză poate fi echivalat cu superlativul exprimat morfematic: *foarte nou, tare nou*. Prin urmare, adjectivul compus nesudat²⁵ *nou-nouț* poate fi privit ca o formă de superlativ, comparabilă cu structurile: *înalt, înalt; mare, mare* – mijloace expresive de exprimare a superlativului – în care se observă: procedeul repetiției și marcarea flexiunii la ambele componente: *Era o mare, mare doamnă.; Am probleme mari, mari*.

Invariabil este, de asemenea, formantul *cel* din structura superlativului relativ al *adverbelor*. E corect astfel: *vedeta cel mai bine îmbrăcată* (nu *vedeta cea mai bine îmbrăcată*), *problema cel mai bine studiată* (nu *problema cea mai bine studiată*), *situațiile cel mai frecvent întâlnite* (nu *situațiile cele mai frecvent întâlnite*). Aceste contexte nu trebuie confundate cu cele de tipul: *problema cea mai studiată, autorul cel mai studiat, situația cea mai frecventă*, în care *cel* intră în componența superlativului relativ al *adjectivelor*.

În alte cazuri, „adjectivele calificative se adverbializează, apărând, ca adverbe, cu o formă invariabilă omonimă cu cea de masculin singular a adjectivului. De exemplu, *potrivit, conform, referitor*, urmate de

²³ Vezi ****Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*, ediția a II-a revăzută și adăugită, București, Editura Univers Enciclopedic, 2005, s.v. *nou-nouț*.

²⁴ În *ibidem*, capitolul *Principalele norme ortografice, ortoepice și morfologice ale limbii române*, p. LXV, *nou-nouț* este dat ca exemplu pentru **adjective compuse nesudate** cu structura „adjectiv + adjectiv, având flexiune numai la ultimul component”, alături de *bun-platnic, instructiv-educativ, literar-artistic, marxist-leninist, rău-platnic*. În corpus însă adjectivul este dat cu următoarele forme: m. pl. *noi-nouți*; f. sg. *nouă-nouță*, f. pl. *noi-nouțe*, fapt care ne îndreptățește să-l considerăm adjectiv cu flexiune la **ambele** componente. În ****Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*, București, Editura Academiei, 1982, *nou-nouț* este flexionat în același mod, ambele componente adjectivale fiind variabile. Vezi, de asemenea, Beatrice Kiseleff, *Îndreptar ortografic, ortoepic și de punctuație al limbii române*, Oradea, Editura Elis, 2000, s.v. *nou-nouț*. În ****Îndreptar ortografic, ortoepic și de punctuație*, ediția a V-a, București, Editura Univers Enciclopedic, 1995, acest cuvânt nu este glosat.

²⁵ Vezi *ibidem*, p. LXV.

prepozițiile *cu* sau *la*, sunt confundate (...) cu adverbele din locuțiunile prepoziționale respective și tratate ca atare, adică fără acord de gen și număr (*părerii referitor la...*, în loc de *părerii referitoare la...*)”²⁶. Greșeli de acord cauzate de confuzia dintre adjectiv și adverb apar și în formulările: „**O grupare** [subl. n. – E.C.] *a limbilor*, **conform** [subl. n. – E.C.] *cu...*”²⁷; „*Acordarea unor condiții de muncă potrivit cu pregătirea lor*”²⁸. Prin urmare, se înregistrează și fenomenul invers – de interpretare a unor îmbinări drept invariabile.

Un alt caz de *hiperacord* îl reprezintă „transformarea unor verbe impersonale în verbe cu forme personale”²⁹. Este cazul verbului *a trebui*³⁰, care „se utilizează cel mai frecvent ca verb impersonal pe lângă un conjunctiv. În această situație, el are sensul lexical de «a fi necesar să...», «a fi nevoie...», «a nu putea evita...»”³¹: **Trebuie să mănânci ca să supraviețuiești.**; **Ar trebui să dai niște explicații pentru gestul tău.**; **Va trebui să părăsim țara.** În toate cele trei enunțuri *a trebui* este urmat de o subiectivă. Situația se complică în cazul exprimării subiectului din subordonată printr-un pronume mai ales la plural (de persoanele I și a II-a): *Noi va trebui să o luăm de la capăt!* Această construcție este socotită „nenaturală” și, prin urmare, se manifestă tendința de a realiza un acord nu doar între predicatul corespunzător (exprimat prin verbul la conjunctiv) și subiectul *noi*, ci și între predicatul exprimat prin verbul impersonal *a trebui* și *noi*. „Acest predicat însă are drept subiect propoziția care urmează și (...) nu trebuie să se acorde cu subiectul verbului la conjunctiv”³².

Comportamentul verbului se schimbă în situațiile în care subiectul este un pronume personal de persoana a III-a plural. Paradigma lui *a trebui* permite variabilitatea formelor, exclusiv în acest caz: *Ei trebuiau să plece.* (mod indicativ, timp imperfect); *Ei trebuiră să plece.* (mod indicativ, timp perfect simplu); *Ei au trebuit să plece.* (mod indicativ, timp perfect compus); *Ei trebuiseră să plece înainte de prânz.* (mod indicativ, timp mai-mult-ca-perfect); *Ei vor trebui să plece.* (mod indicativ, timp viitor).

Formele verbale ale lui *a trebui* intră în alcătuirea unor construcții speciale alături de verbe la participiu. *A trebui* are caracter invariabil, dar

²⁶ Florina-Maria Băcilă, *op. cit.*, p. 137.

²⁷ Apud Vasile Breban (coord.), *Limba română corectă. Probleme de ortografie, gramatică, lexic*, București, Editura Științifică, 1973, p. 251.

²⁸ Apud G. Gruică, *Acordul în limba română*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1981, p. 143.

²⁹ Mioara Avram, *Probleme ale exprimării corecte*, București, Editura Academiei, 1987, p. 158.

³⁰ Pentru evoluția verbului *a trebui*, vezi Gabriela Pană Dindelegan, *Aspecte ale dinamicii sistemului verbal (perioada de după 1880)*, Tipografia Universității din București, 1987, p. 89-92.

³¹ Victor Iancu, *Limba cotidiană și rostire literară*, Timișoara, Editura Facla, 1977, p. 84-85.

³² *Ibidem*, p. 85.

„participiul trecut se acordă în gen și număr cu substantivul la care el se referă. Este (...) corect să spunem: «*Trebuie precizat faptul...*» și «*Trebuie subliniată afirmația...*». Este greșită o exprimare ca aceasta: «*Trebuie avut în vedere experiența fruntașilor în producție*».”³³

Construcțiile sintactice în care intră forma verbală pasivă *dat fiind* pot crea probleme de exprimare celor ce recurg la o analiză superficială a relațiilor dintre termenii unui enunț. „Participiul *dat* (...) se comportă ca un adjectiv”³⁴, acordându-se în gen, număr și caz cu substantivul la care se referă: **Dat fiind rolul judecătorului într-un proces, cu el trebuie să discutăm.**; „**Dată fiind prezența** lui *de* și identitatea formală dintre supin și participiu, se ajunge la enunțuri omonime”³⁵.

Grija de a evita pericolul dezacordului își găsește expresia în enunțuri incorecte ca: *Ce-s cu fotografiile astea?, În (ceea) ce privesc filmele de acțiune, nu mă pot pronunța.*³⁶. Greșelile se datorează identificării eronate a subiectului. În propoziția *Ce-s cu fotografiile astea?, cu fotografiile* nu îndeplinește funcția de subiect, „dovadă faptul că nu spunem niciodată *Ce sunteți cu voi*, de exemplu, ci numai *Ce este cu voi*, deci nu facem acordul între *voi* și *este*. Subiectul propoziției este *ce*”³⁷. În contextul *În (ceea) ce privesc filmele de acțiune, nu mă pot pronunța.*, substantivul *filmele* nu este subiectul primei propoziții și, prin urmare, nu impune acordul; subiectul este *(ceea) ce*, această formă (de singular) fiind cea după care se aliniază predicatul propoziției (corect: *În (ceea) ce privește filmele de acțiune, nu mă pot pronunța.*). Deci, „formula *în ceea ce privesc banii* [trebuie – n.n. E.C.] combătută ca greșită”³⁸.

THE JUXTAPOSITION OF INAPPROPRIATE MORPHEMES – TO BE OR NOT TO BE AN ADVERB

(Abstract.)

The current paper focuses on the distinction between *adjectives* and *adverbs*. We believe that such a comparison is of paramount importance since there is a tendency to *adjectivize* adverbs, omitting the fact that adverbs do not display any inflection. We have added some other parts of speech and set phrases that do not change their form according to grammatical categories.

³³ N. Mihăescu, *Abateri de la exprimarea corectă*, București, Editura Științifică, 1963, p. 74.

³⁴ Idem, *Limba noastră. Probleme de lexic și construcții gramaticale*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1963, p. 75.

³⁵ Florina-Maria Băcilă, *op. cit.*, p. 149.

³⁶ În ****Gramatica limbii române*, vol. II, ediția a II-a revăzută și adăugită, București, Editura Academiei, 1963, p. 113, se atrage atenția asupra faptului că astfel de construcții sunt destul de des întâlnite în limba actuală.

³⁷ Valeria Guțu Romalo, *op. cit.*, p. 39.

³⁸ Al. Graur, *Tendențele actuale ale limbii române*, București, Editura Științifică, 1968, p. 345.

CONTRIBUȚIE LA DELIMITAREA ARIEI SUDICE A LUI *STRĂIN* ÎN SECOLUL AL XVIII-LEA

de

Adina CHIRILĂ

Etimologia cuvântului *străin* reprezintă în continuare în istoria limbii române o problemă cu mai multe soluții. În articolul *În legătură cu etimologia lui străin*, din SCL, XXVI, 1975, nr. 2, p. 175-182, Ion Gheție a analizat critic răspunsurile propuse și argumentate de-a lungul timpului pentru etimonul lui *străin* și a ajuns la concluzia că „forma cu *e* (*strein*) pare a fi cea mai veche în domeniul dacoromânesc și se plasează, în consecință, cel mai aproape de etimonul latin”¹: < lat. **exterrenus* sau *exterrinus*. Ne-am însușit acest punct de vedere, în demersul nostru de urmărire a dinamicii uzului lingvistic în cazul acestui cuvânt, în Țara Românească, pe baza ocurențelor sale din textele originale și din copiile executate după cărțile mitropolitului Antim Ivireanul, în secolul al XVIII-lea.

În textele care oglindesc limba română folosită de Antim Ivireanul și opțiunea sa lingvistică în procesul realizării lor, care ni s-au transmis direct de sub mână cărțurarului muntean, fără intervenția altcuiva în text², cuvântul *străin* și derivatele lui apar mai ales cu fonetismul etimologic [e] aton: *strein*: AMA/O, 335, 341, 345; ÎPTP/O, 360 (de două ori); ÎB/O, 376, 377; *streină*: AMA/O, 326; *streine*: CVNT/O, 303; AMA/O, 326 (de două ori); *streini*: CVNT/O, 244, 278, 309, 310; AMA/O, 326, 327, 332 (de două ori), 335, 343, 345; C, 2^r, 24^r; ÎB/O, 376, 378; Ded. 1715/O, 410, 411; *streinii*: AMA/O, 338; *înstreinatŭ*: C, 22^v; *să (o) înstrăineze*: AMA/O, 336.

¹ În *art. cit.*, p. 172; vezi și Densusianu, ILR, II, p. 72.

² Pentru textele pe care nu le-am consultat în original, am considerat că editorul Gabriel Ștrempel a realizat lecțiunea corectă, în ediția Antim Ivireanul, *Opere*, București, Minerva, 1972.

Aceeași situație se constată și în cea mai veche versiune păstrată a didahiilor mitropolitului, exemplarul din 1722-1725 copiat de Efrem grămaticul după, probabil, autograful lui Antim Ivireanul, în Biserica Tuturor Sfinților (Mănăstirea Antim) din București³: *strein*: D/O, 33, 103, 124 (de două ori), 147, 153, 231 (de două ori); *streină*: D/O, 171; *streine*: D/O, 124, 135, 168, 206; *streini*: D/O, 60, 73, 109, 136, 151, 203, 231; *streinilor*: D/O, 13, 38; *streinul*: D/O, 148; *streinului*: D/O, 13; *streinătatea*: D/O, 6; *înstreinare*: D/O, 218; *înstreinat*: D/O, 144; *înstreinați*: D/O, 13.

În epoca lui Antim Ivireanul, păstrarea lui [e] în *strein* reprezintă, încă, o normă literară. Ocurențele acestei forme în textele amintite dovedesc cu prisosință că atât Antim Ivireanul, cât și primul copist al didahiilor respectă norma tradițională. De altfel, fonetismul etimologic își păstrează acest statut (consemnat ca atare în primele gramatici românești – a lui Eustatievici Brașoveanul, la 1757, și a lui Macarie, cca. 1772, aici alături de *străin*⁴) până la începutul epocii moderne. Abia spre sfârșitul secolului al XIX-lea, concurența formei cu [ă] îl face să cadă în desuetudine. Ortografia din 1904 îl prezintă ca a doua opțiune în norma oscilantă *străin* – *strein*⁵. Îndreptarul din 1932 recomandă doar varianta *străin*, dar autorii precizează că „alături de *străin* se întrebuințează și forma *strein*”⁶.

Fiind oglindirea în uzul cult a unei forme moștenite din limba latină, varianta literară *strein* coincidea în epoca veche cu forma utilizată în limba necultivată. Desigur, în secolul al XVIII-lea nu mai poate fi vorba de uzul general al formei *strein* în limba populară, întrucât în unele zone dialectale cuvântul suferise transformări, astfel încât aria lui *strein* se fragmentase și se micșorase.

Vocala etimologică [e] din *strein* a cunoscut în istoria limbii române două evoluții. Cea mai timpurie este [e] > [i], prin asimilare vocalică regresivă, atestată în secolul al XVI-lea în textele rotacizante, la Coresi și în *Palia de la Orăștie* și în documente muntenești de după 1600. Cealaltă, [e] > [ă], se explică fie prin analogia termenilor formați cu *stră*-⁷, fie prin velarizarea lui [e] după consoana [r]⁸, este specifică

³ Vezi Gabriel Ștrempel, *Introducere* la O, p. XLV-XLVI; vezi și nota 105, p. 448-449.

⁴ Vezi Mariana Costinescu, *Normă și dialect în primele gramatici românești*, în SLLF, II, p. 14 și 21.

⁵ *Regule ortografice* 1904, p. 28.

⁶ Pușcariu – Naum, *Îndreptar*, p. 15 și 175.

⁷ Densusianu, ILR, II, p. 72.

⁸ Ion Gheție, *art. cit.*, p. 179.

nordului dacoromânesc și, după atestările în textele literare și în documente, este posterioară anului 1600⁹.

Așadar, la nivelul limbii necultivate, în epoca lui Antim Ivireanul în dacoromână se utilizau, diferențiate pe regiuni, trei variante ale cuvântului în discuție: *strein*, *striin* și *străin*. Dintre acestea, numai două erau active în graiurile din Țara Românească: *strein* și *striin*, caracterizând rostirea din două zone delimitate, până acum, destul de vag: *strein* era specific estului, iar *striin* ariei vestice a Țării Românești.

Hărțile lingvistice actuale (vezi ALR SN V, h. 1355) evidențiază faptul că pe teritoriul care ne interesează forma *strein* se întrebuițează astăzi în nordul și estul Munteniei, iar *striin* în vestul Munteniei; Oltenia cunoaște varianta *strin*, mai nouă, obținută prin contragerea celor doi [i] din *striin*. În mod cert, această configurație dialectală nu reflectă și starea de acum trei sute de ani. Au intervenit modificări, a existat o evoluție.

Comentând existența lui *striin* într-un document scris în regiunea Bucureștiului (unde astăzi vorbirea populară înregistrează forma *strein*), de la începutul secolului al XVIII-lea, I. Gheție și Al. Mareș afirmă că este posibil ca aria lui *striin* să fi fost în acea perioadă mai largă decât în zilele noastre, extinzându-se spre est¹⁰. Deși argumentul este precar (întrucât documentul putea fi scris de un vorbitor al graiurilor din vestul Munteniei sau din Oltenia¹¹), el trebuie luat în considerare, mai ales că este sprijinit și de alte constatări, după cum va fi arătat în cele ce urmează.

În textele propriu-zis ale lui Antim Ivireanul am consemnat ambele forme de inovație populară specifice epocii, însă rar: *striin*: ÎPTP/O, 360; *striini*: CVNT/O, 276; și *străin*: ÎPTP/O, 359; ÎB/O, 380; *străină*: ÎPTP/O, 359. Abaterile de la norma literară sunt rare și la Efrem grămaticul, în copia din 1722-1725 a didahiilor lui Antim: *striin*: D/O, 124; *striini*: D/O, 6. Ocurențele formelor cu [ii] din aceste texte nu permit formularea unei concluzii privind extinderea ariei lui *striin* față de cea a lui *strein*, în vorbirea necultivată din secolul al XVIII-lea, în Țara Românească. Pe de o parte, sunt prea puține; pe de altă parte, Antim Ivireanul ar fi putut prelua varianta *striin* din graiul oltenesc din preajma Râmnicului și să o folosească și mai târziu, accidental, când a activat la Târgoviște și la București, fără ca ea să fie obișnuită și în limba vorbită în aceste regiuni, din aria estică a Țării Românești.

Nu același lucru putem spune despre versiunile copiate ale didahiilor mitropolitului muntean, de după 1725. Ne referim la ms. 549

⁹ Idem, *ibidem*, p. 176-177 și 179.

¹⁰ Gheție – Mareș, *Graiurile*, p. 86, 87; Ion Gheție, *art. cit.*, p. 179.

¹¹ Ion Gheție, *art. cit.*, p. 179; Gheție – Mareș, *Graiurile*, p. 87.

al predicilor, realizat între anii 1730-1740 de către un copist necunoscut¹². După cum demonstrează Gabriel Ștrempel, exemplarul a fost lucrat, destul de neglijent, după manuscrisul grămaticului Efrem¹³. Pe lângă greșelile de transcriere (omiterea unor litere, repetarea vreunei silabe etc.), autorul ms. 549 a realizat unele modificări ce vizează aspectul lingvistic al textului. Ne interesează aici, în mod special, opțiunea copistului pentru formele *strein* și *striin*. În textul lui Efrem, din cele 30 de ocurențe ale cuvântului, 28 respectă norma literară a vremii (*înstreinare*: D/O, 218; *înstreinat*: D/O, 144; *înstreinați*: D/O, 13; *strein*: D/O, 33, 103, 124 – de două ori, 147, 153, 231 – de două ori; *streină*: D/O, 171; *streinătatea*: D/O, 6; *streine*: D/O, 124, 135, 136, 168, 206; *streini*: D/O, 60, 73, 109, 151, 203, 231; *streinilor*: D/O, 13, 38; *streinul*: D/O, 148; *streinului*: D/O, 13;), iar 2 prezintă forma necultivată. Autorul ms. 549 notează de 14 ori forme cu fonetismul [ei] (D/O, ms. 549, 13 – de două ori, 38, 124 – de două ori, 144, 147, 148, 151, 153, 168, 171, 231) și de 16 ori cu [ii] (D/O, ms. 549, 6 – de două ori, 13, 33, 60, 73, 103, 109, 124 – de două ori, 135, 136, 203, 206, 218, 231), modificând textul de 14 ori în favoarea lui *striin*. În mod cert, copistul anonim al didahiilor era familiarizat cu această formă, iar utilizarea ei în scris este reflexul unei obișnuințe în rostire, o alegere spontană în detrimentul variantei literare pe care o găsea în textul de copiat. Acest personaj misterios este dintr-o zonă sudică în care [e] > [i] în *striin* și în derivatele sale. Este posibil chiar să fi realizat manuscrisul într-o asemenea zonă. Credem că nu este vorba de Oltenia sau de vestul Munteniei. Afirmăm acest lucru deoarece nu găsim în versiunea didahiilor executată de copistul anonim fapte de limbă care să se găsească numai în Oltenia și în vestul Munteniei și pe care acesta să le fi notat în locul formelor specifice variantei literare munteneste din manuscrisul lui Efrem. Or, dacă *originea oltenească sau vest-munetenească* l-ar fi determinat să înlocuiască de atâtea ori pe *strein* cu *striin*, fără prea mare grijă pentru exprimarea literară, atunci ne-am fi așteptat să găsim constant în scrisul său și alte forme obișnuite în documentele din vestul Munteniei sau din Oltenia acelei vremi. Situația este însă alta.

De pildă, în secolele al XVI-lea – al XVIII-lea, vocala [a] etimologică protonică din cuvinte precum *cazanie* și (*în*) *zadar* înregistrează trecerea la [ă], mai ales în documentele și cărțile din Moldova și Transilvania, dar și din Oltenia¹⁴. Autorul necunoscut al

¹² Vezi prezentarea pe larg la Gabriel Ștrempel, *Introducere la Antim Ivireanul, Predici*, București, EA, 1962, p. 42-47.

¹³ Idem, *ibidem*, p. 46-47.

¹⁴ Gheție, BD, p. 96; ILRL, 1997, p. 293; Ivănescu, ILR, 2000, p. 611.

ms. 549 nu folosește niciodată această formă, ci o păstrează pe cea găsită în textul pe care îl avea de copiat.

De asemenea, nu apare fenomenul trecerii lui [ă] proton la [a] în cuvinte ca *arăta*, *bărbat*, *împărat*, *vrăjmaș* etc., deși acesta era cunoscut graiurilor oltenești¹⁵.

La fel se petrec lucrurile și în cazul unor cuvinte ca *adevăr*, *așijderea*, *fecior*, *foamete*, *prieten*, *ucenic*, *veni*, în care, în epoca veche, [e] medial aton trece la [i] mai ales în nordul dacoromânesc, dar și în graiurile din Oltenia și vestul Munteniei¹⁶. Fenomenul nu este înregistrat în copia necunoscutului scrib decât foarte rar: în situațiile în care el apare și în versiunea grămaticului Efrem: *ucinicii*: D/O, 5; *ucinicilor*: D/O, 5 și în *să se prifacă*: D/O, ms. 549 B, 51 (aici ca transcriere a lui *să se prefacă* din manuscrisul de la 1722-1725).

În cazul lui *drept* și al derivatelor sale, exemplarul din 1722-1725 al didahiilor prezintă, cu numai trei excepții (D/O, 112, 215, 221), forme cu [e] (sau [i]) sincopat, potrivit unei tradiții de rostire veche deja de un secol în Țara Românească, mai accentuată în estul Munteniei și mai slabă în vestul regiunii și în Oltenia unde, după 1700, păstrarea lui [i] în *dirept* încă apare în unele documente¹⁷. Copistul anonim al ms. 549 nu corectează niciodată textul în direcția normei arhaice, ci păstrează forma sincopată. Dintre cele trei ocurențe cu [i], numai două apar și în ms. 549, autorul lui notând forma *dreptul* în D/O, ms. 549 B, 215.

După 1600, în Oltenia și în vestul Munteniei (ca și în unele regiuni nordice), sunt cunoscute forme precum *durmi* și *uspăț*¹⁸, care nu apar însă deloc în ms. 549.

Durificarea consoanelor dentale fricative [s], [z] și a africatei [ț] a reprezentat, începând cu secolul al XV-lea, un fenomen în continuă expansiune în graiurile dacaromâne de tip nordic, precum și în Oltenia și în vestul Munteniei (în aceste regiuni sudice, mai ales după 1700)¹⁹. Didahiile lui Antim nu consemnează acest fenomen, nici în versiunea grămaticului Efrem, nici în copia realizată după aceasta. Cu totul sporadic, apar în exemplarul din 1722-1725 forme precum *cățva* (D/O, 62), dar acestea sunt corectate după norma muntenească propriu-zis: *cățiva*, D/O, ms. 549, 62.

Exemplele ar putea continua scoțând în evidență, mereu, discrepanța dintre frecvența mare a lui *striin* ca abatere față de textul lui Efrem și frecvența redusă a abaterii în cazul celorlalte fenomene. Autorul

¹⁵ Gheție, BD, p. 97.

¹⁶ Idem, *ibidem*, p. 106; idem, *Dialectologia istorică*, p. 76.

¹⁷ Gheție, *Dialectologia istorică*, p. 77-78.

¹⁸ Idem, *ibidem*, p. 80.

¹⁹ Idem, *ibidem*, p. 97.

anonim al copiei din 1730-1740 a didahiilor nu se raporta în același fel la *strein* – *striin* și la celelalte forme prezentate aici.

În concluzie, forma *striin*, cunoscută în graiurile din Oltenia și din vestul Munteniei, trebuia să depășească aceste teritorii, înspre est, acolo unde nu acționau fenomene ca cele expuse mai sus. Pe baza ocurențelor din ms. 549 al didahiilor lui Antim Ivireanul și a rarității formelor specifice Olteniei sau regiunii muntenești învecinate, de vest, putem afirma că aria lui *striin* îngloba, cel puțin în prima jumătate a secolului al XVIII-lea, și o regiune mai estică, incluzând, poate, și Bucureștiul.

IZVOARE

- AMA = *Învățăture pentru așezământul cinstitei mănăstiri a Tuturor Sfinților, adecă Capete 32 întru carele să coprind toată chiverniseala mănăstirii și rânduiala milelor ce s-au hotărât să se facă pre an la săraci și la lipsiți, de venitul casei. Acum într-acestaș chip așăzat în zilele prealuminatului și învățatului domn Io Constandin B<râncoveanu> Basarab Voevod, de noi smeritul mitropolit al Ungrovlahiei Anthim Ivireanul ctitorul. La leat 7221, aprilie 24, în care an s-au început zidirea beséricii, în O, p. 325-346.*
- CVNT = *Chipurile Vechiului și Noului Testament, adecă obrazele oamenilor celor vestiți ce să află în „Sfânta Scriptură”, în „Biblie” și în „Evanghelie” și adunare pre scurt istoriilor celor ce s-au făcut pe vremea lor, adeverind a fieștecăruia viața și faptele atâta a celora ce au viețuit cu viață bună, cât și a celora ce au viețuit cu viață necuvioasă, începând de la Adam și pogorând până la Hristos, acum întâi într-acest chip alcătuită și așăzată, prin multă nevoie și osteneala preasfințitului mitropolit al Ungrovlahiei chir Anthim Ivireanul și închinată cu cucerie, spre semn de dragoste adevărată, prealuminatului și înălțatului marelui domn și oblăduitoriu a toată Țara Rumânească Ion Constandin Brâncoveanul Basarab Voevod. Dat în vestitul oraș al Târgoviștei, la anul de la zidirea lumii 7217, meseși iulăie, 1, în O, p. 241-321.*
- D = *Didahii, în O, p. 3-238.*
- Ded. 1715 = *Dedicația din „Ceaslovul” tradus de Antim și tipărit la Târgoviște, în anul 1715, în O, p. 409-411.*
- ÎB = *Învățătura besericească la cele mai trebuincioase și mai de folos pentru învățatura preoților, acum într-aceasta chip tipărită în sfânta Mitropolie în Târgoviște, la anul de la Hristos 1710. Să să dea în dar preoților, în O, p. 362-383.*
- ÎPTP = *Învățătură pre scurt pentru taina pocăinții, acum într-acesta chip tocmită și tipărită în zilele prealuminatului domn Io Constantin B<râncoveanu>*

B<asarab> Voevod, cu chieltuiala cinstitului de bun neam a lui Șerban Cantacuzino bâv vel păharnic și cu blagosloveniia preasfințitului mitropolit chir Theodosie, de iubitoriul de Dumnezeu chir Anthim, episcopul Râmnicului, la anul de la Hristos 1705, în O, p. 349-361.

O = Antim Ivireanul, *Opere*. Ediție îngrijită și studiu introductiv de Gabriel Ștrempel, București, Minerva, 1972.

BIBLIOGRAFIE

- ALR, SN V = *Atlasul lingvistic român*. Serie nouă, vol. V, 1966.
- Costinescu, Mariana, *Normă și dialect în primele gramatici românești*, în SLLF, II, 1972, p. 9-24.
- Densusianu, ILR = Ovid Densusianu, *Istoria limbii române*, vol. I, *Originile*, vol. II, *Secolul al XVI-lea*, Ediție îngrijită de prof. univ. J. Byck, București, Editura Științifică, 1961.
- Gheție – Mareș, *Graiurile* = Ion Gheție, Alexandru Mareș, *Graiurile dacoromâne în secolul al XVI-lea*, București, Editura Academiei, 1974.
- Gheție, BD = Ion Gheție, *Baza dialectală a românei literare*, București, Editura Academiei, 1975.
- Gheție, *Dialectologia istorică* = Ion Gheție, *Introducere în dialectologia istorică românească*, București, Editura Academiei, 1994.
- Gheție, Ion, *În legătură cu etimologia lui străin*, în SCL, XXVI (1975), nr. 2, p. 175-182.
- ILRL, 1997 = Gheorghe Chivu, Mariana Costinescu, Constantin Frâncu, Ion Gheție, Alexandra Roman Moraru și Mirela Teodorescu, *Istoria limbii române literare. Epoca veche (1532-1780)*, coordonator: Ion Gheție, București, Editura Academiei, 1997.
- Ivănescu, ILR, 2000 = G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, Iași, Editura Junimea, 2000.
- Pușcariu – Naum, *Îndreptar* = Sextil Pușcariu, Teodor A. Naum, *Îndreptar și vocabular ortografic*, București, Editura Cartea Românească, [1932].
- Regule ortografice 1904* = *Regule ortografice stabilite de Academia Română în anul 1904*, Sibiu, 1904.
- SLLF = *Studii de limbă literară și filologie*, vol. I-III, București, Editura Academiei, 1969, 1972, 1974.
- SCL = „Studii și cercetări lingvistice”, Editura Academiei Române, București, I (1950) ș.u.
- Ștrempel, Gabriel, *Introducere la Antim Ivireanul, Opere*, Ediție îngrijită și studiu introductiv de Gabriel Ștrempel, București, Minerva, 1972, p. V-LX.
- Ștrempel, Gabriel, *Introducere la Antim Ivireanul, Predici*, Ediție critică, studiu introductiv și glosar de Gabriel Ștrempel, București, Editura Academiei, 1962, p. 5-67.

CONTRIBUTION TO THE DELIMITATION OF THE SOUTHERN AREA OF STRIIN IN THE XVIIITH CENTURY

(Abstract)

The historical dialectology speaks about three forms of the Romanian word *străin* (< lat. **exterrenus* or *exterrinus*) that were used in various dialectal areas, as elements of the unliterary Romanian language, between the XVIth and the XVIIIth centuries: *strein* (which was the literary form, as well), *striin* and *străin*. The first two covered the southern region (Țara Românească), while *străin* was characteristic (after 1600) for the northern areas. As common knowledge, *striin* is considered to be a form used in the western part of Țara Românească, and *strein* – in the east (including Bucharest). There is a piece of information though that could change this point of view, proving that the area of *striin* used to be more extended to the east, and it has been revealed by I. Gheție and Al. Mareș: the existence of *striin* in a document written somewhere near Bucharest, at the beginning of the XVIIIth century. We agree with this opinion, based on what we have discovered in the XVIIIth century copies of Antim Ivireanul's sermons, regarding the very issue of *strein* – *striin*.

Antim Ivireanul constantly used in his works (including the sermons – as seen in their oldest version, copied by Efrem between 1722 and 1725) the (literary) form *strein*. But the author of the next copy of the sermons (1730-1740) would change *strein* with *striin*. He was not very educated, and it is obvious that he was familiar with the form *striin*. There are reasons to believe that he was not from the western part of Țara Românească, but from the east, and he knew the form *striin* from his native dialect. Thus, it is highly possible that the southern area of *striin* included, at least during the first half of the XVIIIth century, Bucharest as well.

TOPONIMIA UNOR LOCALITĂȚI AFLATE LA SUD -VEST DE TIMIȘOARA (Ghilad, Banloc, Denta, Toager)

de

Mirela Zamilia DANCIU

1. Coordonate istorico-geografice

Studiul de față reprezintă un subcapitol dintr-o amplă lucrare dedicată unor graiuri românești de la sud-vest de Timișoara.

Pentru realizarea acestuia au fost alese, drept puncte de referință, localitățile Ghilad, Banloc, Denta și Toager, localități anchetate pentru *NALR-Banat* de către Ioan Faiciuc, ele fiind înregistrate la următoarele numere cartografice: 44, 41, 40, respectiv 42. Dintre acestea Ghiladul a fost anchetat și pentru *ALR I* de Sever Pop (numărul cartografic 36), iar Banlocul a fost anchetat pentru *ALR II* de către Emil Petrovici (numarul cartografic 35).

Ghiladul este așezat în sudul orașului Ciacova (5 km), localitate cu un potențial economic ridicat. Față de orașul Deta (*giédu*) se află la 12 km. Se mai învecinează cu Macedonia (*mățădul'e*), Dolaț (*dolț*) (7 km), Ofsenița (*opsănița*) (6 km), Voiteni (*vîcég*) și Jebel. Are legătură pe șosea și cale ferată cu municipiul Timișoara și este cuprinsă între coordonatele 21°08' longitudine estică și 45°28' latitudine nordică.

Trecutul localității Ghilad, ca și al multora din șesul timișean al Banatului, se măsoară în timp prin secole. Este atestată pentru prima dată în documente în anul 1212, în Diplomele (acte oficiale) referitoare la istoria cetății Timișoara și a județului Timiș, de Pesty Frigyes¹. Istoriograful Szentklaray susține că în secolul al XIII-lea localitatea s-a numit *Gyad* și aparținea cetății Timișoara, având „102 catolici, 522 greco-catolici și 1821 ortodocși, cu un hotar de 16.002 iugăre”². Istoricul Bárány arată că localitatea *Grad*, identică cu *Gyad*, e cea mai veche „terra, în

¹ Pesty Frigyes, *Temesvarmegye es Temesvarvaros Fortenetehez* 1183-1430, Pozsony, 1896.

² Szentklaray, *Adattar*, 1872, p. 652, *apud* Ilieșiu, *Doc.*, dos. I, p. 24.

comitatul Timiș...”³. De fapt, Ghiladul s-a dezvoltat în hotarul fostei localități medievale Grad. Ioan Lotreanu afirmă că „la începutul secolului XIII se scrie *Gyad* și anume la 1212 când regele Endre II o donează comitelui Sebus, iar cu introducerea în posesiune se încredințează prefectul de Cenad Nicolae Csaky”⁴. Actul de donație, deși nu poartă dată, a fost semnat chiar și de către episcopul Deszo. Apoi Ghiladul este amintit în „Listele de zeciuială papală” din 1332-1337, dar cele dintâi date istorice despre Ghilad le avem din secolul al XVI-lea când în comuna, ocupată de turci, pe lângă vechii locuitori români, Pașa Romi a colonizat aici români din Ardeal și de pe Valea Mureșului.

În însemnările lui Marsigli din anul 1690-1700 comuna *Gilad* este arondată districtului Ciacova.

În Conscripția din anul 1717 se amintesc două comune mici: *Gilád Dolni* („Ghiladul de Jos”), cu 100 de case locuite de români, și *Gorgna Gilád* („Ghiladul de Sus”) (Suciu, DILT, I, p. 259), cu 80 de case locuite tot de români, ambele fiind integrate în districtul Ciacova. Din Harta lui Mercy din 1723-1726 reiese că aceste două sate erau despărțite de păduri dese. Harta oficială administrativă din 1761 dezvăluie faptul că unul dintre aceste sate era marcat drept Conac, iar celălalt era notat ca și comună, fiind menționat toponimul *Gilad*.

În harta lui Grisellini⁵ din 1776 apare și *Gilad*, iar în Dicționarul lui Korabinsky apare *Pilad* la 3-4 mile de Denta. La Valyi apare „*Gilad*, comună mixtă în comitatul Timiș, cu locuitori catolici și alții, aproape de Ciacova...”⁶. Fenyés Elek amintește de „*Gilad* ca o comună valahă cu 8 catolici, 4386 greco-neuniți”⁷. După niște documente greco-catolice, localitatea s-ar fi numit prin secolul al XIII-lea și *Ghijad*⁸.

Din punct de vedere etimologic toponimul este înfățișat de R. Sp. Popescu (*Mărturii*, p. 311) ca fiind de origine maghiară, *Gylad* < antrop. *Gy(u)la* + suf. top. -d (DTB, IV, p. 88).

Localitatea **Banloc** se găsește în partea de sud a județului Timiș, la o depărtare de 50,3 km de municipiul Timișoara și la 7,5 km de orașul Deta, ocupând o suprafață de 179,3 km².

³ Bárány, *Délmagyarország* XVIII, p. 119, apud Ilieșiu, *Doc.*, dos. I, p. 24.

⁴ Ioan Lotreanu, *Monografia Banatului*, vol. I, Institutul de Arte Grafice «Țara», Timișoara, 1935, p. 193.

⁵ Vezi Francesco Grisellini, *Încercare de istorie politică și naturală a Banatului Timișoarei*. Prefață, traducere și note de Costin Feneșan, Timișoara, 1984 (traducere după ediția în germană publicată la Viena în 1780), scrisă și publicată după călătoria prin Banat (1774-1777).

⁶ Ilieșiu, *Doc.*, dos. II „Comune din județul Timiș”, Arhiva Muzeului Banatului, Timișoara.

⁷ *Ibidem*.

⁸ *Ibidem*.

Banlocul se mărginește la est cu orașul Deta (*g'îédu*), la vest cu localitatea Livezile (*tolvăđiia*), la nord cu localitatea Ofsenița (*ofsăńița*) și la sud cu localitatea Partoș. Este cuprins între coordonatele geografice: 21°08' longitudine estică și 45°23' latitudine nordică.

Despre trecutul îndepărtat al localității Banloc sunt puține date. Un document din 13 mai 1400, dat de copistul din Cenad, amintește de localitatea *Byallak*. Tradus, cuvântul menționat de document înseamnă „locul bivolului”, amintire străveche, pe care locuitorii o leagă de existența unui bivol, sau bou de baltă, al cărui muget înspăimântător s-ar auzi în anumite locuri în anii ploioși.

Se presupune că exista pe actuala vatră a satului, o comunitate bine încheată deja în veacul al XIV-lea, deși registrul dijmelor papale nu o menționează. Datele din perioada feudală confirmă faptul că, în timpul ocupației turcești, Banlocul era reședința de vară a pașei de la Timișoara între anii 1552-1716. 1716 este anul când turcii sunt alungați din Banat. După acest an, trecutul Banlocului își găsește mărturii în documente, primul toponim oficial fiind cel înscris de Marsigli, respectiv *Banlog*. După retragerea turcilor de pe aceste meleaguri, localitatea Banloc apare ca fiind locuită. Conscripția din 1717 înregistrează comuna *Panlagh*, aparținătoare pe atunci districtului Ciacova, cu 85 de case locuite (Borovszky, *Torontál*, p. 21). De menționat că pe harta contelui Mercy – guvernatorul Banatului – după ocuparea Banatului de către habsburgi, hartă executată între anii 1723-1725, localitatea apare sub numele de *Panlagh*.

Korabinsky menționează numele *Banlok*, iar conscripțiile habsburgice și însemnările maghiare indică toponimul *Bánlok* (Suciu, DILT, I, p.56).

Etimologia *Banlocului* trimite la top. magh. *Banlok* (< antrop. *Ban* + *laka* „casă, așezare”). *Banul* a fost un titlu purtat în Evul Mediu de unii demnitari cu atribuții politice, administrative, juridice și militare, care erau reprezentanți ai regelui (DTB, I, p. 40).

Situată pe șoseaua națională Timișoara-Moravița, la 8 km nord de Moravița și 47 km de Timișoara, comuna **Denta** este una dintre localitățile anchetate pentru *Noul Atlas Lingvistic român pe regiuni. Banat*.

Numele comunei a fost pentru prima dată menționat în diplomele regelui Carol Robert. În acest sens, în anul 1322, posesiunea *Dench* apare în zona Karrasow (Carașova), respectiv aparține comitatului Caraș. În acel an Carol Robert consimte ca această comună cu numele *Dench* din jud. Caraș, împreună cu alte câteva comune din jud. Timiș, să fie donată maestrului Gal, notar regal, de către Teodor Weytehi și fiii săi Nicolae și Ioan. La 1329 „*villa Dench*” sau *Dend* < = *Dench* > este situată în comitatul Caraș.

În anul 1333 protopresbiterul din Caraș, Petru de Dend, este amintit în însemnările de dijmă papală că a plătit 4 groși și 3 bani mici⁹: “item Petrus de *Dend* solvit 4 grossos et 3 parvos”¹⁰. În însemnările papale din anii 1332-1337, păstrate în arhiva Vaticanului, este amintită și comuna *Dend* împreună cu mai multe comune din Banat, care au plătit dijmă papei¹¹. N. Ilieșiu (*Doc.*, dos. II, p. 11) consideră că la acea vreme nu a existat o parohie catolică în sat, ci doar un preot catolic care îi păstorea pe românii ortodocși¹².

Prin anii 1370, villa *Dench* a aparținut familiei de Omor, apoi familiei de Heem. Numele localității continuă să fie consemnat și sub stăpânire otomană, întrucât un document de la 1597 indică faptul că satul *Dente* este situat în comitatul Timiș și a fost donat de Sigismund Bathory românului Andrei Bărcianu, care purta și titlul de “Capitaneus presidii Caransebesiensis”¹³.

Cu toate că la 1686 localitatea este devastată de turci, Marsigli poziționează satul *Denta* în circumscripția Ciacova. Conscripția din 1717 conchide că satul *Denta* are 100 de case și aparține districtului Ciacova. La 1720 sunt așezați în vatra satului primii coloniști germani (A. Țintă, *Colonizări*, p. 32). În 1724 se înființează parohia romano-catolică, căreia i se afiliază comunitățile bisericești Deta și Berecuța¹⁴. Și pe Harta lui Mercy (1723-1725) este indicat satul *Denta*. Înainte de izbucnirea războiului, în anul 1737, erau în Denta, la recensământul făcut, 37 de familii șvăbești. Istoricul maghiar Bárány notează că localitatea *Denta* este foarte veche, dispunând de o parohie ortodoxă. În anul 1745 vin și se așează în *Denta* și câteva familii de bulgari¹⁵. În ultimii 150 de ani în vatra satului Denta au fost atrași bulgari și sârbi din așezările rurale învecinate. Comunitatea sârbească a fost importantă sub aspect numeric în sec. al XIX-lea.

⁹ Pesty Frigyes, *Krassó vármegye története*, Budapest, 1884, vol II, *apud* Caius Pascu, *Comuna Denta (jud. Timiș-Torontal). Monografie istorică*, Timișoara, Tipografia „Sonntagsblatt”, 1939, p. 6.

¹⁰ Milleker B., *Verecz vidéke a középkorban*; vezi Törl. és Rég. Értesítő, Timișoara, 1896, XII, Fasc. IV, p. 82, *apud* Caius Pascu, *Comuna Denta (jud. Timiș-Torontal). Monografie istorică*, Timișoara, Tipografia „Sonntagsblatt”, 1939, p. 6.

¹¹ Borovszky, *Magyarország vármegyei és városai*, Temesvármegye, p. 36, *apud* Caius Pascu, *Comuna Denta (jud. Timiș-Torontal). Monografie istorică*, Timișoara, Tipografia „Sonntagsblatt”, 1939, p. 7.

¹² Vezi Crețan, Remus, Vasile Frățilă, *Dicționar geografico-istoric și toponimic al județului Timiș, Timișoara*, Editura Universității de Vest, 2007, p. 168.

¹³ P. Dragalina, *Din Istoria Banatului Severin*, Caransebeș, 1900, vol. II, p. 160.

¹⁴ Borovszky, *op. cit.*, p. 36, *apud* Caius Pascu, *op. cit.*, p. 8.

¹⁵ V. Molin, *Banatul*, în „Calendarul Banatului” pe an. 1933, *apud* Caius Pascu, *op. cit.*, p. 10.

Korabinsky constată faptul că satul valah *Denta* aparține districtului Ciacova și este la 2, $\frac{3}{4}$ mile de Timișoara, “între canale”, având oficiu poștal încă din 1761. Tot în districtul Ciacova plasează și Griselini satul *Denta* în Scrisoarea a VI-a a sa, adresată Baronului Iosif de Sperges¹⁶. În anul 1796, localitatea are dreptul de a susține târg săptămânal, iar la 1911 are un important târg annual (idem, *ibid.*, p. 12). Toponimul actual *Denta* corespunde formelor *Dentta* sau *Denta*, înregistrate în toate documentele secolelor XVIII- XIX¹⁷.

Pe timpul stăpânirii Imperiului Roman, se presupune că, între *Denta* și *Deta*, ar fi existat castrul *Potula*, iar prin acest centru ar fi trecut unul din drumurile laterale romane, care lega *Canonis* (Vârșețul) cu *Zambara* sau *Zurubara*¹⁸ (Timișoara). S-au găsit urme din timpul Imperiului Roman precum: câteva cărămizi ce purtau pe ele pecetea legiunei IV “*Flavia Felix*”, mai multe medalii romane de pe timpul lui Valentinianus (I, II și III-lea), Valens și Grațianus, precum și o piatră de hotar (Terminus roman)¹⁹.

Denta a făcut parte din plasa *Deta* (IND 1888, 1908 – not. Breștea, 1919, 1921 – not., 1926, 1932) și din raionul *Deta* (IND 1950, 1956, 1965). Comuna *Denta* a fost formată din satele Breștea, *Denta* (IND 1956, 1950) și din s. *Denta* (IND 1965). (cf. Suci, I, 197).

Numele oficial reflectă forma documentară mai târzie *Dente*, deformată din cea timpurie *Dench*, de care se poate apropia pronunția actuală *denća*. Probabil există la bază un antroponim *Dencea*. cf. *Dena*, *Denca*, *Dencescu* (Iordan, DNFR, p. 170) (DTB, III, p. 40).

Toager este așezat lângă granița cu Serbia, la aproximativ 6 km sud de râul Timiș, între coordonatele geografice 20°57' longitudine estică și 45°24' latitudine nordică. Aparține din punct de vedere administrativ comunei Giera. Se învecinează cu Grănicerii (*ćavoş*), Gad, Giera (*gir, đera*), Livezile (*tolvadžia*), iar spre vest se află granița cu Serbia.

Localitatea este numită *Toager* de românii băștinași, în timp ce oficialii și istoricii habsburgi foloseau forma *Thodier*²⁰.

Satul a luat ființă la 1760 prin colonizarea prediului *Toager* cu români din ținuturile Mureșului bănățean (Ilieșiu, *Doc.*, dos. III, p. 72).

¹⁶ Vezi Francisc Griselini, *Istoria Banatului timișan*, traducere din limba germană de Nicolae Bolocan, București, 1926, p. 144-145, *apud* Caius Pascu, *op. cit.*, p. 10-11.

¹⁷ Cf. Remus Crețan, Vasile Frățilă, *op. cit.*, p. 169.

¹⁸ Vezi Traian Simu, *Drumuri și cetăți romane în Banat*, Lugoj, 1924, p. 19 și 40; Adam Cucu, *Drumurile Romane din Banat*, în „Analele Banatului”, Timișoara, An. II, 1929, Nr. 2, p. 46; Gh. Postelnicu, *Originea orașului Timișoara*, în „Analele Banatului”, An. IV, 1931, Nr. 2-4, Fasc. 9, p. 191, *apud* Caius Pascu, *op. cit.*, p. 3; Ioan Lotreanu, *op. cit.*, p. 160.

¹⁹ Cf. Caius Pascu, *op. cit.*, p. 4-5.

²⁰ Vezi Remus Crețan, Vasile Frățilă, *op. cit.*, fig. 5, p. 215.

Este atestat documentar pentru prima dată în 1761 *Togier* (Borovszky, *Torontal*, 124) (Suciu, DILT, I, p. 198). La 1828 și 1851 întâlnim oiconimul *Togyér* (Nagy, I, p. 399).

Dicționarul lui Korabinski indică numele *Sodier*, localizând satul în districtul Ciacova, iar Dicționarul lui Valyi relevă faptul că satul valah ortodox *Toger* aparține comitatului Torontal. Fényes Elek (1851) menționează că satul valah ortodox *Togyér* a avut 1246 de greci neuniți (ortodocși), biserica ortodoxă fiind construită în anul 1778.

În jurul anului 1840, localitatea a aparținut Capitlului de Zagreb. Întrucât românii au adus venituri substanțiale instituției respective, nu s-a efectuat colonizări străine în vatra sau în marginea satului. Circa 150 de unguri sunt așezați în perioada 1880-1890 (Crețan, *Etnie*, p. 119)²¹.

Etimologic, *Toager* < antrop. *Toager* (DOR, p. 158) < *Toader* (Iordan, DNFR, p. 455).

2. Glosar toponimic

Numele de locuri, considerate „depozitare ale istoriei și culturii unui popor”²², se comportă ca și numele de persoane. Și unele și altele pot fi date sau schimbate prin voința unui grup de oameni, sau chiar a unui singur individ. Adesea un nume trece de la o categorie la cealaltă. De asemenea, prin transformarea unui apelativ în nume de loc, el poate căpăta o relativă stabilitate, menită să-l ferească, cel puțin parțial, de modificările la care sunt supuse cuvintele obișnuite. În modul acesta toponimia conservă stări lingvistice care au dispărut cu vremea²³.

Spațiul restrâns al acestei lucrări și numărul relativ mic de toponime înregistrate în localitățile anchetate (număr mic datorat zonei de câmpie în care sunt situate localitățile) ne determină să ne limităm la o descriere cât mai precisă a diverselor toponime, precum și la unele observații etimologice. Toponimele sunt prezentate în ordine alfabetică, pe localități:

2. 1. Ghilad:

1. Nume de cartiere:

Cartíz – în partea de sud-vest. **Et.:** < s. reg. *cartiz* pentru *cartier* (v.și NALR-Ban., Date, p. 75; DTB, II, p. 14).

Cetáte – reprezintă centrul comunei. **Et.:** < s. *cetate* „partea împrejmuită de ziduri și întărituri într-un oraș” (DA; DTB, II, p. 39).

²¹ Cf. Idem, *ibidem*, p. 219.

²² Vezi V. Frățilă, *Vechimea unor toponime din centul Transilvaniei*, în LR, XIX, 1970, nr. 3, p. 229-238.

²³ Cf. I. Iordan, *Toponimia românească*, București, EA, 1963, p. 2.

Colonie – în sud-vestul localității, creată prin colonizarea familiilor de români din zona Abrudului. **Et.:** < s. *colonie* „grup compact de persoane...care își părăsesc patria (sau regiunea de baștină) spre a se așeza...în regiuni străine, puțin locuite” (DA; DTB, II, p. 99).

Jurcón – în nord-estul comunei. **Et.:** < n. grup *jurcón* (< antrop. *Jurcă*) (DTB, V, p. 90).

Pădure – în partea de nord-vest. **Et.:** < s. *pădure*.

2. Nume de lanuri și ape:

Băligău – șes arabil (v. și NALR-Ban., Date, p. 72). **Et.:** < antrop. pop. *Băligău* (< s. *baligă* + suf. -ău) sau antrop. *Beligău* (< *Beligă* – Iordan, DNFR, p. 59 ; DOR, p. 199 + suf. -ău; DTB, I, p. 50).

Béjdiu – șes arabil. **Et.** nec. Probabil un antrop. omofon (DGITT, p. 202).

Béngu – teren arabil. **Et.:** < antrop. *Bengu* (Iordan, DNFR, p. 211).

Bibi – teren arabil. **Et.** nec. Probabil un antrop. omofon (cf. *Bibica*, *Bibică*, *Bibicu*) (DNFR, p. 228).

Bolobiță – șes arabil. **Et.:** < antrop. pop. *Bolobiță* (DTB, I, p. 107 ; Iordan, DNFR, p. 293).

Borceană – teren arabil. **Et.:** < antrop. *Borceana* (soția lui *Borceanu*) sau adj. *borcean* “al lui Borcea” (DTB, I, p. 111).

Canálul Lánca-Bírda – canal de legătură între pâraurile Lanca și Birda ce traversează mai multe localități și se varsă în Timiș. **Et.:** < s. *canal* „albie artificială sau amenajată care leagă între ele două mări, două fluvii, un râu cu un lac etc. și care servește la navigație, la irigații sau la construcții hidrotehnice; curs de apă îndiguit și drenat cu scopul de a-l face navigabil, de a preveni inundațiile etc. (DEX) + determ. top. scr. *Lanka-Brdo* (< scr. *brdo* „deal” + *lànak*, gen. *lanka*, diminutivul lui *lân* „în”, care apare și ca toponim (Skok, II, p. 226; DTB, V, p. 132; DGITT, p. 202).

Cíca Sálai – teren arabil. **Et.:** < antrop. *Cica Salai* (cf. și bg. *Čika*) (Iordan, DNFR, p. 121; DOR, p. 237).

Cicálă – șes arabil la granița cu Ciacova. **Et.:** < antrop. *Cicală* (Iordan, DNFR, p. 121; DTB, II, p. 52).

Con – șes arabil. **Et.:** < antrop. *Kohn*.

Cótu lu Ceáicu – teren arabil aflat la cotul efectuat de Canalul Lanca-Birda. **Et.:** < s. *cot* „cotitură unei ape; meandru; colț de teren” (DA) + determ. antrop. *Ceaicu* (gen.).

Cótu lu Ciúchina – șes arabil unde Canalul Lanca-Birda a format un meandru. **Et.:** < s. *cot* „loc. porțiune unde un drum, o vale etc. își schimbă brusc direcția; cotitură, întorsătură „ (DEX) + determ. antrop. *Ciuchina* (cf. și bg. *Čukina*, dat ca „poreclă”) (Iordan, DNFR, p. 130).

Cótu lu Óu – teren arabil înconjurat de pâlcuri de salcie, unde Canalul Lanca-Birda face o cotitură. **Et.:** < s. *cot* + determ. antrop. *Ou* (*supranume* < s. *ou*) (gen.).

Cótu lu Zubán – șes mlăștinis aflat la cotul efectuat de Canalul Lanca-Birda. **Et.:** < s. *cot* + determ. antrop. *Zuban* (< ucr. *Zubań* „om cu dinții mari, ieșiti în afară”) (Iordan, DNFR, p. 501; DOR, p. 415); sau mai degrabă < *Zub* + suf. *-an*.

Deálul Máre – loc arabil aflat pe un teren mai ridicat. **Et.:** < s. *deal*²⁴ „formă pozitivă de relief, rezultată în urma depunerilor piemontane prin acțiuni acumulativo-erozive” (M. Ielenicz și colab., *Dicționar*) sau „formă de relief pozitivă care se prezintă ca o ridicătură a scoarței pământului mai mică decât muntele, dar mai mare decât colina” (DEX) + determ. adj. *mare*.

Dâlmă – șes cu fânețe pe marginea Canalului Lanca-Birda. **Et.:** < s. *dâlmă* „formă de relief cu aspect de deal scund, izolat și cu vârful rotunjit. – Probabil contaminare între *dâmb* și *gâlmă*” (DEX); “ridicătură sau val de pământ (construit de oameni) servind ca hotar; semn prin care se desparte un ogor de altul” (DLR) (DTB, III, p. 47).

Drúmu Giédului – teren arabil aflat pe marginea drumului spre orașul Deta. **Et.:** < s. *drum* „cale de comunicație terestră, alcătuită dintr-o bandă îngustă și continuă de teren bătătorit, pietruit, pavat sau asfaltat” (DEX) < sl. *drumŭ*. (Cf. bg., scr. *d r u m*) + determ. oicon. *Ghedu* (numele popular al Detei) (DTB, III, p. 85).

Drúmu Máre – drumul principal, care trece prin centru. **Et.:** < s. *drum* + determ. adj. *mare* (DTB, III, p. 89).

Drúmu Ofsăniții – teren arabil aflat pe partea dreaptă a drumului spre satul Ofsenița. **Et.:** < s. *drum* + determ. oicon. *Ofsenița* < top. scr. *Ovsenica* < s. scr. *òvsenica* (< *òvsen* = *ovsên* „ovăz” + suf. *-ica*) (Skok, II, p. 580; Frățilă, *Lexic. și top. rom.*, p. 134).

Drúmu Vácilor – loc arabil aflat pe lângă un vechi drum pe care mergea cireada de vaci la și de la pășune. **Et.:** < s. *drum* + determ. s. *vacă* (gen., pl.) (DTB, III, p. 88).

Dudărie – loc cu duzi în cartierul Cartiz. **Et.:** < s. *dud* + suf. col. *-ărie*. (DTB, III, p. 93; DGITT, p. 202).

Fântâna Vácilor – teren arabil unde se afla fântâna din care se adăpau vacile sătenilor. **Et.:** < s. *fântână* „amenajare tehnică prin care apa potabilă este exploatată din primele straturi acvifere; puț” (DA) + determ. s. *vacă* (gen., pl.).

²⁴ Termen entopic foarte frecvent în întreg Banatul, reflectând topografia accidentală a unor zone, dar denumind și înălțimi mai modeste din regiunile de șes. Vezi și I. Iordan, *Toponimia românească*, București, EA, 1963, p. 26.

Fântâna la Búmbu – teren arabil unde exista o fântână. **Et.:** < s. *fântână* + determ. antrop. *Bumbu* < s. *bumb* „nasture” dat ca „poreclă” (Iordan, DNFR, p. 87; DOR, p. 222) + prep. *la* (DTB, IV, p. 45).

Fântâna la Mítru Sîrbu – teren arabil unde exista o fântână. **Et.:** < s. *fântână* + determ. antrop. *Mitru* < *Dumitru* (Iordan, DNFR, p. 311; DOR, p. 112) + determ. antrop. *Sîrbu* < *sîrb* (Iordan, DNFR, p. 417) + prep. *la* (DTB, IV, p. 45).

Fântâna la Petricoáne – teren arabil unde exista o fântână ce avea cumpănă. **Et.:** < s. *fântână* + determ. antrop. *Petricoáne* < *Petric* + suf. *-oáne* + prep. *la* (DTB, IV, p. 45).

Fântâna la Urzică – șes arabil unde exista o fântână. **Et.:** < s. *fântână* + determ. antrop. *Urzică* (Iordan, DNFR, p. 477) + prep. *la* (DTB, IV, p. 46).

Fântâna lu Ciurlie – șes arabil unde există o fântână. **Et.:** < s. *fântână* + determ. antrop. *Ciurlie* (< *Ciur Lie*)

Gáis – șes arabil cu tufișuri pe margine. **Et.:** cf. germ. *Geiß* “capră” (căprioară, ciută).

Grána – teren arabil în partea de nord a localității. **Et.:** top. scr. *Grana* (< s. *grana* „ramură, creangă” sau , mai degrabă, cu sens entopic, „frunte”, „braț de fluviu” (DTB, IV, p. 122).

Grădini – șes situat în imediata apropiere a perimetrului locuit al comunei; este fragmentat în mai multe grădini cultivate cu legume. **Et.:** < s. *grădină* (pl.) „suprafață de teren arabil, de obicei îngrădită, pe care se cultivă legume, flori sau pomi fructiferi, în vederea obținerii unor produse; grădinărie” < bg., scr. *gradina* (DEX) (pl.).

Însula – teren arabil înconjurat de un canal ce-i dă forma unei insule. **Et.:** < s. *insulă* (art.) „întindere de pământ înconjurată din toate părțile de apă, situată fie într-un ocean, mare sau lac, fie în cadrul albiei unei ape curgătoare” (< lat. *insula*) (DEX)

Izlázul Máre – pășune extinsă. **Et.:** < s. *izlaz* „loc nelucrat, întrebuințat ca pășune” (DA); „loc sau câmp nelucrat, pe care crește iarba, folosit ca pășune; imaș, pășune” (DEX) + adj. *mare* (DTB, V, p. 57).

La Álbu – șes arabil în nordul așezării. **Et.:** < antrop. *Albu* + prep. *la* (DTB, V, p. 92; DGITT, p. 202).

La Bibár – teren arabil. **Et.:** < antrop. *Bibar* (cf. *Biba* ; *Biber*) (DOR, p. 201) + prep. *la* (DTB, V, p. 93).

La Bibicél – teren arabil. **Et.:** < antrop. *Bibicel* (< *bibic* „drag, iubit, scump” (Iordan, DNFR, p. 63) + suf. dim. *-el*) + prep. *la*.

La Bócu – teren arabil. **Et.:** < antrop. *Bocu* (cf. bg. *Boko*) (Iordan, DNFR, p. 68; DOR, p. 206) + prep. *la*.

La Boleânțu – șes arabil de pe stânga canalului Lanca-Birda. **Et.:** < antrop. *Boleanțu* (Iordan, DNFR, p. 71) + prep. *la* (DTB, V, p. 94; DGITT, p. 202).

La Bórdea – șes arabil. **Et.:** < antrop. *Bordea* (Iordan, DNFR, p. 73; DOR, p. 210) + prep. *la* (DTB, V, p. 94; DGITT, p. 202).

La Brebăneása – teren arabil. **Et.:** < antrop. pop. *Brebăneasa* (< *Breban* + suf. moțional *-easa*) + prep. *la* (DTB, I, p. 127).

La Chicéscu – loc arabil. **Et.:** < antrop. *Chicescu* (< s. *chică* + suf. *-escu*) + prep. *la*.

La Ciocîltea – loc arabil. **Et.:** < antrop. *Ciocîltea* (tema lui *ciocîltău* : *ciocîlt*, cu suf. *-ea*); poate fi privit și ca un derivat de la *ciocîlte* „cuiul jugului” (DLR) (Iordan, DNFR, p. 124; DOR, p. 239) + prep. *la*.

La Cioclód – șes arabil. **Et.:** < s. reg. *cioclod* “cocean” (DA), prin metaforizare sau < antrop. pop. *Cioclod* (DTB, II, p. 60).

La Diminéscu – șes arabil. **Et.:** < antrop. *Dimian* < *Demian* (cu închiderea lui *e* neaccentuat la *i*); cf. *Deminescu* (Iordan, DNFR, p. 172) + prep. *la*.

La Fântâna Porcească – șes arabil unde există o fântână din care se adăpau turmele de porci. **Et.:** < s. *fântână* + determ. adj. *porcească* + prep. *la*.

La Fântâna Róșie – șes arabil. **Et.:** < s. *fântână* + determ. adj. *roșie* + prep. *la* (DTB, IV, p. 56).

La Gărânciu – șes arabil. **Et.:** < antrop. *Gărânciu* + prep. *la* (DTB, V, p. 102).

La Glăván – șes arabil. **Et.:** < antrop. *Glăvan* (Iordan, DNFR, p. 226) + prep. *la* (DTB, V, p. 103).

La Grădínă – teren la marginea localității unde erau vii și grădini parcelate în suprafețe foarte mici. **Et.:** < s. *grădină* + prep. *la*.

La Hófman – șes arabil ce a aparținut unui proprietar cu acest nume. **Et.:** < antrop. *Hofmann* + prep. *la* (DTB, V, p. 105).

La Lăptărie – șes arabil aflat în spatele fostei lăptării. **Et.:** < s. *lăptărie* „magazin unde se vând lapte și produse lactate; local de consumație unde se servesc produse lactate” (< *lăptar* + suf. *-ie*) (DEX) + prep. *la*.

La Lincă – șes arabil. **Et.:** < antrop. *Lincă* < *Ilinca*; cf. și bg. *Linka* (Iordan, DNFR, p. 280) + prep. *la* (DTB, V, p. 108).

La Nef – șes arabil pe malul Begheiului. **Et.:** < antrop. germ. *Neff* + prep. *la* (DTB, V, p. 110).

La Nénea – șes arabil. **Et.:** < antrop. pop. *Nenea* + prep. *la* (DTB, V, p. 110).

La Pădure – pădure de stejar în nordul comunei. **Et.:** < s. *pădure* „întindere mare de teren acoperită de copaci; mulțime densă de copaci

crescuți în stare sălbatică, în care predomină una sau mai multe specii, pe lângă care se mai află arbuști, plante erbacee, mușchi etc., precum și diferite specii de animale” < lat. *padule* (DEX) + prep. *la* (DGITT, p. 202).

La Pălărieru – șes arabil pe stânga Begheiului. **Et.:** < antrop. pop. *Pălărieru* < *pălărier* „persoană care confecționează, repară, curăță sau vinde pălării” (DEX) + prep. *la* (DTB, V, p. 114).

La Pălic – șes arabil. **Et.:** < antrop. *Pălic* (< *Pala*, hipoc. de la *Pavel*, + suf. dim. *-ic* (DOR, p. 344; DTB, V, p. 114).

La Pópa Némțesc – teren arabil atribuit preotului catolic. **Et.:** < s. *popa* + determ. adj. *nemțesc* + prep. *la*.

La Popa Românesc – teren arabil atribuit preotului ortodox. **Et.:** < s. *popa* + determ. adj. *românesc* + prep. *la*.

La Rădar – teren arabil situat înspre Deta și Ofsești. **Et.:** < s. *radar* „aparat care emite unde electromagnetice și apoi le recepționează, după ce au fost reflectate de un obiect, folosit pentru a detecta și a localiza un obiect prin măsurarea timpului trecut între emisia și recepția undelor” (DEX) + prep. *la*.

La Rîzăr – loc arabil. **Et.:** < antrop. germ. *Rieser* + prep. *la* (DTB, V, p. 119).

La Róșu – șes arabil pe stânga Begheiului, spre sat. **Et.:** < antrop. *Roșu* (Iordan DNFR, p. 398; DOR, p. 363) + prep. *la* (DTB, V, p. 119).

La Transformator – teren arabil unde se află și transformatorul de energie electrică. **Et.:** < s. *transformator* „aparat, mașină, instalație care servește la transformarea energiei, tensiunii etc. unui sistem fizic (primar) în energia, tensiunea etc. altui sistem fizic (secundar) cu modificarea adecvată a anumitor mărimi de stare” (DEX) + prep. *la*.

La Truț – șes arabil. **Et.:** < antrop. pop. *Truț* (hipoc. de la *Dumitruț* < *Dumitru*) (Iordan, DNFR, p. 462) + prep. *la* (DTB, V, p. 127).

La Școli – teren arabil aflat în apropierea Liceului Agricol Ciocova. **Et.:** < s. *școală* (pl.) + prep. *la*.

La Vălder – șes arabil. **Et.:** < antrop. germ. *Walter* (Iordan, DNFR, p. 492) + prep. *la* (DTB, V, p. 128).

La Vîrtopi – șes arabil. **Et.:** < s. *vîrtop* „viziună, grotă, crăpătură adâncă săpată de apă, mlaștină etc.” < vsl. *vrūtŭpŭ*, DA, s.v.; „adâncitură, groapă pe un drum; scobitură lungă și adâncă, de forma unei râpe prăpăstioase, formată de apă „ (DEX) + prep. *la*.

La Vótom – șes arabil. **Et.:** < antrop. *Votom* + prep. *la*.

Lancău – pârau format dintr-un firicel de apă. **Et.:** vezi *supra* *Canalul Lanca-Birda* (DGITT, p. 202).

Măieroăne – loc arabil. **Et.:** < antrop. *Maier* + suf. *-oăne*.

Méjdorf – loc arabil. **Et.** nec. Probabil un antrop. germ. Omofon, în care recunoaștem al doilea element *-dorf*.

Míler – loc arabil. **Et.:** < antrop. germ. *Miler* = *Mühler* “morar” (DTB, VI, p. 44).

Miléva – loc arabil pe care a fost în trecut moara localității. **Et.:** < top. scr. *Mileva* (DTB, VI, p. 44) < antrop. scr. *Mileva* (Grković, *Rečnik*, p. 279).

Minda – șes arabil. **Et.:** < antrop. *Minda* (v. și Ioniță, *Nume*, p. 165; DTB, VI, p. 46).

Mormúňa – loc arabil. **Et. nec.** Probabil un antrop. omofon.

Moș Mitru – loc arabil. **Et.:** < antrop. *Mitru* < *Dumitru* (Iordan, DNFR, p. 311; DOR, p. 112) + apelativul *moș*.

Opârd – pârau ce despărțea în trecut cele două sate: *Gorni Gilád* și *Dolni Gilád*. **Et.:** cf. germ. *Oberteil* „partea de sus, partea superioară” (Ioniță, *Banater Ortsnamen*, p. 250) ; cf. top. scr. *U Brda* “La deal, mal” (DTB, VII, p. 76).

Particulări – șes arabil lucrat de cei care nu erau incluși în nicio organizație. **Et.:** < s. *particular* (pl.) „persoană care nu face parte dintr-un grup social constituit, considerată în raport cu acesta.

Podu Coloniștilor – culme netedă, în apropierea Coloniei pe unde trece podul spre gară, utilizată ca pășune. **Et.:** < s. *pod* „construcție de lemn, de piatră, de beton, de metal etc. care leagă între ele malurile unei ape sau marginile unei depresiuni de pământ, susținând o cale de comunicație terestră (șosea sau cale ferată) și asigurând continuitatea căii peste un obstacol natural sau artificial” < sl. *podŭ*. (DEX) + determ. *colonist* „venit din zona Abrudului” (pl.).

Pústa lu Pópovici – șes arabil întins; a fost pustă, teren cu iarbă. **Et.:** < s. *pustă* „teren ierbos, câmpie întinsă acoperită cu ierburi, stepă” (DLR) (< magh. *puszta*) + determ. antrop. *Popovici* (Iordan, DNFR, p. 375).

Slătini – teren sărăturat, folosit ca pășune. **Et.:** < s. *slatină* (pl.) (< sl. *slatina*) „teren mlăștinos și sărat” (DLR).

Válter – loc arabil. **Et.:** < antrop. *Valter* (< germ. *Walther*) (Iordan, DNFR, p. 479).

2. 2. Banloc:

1. Părți ale satului:

Drúmu Măre – centrul comunei. **Et.:** < s. *drum* + determ. adj. *mare*.

La Borobărești – cartier. **Et.:** < n. grup *borobărești* (gen.) (< *Borobar* – Iordan, DNFR, p. 306).

La Crúci – cimitirul comunei. **Et.:** < s. *cruce* (pl.) + prep. *la*.

La Fântâna lu Ioviță – cartier. **Et.:** < s. *fântână* + determ. antrop. *Ioviță* + prep. *la*.

Pră Socăcu lu Pădúche – stradă marginală. **Et.:** < s. *socac* „uliță” precedat de prep. cu *Ac pră* “pre”+ determ. antrop. *Păduche* (*supranume*) (gen.).

Socăcu Forgóhilor – cartier. **Et.:** < s. *socac* + determ. antrop. *Forgóh* (< *Forga* + suf. -oń) (gen.).

2. Nume de lanuri:

Bazín – șes arabil ce amintește de existența unui bazin de apă pentru cultura orezului. **Et.:** < s. *bazin* „rezervor deschis, de mari dimensiuni, construit din metal, din piatră, din ciment etc.” (DEX) (DTB, I, p. 46; DGITT, p. 81).

Bălănu – șes arabil în marginea comunei. **Et.:** < antrop. *Bălanu* (DOR, p. 195; DTB, I, p. 49; DGITT, p. 81).

Borúgă – șes arabil situat lângă moara satului. **Et.:** < s. reg. Ban. *borugă*, care este folosit ca entopic cu aria de circulație limitată, mai ales la sudul Banatului, cu sensul de „apă mică, curgătoare sau pârau; iazul morii; mlaștină” (Ioniță, SCIT, p. 42). Mai poate avea semnificația de „viroagă; apă mică, curgătoare, care seacă vara” (v. și *NALR-Banat. Date*, p. 48) (DTB, I, p. 114-115; DGITT, p. 81).

Canálul Ir – canal. **Et.:** < s. *canal* „conductă; albie artificială pentru navigație sau irigații” (DA) + determ. top. *Ir*.

Dibingióń – șes arabil alungit, aflat în proprietatea familiei românești *Dibingea*. **Et.:** < n. grup *dibingioń* < antrop. *Dibingea* (DTB, III, p. 42; DGITT, p. 81).

Drícu – teren arabil productiv. **Et.:** < s. *dric* (< magh. *derek*) „loc situat în mijloc, între alte locuri”; „partea cea mai bună a unui teren cultivat; fruntea pământului cultivat” (Homorodean, *Grădiște*, p. 18), „hotar; slog” (DTRO, II, p. 395; DGITT, p. 81).

Fântâna lu Cólgea – șes arabil unde exista o fântână. **Et.:** < s. *fântână* „amenajare tehnică prin care apa potabilă este exploatată din primele straturi acvifere; puț” (DA) + determ. antrop. *Colgea* (> *Coldă*) (DTB, IV, p. 31).

Fântâna lu Lála – șes arabil unde există o fântână. **Et.:** < s. *fântână* + determ. antrop. *Lala* (cf. gr. *Lala(s)* sau bg. *Lala*) (DNFR, p. 272; DTB, IV, p. 35).

Fântâna lu Méngheľ – șes arabil unde există o fântână. **Et.:** < s. *fântână* + determ. antrop. *Mengheľ* (< *Mendel*).

Fântâna lu Márcovici – șes arabil lângă o fântână. **Et.:** < s. *fântână* + determ. antrop. srb. *Marcovici*.

Fântâna de la Pústa Bóilor – loc cu fânețe unde se află o fântână. **Et.:** < s. *fântână* + determ. top. *Pusta Boilor* (DTB, IV, p. 51).

Isác – mic șes arabil. **Et.:** < antrop. *Isac* (nume biblic) (DTB, V, p. 49; DGITT, p. 81).

Izláz – șes arabil. **Et.:** < s. *izlaz* (DTB, V, p. 54).

Jebedia – pășune comunală care a aparținut în perioada interbelică familiei Jebedeia. **Et.:** < antrop. *Jebedea*; cf. și n. fam. *Ghibedea* (DGITT, p. 81).

Lap – loc arabil. **Et.** top. srb. *Lap* < *lâp* „pământ moale; teren mlăștinos; noroi” (Tomici, DSR, I, p. 493 s.v. *lâp*).

La Dioárghe Ióșcu – șes arabil. **Et.:** < antrop. pop. *Gioarge Ioșcu* + prep. *la* (DTB, V, p. 102).

La Diță – teren arabil. **Et.:** < antrop. *Giță* < *Ghiță* (hipocoristic al lui *Gheorghită*) (DNFR, p. 222; DOR, p. 65) + prep. *la*.

La Diúra – șes arabil. **Et.:** < antrop. *Giura*; cf. *Giurea* (Iordan, DNFR, p. 224) + prep. *la* (DTB, V, p. 102).

La Lótu Semincér – șes arabil. **Et.:** < s. *lot* „fiecare dintre porțiunile în care a fost împărțit un teren sau o pădure; parcelă” (DEX) + determ. adj. *semincer* + prep. *la* (DTB, V, p. 109).

La Mărie Oală – șes arabil productiv în culturi de păioase. **Et.:** < antrop. *Maria* (nume biblic) + determ. ironic *Oală* + prep. *la*.

La Orezărie – șes arabil; se cultiva de obicei orez. **Et.:** < s. *orezărie* + prep. *la* (DTB, V, p. 112).

La Stânca – teren arabil. **Et.:** < antrop. *Stanca* (cf. bg. *Stanka*) (Iordan, DNFR, p. 422; DOR, p. 375) + prep. *la*.

La Stéia – teren arabil ce are ca punct de reper o piatră mare. **Et.:** < s. *stei* „stâncă sau fragment de stâncă”, „colț (ascuțit) de stâncă”; cf. scr. *stenje* (DEX) + prep. *la*.

La Tróca – șes arabil aflat pe o veche albie. **Et.:** < s. *troacă* „covată, albie”; „vas de lemn (în formă de jgheab, de ladă lungă etc.) în care se pune apa sau mâncarea pentru animale” < germ. dial. *Trok* + prep. *la*.

Livézi – teren defrișat, cu fânețe. **Et.:** < s. *livadă* „întindere de pământ pe care se lasă să crească iarba pentru cosit sau pentru pășunat” < bg. *livada*, ucr. *levada* (DEX) (pl.) (DGITT, p. 81).

Maniu – șes arabil de formă cubică, aparținând în trecut familiei Maniu. **Et.:** < antrop. *Maniu* (Iordan, DNFR, p. 290; DTB, VI, p. 14; DGITT, p. 81).

Poiéni – poiană în mijlocul unei mici păduri de stejar. **Et.:** < s. *poiană* (pl.) „un spațiu geografic înierbat, cu sau fără flori, înconjurat de arbori” (M. Ielenicz și colab., 1999). Apelativul poiană reflectă procesul de lărgire a unor areale economice rurale prin poienirea pădurilor ce acopereau unitățile respective de relief (DGITT, p. 81).

Râtul Cârciului – teren ierbos în sudul localității; a fost cultivat cu vie. **Et.:** < s. *rât* „teren cu iarbă în lungul unei ape; mlaștină” , „șes de-a lungul unei ape curgătoare, pe care crește iarbă pentru cosit sau pentru pășunat” (< magh. *rét*). (DEX; DTB, lit. R, în *SCO*, p.303) + determ. antrop. (pop.) *Cârciu* (gen.) (DGITT, p. 81).

Săliște – șes arabil ce atestă o veche vatră a Banlocului. **Et.:** < s. *săliște* „vatră de sat părăsită din cauza epidemiilor, năvălirilor, incendiilor etc”; „loc necultivat, bun pentru cultura cerealelor, sau loc plantat cu pomi (în apropierea sau în vatra satului); pășune” < sl. *selište* (DEX; DGITT, p. 81).

Țărigi – teren cu nisip. **Et.:** < s. reg. Ban. *țărigă* (pl.) „loc nisipos; nisip” (DLR; DGITT, p. 81).

2. 3. Denta:

1. Părți ale localității:

Căpățînóh – cartier. **Et.:** < n. grup. *căpățînóh* (< antrop. *Căpățână*).
Ieduóni – cartier. **Et.:** < n. grup *ieduón* “ai lui Iedu” (< antrop. *Iedu*).

Sîgiéd – cartier < magh. *sziget* „insulă”.

Țărâni – cartier < n. p. *Țăran* (pl.).

2. Nume de lanuri și ape:

Bába Rúja – teren arabil. **Et.:** < s. *baba* sau antrop. *Baba* (Pașca, *Nume*, p. 166; DOR, p. 185; Pătruț, OR, p. 20, 22) (DTB, I, p. 30) + determ. antrop. *Ruja*. < s. *rujă* “numele mai multor plante erbacee” (Iordan, DNFR, p. 400).

Bârzáva – râu; este afluent al Timișului, izvorăște din Munții Semenicului de la Cracu Lung, trece prin Reșița, Bocșa, Berzovia, Denta dincolo de care este canalizat, ieșind din țară pe la Partoș (129 km pe teritoriul României). **Et.:** după Philippide (OR, I, p. 322 ș. u.) numele este de origine tracă: *berzava* < indoeur. **bhreg-* sau **bhers-* înrudit cu sl. *brüzú* „repede”. Savantul ieșean presupune că și localitatea *Berzobis*, *Berzovia* s-a pronunțat *Berzava*, care trebuia să devină în română *Bârzauda*, formă cunoscută în Banat (V. Ioniță, *Nume*, p. 204-205). Al. Graur (*Nume de locuri*, p. 19-20) pune și el numele râului *Bârza* în legătură cu denumirea localității antice *Bersovia* și îl explică ca „râul mestecenilor”, dar și ca „repede”, „albul”, „înaltul”. Tot de origine autohtonă îl consideră și Drăganu (*Românii*, p. 242-244) și Iordan (*Top. rom.*, p. 81). Vezi și Petrovici, *SDT*, p. 254; Ivănescu, *ILR*, p. 73; DTB, I, p. 91; Frățilă, *STD*, p. 23; DGITT, p. 54.

Bostăniște – șes arabil unde se cultiva *bostani* “lubeniță”. **Et.:** < s. *bostăniște* (col) “teren cultivat cu bostani” (DTB, I, p. 116).

Brúner – teren arabil. **Et.:** < antrop. germ. *Brunner* < *Brunne* „Quelle”, „izvor” (Fleischer, *Personennamen*, p. 134; DTB, I, p. 132).

Budurón – șes arabil. **Et.:** < n. grup reg. Ban. *buduroń* < antrop. *Buduru*; cf. și s. reg. Ban. *buduroń* „sul făcut dintr-un lemn găurit prin care se aduce apa la moară” (DA; DTB, I, p. 141; DGITT, p. 169).

Ciáiu – șes arabil. **Et.:** cf. antrop. scr. *Čajo* (Grković, *Rečnik*, p. 199), n. b. bg. *Čajo*, n. fam. bg. *Čajev* (Ilčev, *Rečnik*, p. 534; DGITT, p. 169).

Crășița – șes arabil. **Et.:** < antrop. pop. *Crășița* (cf. *Crasa*, *Crasu-DOR*, p. 252, s.v. *Crasu*); cf. și top. croat *Krasica* (RJA, V, p. 467), antrop. fem. *Krasica* (Grković, p. 267; DTB, II, p. 139).

Cremenîște – șes pietros lângă Iarcu. **Et.:** probabil < top. scr. *Kremenîște* (RJA, V, p. 504) „cremene, silex” < sl. *kremeni* sau scr. *kremenîște* „loc plin de cremene”; poate a existat și un derivat rom. *cremeniște* < *cremene* (DTB, II, p. 140; DGITT, p. 169).

Edón – șes arabil. **Et.:** < n. grup *edoń* „ai lui Eda” (DTB, III, p. 103) sau „ai lui Edu = Iedu” (DGITT, p. 169).

Erzaťgärten – grădini suplimentare. **Et.:** < top. germ. *Ersatzgarten* „grădină suplimentară” (DGITT, p. 169).

Fântâna lu Nēmțoańea – teren arabil unde se află o fântână. **Et.:** < s. *fântână* + determ. antrop. *Nēmțoańea* (< *neamț* + suf. *-oańe*).

Gábor – teren arabil. **Et.:** < antrop. magh. *Gábor*. (Iordan, DNFR, p. 212).

Iárc(u) – șes arabil; canal, braț al Bârzavei. **Et.:** < s. reg. *iarc* (art.) „șanț, canal de scurgere” (< s. scr. *jarak* „șanț”) (DTB, V, p. 28; DGITT, p. 169).

Izláz – teren în pantă, arabil și cu pășune. **Et.:** < s. *izlaz* (DTB, IV, p. 54).

La Sifón – pădurice prin care trecea apa ce alimenta orezăria. **Et.:** < s. *sifón* + prep. *la* (DTB, V, p. 121).

Livézi – șes cu fâneată. **Et.:** < s. *livadă* (pl.) (DGITT, p. 169).

Moára Terézia – șes arabil la marginea căruia exista o moară. **Et.:** < s. *moară* „instalație special amenajată pentru măcinarea cerealelor; clădire, construcție prevăzută cu asemenea instalații” (DLR) + determ. antrop. *Terezia* (DTB, VI, p. 55-56).

Ostróv – șes pe o insulă Iarcului. **Et.:** < s. *ostrov* „insulă, îngrămădire de pământ, nisip sau nămol, mai ales în ape curgătoare, formând o insuliță, adesea plutitoare, acoperită de obicei cu vegetație (stuf, salcii)” (DLR; DTB, lit. O, p. 89; DGITT, p. 169).

Pilarîște – pășune unde se adunau pilarii localității. **Et.:** < s. reg. Ban. *pilarîște* „locul pilarelor” < s. *pilar* „persoană care cumpără de la producător zarzavaturi, fructe, păsări, ouă etc., pe care le revinde apoi cu

preț mai ridicat, în piață sau pe străzile orașului” (DLR) + suf. col. *-iște* (DGITT, p. 169).

Plus – șes arabil în plus, suplimentar. **Et.:** < s. *plus* „suplimentar” (d. teren agricol) (DGITT, p. 170).

Pústa – șes arabil; a fost un teren cu ierburi. **Et.:** < s. *pustă* „câmpie cu ierburi, nelucrată agricol, stepă” (DGITT, p. 170).

Rātu Măre – șes ierbos în lunca Roigărului. **Et.:** < s. *rât* „luncă; teren ierbos” + determ. adj. *mare* (DGITT, p. 170).

Riéd – teren cu păpuriș pe stânga canalului Iarcu. **Et.:** cf. germ. *Ried* „păpuriș, stuț” (DGITT, p. 170).

Róigăr – șes arabil; pârau. **Et. nec.** Toponim de probabilă origine germană (DTB, lit. R, în *SCO*, p.303; DGITT, p. 170).

Scúlici – șes arabil care a aparținut familiei *Sculić*. **Et.:** < antrop. scr. *Skulić*, întâlnit și astăzi în comună (DGITT, p. 170).

Slătina Vélica – șes sărăturat în apropierea Șanțului Talionului. **Et.:** < top. hibrid: rom. *Slatina* „teren sărăturat” + determ. scr. *velik* „mare”, fem. *velika* sau direct din scr. *velika slatina* „idem” (DGITT, p. 170).

Șanțul Taliómului – pârau. **Et.:** < s. *șanț* + determ. s. *talion* (gen.) „pedeapsă sau răzbunare (specifică orânduirii sclavagiste) care constă în tratarea vinovatului în același chip în care a procedat și el cu victima lui” (DLR; DGITT, p. 170).

Zminic – șes cu pășune. **Et.:** < s. reg. Ban. *zminic* < *sminic* < *semenic* (bot.). Cf. și srb. *zmija* „șarpe” + *-in* + *-ik* (DGITT, p. 170).

2. 4. Toager:

1. Părți ale satului:

Cótu Mărcónilor – în partea stângă a șoselei ce străbate localitatea. **Et.:** < s. *cot* + determ. antrop. *Mărcón* (< n. grup. *mărcon*) (gen.).

La Șușman – tot în partea stângă a șoselei, spre Giera, în continuare la *Cotu Mărcónilor* (< antrop. *Șușman* + prep. *la*).

Cótu Diguleștilor – în partea dreaptă a șoselei. **Et.:** < s. *cot* + determ. antrop. *Digulești* (gen.).

2. Nume de lanuri și ape:

Bécăr – șes arabil în estul satului. **Et.:** < antrop. *Becăr* (< germ. *Bäcker* „brutar” (DTB, I, p. 59; DGITT, p. 219).

Belulóza – teren cultivat cu viță de vie (cu soiuri de struguri albi). **Et.:** < top. scr. *Bjeloloza* (RJA) < s. scr. *loza* „viță de vie” + adj. scr. *belo* „albă” (DGITT, p. 169).

Bosniác – șes arabil situat lângă ulița Țiganilor. **Et.:** < s. reg. Ban. *bošneac* „bosniac, din Bosnia”, cu sens ironic despre Țigani (rromi) (DGITT, p. 219).

Cócinile – pășune ce amintește de vechile acareturi create pentru creșterea porcinelor. **Et.:** < s. *cocină* (pl. art.) (DGITT, p. 219).

Comórăle – șes cu pășune pentru ovine. **Et.:** < toponimul presupune un diminutiv *comorea*, pl. *comorele*, cu sensul de „locuri unde s-au găsit comori” (DGITT, p. 219).

Criméia – șes arabil. **Et.:** < top. *Crimeia* (DTB, II, p. 142).

Dáici – fâșie veche de teren arabil. **Et.:** < antrop. *Daici* (Iordan, DNFR, p. 164); vezi și antrop. scr. *Dajić*. *Dajić* este nume de familie sârbocroat; *Daić* este și nume de sat în fosta Iugoslavie (DTB, III, p.2; DGITT, p. 219); sau antrop. *Daia* + suf. *-ici*.

Deálul Gádului (1,2) – șes arabil înalt (movilă), la hotar cu satul Gad. **Et.:** < s. *deal* + determ. oicon. *Gad* (gen) (DTB, III, p. 20; DGITT, p. 219).

Dóctoru – teren arabil ce aparținea medicului satului. **Et.:** < s. *doctor*.

Fântâna lu Achím – șes arabil unde există o fântână. **Et.:** < s. *fântână* + determ. antrop. *Achim* < *Ioachim* (Iordan, DNFR, p. 20; DTB, IV, p. 28) (gen.).

Delós – șes arabil situat într-o zonă mai înaltă. **Et.:** < adj. *delos* (prin substantivizare) „deluros” (DLR, t. I, p. 372).

Grépcia Măre – șes arabil cu mai multe ha., despărțit de *Grepčia Mică* printr-un canal. **Et.:** < antrop. *Grepcea* (cf. antrop. *Grip* – DOR, p. 6; s.v. *Agripina* ; *Gripcă* – Iordan, DNFR, p. 231; DTB, IV, p. 132) + determ. adj. *mare*.

Grépcia Mică – șes arabil cu mai puține ha. decât *Grepchia Mare*. **Et.:** < antrop. *Grepcea* + determ. adj. *mică*.

Hat – bucată de teren nearată, care delimitează două terenuri arabile. **Et.:** < s. rom. *hat* < magh. *hát* „, hotar; teren nearat între două ogoare” (DGITT, p. 219).

Izláz – șes cu teren arabil. **Et.:** < s. *izlaz* (DTB, V, p. 55).

Izvoăre – șes arabil în apropierea perimetrului construit al satului, unde sunt două izvoare. **Et.:** < s. *izvor* (pl.) (DGITT, p. 219).

La Fântână la Boámfel – teren arabil unde exista o fântână. **Et.:** < s. *fântână* + determ. top. *Boamfel* < germ. *Baumfeld* “Câmpul copacului” + prep. *la*.

La Grădină – teren unde sunt grădinile cu legume. **Et.:** < s. *grădină* + prep. *la*.

La Móriț – șes arabil. **Et.:** < antrop. magh. *Moricz* + prep. *la*.

La Odăie la Trifón – șes arabil mai izolat. **Et.:** < s. *odaie*, aici cu sensul de „așezare gospodărească izolată de sat, colibă” + determ antrop. *Trifon* (cf. bg., ucr., rus. *Trifon* sau gr. *Trifono(s)* (Iordan, DNFR, p. 461) + prep. *la*.

La Pústă – șes arabil; a fost un teren cu ierburi. Exista în trecut *Pusta oilor* și *Pusta vacilor*. **Et.**: < s. *pustă* + prep. *la*.

La Sésie – teren arabil unde a stat plutonul armatei ce păzea granița. **Et.**: s. *sesiune* “denumire a lotului de pământ, parte dintr-un domeniu, asupra căruia țăranul independent avea drept de posesiune în schimbul rentei către stăpânul feudal și care putea fi transmis ereditar, delniță, lot de pământ care se dădea în folosința unui paroh, a unei școli, a unei primării” (DLR, t. X, partea a 3-a, lit. S, p. 759) + prep. *la*.

La Sólomon – șes arabil. **Et.**: < antrop. *Solomon* (nume biblic; < ebr. *Salomo* „pacific, norocos”) (Iordan, DNFR, p. 420; DOR, p. 150) + prep. *la*.

La Țeigăr – șes arabil ce a aparținut unei familii de moșieri. **Et.**: < antrop. germ. *Zeiger* (< germ. *Zeiger* “degetul arătător”) + prep. *la*.

Lânca-Bîrda – pârau canalizat. **Et.**: vezi *supra* la Ghilad (DGITT, p. 220).

Livézile – șes arabil format prin defrișare. **Et.**: < s. *livadă* (pl. art.) (DGITT, p. 220).

Modoșána – șes arabil mlăștinis situat în zona de graniță înspre satul Modoș. **Et.**: cf. oiconim. *Modoș* (azi în Banatul sârbesc) și antrop. *Modușu* (DTB, VI, p. 57; DGITT, p. 220).

Obîrda – pârau ce trece prin marginea satului. **Et.**: toponim maghiar însemnând „Bîrda veche” (DGITT, p. 220).

Ocoále – teren mai jos, mlăștinis, cu pășune împrejmuită cu garduri. **Et.**: < s. *ocol* (pl.) „loc îngrădit în vederea cultivării” (DTB, lit. O, p.25).

Pădûre – teren arabil obținut prin defrișarea unei păduri ce exista acolo. **Et.**: < s. *pădure*.

Pod – șes arabil situat lângă un pod peste Obîrda. **Et.**: < s. *pod* (DGITT, p. 220).

Reménția Măre / Mîcă – două terenuri arabile despărțite de un canal. **Et.**: cf. *remeție* “schit”, după magh. *remete* „pustnic” (DLR, t. IX, lit. R, p. 312) + determ. adj. *mare/ mică*.

Rātu Mútului – șes ierbos extins în lunca pe care a format-o Lanca Bîrda. **Et.**: < s. *rât* + determ. antrop. *Mutu* (gen.).

Rogăș – pârau. **Et.**: < antrop. *Rogaci*; top. scr. *Rògač* (cf. s. scr. *rog* „corn” + suf. scr. *-ač*) (M. Arbănași, *Top. de origine slavă*, p. 162); vezi și s. reg. Ban. *rogaci*, var. fonetică a lui *răgace* „rădașcă” (DTB, lit. R, în SCO, p. 312; DGITT, p. 220).

Rogășița (Rogăcița) – șes arabil prin care tece Rogășița, un afluent al pârauului Rogăș; astăzi aparține de Livezile. **Et.**: top. *Rogaș* + suf. *-ița*; cf. și antrop. *Rogăcița* „soția lui Rogaci” [pronunțat *Rogășița*] (DGITT, p. 220).

Săliște – șes arabil ce amintește de o veche vatră a satului. **Et.:** < s. înv. *săliște* < *seliște*.

Slătinihoare – șes sărăturat. **Et.:** < s. (dim.) *slătinihoară* (pl.) „loc cu sărătură” (DGITT, p. 220).

Smida (1,2) – teren ce măcăniș în Dealul Gadului. **Et.:** < s. *smidă* (art.) „desiș în pădure format din tufișuri de măcăcine, zmeură, mure etc. ; sihlă; loc prăpăstios, unde se pătrunde greu” (DGITT, p. 220).

Socetu – teren cu soc. **Et.:** < s. *socet* (art.) < s. *soc* + suf. col. *-et* (DGITT, p. 220).

Überlândul lui Iosim – șes arabil ce nu putea fi vândut cât timp a aparținut Capitlului de Zagreb. **Et.:** < germ. dial. *Überland* „teren, proprietate care nu poate fi vândută sau împărțită” + determ. antrop. *Iosim* (gen.) = *Iosif* (DGITT, p. 220).

3. Clasificarea semantică și tipologică

Citându-l pe Anatol Eremia (*Nume de localități. Studiu de toponimie moldovenească*, Chișinău, 1976, p. 128), Vasile Frătilă arată că „întreaga toponimie a unei limbi, zone sau regiuni, se încadrează într-un sistem alcătuit dintr-o sumă de elemente și trăsături comune ce se influențează reciproc și care sunt coordonate de anumite principii, iar unul dintre elementele organizatorice ale sistemului îl constituie structura numelor topice”²⁵. Unele nume de locuri din zona cercetată au la bază apelative care descriu relieful regiunii (ridicături sau adâncituri de teren), care fac referiri la vegetația sau fauna existentă, la cultura agricolă, pomicolă și viticolă, la diversele căi de comunicații, la construcții și amenajări sau la unele aspecte social-economice. Altele au la bază antroponime (care amintesc de foștii proprietari de terenuri) sau alte toponime.

Pentru a putea stabili vechimea toponimelor și apartenența lor etimologică, este necesară cunoașterea structurii acestora. Analiza structurii numelor de locuri se face în plan sincron și diacronic și constă în identificarea elementelor lor componente, în stabilirea inventarului de formanți, în examinarea relațiilor și corelațiilor dintre elementele constitutive.

Dacă cercetarea sincronă pune în evidență posibilitățile de formare a toponimelor în etapa actuală, sub aspect diacronic sunt studiate, de obicei, toponimele care au pierdut legătura morfologică cu cuvintele-

²⁵ Cf. Vasile Frătilă, *Studii de toponimie și dialectologie*, Timișoara, Editura Excelsior, 2002, p. 174.

bază. Structura acestor nume de locuri se stabilește pe baza analizei etimologice²⁶.

Analizând *Glosarul* de mai sus, se poate constata că toponimele localităților anchetate sunt de origine românească (numele de locuri folosite de poporul român aparțin limbii române indiferent de originea, de aspectul lor lingvistic sau de răspândirea lor teritorială)²⁷ și provin din apelative topice, din antroponime sau din alte toponime.

O parte din numele de locuri înregistrate sunt de origine slavă²⁸: *Lanca –Bîrda* < top. scr. *Lanka-Brdo* (< scr. *brdo* „deal” + *lânak*, gen. *lanka*, diminutivul lui *lân* „în”) (G); *Grána* < top. scr. *Grana* (< s. *grana* „ramură, creangă” sau „mai degrabă, cu sens entopic, „frunte”, „braț de fluviu”) (G); *Lap* < top. srb. *Lap* < *lâp* „pământ moale; teren mlăștinos; noroi”; *Slătina Vélica* < top. hibrid: rom. *Slatina* „teren sărăturat” + determ. scr. *velik* „mare”, fem. *velika* sau direct din scr. *velika slatina* „idem” (D); *Belulóza* < top. scr. *Bjeloloza* (RJA) < s. scr. *loza* „viță de vie” + adj. scr. *belo* „albă” (T); *Rogăș* < top. scr. *Rògač* (cf. s. scr. *rog* „corn” + suf. scr. –*ač*).

Dintre toponimele de origine germană menționăm următoarele: *Opârd* < germ. *Oberteil* „partea de sus, partea superioară” (G); *Erzațgarten* < top. germ. *Ersatzgarten* „grădină suplimentară” (D); *Rid* < germ. *Ried* „păcuriș” (D); *Boámfel* < germ. *Baumfeld* „câmpul copacului” (T); *La Țeigăr* < antrop. germ. *Zeiger* (< germ. *Zeiger* „degetul arătător”) (T); *Überlândul lui Iósim* < germ. dial. *Überland* „teren, proprietate care nu poate fi vândută sau împărțită” (T).

Toponimele de origine maghiară sunt prezente în număr mic: *Sígiéd* < magh. *sziget* „insulă” (D).

Așadar, numele topice din localitățile anchetate sunt românești de origine românească sau de origine străină (slavă, germană sau maghiară).

3. 1. Clasificarea semantică a toponimelor

Ridicăturile de teren sunt denumite prin apelativele **deal** sau **dâlmă**: *Deálul Măre* (G), *Deálul Gádului* (T), *Đelós* (T), *Dâlmă* (G). Platourile mai înalte sunt denumite prin apelativul **pod**: *Pódu Coloniștilor* (G), *Pod* (T). Adânciturile de teren sunt desemnate prin apelativul **vârtop**: *La Vártópi* (G). Satele și hotarul aparținător acestora sunt străbătute de câteva ape curgătoare sau stătătoare rediate prin apelativele **cot**, **bazin**,

²⁶ Vezi Anatol Eremia, *Graiul pământului*, Chișinău, EȘ, 1981, p. 94, *apud* Vasile Frățilă, *Studii de toponimie și dialectologie*, Timișoara, Editura Excelsior, 2002, p. 175.

²⁷ Vezi E. Janitssek, *Problema clasificării toponimelor românești după origine*, în StUBB, Series Philologica, fasciculus 1, 1974, p. 113-123; Vasile Frățilă, *Studii de toponimie și dialectologie*, Timișoara, Editura Excelsior, 2002, p. 176.

²⁸ Prin origine slavă se înțelege mai multe straturi: slav vechi, sârbesc sau bulgăresc.

ostrov: *Cótu lu Ceáicu* (G), *Cótu lu Ciúchina* (G), *Cótu lu Óu* (G), *Cótu lu Zubán* (G), *Cótu Mărcónilor* (T), *Cótu Diguléstilor* (T), *Bazín* (B), *Ostróv* (D), *Opârd* (G), *Borúgă* (B), *Bârzáva* (D). Alte toponime au la bază apelativele **fântână**, **izvor**, **insulă**: *Fântâna Vácilor* (G), *Fântâna la Búmbu* (G), *Fântâna la Mítru Sírbu* (G), *Fântâna la Pátricoáhe* (G), *Fântâna la Urzică* (G), *Fântâna lu Ciurlie* (G), *La Fântâna Porceáscă* (G), *La Fântâna Róşie* (G), *Fântâna lu Cólgea* (B), *Fântâna lu Lála* (B), *Fântâna lu Ménghele* (B), *Fântâna lu Márcovici* (B), *Fântâna de la Pústa Bóilor* (B), *La Fântâna lu Iovíţă* (B), *Fântâna lu Némţoánea* (D), *Fântâna lu Achím* (T), *La Fântâna la Boámfel* (T), *Izvoáre* (T), *Ínsula* (G), *Sígiéd* (D).

Locurile aşezate de-a lungul văilor, precum şi terenurile cu fâneţe sunt denumite prin apelativele **rât**, **izlaz** sau **pustă**: *Rátul Cârciului* (B), *Rátu Máre* (D), *Rátul Mútului* (T), *Izlázu Máre* (G), *Izláz* (B, D, T), *Pústa lu Pópovici* (G), *Pústa* (D), *La Pústă* (T).

Compoziţia geologică a solului este desemnată prin toponime provenite de la apelativul **slatină**: *Slătini* (G), *Slátina Velica* (D), *Slătinioáre* (T), sau **ţarigă** “nisip”: *Ţărígi* (B).

Un număr mai mare de toponime au fost denumite după vegetaţia care creştea sau mai creşte pe terenurile respective: *Pădúre* (G, T), *La Pădúre* (G), *Dudărie* (G), *Livézi* (B, D), *Livézile* (T), *La Orezárie* (B), *Poiéni* (B), *Bostănişte* (D), *Rid* (D), *Belulóza* (T), *Smída* (T), *Socétu* (T).

Toponimele ce au la origine apelative ce denumesc fauna sunt destul de rare: *Drúmu Vácilor* (G), *La Fântâna Porceáscă* (G), *La Fântâna de la Pústa Bóilor* (B), *Zmíníc* (D).

Un număr relativ mic de toponime reflectă îndeletnicirile localnicilor cu agricultura, creşterea vitelor, morăritul, grădinăritul: *Grădini* (G), *La Grădină* (G, T), *Ersatzgarten* (D), *Moára Terézia* (D).

Unele toponime se referă la anumite aspecte social-istorice, la credinţe, la diverse obiceiuri: *La Pópa Nemţesc* (G), *La Pópa Românesc* (G), *Particulári* (G), *La Crúci* (B), *Dóctoru* (T), *La Sésie* (T), *Sălişte* (B, T).

Dintre toponimele care se referă la diverse construcţii sau amenajări menţionăm: *Cetáte* (G), *Cartíz* (G), *Canálul Lánca-Birda* (G), *Canálul Ir* (B), *La Lăptărie* (G), *La Rádar* (G), *La Transformátor* (G), *La Şcólí* (G), *Şánţu Taliónului* (D), *Cócinile* (T), *La Odáie la Trifón* (T), *Ocoáale* (T).

O serie de toponime se referă la căile de comunicaţie între localităţi, în hotarul localităţii sau în interiorul acesteia: *Drúmu Ghiédului* (G), *Drúmu Máre* (G, B), *Drúmu Ofsăniţii* (G), *Drúmu Vácilor* (G), *Pră Socácu lu Pădúche* (B), *Socácu Forgónilor* (B).

3.2. Clasificarea tipologică a toponimelor

Ținând cont de alcătuirea toponimelor, acestea ar putea fi clasificate în toponime simple, formate dintr-un singur cuvânt sau, mai bine zis, dintr-un singur morfem toponimic, și toponime compuse, alcătuite din două sau mai multe cuvinte, care exprimă o noțiune nouă, diferită de cea redată de elementele lor componente.

A. Toponime simple

Toponimele simple, după A. Eremia²⁹, pot fi alcătuite numai din tema cuvântului-etimon sau din tema lui și o terminație sau un afix „netoponimic”, numite toponime primare, sau pe lângă temă mai pot conține și anumite afixe toponimice, numindu-se toponime derivate sau secundare.

Toponimele primare nu pot fi defalcate, analizate în elemente toponimice constituente, iar sensul lor este „monolit”, adică fără a fi completat sau nuanțat de morfeme suplimentare, derivative sau lexicale. Principalul mijloc de formare a toponimelor primare este cel lexico-semantic, sensul acestora schimbându-se prin lărgire sau strâmtare. În toponimie, semantica prezintă importanță numai în momentul creării numelor topice, pentru că, în cele din urmă, va prima funcția toponimică.

Unele toponime din localitățile anchetate au la bază substantive comune: *Bazîn* (B), *Cetâte* (G), *Cócinile* (T), *Colonie* (G), *Dâlmă* (G), *Dóctoru* (T), *Grădini* (G), *Însula* (G), *Izláz* (G, B, D, T), *Izvoăre* (T), *Livézi* (B, D), *Ocoále* (T), *Pădure* (G, T), *Poiéni* (B), *Pod* (T), *Pústă* (D), *Săliște* (B, T), *Slătini* (G). Cele mai multe dintre toponimele formate din nume comune sunt la origine: a) termeni topografici: *Bazîn*, *Dâlmă*, *Însula*, *Izvoăre*, *Óstrov*, *Slătini* etc.; b) nume de plante și arbori: *Grădini*, *Izláz*, *Livézi*, *Pădure*, *Poiéni*, *Pústă*, etc.; c) nume de construcții și amenajări: *Cetâte*, *Cócinile*, *Pod* etc.

Alte toponime simple provin din antroponime: *Bécăr* (T), *Béngu* (G), *Bibi* (G), *Ciăiu* (D), *Cicălă* (G), *Con* (G), *Dáici* (T), *Isác* (B), *Minda* (G), *Válter* (G).

B. Toponime derivate sau secundare

Derivarea cu sufixe este unul din principalele mijloace de formare a cuvintelor românești, prin urmare, și a toponimelor. Atașate la sfârșitul unei teme, sufixele toponimice formează alte toponime, cu noi valori semantice și gramaticale. Astfel, ele completează și individualizează sensul cuvintelor de bază, atribuindu-le funcții și nuanțe speciale, toponimice.

²⁹ Cf. Anatol Eremia, *Nume de localități. Studiu de toponimie moldovenească*, Chișinău, 1976, p. 130, *apud* Vasile Frățilă, *Studii de toponimie și dialectologie*, Timișoara, Editura Excelsior, 2002, p. 183.

a) *Toponime formate cu sufixele -ean și -ești*

Sufixul *-ean (-an)* este folosit în toponimie la crearea numelor de locuri care arată apartenența la o anumită regiune sau la o anumită persoană. Sufixul *-eni (-ani)* (< sl. *-ěninŭ*, pl. *-ěne*) avea în slavă numai valoare „locală”, arătând de unde provin oamenii, din ce localitate, din ce regiune, așa cum este întâlnit și în vorbirea românească. În toponimia românească a primit, însă, și o valoare antroponimică (patronimică), arătând din ce persoană se trag. Sufixul *-ești* arată pe descendenții sau pe cei care aparțin familiei unei anumite persoane.

În zona anchetată, am înregistrat un număr mic de toponime formate cu astfel de sufixe: *Borceăna* (G), *Modoșana* (T), *La Borobărești* (B).

b) *Toponime provenite din antroponime feminine formate cu sufixul moțional -oaie*

Cu ajutorul sufixului *-oaie (-oaie)*, care derivă antroponime feminine de la masculine, indicând pe „soția lui...”, am notat doar un toponim *Măieroaie* (G).

a) *Toponime formate cu sufixe colective*

Derivatele colective denumesc la origine colectivități de plante, lucruri, ființe, precum și locul unde se află asemenea colectivități, semnificația lor obișnuită fiind de „loc acoperit cu...”, „loc bogat în...”, „loc cu mulți (multe)...”, „loc ce a aparținut neamului...”, deși prezența actuală a realităților respective nu este deloc obligatorie.

Unul din sufixele colective productive în formarea toponimelor este *-iște*. Cu ajutorul lui se formează, de la nume comune, următoarele toponime: *Bostăniște* (D), *Cremențiște* (D), *Pilariște* (D). Două derivate colective sunt formate de la nume de plante cu sufixul *-ărie*: *Dudărie* (G) și *Orezărie* (D).

Cu ajutorul sufixului *-ón* se formează toponimele provenite din antroponime ce denumesc nume de grup. Astfel de toponime am înregistrat în toate localitățile cercetate: *Jurcón* (< antrop. *Jurcă*) (G), *(Socacu) Forgónilor* (< antrop. *Forga*) (B), *Dibingión* (< antrop. *Dibingea*) (B), *Căpăținón* (< antrop. *Căpățină*) (D), *Ieduón* (< antrop. *Iedu*) (D), *Budurón* (< antrop. *Buduru*) (D), *(Cătu) Mărcónilor* (< antrop. *Marcu*) (T).

b) *Toponime formate cu sufixe diminutive*

Diminutivele arată că obiectul denumit este mai mic în comparație cu noțiunea de bază a cuvintelor din care provin. Ele se referă, de regulă, la obiecte de dimensiuni mai mici, la însușiri reduse. Pe lângă acest sens, diminutivele ne comunică printr-un singur cuvânt și sentimente de dragoste, de simpatie, de compătimire. Nuanța expresivă mărește gradul de expresivitate a derivatelor respective, atribuindu-le și o anumită funcție stilistică.

Derivatele toponimice cu sufixe diminutive sunt puține la număr în zona anchetată. Am întâlnit toponime formate cu sufixele: *-el*: *Comorăle* (T); *-ior (-ioare)*: *Slătinoáre* (T); *-iță*: (*Fântâna lu*) *Ioviță* (B), *Crășița* (D), *Rogășița* (T). Toponimele diminutive nu se referă la dimensiunile mici ale obiectelor geografice, ci evocă doar o asemănare între noțiunea exprimată de ele și cea a primitivului, sau transpun numele de persoană *asupra* obiectelor socio-geografice.

C. *Toponime compuse*

Numele topice compuse sunt cele alcătuite din două sau mai multe componente, care exprimă o noțiune nouă, diferită de cea redată de elementele lor componente. După Gh. Bolocan, prin toponime compuse se înțeleg numele de locuri formate din cel puțin două cuvinte care funcționează sau au funcționat în limbă și independente³⁰. Aceste compuse se caracterizează prin unitate de sens și funcție denominativă unică. Prin compunere toponimul individualizează și descrie mai bine locul numit, fiind mai ușor de mânuit, atât semantic, cât și formal.

Toponimele compuse pot fi clasificate, asemenea apelativelor compuse din limba română, pe baza a trei criterii: semantic, morfologic și sintactic. Pe baza criteriului semantic se precizează conținutul întregului compus și se determină raporturile dintre sensurile elementelor componente. Ținând cont de criteriul morfologic, se disting părțile de vorbire care intră în alcătuirea compuselor, precum și părțile de vorbire din care fac parte aceste compuse. Cel de-al treilea criteriu, criteriul sintactic, contribuie la înțelegerea raporturilor gramaticale și a relațiilor dintre părțile componente ale compusului³¹.

Pe baza criteriului morfologic, ca principal criteriu de clasificare a toponimelor, toponimele compuse din localitățile cercetate pot fi grupate în următoarele categorii și tipuri structurale:

Substantiv + substantiv

Din punctul de vedere al modului de combinare a celor doi termeni, se disting mai multe tipuri:

1) *Substantiv în N + substantiv în N*

Nu am înregistrat aici un număr mare de toponime: *Moș Mitru* (G), *Canálul Ir* (B), *Moára Terezía* (D). Acesta din urmă exprimă un raport de subordonare, indicând posesia.

³⁰ Vezi Gh. Bolocan, *Nume de locuri compuse*, în SCL, XXVIII, 1977, nr. 6, p. 621-629, *apud* Vasile Frățilă, *Studii de toponimie și dialectologie*, Timișoara, Editura Excelsior, 2002, p. 193.

³¹ Cf. A. Eremia, *Graiul pământului*, Chișinău, Ed. Știința, 1981, p. 115, *apud* Vasile Frățilă, *Studii de toponimie și dialectologie*, Timișoara, Editura Excelsior, 2002, p. 194.

2) Substantiv în N + substantiv în G

Acest tip structural conține un număr însemnat de toponime. În cadrul lui se pot distinge mai multe subcategorii: a) substantiv în N + antroponim în G; b) substantiv în N + toponim în G; c) substantiv în N + nume comun în G.

a) În ceea ce privește formula substantiv în N + antroponim în G, am înregistrat toponime compuse cu antroponim în G enclitic: *Râtu Cârciului* (B), *Râtu Mútului* (T); sau proclitic: *Cótu lu Ceáicu* (G), *Cótu lu Ciúchina* (G), *Cótu lu Óu* (G), *Cótu lu Zubán* (G), *Fântâna lu Ciurlie* (G), *Pusta lu Pópovici* (G), *La Fântâna lu Iovíță* (B), *Pră Socácu lu Pădúche* (B), *Fântâna lu Cólgea* (B), *Fântâna lu Lála Ménghe* (B), *Fântâna lu Márcovici* (B), *Fântâna lu Achím* (T), *Űberlándul lui Iósim* (T); precum și G plural: *Podu Coloniștilor* (G), *Socácu Forgónilor* (B), *Cótu Mărcónilor* (T), *Cótu Digulêștilor* (T).

b) Toponime formate din substantiv (apelativ) în N + toponim în G apar în număr redus: *Drúmu Ghiédului* (G), *Drúmu Ofseníții* (G), *Deálu Gádului* (T).

c) Substantiv în N + nume comun în G alcătuiesc toponime compuse precum: *Drúmu Vácilor* (G), *Fântâna Vácilor* (G), *Pústa Boilor* (B), *Șánțul Taliónului* (D).

Astfel, structura substantiv în N + substantiv în G constituie unul dintre cele mai frecvente tipuri de compuse în toponimia localităților cercetate. Acest lucru se datorează faptului că denumirile microobiectelor topice sunt în numeroase cazuri legate de oameni, de numele regiunii, de al locurilor, în sensul cel mai strict al cuvântului, iar genitivul are capacitatea de a exprima diverse raporturi gramaticale, precum posesia, apartenența, dependența etc.

3) Substantiv în N + prepoziție + substantiv

Toponimele pot fi compuse din două substantive legate între ele printr-o prepoziție. Dintre prepozițiile folosite am înregistrat prepozițiile **la**: *Fântâna la Mítru Sârbu* (G), *Fântâna la Búmbu* (G), *Fântâna la Petricoáhe* (G), *Fântâna la Urzică* (G) și **de la**: *Fântâna de la Pústa Bóilor* (B).

4) Substantiv + adjectiv

Acest tip de toponime compuse este bine reprezentat în zona cercetată. Am înregistrat însă doar compuse cu adjective fără articol posesiv-genitival: *Deálu Máre* (G), *Drúmu Máre* (G), *Izlázu Máre* (G), *Drúmu Máre* (B), *Râtu Máre* (D), *Grépcia Máre* (T), *Grépcia Mică* (T), *Remenția Máre* (T), *Remenția Mică* (T).

5) Prepoziție + substantiv

Este unul dintre cele mai frecvente tipuri de compunere în microtoponimie. În localitățile anchetate cea mai utilizată prepoziție în alcătuirea toponimelor compuse este prepoziția *la*: *La Álbú* (G), *La Bibár* (G), *La Bócu* (G), *La Boleáñtu* (G), *La Bórdea* (G), *La Brebăneásă* (G), *La Chicéscu* (G), *La Ciocâltea* (G), *La Cioclód* (G), *La Diminésu* (G), *La Gărânciu* (G), *La Glăván* (G), *La Grădină* (G), *La Hofman* (G), *La Lăptărie* (G), *La Lincă* (G), *La Nef* (G), *La Nénea* (G), *La Pădure* (G), *La Pălărieru* (G), *La Pălic* (G), *La Rádar* (G), *La Rízăr* (G), *La Róșu* (G), *La Transformatór* (G), *La Truț* (G), *La Șcóli* (G), *La Válter* (G), *La Vártópi* (G), *La Vótom* (G), *La Borobăréști* (B), *La Crúci* (B), *La Tróca* (B), *La Șúșman* (T), *La Țaigăr* (T). Cele mai multe toponime compuse cu prepoziția *la* au în componența lor un antroponim, desemnând posesia.

O altă prepoziție folosită ca element de compunere a toponimelor este *pe* (*pră*): *Pră Socácu lu Pădúche* (B).

6) Prepoziție + substantiv + adjectiv

În acest tip de compuse pot fi încadrate toponimele: *La Fântâna Porcéască* (G), *La Fântâna Róșie* (G), *La Pópa Nemțesc* (G), *La Pópa Românesc* (G).

Majoritatea toponimelor din această zonă au fost create de români de la elemente lexicale românești sau slave, de la antroponime românești, slave sau germane, precum și prin derivare toponimică. Toponimele de origine antroponimică sunt mai frecvente decât cele provenite de la entopice.

Înfățișarea lingvistică a toponimelor cercetate reflectă particularitățile graiului din această zonă. Ca și în alte părți, toponimia conservă atât forme și construcții gramaticale vechi, cât și elemente lexicale arhaice. Mai interesante sunt însă derivarea și structura sintactică a toponimelor.

ABREVIERI

ac. = acuzativ;
adj. = adjectiv, adjectival;
antrop. = antroponim;
art. = articol, articulat;
B = Banloc;
Ban. = Banat;
bg. = bulgar, bulgăresc;

cf. = confer;
chest. = chestionar;
col. = colectiv;
conj. = conjuncție;
cr. = croat(ă);
D = Denta;
determ. = determinant;

dim. = diminutiv, diminutival(ă);
 ebr. = ebraic(ă);
 ed. = ediție;
 Etim./Et.: = etimologie;
 fasc. = fasciculă;
 fem. = feminin(ă);
 G = Ghilad;
 gen. = genitiv;
 germ. = german(ă);
 gr. = grec, greacă;
 h. = hartă;
 ha. = hectar;
 hipoc. = hipocoristic;
 inv. = învechit;
 lat. pop. = latina populară;
 magh. = maghiar(ă);
 masc. = masculin;
 n. = nominativ;
 n. grup = nume de grup;
 n. p. = nume de persoană;
 nr. = număr;
 op. cit. = operă citată;
 top. = toponim;
 ucr. = ucrainian(ă);
 v. = vezi;
 v. sl. = vechi slav;
 vol. = volum.

p. = pagină;
 paleosl. = paleoslav(ă);
 pers. = persoană;
 pl. = plural;
 pop. = popular(ă);
 pref. = prefix;
 prep. = prepoziție;
 pron. = pronume;
 reg. = regional;
 rom. = român(ă), românesc;
 rus. = rusesc(ă);
 s. = substantiv;
 sb., srb. = sârb(ă), sârbesc;
 scr. = sârbocroat(ă);
 sec. = secol;
 sl. = slav(ă);
 stj. = stânjen;
 subst. = substantival;
 suf. = sufix;
 s. v. = sub voce;
 T = Toager;
 t. = tomul;

BIBLIOGRAFIE

- Arbănași, *Top. de origine slavă* = Marius Arbănași, *Toponime de origine slavă în Subcarpații și Podișul Mehedințului*, SCO, nr. 8, Craiova, 2003, p. 113-186.
- Borovszky, *Torontál* = Samu Borovszky, *Torontál vármegye* (Comitatul Torontal), Budapesta, 1911.
- Borovszky, Samu, *Magyarország vármegyei és városai. Temes vármegye* (Comitatul Timiș), vol. I-II, Budapesta, f. a.
- CADE = I. A. Candrea, *Dicționarul enciclopedic ilustrat*, partea I, *Dicționarul limbii române din trecut și de astăzi*, București, Editura Cartea românească, 1931.
- DA = Academia Română. *Dicționarul limbii române*. Tomul I, Partea I: A-B, București, 1913; Tomul I, Partea III, fasc. I: D-de, București, 1949; Tomul II, Partea II, fasc. I: J-lacustru, București, 1937; fasc. II: *ladă-lepăda*, București, 1940; fasc. III: *lepăda-lojniță*, București, 1948.
- DEX = *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediția a II-a, București, Editura Univers Enciclopedic, 1996.
- DGITT = Remus Crețan, Vasile Frățilă, *Dicționar geografico-istoric și toponimic al județului Timiș*, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2007.
- DLR = *Dicționarul limbii române* (serie nouă), București: VI, litera M, 1965.1968; VII/1, litera N, 1971; VII/2, litera O, 1969; VIII/1-5, litera P, 1972-1984; IX, litera R, 1975; X/1-5, litera S, 1986-1994; XI/1, litera Ș, 1978; XI/2-3, litera T, 1982-1983; XII/1, litera Ț, 1994; XII/2, litera U, 2002; XII/2, litera V (*venial-vizurină*), 2002.
- Dinier, Josef, *Nume de locuri din Banat*, vol. II, Timișoara, 1982.
- Dragalina, P., *Din Istoria Banatului Severin*, vol. II, Caransebeș, 1900.
- DOR = N. A. Constantinescu, *Dicționar onomastic român*, București, EA, 1963.
- DTB, I = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, I (A-B)-1984, Timișoara, TUT, 1989.
- DTB, II = Rodica Suflețel, Viorica Goicu, *Dicționarul toponimic al Banatului*, II (C), Timișoara, TUT, 1985.
- DTB, III = Rodica Suflețel, Viorica Goicu, *Dicționarul toponimic al Banatului*, III (D-E), Universitatea din Timișoara, Centrul de Științe Sociale, Timișoara, 1986.
- DTB, IV = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, IV (F-G), Timișoara, TUT, 1986.
- DTB, V = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, V (H-L), Timișoara, TUT, 1987.
- DTB, VI = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, VI (M-N), Universitatea din Timișoara, CȘS, Timișoara, 1989.
- DTB, VII = Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, VII (O), Timișoara, Editura Amphora, 1994.

- DTB, *Litera R* = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului* (R), în SCO, nr. 7, Craiova, Editura Universitaria, 2002, p. 267-327.
- DTRO = *Dicționarul toponimic al României. Oltenia*, Craiova, Editura Universitaria, I-II, 1993, III, 2001, IV, 2003, V, 2004, VI, 2006, VII, 2007 (coordonator Gh. Bolocan).
- EA = Editura Academiei.
- EȘ, EȘE = Editura Științifică (și Enciclopedică).
- Frățilă, V., *Vechimea unor toponime din centul Transilvaniei*, în LR, XIX, 1970, nr. 3, p. 229-238.
- Frățilă, STD = V. Frățilă, *Studii de toponimie și dialectologie*, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2002.
- Frigyes, Pesty, *Temesvarmegye es Temesvarvaros Fortenetehez 1183-1430*, Pozsony, 1896.
- Frigyes, Pesty, *Krassó vármegye története*, Budapest, 1884, vol II.
- Gaur, Al., *Nume de locuri*, București, EȘ, 1972.
- Grković = Milica Grković, *Rečnik ličnih imena kod srba*, Beograd, 1977.
- Griselini, Francesco, *Istoria Banatului timișan*, traducere din limba germană de Nicolae Bolocan, București, 1926.
- Griselini, Francesco, *Încercare de istorie politică și naturală a Banatului Timișoarei*. Prefață, traducere și note de Costin Feneșan, Timișoara, 1984.
- Homorodean, Grădiște = Mircea Homorodean, *Nume de locuri de pe valea Grădiștii (județul Hunedoara)*, în StUBB, XX, 1975, p. 52-56.
- Ielenicz, *Dicționar* = Mihai Ielenicz, *Dicționar de termeni geografici*, București, Editura Corint, 2001.
- Ilčev, *Rečnik* = St. Ilčev, *Rečnik na familni imena u bălgarite*, Sofia, 1969.
- Ilieșiu, *Doc.*, dos. II „Comune din județul Timiș”, Arhiva Muzeului Banatul, Timișoara.
- Ioniță, *Nume* = V. Ioniță, *Nume de locuri din Banat*, Timișoara, Editura Facla, 1982.
- Iordan, I., *Toponimia românească*, București, EA, 1963.
- Iordan, DNFR = I. Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, EȘE, 1983.
- Ivănescu, ILR = G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, Iași, 1980.
- E Janitsek, *Problema clasificării toponimelor românești după origine*, în StUBB, Series Philologica, fasciculus 1, 1974, p. 113-123.
- Lotreanu, Ion, *Monografia Banatului*, vol. I, Timișoara, Institutul de Arte Grafice «Țara», 1935.
- LR = „Limba română”, București, I, 1952 și urm.
- Milleker B., *Versecz vidéke a középkorban* în Törl. és Rég. Értesítő, Timișoara, 1896, XII, Fasc. IV.
- Molin, V., *Banatul*, în „Calendarul Banatului” pe an. 1933.
- NALR-Banat. Date = *Noul atlas lingvistic român pe regiuni. Banat. Date despre localități și informatori*, sub conducerea lui Petru Neiescu, de Eugen Beltechi, Ioan Faiciuc, Nicolae Mocanu, București, EA, 1980.

- Pascu, Caius, *Comuna Denta (jud. Timiș-Torontal). Monografie istorică*, Timișoara, Tipografia „Sonntagsblatt”, 1939.
- Pașca, Ștefan, *Nume de persoane și nume de animale în Țara Oltului*, București, Academia Română, „Studii și cercetări”, XXVI, 1936.
- Pătruț, OR = I. Pătruț, *Onomastica românească*, București, EȘE, 1980.
- Petrovici, SDT = E. Petrovici, *Studii de dialectologie și toponimie*, București, EA, 1970.
- Philippide, OR = Alexandru Philippide, *Originea românilor*, vol. I, Iași, 1923.
- Postelnicu, Gh., *Originea orașului Timișoara*, în „Analele Banatului”, An. IV, 1931, Nr. 2-4, Fasc. 9.
- RJA = *Rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, (Jugoslovenska Akademija znanosti i umjetnosti), Zagreb, 1988 și urm.
- SCO = „Studii și cercetări de onomastică”, 7, Craiova, Editura Universitaria, 2002.
- Skok I-III = Petar Skok, *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, t. I-III, Zagreb, 1971-1973.
- Simu, Traian, *Drumuri și cetăți romane în Banat*, Lugoj, 1924.
- Stoica de Hațeg, Cr. Ban. = Nicolae Stoica de Hațeg, *Cronica Banatului*, Studiu introductiv, ediție, glosar și indice de Damaschin Mioc, Ediția a II-a revăzută, Timișoara, Editura Facla, 1981.
- StUBB = „Studia Universitatis Babeș-Bolyai. Series Philologica”, Cluj, I, 1956 și urm.
- Suciu, Coriolan, *Dicționar istoric al localităților din Transilvania*, I-II, București, EA, 1967-1968.
- TUT = Tipografia Universității din Timișoara.

DIE TOPONOMASTIK MANCHER IM SÜDWESTEN TEMESWARS GELEGENEN ORTE (GHILAD, BANLOC, DENTA, TOAGER) (Zusammenfassung)

Das vorliegende Studium repräsentiert einen Unterkapitel aus einer umfangreichen Arbeit zum Thema: rumänische Mundarten von südwestlicher Temeswar. Für die Erfüllung dieses Studiums wurden die Ortschaften **Ghilad**, **Banloc**, **Denta** und **Toager** als Referenzpunkt ausgewählt, Ortschaften die für NALR-Banat von Ioan Faiciuc untersucht wurden. Diese Ortschaften wurden an folgenden kartographischen Nummern registriert: 44, 41, 40, 42.

Ghilad wurde auch für ALR I von Sever Pop (kartographische Nummer 36) und Banloc auch für ALR II von Emil Petrovici (kartographische Nummer 35) untersucht.

Nach einer kurzen Einleitung zur Geschichte und zur Geographie, folgt das Glossar der Toponyme, die in den untersuchten Ortschaften registriert wurden, ein Glossar das sowohl eine Beschreibung der verschiedenen Toponyme, als auch einige etymologische Bemerkungen enthält.

Einige Ortsnamen aus der untersuchten Zone haben als Ausgangspunkt Appellativen die das Relief der Region (Erhebungen oder Bodenvertiefungen) beschreiben, die die ortsgegebene Vegetation oder Fauna, die Landwirtschaft, den Obstbau, den Weinbau, die verschiedenen Kommunikationswege, Bauwerke und Einrichtungen oder einige sozial-wirtschaftliche Aspekte betreffen.

Andere haben als Ausgangspunkt Antroponyme (die an damalige Grundbesitzer erinnern), andere Toponyme. Wenn man das Glossar analysiert, kann man feststellen, dass die Toponyme der untersuchten Ortschaften rumänischer oder fremder Herkunft (slawischer, deutscher, ungarischer Herkunft) sind und dass sie von topischen Appellativen, von Antroponymen oder von anderen Toponymen abstammen.

Zieht man die Bildung der Toponyme in Betracht, könnte man sie in einfache und zusammengesetzte Toponyme klassifizieren. Die einfache Toponyme können primär sein (nur aus dem Thema des Wortes-Etymon oder aus seinem Thema und einer Endung oder einem « untoponymischen » Affix gebildet) und Ableitungen oder Sekundäre (neben dem Thema können sie auch einige toponymische Affixe beinhalten).

Die zusammengesetzten topischen Namen sind aus zwei oder mehreren Komponenten gebildet und sie charakterisieren sich durch Sinneinheit und durch eine einzige denominative Funktion. Sie werden nach drei Kriterien klassifiziert: semantisch, morphologisch und syntaktisch.

Der linguistische Aspekt der untersuchten Toponyme widerspiegelt die Besonderheiten der Mundart aus dieser Zone.

DIN OICONIMIA BANATULUI

de

Vasile FRĂȚILĂ

Câteva probleme de terminologie

Termenul *oiconim* (< gr. *οικος* „casă”) se subordonează hiperonimului *toponim* (gr. *τόπος* „loc”), care are rolul de a numi un loc geografic pe care îl individualizează. În timp ce clasa sau grupa toponimelor include și toponimele minore (în germ. *Flurnamen*) și hidronimele, așadar obiecte geografice nelocuite, termenul *oiconim* (în germ. *Siedlungsname*) se referă doar la obiectele geografice locuite de om în momentul actual sau la orice alt moment care trimite la timpul în care acestea au fost locuite. Prin urmare, unele toponime minore au putut denumi cândva o fostă localitate care în momentul de față este nelocuită, așa încât și ele pot avea valoarea unui oiconim. Acestor așezări dispărute, denumite în germană *Wüstungen* (< *wüst* „pustiu, deșert, necultivat, părăginit”), le corespunde termenul *Wüstungsnamen*¹, care în română s-ar putea traduce prin *exoiconime*.

Același lingvist german² folosește termenul *toponim* ca gen proxim (germ. *Oberbegriff*) cu ajutorul căruia sunt denumite realitățile (particularitățile) scoarței pământului care își găsesc întrebuințarea în scopul cartografierii. După el, toponimele pot fi împărțite în următoarele grupe:

1. obiectul geografic este populat și locuit;
2. obiectul geografic nu este populat și nu este locuit;
 - a. în acest caz este vorba de uscat (= pământ);
 - b. în acest caz este vorba de apă;

¹ Vezi Albrecht Greule, *Siedlungsnamen*, în *Namenarten und ihre Forschung. Ein Lehrbuch für das Studium der Onomastik*, Hamburg, Baar, 2004, p. 383-384 (herausgegeben von Andrea Brendler und Silvio Brendler).

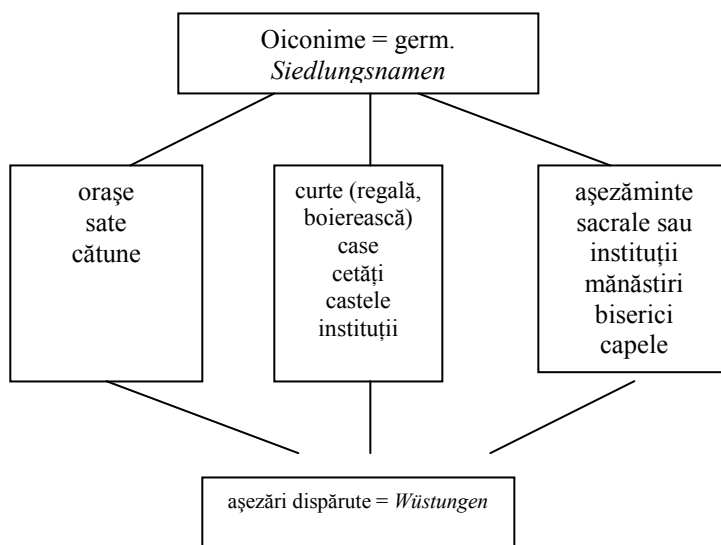
² Idem, *Die Lexicographie der deutschen Ortsnamen*, în *Studien zur neuhochdeutschen Lexicographie*, Bd. 5, Hildesheim: Olms (1984), p. 135-157 (herausgegeben von Herbert Ernst Wiegand).

3. obiectul geografic cuprinde un teritoriu mare;
4. obiectul geografic este o cale de comunicație.

Acestei clasificări, după Greule, îi corespund următoarele clase de nume și termeni:

1. nume de locuri în sens strict (= nume de localități = oiconime = germ. *Siedlungsnamen*);
2. a. nume de loc în sens larg (= *Flurnamen*);
2. b. nume de ape (hidronime = germ. *Wassernamen*);
3. regionime (= germ. *Landschafts- und Raumnamen*);
4. căi de comunicație și nume de străzi (= germ. *Wege- und Straßennamen*).

După el, numele de loc în sens restrâns sau oiconimele pot fi reprezentate sub următoarea schemă:

În studiul de față ne vom ocupa numai de numele de localități actuale din Banat, cuprinzând în afara celor două județe: Timiș și Caraș-Severin și așezările din jud. Arad situate la sud de Mureș și din jud. Mehedinți de la intrarea Dunării în țară (comunele Svinița, Plavișevița, Ieșelnița), până la Orșova inclusiv.

1. OICONIME PROVENITE DIN APELATIVE TOPICE

Această categorie de oiconime este formată din cuvinte comune care fac referire la anumite caracteristici ale terenului, ale spațiului geografic în care se află o localitate sau alta. Înșușiri precum forma, așezarea, culoarea sau aspectul exterior al locului pot sta la baza denominației unui toponim. Desigur că alături de unele toponime care au la

baza denominației un apelativ existent în limba română se găsesc și altele care își au originea în apelative topice ale populațiilor cu care românii au venit în contact (și care au fost date de acestea: slavi, unguri, germani etc.)³.

În cele ce urmează vom discuta în ordine alfabetică oiconimele bănațene actuale provenite de la apelative topice referitoare la configurația terenului (ridicături sau adâncituri de teren, compoziția solului sau la alte caracteristici ale terenului, la apă și umiditatea terenului etc.). Vom indica prima atestare documentară sau, acolo unde este necesar, și alte atestări. Amănunte privind atestările documentare se pot găsi la Suci, I-II, în DTB I-VIII și la Crețan-Frățilă.

ARSURI, sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare în 1921: *Arsuri* (DTB I 25-26).

Et.: *arsură* s.f. (pl.) ‘loc unde a ars pădurea, fără intervenția omului, sau pădure arsă cu scopul de a face curățură’, ‘loc fără vegetație’, ‘ridicătură stearpă de pe deal, muche golașă’ (DELR I 92), ‘coastă pietroasă a unui deal’ (CADE; Ioniță, *Glosar* 17) (< lat. *arsura*).

BÁRA, sat, comuna Bara – TM. Prima atestare: 1367 *Bara*, mocirlă (terra aquosa). Alte atestări; 1440 *Bara*, 1825, 1851 *Barra*, 1913 *Barafalva* (Suci I 58).

Et.: *bară* s.f. ‘noroi, mocirlă, băltoacă’ (DSB III 28-29), ‘loc băltoș, cu noroi, cu mocirlă’ (DELR II 187) (< scr. *bara* ‘idem’, Gămulescu, *Elemente* 83; DA; CADE). După Poghirc, ILR II 336, drom. *bară* ‘loc mlăștinos’ este un termen autohton înrudit cu alb. *bërrak(ë)* ‘teren mocirlos’. (vezi și DTB I 41; Crețan-Frățilă 89).

BĂILE HERCULÁNE, oraș – CS. Numele popular: *băń*. Este menționat documentar ca stațiune balneoclimaterică deja în anul 153 d.Hr. cu numele *Ad aquas Herculis sacras*, precum și *Ad Mediam*, *Aquae ad Mediam* (Suci I 61). Numele german în timpul Imperiului habsburgic a fost *Warmes Baad*, *Warmes-bad*, *Warmebaad* (DTB I 48), adică ‘baia caldă’ sau *Hercules Bad* ‘Baia lui Hercule’, cel maghiar *Herkulesfürdő* (< magh. *fürdő* ‘baie’), sau *Herculesi melegfürdő* (< magh. *melegfürdő* ‘baie caldă’ < *meleg* ‘cald’ + *fürdő* ‘baie’), iar cel latinesc *Mehadiensis Thermae* ‘Băile (termale) ale Mehadiiei’.

³ Pentru oiconimele de origine slavă provenite din apelative referitoare la diversele forme de teren, la compoziția solului, la apă și umiditate, vezi V. Frățilă, *Oiconime de origine slavă în Banat*, în *Probleme de filologie slavă*, XV, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2007, p. 160-171, iar pentru cele referitoare la vegetație și la faună vezi idem, *Nume de localități de origine slavă în Banat*, în SCL, LIX, 2008, nr. 1, p. 123-134.

Et.: baie (pl. art.) ‘locul unde se scaldă cineva, scăldătoare’ (DA), ‘loc cu izvoare tămăduitoare’ + determ adj. *herculane*.

BÍGĂR, sat, comuna Berzasca – CS. După Suciu I 78, satul a fost întemeiat în 1826 și până în 1926 apare cu numele *Schnellersruhe*, după numele generalului A. Schneller, guvernatorul militar al Timișoarei. La 1913, alături de numele german *Schnellersruhe*, este consemnat și cel unguresc *Bigér*, care îl reproduce pe cel românesc: Bigăr.

Et.: s.n. (regional, Banat), neînregistrat de dicționare (nici de DSB, III *ba* – *bizui* și nici de DELR II, litera B), dar cunoscut în culoarul Timiș-Cerna, cu sensul de ‘izbuc’, ‘loc unde apa apare la suprafață cu clocot’, ‘unde fântânește apa, țâșnește apa din pământ’, precum și în Clisura Dunării, la Berzasca (Neiescu, *Berzasca* 302) ‘locul unde apare la suprafață o apă subterană, într-o regiune carstică’. Termenul a avut impact în toponimia minoră din sudul Banatului, inclusiv în Valea Almăjului. Din Banat a trecut și în Mehedinți, unde cunoaște același sens ‘locul unde apa apare la suprafață clocotind’, ‘izbuc’ dând naștere și unor toponime (vezi DTB I 80-81; DTRO I 316; Marius Arbănași, *Toponimia submontană a Mehedințiului*, teză de doctorat, Timișoara, 2005, p. 99). Ca apelativ, sub formele *bigor* (în macedoneană, în sârbă și în bulgară), respectiv *bigorr* (în albaneză), se găsește și în Peninsula Balcanică. În meglenoromână *bigór*, s.m. are sensul de ‘piatră poncie care se taie ușor cu securea și slujește la clădirea căminurilor’, precum și ‘un fel de mușchi verde ce se face pe fundul văilor, pe pietre, vara, când apele scad’ (Capidan, *Megl.* III 38), iar în aromână **bigă* s.f., pl. *biguri* ‘rocă’ (Papahagi, DDA s.v. *bigă*²). Tot Papahagi, DDA trimite la top. *Biga* din hotarul localității Avdela, toponim ce desemnează o regiune cu ‘piatră poroasă și ardezie suprapusă în straturi’ (GS II 396). În scr. *bigar* are sensul de ‘stalactită’, iar bg. *bigor* înseamnă ‘peșteră’. Întrucât apelativul se găsește în Peninsula Balcanică doar la sârbi, bulgari și macedoneni, precum și la albanezi, Skok I 147 consideră că trebuie să fie preslav, de origine traco-iliră (vezi și Suflețel, *Termeni geografici*, 81; idem, *Termeni hidrografici* 74). După autorii DTB I 81, în română apelativul poate fi autohton, iar Ioniță, *Contribuții* II, 47-48, îl consideră unul dintre puținele elemente traco-dacice transmise românei. Luând în considerație aria de răspândire a unor presupuse apelative slave vechi **bygrъ* și *bychrъ* continuate în limbile slave de sud și de vest, precum și toponimele generate de acestea inclusiv în română și albaneză, Udolph, *Studien* 430-434, conchide că acestea ar conduce spre niște elemente preslave (cum crede Skok) sau spre niște apelative și nume slave relativ târzii.

CÂMPÍA, sat, comuna Socol – CS. Prima atestare: 1829 *Straxa vel Sztrazsa, Lagerdorf vel Langofeld*. Alte atestări: 1840 *Langenfeld*, 1913 *Néramező*.

Et.: numele actual provine din subst. *câmpie* ‘câmp întins, șes’ (DA). Primul nume, *Straxa vel Sztrazsa*, provine din rom. *strajă* ‘loc unde stă un paznic, post de veghe’, ‘cetățuie (situată la oarecare înălțime) în care se adăposteau odinioară străjerii’ (< sl. *straža*). Numele purtate anterior, date de autoritățile străine *Langenfeld* (< germ. *lang* ‘lung’ + *Feld* ‘câmp’) și *Néramező* (< magh. *Néra* (hidronim de origine autohtonă) + *mező* ‘câmpie’) sunt o traducere a celui românesc. *Langendorf* (< germ. *lang* ‘lung’ și *Dorf* ‘sat’) ar însemna deci ‘Satul lung’, iar *Langofet* este o redare „stâlcită” al lui *Langenfeld*.

CÂRȘIA RÔȘIE, sat, comuna Șopotu Nou – CS. Prima atestare datează din 1954 (Suciu I 156).

Et.: *cârșă* (cârșie) ‘stâncă, vârf muntos’ (< scr. *krš* ‘carst, stâncă’) + determ. adj. *roșie* (DTB II 80-81).

CÂRȘIE, sat, comuna Sichevita – CS. Prima atestare: 1954 (Suciu I 156).

Et.: *cârșie* ‘cârșă, stâncă’. Vezi *supra*.

COSTIȘ, sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu I 169).

Et.: subst. *costiș* ‘coastă de deal’ (cf. și adj. *costiș* ‘încălinat, strâmb’) (DTB II 116).

CRÍVINA, sat, comuna Nădrag – TM. Atestări: 1470 *Krivina*, 1493 *Kirywyna*, 1510 *Krywyna*, 1851 *Krivina*, 1913 *Alsógörbed* (Suciu I 117).

Et.: cf. s. reg. Mold.-Olt. *crivină* ‘desiș de măracini mari, cu arbori subțiri printre ei’ (Iordan, *Top. rom.* 130), ‘loc nisipos cu vegetație spinoasă’ (Porucic, *Lexicon* 170), ‘loc umed, mlăștinis’, ‘pământ lucrat, cultivat’. Având în vedere că ne aflăm în Banat, unde influența slavă, și mai ales cea sârbească, a fost destul de puternică, ne-am putea gândi și la un toponim slav **Krivina* (cf. scr. *krivina* ‘șerpuire, curbă’), un derivat de la adj. slav *krivŭ* ‘strâmb, curb, șerpuit’ + suf. *-ina*. Ne determină să gândim astfel faptul că oficialitatea maghiară l-a tradus prin *Alsógörbed* ‘Strâmba de Jos’ (< magh. *alsó* ‘de jos’, ‘inferior’ + *görbe* ‘strâmb, curb’ + suf. top. *-d*) (Crețan-Frățilă 284-285). Vezi și *infra*.

CRÍVINA DE SUS, sat, comuna Pietroasa – TM. Prima atestare: 1514-1516 *Felső- Krywyna* alături de *Alsó- Krywyna*.

Et.: *Crivina* (v. *supra*) + determ. adv. *de Sus*. Numele oficial purtat în timpul administrației maghiare îl traduce pe cel românesc: magh. *felső* ‘de sus, superior’, în opoziție cu magh. *alsó* ‘de jos, inferior’.

CURMĂTÚRA, sat, comuna Sichevița – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu I 184).

Et.: subst. *curmătură* ‘depresiune care curmă continuitatea unui munte, adâncitură transversală’ (DA), ‘depresiune, adâncitură pe culmea unui deal sau a unui munte; prăpastie între doi munți sau două dealuri; șă’ (DEX) (< *curma* + suf. -*ătură*).

DȘLINA, sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare: 1956 (DTB III 59).

Et.: s.f. *dólină* ‘depresiune în formă de pâlnie, formată prin dizolvarea la suprafață a unor roci solubile’ (DEX), ‘vâlcea, vale mai mică’, entopic viu în unele localități bănățene și pe cale de dispariție în altele (< scr. *dolina* ‘vale’) (DTB III 59).

DULÉU, sat, comuna Fârliug – CS. Prima atestare: 1690-1700 *Duleg* <=*Duleo* > (Suciu I 212).

Et.: subst. reg. *duleu* ‘fâșie de pământ la capătul câmpului’, ‘răzor între holdele arate’ (Pașca, *Glosar* 26), ‘drum de care’ (TTRT *Sălaj* 115) < magh. *dűlő* ‘drum de care, răzor’.

EZERÍȘ, localitate subordonată municipiului Reșița – CS. Numirea daco-romană: *Arzizia*, *Aixis*, *Aizi*. Prima atestare documentară: 1319 *villa Egrus*. Alte atestări: 1360 *Egres*, 1418 *Egreus*, 1723 *Egris*, 1734 *Egerisch*, 1761 *Eseris*, 1828, 1851 *Ezeres* (Suciu I 223).

Et.: probabil un derivat cu suf. -*iș* de la *iezer* ‘lac’ (cf. scr. *jezeriște* ‘pământ mocirlos’ (DTB III 109). După Kisch, *Siebenbürgen* 278: magh. *Ezeres* ‘der Tausender’ < magh. *ezer* ‘o mie’.

FÂNTÂNELE (fântânéle), sat, municipiul Arad – AR. Atestări: 1457 *Kysfalwd*, 1761 predium *Kisvenda*, *Kisveda*; 1788 *Engelsbrun*, 1802 *Engelsbrunn* (Suciu I 242; DTB IV 57). Până în 1932 s-a numit *Guttenbrunn*.

Et.: *fântânea* (dimin. de la *fântână*) ‘izvor’ (pl.). Forma actuală este de fapt un calc după germ. *Brunnen* ‘fântână, puț, cișmea’ (cf. *Engelsbrunn*). Prima formă atestată magh. *Kysfalud* = satul mic (< magh. *kis* ‘mic’ + *falu* (= falva) ‘sat’ + suf. top. -*d*) a fost dată, probabil, pentru a se diferenția de *Satu Mare*, atestat la 1335 *Nogfalu* = *Nagyfalu*.

GÂRLIȘTE, sat, comuna Goruia – CS. Prima atestare: 1353 *Gerlystye, Gerlijsthe* (Suciu I 265).

Et.: subst. *gârliște* ‘loc unde un râu se pierde în gârlișoare și se împrăștie în luncă’ (Porucic 41; DTB IV 99).

GRUNI¹, sat, comuna Belinț – TM. Atestări documentare: 1453 *Grwn*, 1471 *Grwon*, 1597 *Gruny*, 1598 *Grewny*, 1690-1700 *Grun*, 1717 *Grum*, 1799 *Grubin*, 1822 *Gruin*, 1828, 1851 *Gruin* (Suciu I 273).

Et.: subst. reg. Ban. *gruń* ‘bot de deal’, apoi *p. ext.* și ‘deal’ (< lat. *grünnium* ‘rât de porc’ (DTB IV 146).

GRUNI², sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu I 273).

Et.: Vezi *supra* **GRUNI¹**.

HEZERÍȘ, sat, comuna Coșteiu – TM. Primele atestări: 1401 *Hegeres*, 1480 *Hegyeres*, 1851 *Hezeres* (Suciu I 289).

Et.: Numele popular [*iezeríș*] ne trimite la *iezer* ‘lac’ + suf. *-iș*. Cf. și scr. *jezeriște* ‘močvarno zemlište’ (pământ mocirlos) – Skok I 781, s.v. *jèzero* (DTB III 109, s.v. *EZERIȘ*). Vezi *supra* **EZERIȘ**.

IAZ, sat, comuna Obreja – CS. Primele atestări: 1480 *Yaaz*, 1597 *Jaaz*, 1785 *Jasch* (Suciu I 302).

Et.: subst. *iaz* ‘apă stăvilă, formând un lac artificial mai mic sau o băltoacă mai mare’, ‘deviația dintr-un râu spre a duce o parte din apă la moară’ (DTB V 28) (< v. sl. *jazŭ*).

IZVȘR, sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu I 313).

Et.: s.n. *izvor* ‘fir de apă subterană care iese la suprafața pământului; locul de unde izvorăște o apă curgătoare’ (< sl. *izvorŭ* ‘idem’).

LrNCA ZÁICII, sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu I 368). Primele atestări: 1956, 1965 (DTB V 175).

Et.: *luncă* (art.) ‘șes de-a lungul unei ape curgătoare caracterizat prin soluri aluvionare și prin vegetație specifică; regiune inundabilă a unei văi; pădure formată din sălcii, răchită, anini, plop pe malurile unei ape curgătoare; zăvoi’ (DLRM) + determ. antroponimic în genitiv: *Zaica*, probabil un hipocoristic slav sau românesc după model slav (cf. n. fam. rom. *Zaicu* (Iordan, DNFR), bg. *Zajko*, scr. *Zajka* (Grković 254).

MĂRGINA, sat, comună – TM. Primele atestări: 1365 *Margina*, 1366 *Marsina*, 1405 *Morsyna*, 1439 oppidum *Morsina* (Suciu I 378).

Et.: s. reg. *mărgină* [*mărzină*] ‘margine’, ‘partea extremă a unui teren, a unei regiuni’ (< lat. *margo*, *-inem*).

MĂGURI, sat aparținător de municipiul Lugoj – TM. Primele atestări: 1448 *Magora*, 1557 *Maguri* (Suciu I 384).

Et.: subst. f. *măgură* (pl.) ‘deal mare izolat (tăiat de ape)’, ‘pădure situată pe un loc înalt’ (DEX).

OBÎȚA, sat, comuna Cornereva – CS. Primele atestări: 1956, 1965 (DTB VII 13).

Et.: < s. reg. *hobaie* ‘râpă’ (DLRM) + suf. *-iță* sau, mai degrabă, *Ohabița* (cf. numele popular al satului *Ohabița*, aparținător comunei Păltiniș – CS), atestat documentar sub numele *Ohabycha*, *Oghabica* (Suciu II 11; DTB VII 68-69) < top. **Ohaba* (< *ohabă* ‘moșie (ereditară), inalienabilă, scutită de impozite și prestații’ – DLR) + suf. *-ița* > *Ohăbița* > *Obița*, prin căderea lui *-h-* intervocalic (cf. *Mehadia* > *Media* – DTB VII 13).

OBREȚA, sat, comună – CS. Atestări: 1547 *Obrez*, 1563 *Obresye*, 1566 *Obresia*, 1588 *Obrezia*, 1592 *Alsó-Obresia*, 1628 *Obres*, *Obresya*, 1638 *Felső-Obresia* (Suciu II 6).

Et.: subst. reg. (prin sudul Transilvaniei) *obreț* ‘loc neted ce rămâne după retragerea apelor unui râu’ (DLR) sau ‘culme stearpă pe un deal; loc înalt și sterp’ (Iordan, *Top. rom.* 33).

ȘCNA DE FIER, sat, comună – CS, întemeiată 1760 cu coloniști veniți din Țara Românească (Suciu II 7). Alte atestări: 1828, 1851 *Eisenstein*, 1913 *Vaskő*.

Et.: subst. *ocnă* ‘mină’ + determinant substantival cu prepoziție. Forma germană, *Eisenstein* ‘minereu de fier’ (< *Eisen* ‘fier’ + *Stein* ‘stâncă, rocă’) și cea maghiară *Vaskő* (< magh. *vas* ‘fier’ + *kő* ‘piatră’) reprezintă traduceri ale celei românești.

OGĂȘU PÓDULUI sat, comuna Sichevita – CS. Prima atestare 1956 (DTB VII 61).

Et.: s.n. *ogaș*, entopic foarte productiv în toponimia bănățeană, care desemnează un anumit tip de vale îngustă și adâncă, folosit uneori în locul unui pârâu. Termenul nu este general bănățean, ci își restrânge circulația, mai ales în zonele piemontane și montane, în sudul Banatului și pe valea superioară a Begheiului, unde a dat naștere la numeroase toponime (numai

în DTB VII acesta cuprinde peste 30 de pagini). Din sud-estul Banatului a pătruns și în Oltenia vestică, unde a fost înregistrat atât ca apelativ, cât și ca o parte componentă a unor nume de locuri (vezi DTRO V 22-38) + determ. subst. *pod* în genitiv.

OSTROV, sat, comuna Birchiș – AR. Atestări: Circa 1169 *Zygethffeö*, *Zigetfeu*, *Sigetfeu*, 1479 *Zygethfew*, 1510 *Zykethfew*, 1569 *Ostrow*, 1828, 1851 *Osztrov*, 1913 *Marossziget* (Suciu II 21).

Et.: s.n. *ostrov* ‘insulă, îngrămădire de pământ, nisip sau nămol, mai ales în ape curgătoare, formând o insuliță, adesea plutitoare, acoperită de obicei cu vegetație (stuf, sălcii)’ (DLR).

Primele atestări reprezintă forma oficială maghiară *sziget* ‘insulă’, care pornește de la aceeași realitate: o insulă înconjurată de apele Mureșului; cf. și denumirea maghiară din 1913 *Marossziget* ‘Insula Mureșului’ (DTB VII 88-89).

PÁDINA MÁTEI, sat, comuna Gârnic – CS. Atestări: 1804 *Padina Matje*, 1828 *Padinamatej* (Suciu II 24).

Et.: s.f. *padină* ‘loc aproape plan sau ușor scobit (acoperit cu iarbă), aflat pe vârful unui munte sau al unui deal, între doi munți sau două dealuri, pe coastă ori chiar la poalele muntelui sau dealului’, ‘platou’ (< bg. *padina*) (DLR) + determ. antrop. *Matei*.

PETROÁSA MÁRE, sat, comuna Victor Vlad Delamarina – TM. Apare atestat pentru prima oară în secolul al XVII-lea sub forma *Petroza*. Alte atestări: 1809 *Wécseháza*, 1828 *Vetseháza*, 1851 *Vecseháza* (Suciu II 41).

Et.: adj. substantivizat: *pietros*, fem. *pietroasa* ‘(despre terenuri, drumuri etc.) cu multe pietre, plin de pietre’, ‘(despre pământ) care conține piatră; care este neproductiv, sterp (din cauza pietrelor)’ (< *piatră* + suf. -*os*, -*oasă*; cf. lat. *petrosus*) (DLR) + determ. adj. *mare*.

PIETROÁSA, sat, comuna Pietroasa – TM. Atestări documentare: 1514-1516 *Petroza*, 1617 *Pijetroza*, 1717 *Petrovaz*, 1828 *Petrosza*, 1815 *Petrozu*, 1913 *Kőfalu* (Suciu II 43).

Et.: adj. substantivizat *pietroasă* (vezi *supra* **PETROASA MARE**). Toponimul oficial maghiar îl traduce pe cel românesc (magh. *kő* ‘piatră’ + *falu* ‘sat’). Atestarea de la 1717 *Petrovaz* ar fi o ‘sârbizare’ a numelui românesc, fiind apropiat prin etimologie populară de antrop. *Petru* în sârbă: *Petrovac* (< *Petăr* + -*ovac* (< *ov-bc*)) (vezi Skok II 649, s.v. *Pčar*²).

PÉȘTERE, sat, comuna Constantin Daicoviciu – CS. Atestări: 1577 *Pestere*, 1584 *Pesthjere*, 1577 *Pestere*, *Fleső-Pestere*, 1585 *Pestire*, 1590 *Pestere*, 1690-1700 *Pestere*, 1717 *Pestera*, 1828, 1851 *Pestyere*, 1913 *Krassóbarlang* (Suciu II 36).

Et.: s.f. *peșteră* (pl.) ‘grotă, cavernă’. Numele maghiar oficial de la 1913 îl traduce pe cel românesc: cf. magh. *barlang* ‘Höhle’, ‘peșteră’ (Kisch, *Siebenbürgen* 72), deci *Krassóbarlang* = Peștera (jud. Caraș).

POIÁNA, sat, comuna Buchin – CS. Atestări: 1489 *Polyana*, 1531 *Poyana*, 1588 *Pojana*, 1613 *Pojan*, 1828 *Pojén*, 1913 *Sebesmező* (Suciu II 51).

Et.: s.f. *poiană* ‘suprafață de teren în interiorul unei păduri, lipsită de copaci și acoperită cu flori și cu iarbă; luminiș’ (< sl. *poljana*).

Toponimul maghiar oficial de la 1913, *Sebesmező* ‘câmpia de pe Sebeș’ (< hidron. *Sebeș* + magh. *mező*) nu corespunde realității (decât dacă se referă la Sebeș = Caransebeș), localitatea neaflându-se pe valea râului cu același nume, ci pe un afluent (Valea Mare), pe stânga, al Timișului.

POIÁNA LRÎNGĂ, sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu II 51).

Et.: s.f. *poiană* (art.) + determ. adj. *lungă*.

POIÁNA MĂRULUI sat, comuna Zăvoi – CS. Atestări: 1632 *Poianamarul*, 1640 *Poiana Marullia*, 1829 *Pojana*, 1909 *Poiana Mărului*, *Pojánamörul* (Suciu II 51-52).

Et.: s.f. *poiană* (art.) + determ. top. *Măru* (gen.).

POIÉNI, sat comuna Pietroasa – TM. Atestări: 1514-1516 *Plejen* <= *Pojen*>, 1596 *Poyen*, 1599 *Poyeni*, 1617 *Poieni*, 1785 *Bojin* <= *Pojin*>, 1828, 1851 *Pojen*, 1913 *Ruszkató* (Suciu II 52).

Et.: *poiană* (pl.) ‘loc în pădure lipsit de copaci și acoperit cu iarbă și flori’. Numele unguresc de la 1913 ar însemna ‘tăul Ruscăi’ (< magh. *tó* ‘lac’ + top. românesc *Rusca*).

POIENILE BOINEI, sat, comuna Șopotu Nou – CS. Prima atestare 1954 (Suciu II 49).

Et.: *poiană* (art.) + determ. top. *Boina* (gen.), de origine antroponimică (cf. srb. *Bojna*, Grković 41 s.v. *Bojnat*).

PRIGȘR sat, comună – Cs. Atestări: 1550 *Prygor*, 1603 *Prigor*, 1690-1700 *Prigoru*, 1829 *Prigor*, *Prigov*, 1840 *Prigor*, 1913 *Nérahalmos* (Suciu II 60).

Et.: s.f. *prigorie* ‘loc sau regiune acoperit(ă) cu vii, regiune la poalele unui deal sau munte’ (Iordan, *Top. rom.* 37-38). Cf. și srb. *prigorje* ‘Vorgebirge, Gebirgsvorland, Gebirgsfuß’ (Schütz 37). Numele oficial maghiar din 1913 *Nérahalmos* < hidron. *Nera* + adj. magh. *halmos* < *halom* ‘colină, movilă’ + suf. adj. -os.

PRISÁCA, sat, comuna Constantin Daicoviciu – CS. Atestări: 1561 *Priszaka*, *Preszaka*, *Priseka*, 1828, 1851 *Priszaka*, 1913 *Gyapesfalú* (Suciu II 61).

Et.: s.f. *prisacă* ‘(popular) loc într-o pădure unde s-au tăiat copacii; poiană rămasă după tăierea copacilor’, ‘loc unde sunt așezați stupii, unde se cresc albine; totalitatea stupilor așezați pe acest loc; stupină, stupărie, prisăcărie’ (DLR), ‘un gard, o împrejmuitură, formată din îngrămădire de lemne și gunoaie, paie etc. răzimată mai ales pe răchiți’ (Iordan, *Top. rom.* 96) (< v. sl. **presěka*).

Numele oficial maghiar de la 1913 *Gyapesfalú* este o traducere a numelui românesc (< magh. *gyepű* ‘Zaun’ (lat. *indago*, pl. -ines) ‘Umzingelung des Waldes als Grenze’) (Kisch, *Siebenbürgen* 289). De altfel, oficialitatea maghiară a tradus și alte oiconime românești formate de la *prisacă* prin *gyepű*, cf. *Presaca Ampoiului* (*Ompolygyepű*) și *Presaca* de pe valea Secașului Târnavei (*Szekasgyepű*) (vezi Frățilă, *Vechimea*, p. 191).

PRISÁCINA, sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu II 61).

Et.: s.f. *prisacă* (v. *supra*) + suf. -ină.

PRISLÓP¹, sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu II 61).

Et.: s.n. *prislop* ‘loc adâncit în formă de șa sau de curmătură care separă două culmi de munte sau de deal; trecătoare îngustă între munți, situată la înălțime și având formă de șa’ (DLR), de origine daco-moesică (sud-slavă orientală = bulgară) (Petrovici, SDT 225-236).

PRISLÓP², cătun al satului Dalboșeț – CS. Prima atestare 1956 (Suciu II 61).

Et.: Vezi **PRISLÓP¹**.

PRISLÓP³, cătun al satului Sichevița – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu II 61).

Et.: Vezi **PRISLÓP**¹.

PUSTINIȘ, sat, comuna Uivar – TM. Sat întemeiat în 1767 cu români veniți din părțile Mureșului bănățean, pe locul numit Satul Bătrân. Atestat la 1828, 1851 *Őregfalu* (Suciu II 64).

Et.: s.n. *pustiu* (învechit și popular) ‘regiune sălbatică (lipsită de vegetație și) nepopulată de oameni; spec. întindere vastă și plană de teren, lipsită de vegetație și de populație, acoperită cu nisip, deșert; pustietate’; adj. (despre locuri, ținuturi etc.) ‘care se află în stare sălbatică (fără vegetație) și nepopulat de oameni; spec. care formează un deșert’ + suf. *-iș*. Oiconimul bănățean păstrează forma etimologică cu *ń* netrecut la *í* semivocalic: *pustân* (< v. sl. *ноустыни*) > *pustiî* > *pustiu*.

Numele oficial maghiar de la 1828 și 1851 îl traduce pe cel pe care s-a întemeiat satul la 1767: **Satu Bătrân Őregfalu* (< magh. *őreg* ‘bătrân’ + *falu* ‘sat’) (vezi și Crețan-Frățilă 404).

ROVINIȚA MĂRE, sat, comuna Denta – TM. Atestări documentare: 1341 *Umur*, 1343 *Vmur*, *Wmur*, *Wmwr*, 1394 *Omor*, 159 *Omorul*, 1690-1780 *Omer*, 1717 *Omor* (Suciu II 86).

Et.: s.f. *rovină* ‘groapă, adâncitură, surpătură de teren, râpă’, ‘loc mlaștinos; mlaștină, mocirlă’ (DEX) + suf. *-ița*, urmat de un determ. adj. (*mare*).

Forma veche *Omor* < antrop. **Homor*, un derivat cu suf. *-or* de la tema *Hom-* (Pătruț, OR 116-117), cu dispariția lui *h-* frecventă în unele zone ale Banatului.

ROVINIȚA MÍCĂ, sat, comuna Denta – TM. Prima atestare documentară: 1895 *Kisomor*, când a fost populată cu 80 de familii germane din Becicherecu Mic. Între 1921-1964 s-a numit *Omoru Mic* (Crețan-Frățilă 173).

Et.: top. **ROVINIȚA** (vezi *supra*) + determ. adj. *mică*. Numele maghiar de la 1895 îl traduce pe cel popular românesc: *Omoru Mic* (magh. *kis* ‘mic’ + top. rom. *Omor*).

RÚSCA, sat, comuna Teregovă – CS. Atestări documentare: 1430 *Rwska*, 1579 *Ruzka*, 1611 *Rusyka*, 1785 *Ruschka* (Suciu II 89).

Et.: *ruscă* ‘deal, râpă (cu pământ roșu, drum peste deal sau prin râpă)’ (DTB VII 323).

RÚSCA MONTÂNĂ, sat, comuna Rusca Montană – CS. Sat întemeiat cu ocazia exploatării minereurilor de fier, marmură, de acolo, 1851 *Ruskberg* (Suciu II 89). Forma populară *Rusp(i)erc* o reproduce pe

cea dialectală germană cu pronunțarea surdă a sonorelor *b* și *g* din compusul *Rusberg* (prin etimologie populară) ‘muntele rusului’ în loc de ‘muntele Ruscăi’; cf. și forma *Ruskberg* (DTB, R, 324-325).

Numele românesc se explică din s.f. *ruscă* (vezi *supra*) + determ. adj. *montană*.

RÚSCHİȚA, sat, comuna Rusca Montană – CS. Prima atestare: 1852 *Ruskiza* (Suciu II 89).

Et.: top. **RUSCA** + suf. dimin. *-ița* (DTB VII 325).

SLÁTINA NÉRA, sat, comuna Sasca Montană – CS. Atestări: 1829 *Szlatina (Nera)*, 1840 *Szlatina*, 1913 *Neraszlatina* (Suciu II 137).

Et.: s.f. *slatină* (art.) ‘sărătură umedă cu smâncuri de apă’ (Iordan, *Top. rom.* 126) ‘izvor de apă (minerală) sărată; saramură’, ‘teren mlăștinos și sărat’ (DEX) (< v. sl. *slatina*) + determ. top. (hidronim) *Nera*, probabil de origine autohtonă, înrudit cu o serie de toponime din Peninsula Balcanică, precum și cu unele hidronime baltice care ar porni de la o bază (pre)indoeuropeană **ner-*, *nar-*, *nor-* (vezi Frățilă, STD 24; Poghirc, *L’Hydronimie* 36; Ioniță, *Nume* 206).

SLÁTINA TÍMIȘ, sat, comună Slatina Timiș – CS. Atestări: 1433 *Szlatina*, 1488 *Slathina*, 1458 *Zlatina*, 1495 *Zlathina*, *Zlatena*, 1500 *Zlathyna*, 1561 *Slatena*, 1603 *Alső-Zlatina*, 1828, 1851 *Zlatina*, 1913 *Temes-Szlatina* (Suciu II 137).

Et.: s.f. *slatină* (vezi *supra*) + hidron. de origine autohtonă *Timiș* (vezi Frățilă, STD 15-17).

STRENEÁC, sat, comuna Sichevita – CS. Prima atestare documentară: 1956 (Suciu II 147).

Et.: s.n. *streneac* ‘râpă, loc stâncos, accidentat’ (Ioniță, *Glosar* 36). Pentru alte toponime compuse în care intră *Streneac*, vezi Ioniță, *Contribuții* I 76, nota 70. Cf. și toponimele sârbești din Banat *Stremenjak* și *Strmenjak*, *vale* (Foieni – TM) < srb. dial. *str(e)menjak* ‘povârniș, râpă’, *Strnjak* (Măcești – CS), *deal* < srb. dial. *strnjak* ‘deal abrupt’ (Tomici, *Onomastica* 466).

SUB CRÂNG, sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare: 1954 (Suciu II 149).

Et.: s.n. *crâng* ‘pădurice de arbori tineri și lăstari’, ‘loc acoperit cu arbuști sau tufe; tufăriș, desiș’ (DEX) (< sl. *krâgŭ*), precedat de prep. *sub*.

SUB MÁRGINE, sat, comuna Armeniș – CS. Prima atestare: 1954 (Suciu II 149).

Et.: s.f. *margine* ‘loc unde se termină o suprafață; extremitate, capăt al unei suprafețe’, ‘mal, țărm’ (DEX) (< lat. *margo*, *-inem*) precedat de prep. *sub*.

SUB PLAI, sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare documentară: 1956.

Et.: s.n. *plai* ‘versant al unui munte sau al unui deal; creastă, culme, vârful unui munte sau al unui deal; *p. gener.* munte sau deal’, ‘regiune de munte sau de deal, aproape plană, acoperită, în general cu pășune; poiană, luminiș; *p. ext.* câmpie, șes (înalt)’, ‘drum (sau cărare) care urmează (sau traversează) o culme, o regiune muntoasă; spec. trecătoare, pas; *p. ext.* (rar) orice drum de pământ, nepietruit’ (DLR), precedat de prep. *sub*.

SURDÚCU MÁRE, sat, comuna Forotic – CS. Atestări documentare: 1406 *Zurduk*, 1436 *Zwrdok*, 1717 *Surduc*, 1828, 1851 *Nagy-Szurdok*, 1913 *Nagyszurdok* (Suciu II 152).

Et.: s.n. *surduc* ‘vale strâmtă cu versante repezi și prăpăstioasă’ (DLR) (< magh. *szurdok*), ‘văgăună de munte râpoasă și pietroasă’ (Iordan, *Top. rom.* 131) + determ. adjectival *mare*.

SURDÚCU MÍC, sat, comuna Traian Vuia – TM. Atestări: 1511 *Zwrdok*, 1617 *Szurdukul*, 1690-1700 *Sorduk*, 1828, 1851 *Kis-Szurdok*, 1913 *Kisszurdok* (Suciu II 152).

Et.: s.n. *surduc* (vezi *supra*) (< magh. *szurduk*, *szurdok* ‘Engpass’, ‘strâmtoare’ < *szur*, *szor* ‘Enge’, ‘strâmt’ + *-dok* (Kisch, *Siebenbürgen* 69; idem, *Das Banat* 16-17) + determ. adj. *mic*.

ȘÍPET, sat, comuna Tormac – TM. Atestări: 1462 *Zebet*, *Magyarzeben*, *Magerzebenth*, 1483 *Sebet*, 1497 *Toth*, *Magyarsebeth*, 1717 *Schipeth*, 1828 *Sipeth*, 1851 *Sipet*, 1913 *Sebed* (Suciu II 174).

Et.: s.n. *șipot* ‘izvor a cărui apă (captată printr-un jgheab sau printr-o țeavă) țâșnește cu putere’ (< v. sl. *šipotŭ* ‘murmur’) (DLR), prin intermediar străin, maghiar sau german.

TICVÁNIU MÁRE, sat, comună – CS. Atestări: 1437 *Tycvan*, 1699 *Tikfan*, 1690-1700 *Tikván*, 1717 *Dikvan* <= *Tikvan*>, 1799 *Nagy-Tikván*, 1828, 1851 *Nagy-Tikván* (Suciu II 192).

Et.: *ticvă* s.f., variantă a lui *tigvă* ‘coamă de deal sau de munte’ (DLRM), ‘culme, vârf de deal sau de munte’ (DLR) + suf. *-an* (cf. *gropan* < *groapă* + *-an*) + determ. adj. *mare*.

TICVÁNIU MÍC, sat, comună Ticvanu Mare – CS. Atestări: 1799 *Kis- Tikvány*, 1828, 1851 *Kis Tikvan* (Suciu II 193).

Et.: top. **TICVANIU (MARE)** + determ. adj. *mic*.

VÁLEA BÍSTREI, sat, comuna Zăvoi – CS. Atestări: 1501 *Valemare*, 1534 *Walemare*, 1578 *Nagypatak*, 1580, 1603 *Valemare*, 1613 *Vale Mare*, 1690 1700 *Vallyemare*, 1769 *Valiamare*, *Valyemare*, 1840 *Vallemare*, 1913 *Bisztranagyvölgy* (Suciu II 225).

Et.: s.f. *vale* (art.) ‘depresiune, adâncitură de teren alungită, străbătută (permanent sau vremelnic) de o apă curgătoare; regiune de șes situată sub nivelul ținuturilor din jur (și udată de o apă curgătoare)’ (< lat. *vallis*, *vallem*) (DEX) + determ. toponimic *Bistra* (gen.), hidronim de origine slavă veche: *Bystra* (< *bystrŭ*, -a, -o ‘repede, limpede’).

Primul nume, atestat la 1501, *Valemare* < *vale* + determ. adj. *mare*.

Numele *Nagypatak*, atestat la 1578, este o traducere a celui românesc, în maghiară: magh. *nagy* ‘mare’ + *patak* ‘vale, pârâu’, iar cel de la 1913, *Bisztranagyvölgy* < hidr. rom. *Bistra* + magh. *nagyvölgy* < magh. *nagy* ‘mare’ + *völgy* ‘vale’.

VÁLEA BOLVÁȘNIȚA, sat, comuna Mehadia – CS. Atestări: 1436 *Balvasticza*, 1439 *Bolosnycza*, 1690-1700 *Balvasnicza*, 1769 *Bolvasnicza*, 1829 *Vallya Bolvasnicza*, *Valliabolvasnicza*, 1940 *Valia Bolvashnicza* (Suciu II 225).

Et.: *vale* (art.) + determ. top. *Bolvașnița*, vale care izvorăște din Culmea Polomului și se varsă în *Belareca* (DTB I 109) < top. sl. *Bolvašnica*, derivat cu suf. *-isk-ica > -štica (cf. atestarea de la 1436) > -šnica. Derivarea s-a făcut de la un **Bolvane*, *Bolvan* sau *Bolvani*, cu ajutorul sufixului adjectival posesiv -j- sau de la un nume de persoană (vezi Petrovici, SDT 289).

VÁLEA BÓULUI, vechea denumirea a satului Păltiniș – CS. Numele roman: *Caput Bubali*. Atestări: 1585 *Ekerpatak*, 1586 *Eőkeőrpatak*, 1588 *Eokeorpatak*, 1603 *Eokerpatak*, 1673 *Valjeabul*, 1690-1700 *Vallyeaboului*, 1699 *Valaboul*, 1717 *Valleboi*, 1785 *Waliapul*, 1828, 1851 *Valeaboul*, *Valleaboy*, 1913 *Őkőrpatak*, 1964 *Păltinișul* (Suciu II 30).

Et.: *vale* (art.) + determ. subst. *boul* (gen.).

Se pare că numele *Valea Boului* a luat naștere prin etimologie populară în loc de *Izvorul (Văii) Bourului*, care ar fi continuat vechea numire romană *Caput Bubali* (< lat. *caput* ‘izvor’ + *bubali*, gen. lui

bubalus ‘bour’ > rom. *bour*). Formele ungurești reprezintă traduceri ale celei românești: cf. magh. *ökör* ‘bou’ + *patak* ‘pârâu’.

VĂLEADÉNI, sat, comuna Brebu – CS. Atestări: 1548 *Vladan*, 1572 *praedium Valdeamin*, 1637 *Vallia Denye*, 1670 *Valedin*, 1690-1700 *Vallyedeni*, 1717 *Vagliaden*, 1828, 1851 *Valedény*, 1913 *Váledény* (Suciu II 234).

Et.: După Ioniță, *Nume* 63, ne-am afla în fața unei etimologii populare, toponimul arătând ca un compus din *vale* + *denie* (gen.) ‘slujba de zi (a doua slujbă) pe care o oficiază preotul’. Însă, așa cum precizează Drăganu (*Românii* 235), oiconimul bănățean trebuie să se fi numit inițial *Vlădeni* (deci un nume de grup) (cf. prima atestare *Vladan*) „formă care în gura ungurilor, prin *svarabhatki*, a putut lua forma *Valadény*, iar aceasta a fost apropiată de români de *vale*, și astfel s-au ivit formele: *Valeadeamin* a. 1572, *Vallia Denye* a. 1637, *Valedin* a. 1670, *Vallyadeni* 1690-1700 etc.”

VÁLEA LÚNGĂ ROMÂNĂ, sat, comuna Coșteiu – TM. Atestări: 1510 *Hozzywpatak*, 1631 *Hosszupatak*, 1650 *Valealunga*, 1717 *Valle longa*, 1785 *Valia-Lunka*, 1796 *Vallunga*, 1828 *Valealunga*, *Vallelunga*, 1851 *Valelunga*, 1913 *Bégahosszúpatak* (Suciu II 229).

Et.: Toponimul este compus din trei termeni: *vale* + *lungă* + *română*. Toponimul maghiar *Hosszupatak*, atestat între 1510 și 1610, a fost efectiv o traducere a românescului *Valea Lungă* (< *hosszu* ‘lung’ + *patak* ‘vale, pârâu’), iar *Bégahosszúpatak* (< hidron. rom. *Bega* + magh. *hosszupatak*).

VÁLEA MÁRE, sat, comuna Fârliug, subordonat municipiului Reșița – CS. Atestări: 1584 *Nagypatal* alias *Valemare*, 1602 *Valemare*, 1717 *Vallemare*, 1829 *Valiamare*, *Valyemare*, 1840 *Vallemare*, 1913 *Pogányosvölgy* (Suciu II 230).

Et.: *vale* (art.) + determ. adj. *mare*.

Denumirile ungurești sunt traduceri ale celei românești: *Nagypatal*, greșeală de transcriere pentru *Nagypatak* < *nagy* ‘mare’ + *patak* ‘vale’, iar *Pogányosvölgy* < rom. *Pogăniș* (hidronim) + magh. *völgy* ‘vale’.

VÁLEA MÍNIȘULUI, sat, comuna Bozovici – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu II 230).

Et.: s.f. *vale* (art.) + determ. hidron. *Miniș* (gen.), afluent pe stânga al Nerei, top. străvechi „moștenit” (Ioniță, *Nume* 209), cf. rom. *Minea* cu schimb de sufix *-ea/-iș*, cf. și magh. *ménés* ‘Gestut’ ‘herghelie’ (Kisch, *Siebenbürgen* 160).

VÁLEA ÓREVİȚA, sat, comuna Sichevîța – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu II 231).

Et.: *vale* (art.) + determ. top. *Orevîța*, un top. sud-slav occidental (mai exact sârbesc) **Orehovica*, care, după dispariția lui *h*, obișnuită în unele graiuri bănățene și oltenești, a devenit **Oreovica*, iar, după sincoparea lui *o* (sau după o contractare a grupului *eo*), > *Orevica* (= *Orevîța*) (vezi Petrovici, *Toponime sud-slave occidentale în Oltenia*, RS, XII, 1965, p. 11-19, reluat în SDT, 255-263, în special 261-262) < *orěchvŭ* ‘de nuc(ă)’ + *-ica*). Vezi și Frățilă, *Note de etimologie toponimică*, AUT, XLII-XLIII, 2004-2005, p. 185-186).

VÁLE PÁI, sat, comuna Ramna – CS. Atestări: 1597 *Valeapaie*, 1607 *Valapay*, 1690-1700 *Vallepay*, 1717 *Walle Pay*, 1780 *Valiepa*<i>, 1828 *Vallepay*, 1851 *Valepai* (Suciu II 235).

Et.: *vale* (art.) + antrop. *Paia* (gen.), un hipocoristic de la *Pavel*, obișnuit la sârbo-croați de unde l-au luat și românii din Banat și din partea de sud-vest a Ardealului; cf. scr. *Paja* (Pătruț, *Studii* 225; Ioniță, *Nume* 63; Grković, *Rečnik* 154).

Inițial, satului *Valeapai* i s-a spus *Valea Paili*, cu articolul în genitiv postpus, iar, mai târziu, după ce apelativul și determinantul s-au sudat, numele „întemeietorului” n-a mai fost sesizat, însă el se mai păstrează în microtoponimul *Vâna Paili*, un pârau (Ioniță, *Nume* 63).

VÁLEA RAVÉNSCA, sat, comuna Sichevîța – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu II 232).

Et.: *vale* (art.) + determ. top. *Ravensca*, oiconim de origine cehă < **Ravŭnska* (*reka* ‘râu’) < top. *Raven*; *Ravensko* localitate în fosta Cehoslovacie de unde au venit pemii (cehii din Boemia) (Frățilă, *Toponime albaneze* 213).

VÁLEA RĂCHÍTEI, sat, comuna Șopotu Nou – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu II 232).

Et.: *vale* (art.) + determ. subst. *răchită* (gen.) ‘nume dat unei specii de salcie’ (< bg. *rakita*).

VÁLEA RÓȘIE, sat, comuna Șopotu Nou – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu II 232).

Et.: *vale* (art.) + determ. adj. *roșie*.

VÁLEA SÍCHEVIȚEI, sat, comuna Sichevița – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu II 232).

Et.: *vale* (art.) + determ. top. *Sichevița* (gen.) (< srb. *sêk* ‘tăiere a unei păduri’ sau *sêka* ‘loc cu apă mică, puțin adâncă’, ‘stâncă sub apă’ + suf. compus -*ev-ica*).

VÁLEA TÍMIȘULUI, sat, comuna Buchin – CS. Atestări: 1690-1700 *Kniben*, 1785 *Korpa*, 1774 *Körpa*, 1829 *Korpa vel Kirpa*, 1839 *Korpa*, 1964 *Valea Timișului* (Suciu II 233).

Et.: *vale* (art.) + determ. top. *Timiș* (gen.), hidronim de origine autohtonă (vezi Frățilă STD 15-17).

În ceea ce privește numele vechi al localității, *Cârpa*, Ioniță (*Nume* 230) crede că ne aflăm în fața unei etimologii populare a unui apelativ topic neatestat în dacoromână **carpă* sau **scarpă*, cunoscut însă în varianta *șcarpă* ‘pantă înclinată; coastă; rambleu de cale ferată’, înregistrat în Banat, cunoscut, după informațiile noastre și în Transilvania.

După cercetătorul reșițean, sensurile menționate nu sunt prea îndepărtate de cel al alb. *shkerp* ‘prăpastie’, înrudit cu ar. *scarpă* ‘stâncă’. Apelativul **cârpa* ar sta și la baza toponimelor *Crou Cârpei* și *Culmea Cârpelor* din zona Mehadiei, destul de departe de satul *Cârpa* (*Valea Timișului*).

VĂLIȘÓARA, sat, comuna Buceșnița – CS. Atestări documentare: 1468 *Valisoara*, 1486 *Walissora*, 1503 *Waliswara*, 1531 *Wolywara*, 1613 *Vallicsvar*, 1840 *Vallisora*, *Valicsora*, 1840 *Valliora*, 1913 *Temesvölgye* (Suciu II 241).

Et.: s.f. *vălișoară*, dimin. al lui *vale* + -*ișoară*.

Transcrierile *Wolywara* și *Valliora* redau un alt diminutiv de la *vale*: *vălioară* (< *vale* + -*ioară*), iar *Vallicsvar* și *Valicsora* pe *vălicioară* < *vale* + -*icioară*.

VAR, sat, comuna Obreja – CS. Atestări: 1411 poss. *Mezfalva*, 1480 *Mezfalu*, 1504 *Var alias Mezfalu*, 1548 *Mezffalw*, 1577 *Maszfalu*, 1584 *Meeszfalva*, 1590 *Var alias Mezfalva*, 1599 *Mészfalu*, 1603 *Mészfalva*, 1699 *Vaar*, 1690-1700 *Var*, 1829 *Waar*, 1840 *Vár* (Suciu II 236).

Et.: s.n. *var* ‘oxid de calciu obținut prin calcinare a rocilor calcaroase (și prin hidratarea lor), folosit ca liant în construcții, ca materie primă în industria chimică’ < sl. *varŭ* (DEX). Numele oficial maghiar este un compus din *mesz* ‘calcar’ + *falu* = *falva* ‘sat’.

VARNIȚA, sat, comuna Șiștarovăț – AR. Sub administrația maghiară a purtat numele *Mesdorgos*, *Mészdorgos*. Satul a fost întemeiat între 1820 și 1830 cu români vârniceri (Suciu II 237).

Et.: s.f. *varniță* ‘groapă adâncă special amenajată pentru arderea pietrei-de-var; cuptor de var cu funcționare intermitentă’; ‘groapă special amenajată pentru stingerea (și depozitarea) varului, ladă de scânduri (îngropată pe jumătate în pământ), fără capac, folosită la stingerea varului sau la prepararea mortarului’ (DLR).

Numele unguresc are aceeași semnificație: ‘*Mészdorgos* = Varnița, wo m. *mesz-* und r. *var* dasselbe bedeuten’ (Kisch, *Siebenbürgen* 84).

ZĂNÓGI, sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu II 271).

Et.: s.f. *zănoagă* (pl.) ‘poiană sau coastă de deal (pentru agricultură)’, ‘depresiune glaciară circulară, cu versante prăpăstioase, în zona munților înalți; caldeiră, căldare’; ‘vale adâncă’ (DLR) (< v. sl. **zanoga*; cf. bg., rus. *zanoga*).

2. OICONIME PROVENITE DIN APELATIVE REFERITOARE LA FLORĂ ȘI FAUNĂ

a. FLORA

Apelativele care stau la baza acestor oiconime se referă la plantele și arborii care au existat odinioară sau există și astăzi într-o anumită zonă, precum și la animalele, păsările și peștii care au trăit sau trăiesc pe teritoriul acestei regiuni. În comparație cu oiconimele provenite de la termenii referitori la floră, cele referitoare la faună sunt mai slab reprezentate atât pe teritoriul județului Caraș-Severin cât și pe cel al județului Timiș.

ALUNIȘ, sat, comuna Frumușeni – AR. Atestări: 1788 *Traunau*, 1828 *Tranau*, 1851 *Bizleget*, *Tranova* (Suciu I 38; DTB I 14).

Et.: s.n. *aluniș* ‘loc cu aluni’ (< *alun* + suf. col. *-iș*). În numele compus maghiar *Bizliget* recunoaștem al doilea element magh. *liget* ‘pădurice’, iar formele *Tranau* *Tranova*, probabil sl. **Trūnova* < sl. *trūnŭ* ‘mărăcine’ + suf. *-ova*.

ANINA, oraș (din 1952) – CS. Atestări: 1733 *Steunerdorf*, 1821, 1851 *Steyerdorf*, 1909 *Anina*, *Stájerlakanina* (Suciu I 39).

Et.: s.m. *anin*, variantă a lui *arin* nume dat mai multor specii de arbori cu frunze ovale, dințate și cu flori verzui-roșietice, grupate în amenți' (*Alnus*) (< lat. **alninus* < *alnus*) (DEX) + suf. top. -a.

Este format din localitățile Anina și Steierdorf. Cele două localități componente, Steierdorf și Anina, până în 1956 erau contopite într-una singură cu numele *Steyerlak-Anina*, *Steierdorf-Anina*.

Prima atestare, *Steuerdorf*, este o redare aproximativă a germ. (austr.) *Steierdorf* < top. austr. *Steier*, *Steyer*, documentar *Stir* (a purhe) < hidr. *Stir* + *Dorf* 'sat'. Așadar, *Steierdorf* are semnificația de 'imigranți din acea regiune' 'Einwanderer aus jener Gegend' (Kisch, *Das Banat* 31).

Ung. *Stájerlak* este un toponim hibrid < germ. *Stejer* + magh. *lak* 'casă'.

BRĂDIȘORU DE JOS, sat, aparținător de orașul Oravița – CS. Până la 1 ianuarie 1965 s-a numit Maidan. Atestări: 1690-1700 *Majdan*, 1723-1725 *Maidan*, 1828, 1851 *Majdán*.

Et.: *brad* 'arbore din familia pinaceelor, care crește în zona muntoasă, înalt până la 50 m, cu tulpina dreaptă, cu frunzele în formă de ace de culoare verde-închis, persistente, cu florile și semințele în conuri (*Abies-alba*): p. gener. nume dat coniferelor' + suf. dimin. -*ișor* + determ. adv. *de jos*.

Vechiul nume *Maidan* < s.n. *maidan* 'teren deschis, loc viran situat în interiorul sau la marginea localității' < tc. *meydan*, *maydan*.

BUJÓRU, vechiul nume al localității Traian Vuia – TM. Atestări: 1364 *Bozsorfő*, 1371 *Kysborsarfew*, 1427 *Bosar*, 1446 oppidum *Bosor*, 1607 *Busor*, 1690-1700 *Bosour*, 1828 *Bózur*, *Boxur*, 1851 *Bószur* (Suciu II 204).

Et.: Numele vechi provine de la s.m. *bujor* 'nume dat unor plante erbacee, dintre care una (numită și *bujor de grădină*) are flori roșii, roz sau albe, iar alta (numită *bujor de câmp*) are flori ca sângele (*Paeonia*)' (DEX). Numele actual este dat în cinstea lui Traian Vuia (1872-1950, născut la Surducu Mic, sat, com. Traian Vuia), inginer și inventator, pionier al aviației mondiale, constructorul primului avion din lume care s-a desprins de la sol datorită exclusiv forței motorului său. (MDE 1830).

CĂRPINIȘ, sat, comună – TM. Atestări: 1337 *Gyurthyanos*, 1828, 1851 *Gyrtyámos*.

Et.: s. *cărpiniș* (< *carpen* + suf. col. *-iș*), de fapt o traducere a numelui maghiar *Gyertyamos* < *gyertyamos* < *gyertyan*, *-m* ‘carpen’ + suf. *-os* (Crețan-Frățilă 136).

CIREȘA, localitate componentă a orașului Oțelu-Roșu – CS. Atestări: 1850 *Cserese*, 1581, 1583 *Cerese*, *Cherese*, *Cseresse*, 1602 *Chieresa*, 1829 *Cserese Bisztra* (*Cseresse*), 1840 *Csireshabistra*, 1813 *Bistracseres* (Suciu I 150).

Et.: s.m. *cireș* ‘pom fructifer cu frunze ovale alungite, cu flori albe, cultivat pentru fructele sale (*Cerasus avium*) (< lat. **ceresius* = *cerasus*) (DEX) + suf. top. *-a*.

CIREȘÉL, sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare: 1956 (DTB II 65).

Et.: *cireș* (vezi *supra*) + suf. dim. *-el*.

CIRÉȘU, sat, comuna Criciova – TM. Atestări: 1603 *Cziresul*, 1690-1700 *Cseresi*, după 1700 *Cserestömös*, *Csires*, 1723 *Czuresa*, 1671 *Temes-Csirescha*, 1828 *Cserestemes*, 1851 *Cserezstemes* (Suciu I 150).

Et.: s.m. *cireș* sau antrop. *Cireș* (atestat de DOR 241). Formele oficiale maghiare compuse, *Cserestömös*, *Cserestemes*, *Temes-Csirescha*, au fost date pentru a se deosebi de oiconimul *Cireșa* în documente *Cserese Bisztra*, *Bistracseres*. Formele de mai sus înseamnă *Cireșu de pe Timiș*, respectiv *Cireșa de pe Bistra*.

CIRÉȘU MIC, sat, comuna Criciova – TM. Prima atestare: 1954 (Suciu I 150). Tot atunci este amintit și cătunul *Cireșu Nou* (Suciu I 156), fost cătun al satului Criciova.

Et.: top. *Cireșu* + determ. adj. *mic*, respectiv, *nou*.

COPĂCÉLE, sat, comună – CS. Atestări: 1503 *Kopach*, 1566 *Kopachy*, 1603 *Kopac* (Suciu I 164).

Et.: s. *copăcea* (pl.), formă feminină pentru *copăcel* < *copac* (var. veche *copaci*) ‘arbore’ + suf. dimin. *-el* (vezi DTB II 106 și Iordan, *Top. rom.* 389).

CÓRNEA, sat, comună – CS. Atestări: 1539 *Somffa*, 1852 *Somfalu*, 1603 *Korny*, 1607 *Somfalua*, 1690-1700 *Kornyi*, 1717 *Kornia*, 1829 *Kornya*, 1840 *Kornia*, 1913 *Somfa* (Suciu I 166).

Et.: Atestările din 1603 și 1690-1700 ne determină să credem că numele popular al localității a fost *Corni*, având la bază pl. substantivului

corn ‘arbust’. Ulterior, prin adăugarea suf. top. *-a*, numele a putut fi apropiat de antrop. *Cornea*. (DTB II 111). Că oiconimul nostru este un fitotoponim o dovedesc și numele oficiale ungurești *Somffa*, *Somfalu*, *Somfalua* < magh. *somfa* ‘corn’.

CORNIȘÓRU, sat, comuna Băuțar – CS. Prima atestare: 1956 sub numele *Strâmba*. Din 1964 datează numele actual (Suciu I 167).

Et.: *corn* ‘arbust sau arbore mic cu lemnul foarte tare, cu frunze opuse, cu flori galbene și cu fructe roșii comestibile, ale cărui frunze se întrebuintează la vopsit’ (*Cornus mas*) (< lat. *cornu*) – DEX + suf. *-ișor* sau *cornișor*, s.m. ‘brăduț’ ‘mică plantă erbacee de munte, cu tulpina târâtoare’ cu frunze lanceolate, fin dințate și cu spice terminale (*Lycopodium annotium*) (< *corn*¹ + suf. *-ișor*) (DEX).

CORNUȚÉL, sat, comuna Păltiniș – CS. Prima atestare: 1954 (Suciu I 167).

Et.: s.m. *cornuț* 1. ‘plantă erbacee cu tulpina târâtoare și cu fructele în formă de capsule mari, cilindrice (*Cerastium alpinum*); 2. plantă erbacee cu flori albe’ (*Cerastium arvense*) (< *corn*¹ + *-uț*) + suf. dimin. *-el*.

DUMBRÁVA, sat, comuna Dumbrava – TM. Prima atestare: 1453 *Also-Igazfalva*, *Felsew-Igazfalva*. Alte atestări: 1464 *Igazfalva*, 1514-1516 *Igaz*, 1913 *Igazfalva* (Suciu I 213).

Et.: subst. *dumbravă* (art.) ‘pădure tânără și nu prea deasă’. Numele purtat sub administrația ungurească: *Igazfalva* < antrop. magh. *Igaz* (cf. la 1399 Nicolas dicto Igaz) (Kiss Lajos, FNESz I 621) + *falva* ‘sat’ (Crețan-Frățilă 180).

DUMBRĂVIȚA, sat aparținător municipiului Timișoara – TM. Prima atestare – 1891, *Újszentes* (Suciu I 214), când au fost aduși coloniști din orașul Szentes din Ungaria, motiv pentru care i s-a dat numele de *Újszentes* (= *Noul Sentes*).

Et.: subst. *dumbrăviță* (art.) < *dumbravă* + suf. dimin. *-iță*. Vechiul nume face referire la localitatea de baștină a coloniștilor unguri, oraș din ținutul Csongrad: *Szentes* < magh. *szentes* < *szent* ‘sfânt’ (Kiss Lajos, FNESz II 557) + *új* ‘nou’ (vezi și Crețan-Frățilă 183).

FĂGÉT, oraș înființat relativ recent (1994) – TM, atestat prima dată în 1548 sub forma *Fagyath*. Alte atestări: 1594 *Faczat*, 1595 *Facsád*, 1595 castrum *Fachiad*, *Fachat*, *Fachad*, *Fachiat*, 1597 *Fachyatth*, *Fachyath*, 1603 *Facyad*, 1607 *arx Fachaitt*, *Faczatt*, 1608 *Fachiath*, 1616

Facsat, 1808 oppidum *Oláh Fachet*, *Wallachisch Fatschet*, 1828 German *Facset*, *Vallách Facset*, 1851 *Német-Facset*, *Oláh-Facset* (Suciu I 225).

Et.: subst. col. *făget* ‘pădure de fagi’.

Formele *Facsád* (1595), *Facyad* (1603) sunt redări aproximative ale rom. *Făget*, cu armonia vocalică specifică limbii maghiare și cu apropiere de toponimele formate cu suf. magh. *-d*.

FRĂSINIȘ, sat, comuna Sichevița – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu I 246).

Et.: subst. col. *frăsiniș* ‘pădure de frasini’ (DTB IV 66).

GÁIU MIC, sat, comuna Moravița – TM. Prima atestare: 1597 *Gajul*. Următoarele atestări: 1717 *Mali Gaj*, 1828 *Kis-Gaj*, *Klein Gaj*, *Maly Gaj*, 1851 *Kis-Gaj* (Suciu I 250).

Et.: s.n. *gai* ‘pădurice, tufăriș’, ‘grup de pădure cu tufișuri’, ‘pădurice de șes, desiș de arbuști’, ‘lăstăriș des’, ‘tufiș cu măracini și spini’ + determ. adj. *mic*. Termenul, cu circulație în special în zona Banatului, a migrat spre nord-est în Hațeg, Mehedinți și Gorj (DTB IV 74), < srb. *gaj* (Gămulescu, *Elemente* 187). Tomici, *Onomastica* 383, îl consideră de origine sârbească < *gaj* ‘pădurice, dumbravă’. Prima atestare *Gajul*, fără determinant adjectival, dar articulat, dovedește că toponimul este de origine românească.

GROȘI, sat, comuna Margina – TM. Prima atestare: 1333 *Tegwid*. Alte atestări: 1334 *Taluod*, *Tolnoyd* <= *Toluoyd*>, 1462 *Tholwoyd*, 1851 *Tolvadia*, 1913 *Tolvád*, 1964 *Livezile* (Suciu I 361).

Et.: s.f. *livadă*, pl. art. *livezile* ‘suprafață plantată cu pomi fructiferi’. Numele vechi *Tolvád* < magh. *tolvaj* ‘Răuber’, ‘hoț’ + suf. *-d*, iar *Tolvádia* < *Tolvád*, prin apropiere de cele terminate în *-dia* (cf. *Clopodia*, *Ferendia*, *Chisindia* etc.).

MĂRU, sat, comuna Zăvoi – CS. Atestări: 1387 *Almafa*, 1394 *Almafa*, 1601 *Marul*, 1607 *Almaffaa*, 1699 *Merul*, 1690-1700 *Maria* <= *Marul*>, 1829 *Moerul*, 1840 *Mörul* (Suciu I 387).

Et.: s.m. *măr* ‘pom din familia rozaceelor, cu frunze mari, ovale, păroase, cu flori albe-trandafirii și fructe globuloase, comestibile, bogate în vitamine’ (*Malus domestica*) (< lat. *melus*) (DEX). Formele ungurești, *Almafa*, *Almaffaa* (< *almafa* ‘măr’), traduc numele românesc, iar *Moerul*, *Mörul* încearcă să redea forma românească *Mărul*, maghiara necunoscând vocala centrală *ă*.

MESTEĂCĂN, sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu I 392).

Et.: s.m. *mesteacăn* ‘arbore cu scoarța albă, cu lemnul alb, gălbui sau roșiatic, cu ramuri flexibile, cu frunze verzi-cenușii și cu flori grupate în amenți (*Betula verrucosa*); p. restr. lemnul acestui arbore’ (< lat. *mastichinus*) (DEX).

PĂLTINIȘ, sat, comună – CS, până în 1964: *Valea Boului* (vezi *supra*).

Et.: s. col. *păltiniș* ‘pădure de paltini’ < *paltin* ‘numele a doi arbori: a) arbore înalt cu frunzele crestate adânc, cu florile mici și fructele prevăzute cu aripi, având trunchiul din lemn tare, folosit la fabricarea mobilei, a unor instrumente muzicale etc. (*Acer pseudoplatanus*); b) arțar’ (< lat. *platanus*) (DEX) + suf. *-iș*. (Vezi *supra* **VALEA BOULUI**).

PĂRU, sat, comuna Coștei – TM. Prima atestare 1723 pe harta lui Mercy. Următoarele atestări: 1848 *Pöel* (pe ștampila satului), 1828, 1851 *Poerul*, 1913 *Bégakörtes* (Suciu II 30).

Et.: s.m. *păr* ‘pom din familia rozaceelor cu coroana piramidală, cu frunze ovale, cu flori mari, albe sau roz, cultivat pentru fructele lui comestibile’ (*Pirus sativa*) (< lat. *pirus*) (DEX). Formele *Pöel* și *Poerul* sunt încercări de redare a numelui românesc, iar numele oficial maghiar de la 1913, *Bégakörtes*, este o traducere a celui românesc: magh. *körtes* < *körte* ‘pară’ (cf. *körtefa* ‘păr’) + suf. adj. *-s-* + determ. *Béga* (deci *Părul* sau *Peretul* de pe Bega).

PINI, sat aparținător de comuna Victor Vlad Delamarina – TM. Prima atestare: 1954 (Suciu II 43).

Et.: s.m. *pin* (pl.) ‘arbore din familia pinaceelor, înalt până la 40 m, cu frunze persistente în formă de ace lungi, cu scoarța roșcată și lemnul rezistent (*Pinus silvestris*)’ (< lat. *pinus*) (DEX).

PLOPU, sat, comuna Armeniș – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu II 47). A purtat și numele *Poiana Plopului*.

Et.: s.m. *plop* ‘nume dat mai multor specii de arbori înalți, cu ramuri subțiri (îndreptate în sus), cu scoarța netedă, alb-cenușie și cu frunzele oval-lanceolate, argintii pe partea inferioară, cu pețiolul lung și cu flori crescute în amenți (Plopus)’ (< lat. **ploppus* = *pop(u)lus*) (DEX).

RĂCHITA, sat, comuna Dumbrava – TM. Apare documentar sub următoarele forme: *Reketyes* 1393, *Reketyew* 1453, *Ragita* 1785 (Suciu II 70).

Et.: s.f. *răchită* ‘nume dat mai multor specii de salcie cu frunze înguste și lunguiețe, cu ramuri subțiri și elastice, folosite ca material de împletit (*Salix*) (< bg., srb. *rakita*)’ (DEX). Prima atestare, (1393) *Reketyes*, trimite la rom. *răchitiș* (< *răchită* + suf. col. *-iș*); cf. și magh. *rekettes* ‘răchitiș’ (DTB R 286; Crețan-Frățilă 182).

RUGI, sat, comuna Păltiniș – CS. Atestări: 1585 *Rucz*, 1586 *Rwgy*, 1690-1700 *Rucsi*, 1717 *Rusca*, 1803 *Ruzs*, 1828, 1851 *Rusz* (Suciu II 87).

Et.: s.m. *rug*, pl. *rugi* ‘tulpina (târătoare) a unor plante’, ‘mur’, ‘măceș’ (< lat. *rubus*) (DEX).

TISA NOUĂ, sat component al comunei suburbane Fântânele, municipiul Arad – AR. Atestări: *Ibed*, *Wiesenheid*, *Viesenheid*, *Vizenhaid*, *Abad*, *Apád*, *Ibéd*, *Réthát* (Suciu II 195).

Et.: s.f. *tisă* ‘arbore sau arbust rășinos, care poate atinge peste 1000 de ani, cu frunze lungi, aciculare, lucitoare, cu lemnul tare și foarte prețios’ + determ. adj. *nouă*. Numele oficiale maghiare *Apád*, *Abad* < magh. *apát* ‘Abt’, ‘abate, stareț’, iar germ. *Wiesenheid* < *Wiese* 1. ‘pajiște, livadă’ 2. ‘fâneată’ + *Heide* ‘câmpie stearpă cu tufe pitice’, ‘tufe pitice de Erica și Calluna, iarbă-neagră’.

Forma magh. *Réthát* are aceeași semnificație ca cea germană, cf. magh. *rét* ‘livadă’.

ZĂVÓI, sat, comună – CS. Atestări: 1430 *Zaboy*, 1444 *Zawoy*, 1579 *Also-Zawoy*, *Felső-Zawoy* etc. (Suciu II 272).

Et.: s.n. *zăvoi* ‘pădure de mică întindere la marginea unei ape, formată din diverse specii de salcie, plop, arin, răchită etc.; loc (inundabil) pe care crește această pădure, luncă’ (< v. sl. *zavoj* ‘întoarcere, cotitură’) (DLR).

ZBÉGU, sat, comuna Cornereva – CS. Prima atestare: 1956 (Suciu II 272).

Et.: s.n. *zbe* (art.) ‘tufiș’, (regional) ‘loc spinos’ (DLR), var. *zbăg* ‘pădure deasă cu măracini mulți’ (Ioniță, *Glosar* 40) < srb. *zbe*g.

b. FAUNA

BRÉBU, sat, comună – CS. Atestări documentare: 1577 *Brebul*, 1585 *Prebul*, 1828, 1851 *Brebul*, 1913 *Perlö*.

Et.: s.m. *breb* ‘animal rozător înrudit cu castorul, care trăia odinioară în țara noastră (*Castor fiber*) (< sl. *bebrŭ*) (DEX)’. Cf. și antrop. *Breb*, *Brebu* (DFNFR 336).

BREBU NOU, sat, comună – CS. Numele german *Weidental*, ung. *Temesfő*. Atestări: 1828, 1913 *Temesfő* (Suciu I 104).

Et.: top. *Brebu* (v. *supra*) + determ. adj. *nou*. Numele german însemnează *Valea Sălciilor* (< germ. *Weide* ‘salcie’ + *Tal* ‘vale’), iar cel maghiar – ‘Pășunea (iarba) Timișului’ (< magh. *Temes* + *fő* pentru *fű* ‘iarbă’, ‘pășune’) sau și mai clar (*Temes* + *fűz* ‘salcie, răchită’).

BOU (vezi VALEA BOULUI)

CĂPRIOARA, sat, comuna Săvârșin – AR. Atestări: 1256 *Nagkechkes*, 1337 *Carprewar*, *Caprevar*, 1596 *Kapriora*, 1607 *Capriora*, 1828, 1851 *Kapriora*, 1913 *Kaprevár* (Suciu I 126).

Et.: s.f. *căprioară* ‘femela căpriorului, fără coarne, mai mică decât acesta’ < lat. *capriola* (DEX). Formele *Carprewar*, *Caprevar* sunt încercări de redare în maghiară a formei românești.

Forma de la 1256 dată de oficialitatea maghiară este compusă din *nágy* ‘mare’ și *kecskes* < *kecske* ‘capră’ + suf. -s.

CIUTA, sat, comuna Obreja – CS. Atestări: 1411 *Chutha* in districtu Sebes, 1440 *Cuta* in districtu Caransebes, circa 1470 *Cuwta*, 1483 *Chwtha*, 1572 *Czywta*, 1655 *Czuta*, 1829 *Csutta*, 1913 *Csuta* (Suciu I 154).

Et.: s.f. *ciută* ‘femela cerbului; cerboaică’ (cf. alb. *shut*) (DEX).

Nici oiconimele provenite din numele comune românești referitoare la faună în Banat nu sunt numeroase. Două au originea în numele unor pești, fapt ce atestă importanța pe care a avut-o pescuitul pentru oamenii acestor locuri, al treilea reprezintă numele unui crustaceu și provine dintr-un apelativ românesc de origine slavă (Racovița).

ȘTIŪCA, sat, comună. Prima atestare: 1585 terra *Stukath*. Alte atestări: 1797 *Ebendorf*, 1828 oppidum *Ebendorf* (Suciu II 178).

Et.: s.f. *știucă* ‘pește răpitor de apă dulce, cu corpul lung, aproape cilindric, cu gura mare înarmată cu mulți dinți și cu botul turtit ca ciocul de rață, mârliță (*Exos lucius*) (< sl. *štuka*) (DEX)’. Numele unguresc oficial *Csukas* (< *csuka* ‘Hecht’, ‘știucă’ + suf. adj. -s), iar cel german, *Ebendorf* ‘satul de câmpie’ (< germ. *eben* ‘neted’, *Ebene* ‘șes’ + *Dorf* ‘sat’) (Crețan-Frățilă 367).

ȚIPARI, sat, comuna Coștei – TM, întemeiat în 1881: *Szapárfalva* (Suciu II 213). La 1913: *Szapáryfalva* (Suciu II 213).

Et.: s.m. *țipar* (pl.) ‘pește de apă dulce stătătoare, cu corpul lung și subțire, aproape cilindric, acoperit cu solzi mărunți și cu un strat de mucus, cu mustăți la gură, întrebuințat mai mult ca nadă; chișcar (*Misgurnus fossilis*) (DEX)’. Forma *Szapáryfalva* este o încercare de redare a rom. *Tipari* (*Szapáry* + magh. *falva* ‘sat’).

BIBLIOGRAFIE. ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

- AUT = „Analele Universității (de Vest). Seria Științe filologice”, Timișoara, I, 1963 ș.u.
- CADE = I.-A. Candrea, *Dicționarul limbii române din trecut și de astăzi* (Dicționarul enciclopedic ilustrat „Cartea Românească”), partea I, București, 1931.
- Capidan, *Megl.* = Th. Capidan, *Meglenoromânii*, vol. I, *Istoria și graiul lor*, București, 1925; vol. II, *Literatura populară la meglenoromâni*, București, 1928; vol. III, *Dicționar meglenoromân*, București, f.a.
- Crețan-Frățilă = Remus Crețan, Vasile Frățilă, *Dicționar geografic-istoric și toponimic al județului Timiș*, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2007.
- DA = *Dicționarul limbii române*, tomul I: A-B, 1913; tomul I, partea a II-a: C, 1940, tomul I, partea a III-a: D-de, 1949; tomul II, partea I, F-I, 1934; tomul II, partea a II-a, fasc. I: J-ladă, 1937; tomul II [partea a III-a]: *ladă-lojniță* [fără editură, fără an]. (Academia Română).
- DELR = Gheorghe Bolocan, Elena Șodolescu-Silvestru, *Dicționarul entopic al limbii române*, SCO I, 1995, p. 67-1001; SCO II, 1996, p. 179-239.
- DEX = *Dicționarul explicativ al limbii române*, București, EA, 1975; ed. a II-a, București, Editura Univers Enciclopedic, 1996.
- DFNFR = Dicționar de frecvență a numelor de familie din România (DFNFR), vol. I, A-B, Craiova, Editura Universitaria, 2003, redactor responsabil prof. univ. dr. Teodor Oancă.
- DLR = *Dicționarul limbii române*, serie nouă, București, 1965 ș.u.
- DLRM = *Dicționarul limbii române moderne*, București, EA, 1958.
- Drăganu, *Românii* = Nicolae Drăganu, *Românii în veacurile IX–XIV pe baza toponimiei și a onomasticeii*, București, 1933.
- DSB = *Dicționarul subdialectului bănățean*, redactor coordonator Vasile Șerban, vol. I-II, redactor Sergiu Drincu, vol. II-IV, redactor Maria Purdela Sitaru, Timișoara, TUT, 1985-1988.
- DTB I = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, I (A-B), Timișoara, TUT, 1985.

- DTB II-III = Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, II (C), III (D-E), Timișoara, TUT, 1985, 1986.
- DTB IV-V-VI = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, IV (F-G), V (H-L), VI (M-N), Timișoara, TUT, 1986, 1987, 1988.
- DTB VII = Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, VII (O), Timișoara, Editura Amphora, 1994.
- DTB, R = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului (R)*, în SCO, nr. 7, Craiova, Editura Universitaria, 2002, p. 267-327.
- DTRO I-VII = *Dicționarul toponimic al României. Oltenia*, Craiova, Editura Universitaria, I-VII (1993-2007) (sub redacția prof. univ. dr. Gh. Bolocan).
- EA = Editura Academiei.
- Frățilă, STD = Vasile Frățilă, *Studii de toponimie și dialectologie*, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2002.
- Frățilă, *Toponimie almăjeană* = Vasile Frățilă, *Toponimie almăjeană*, în *Studia in honorem magistri Alexandru Metea*, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2008, p. 201-215.
- GS = „Grai și suflet”, București, 1924-1937.
- Gămulescu, *Elemente* = Dorin Gămulescu, *Elemente de origine sârbocroată ale vocabularului dacoromân*, București-Pancevo, 1974.
- Ioniță, *Contribuții I* = Vasile C. Ioniță, *Contribuții lingvistice. Onomastică. Lexicologie*, I, Timișoara, Editura Eurostampa, 2003.
- Ioniță, *Contribuții II* = Vasile C. Ioniță, *Contribuții lingvistice. Onomastică. Lexicologie*, II, Reșița, Editura Inter Graf, 2004.
- Ioniță, *Contribuții III* = Vasile C. Ioniță, *Contribuții lingvistice. Onomastică. Lexicologie*, III, Reșița, Editura Banatul Montan, 2006 (apărut în 2007).
- Ioniță, *Glosar* = Vasile C. Ioniță, *Glosar toponimic Caraș-Severin*, Reșița, Casa Corpului Didactic, 1972.
- Ioniță, *Nume* = Vasile C. Ioniță, *Nume de locuri din Banat*, Timișoara, Editura Facla, 1982.
- Iordan, *Top. rom.* = Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, EA, 1963.
- Iordan, DNFR = Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.
- Grković = Milica Grković, *Rečnik ličnich imena kod srba*, Beograd, 1977.
- Kisch, *Das Banat* = Gustav Kisch, *Das Banat im Spiegel seiner Ortsnamen*, Timișoara, 1928.
- Kisch, *Siebenbürgen* = Gustav Kisch, *Siebenbürgen im Lichte der Sprache*, Hermannstadt, 1929.
- Kiss Lajos, FNESz I-II = Kiss Lajos, *Földrajzinevek etimológiai szótara*, Budapest, 1980.
- MDE = *Micul dicționar enciclopedic*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1978.
- Neiescu, *Berzasca* = Ileana Neiescu, *Din toponimia comunei Berzasca (jud. Caraș-Severin)*, în „Cercetări de lingvistică”, XV, 1970, p. 301-304.

- Papahagi, DDA = Tache Papahagi, *Dicționarul dialectului aromân (general și etimologic)*, ed. a II-a, București, EA, 1974.
- Pașca, *Glosar* = Ștefan Pașca, *Glosar dialectal alcătuit după material dialectal cules de corespondenți din diferite regiuni*, București, 1928.
- Pătruț, OR = Ioan Pătruț, *Onomastică românească*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1980.
- Pătruț, *Studii* = Ioan Pătruț, *Studii de limba română și slavistică*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1974.
- Petrovici, SDT = Emil Petrovici, *Studii de dialectologie și toponimie*, București, EA, 1970 (volum îngrijit de I. Pătruț, B. Kelemen și I. Mării).
- Poghirc, *L'Hydrominie* = Cicerone Poghir, *L'Hydrominie roumaine*, în „Linguistique Balcanique”, Sofia, XVII, 3, 1974, p. 35-63.
- Porucic, *Lexicon* = Theodor Porucic, *Lexiconul termenilor entopici din limba română*, Chișinău, 1931.
- RS = „Romanoslavica”, București, I, 1958 ș.u.
- Skok I-III = Petar Skok, *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, t. I-III, Zagreb, 1971-1973.
- Suciu I-II = Coriolan Suciu, *Dicționar istoric al localităților din Transilvania*, I-II, București, EA, 1967, 1968.
- Suflețel, *Termeni geografici* = Rodica Suflețel, *Termeni geografici populari din Banat*, în *Filologie XXV. Seria Lingvistică*, Timișoara, TUT, 1982, p. 81-85.
- Suflețel, *Termeni hidrografici* = Rodica Suflețel, *Termeni hidrografici în toponimie* (I), în *Caietul Centrului de Studii*, II, Timișoara, TUT, 1984, p. 74-80.
- Tomici, *Onomastica* = Mile Tomici, *Onomastica sârbilor și a croaților din România*, București, EA, 2006.
- TTRT Sălaj = Tezaurul toponimic al României. Transilvania (TTRT). Județul Sălaj, București, EA, 2006 (redactori Eugen Pavel, Augustin Pop, Ion Roșianu, Gabriel Vasilui).
- Udolph, *Studien* = Jürgen Udolph, *Studien zu slavischen Gerwässernman und Gerwässerbezeichnungen*, Heidelberg, Carl Winter-Universitätetsverlag, 1977.

NOMS DE LIEUX DU BANAT, PROVENANT D'APPELATIFS TOPIQUES

(Résumé)

Dans cet article, l'auteur s'occupe des noms de lieux actuels du Banat, sur une aire qui comprend les départements du Timiș et du Caraș-Severin, ainsi que les communes du département d'Arad situées au sud du fleuve Mureș, et encore du département du Mehedinți, de l'entrée du Danube sur le territoire roumain - villages de Svinița, Plavișevița, Ieșelnița - jusqu'à Orșova comprise. Ces noms de lieux ont à la base des noms roumains qui font référence à la configuration du terrain (des élévations ou des creux), aux constituants du sol ou à d'autres caractéristiques du terrain, aux eaux et à l'humidité du terrain, à la flore et à la faune.

EVOLUȚIA AROMÂNILOR DIN PERSPECTIVĂ DEMOGRAFICĂ

de

Lucian MICLĂUȘ

Aromânii sunt răspândiți astăzi în Peninsula Balcanică, cei mai mulți trăind masiv în Grecia de-a lungul Muntelui Pind, în Tesalia și Epir, centre importante ale aromânilor fiind Aminciu (Mețovo), Avdela, Samarina, Perivole, Larisa; în est sunt întâlniți în regiunea Muntelui Olimp, în jurul orașelor Veria și Salonic, iar spre apus, în regiunea Muntelui Tramos, se întinde marea ramură a aromânilor **grămosteni**. În Albania se găsesc **muzăchiarii** (câmpia Muzakia) și **fărșeroții** (regiunea Korcea), fiind întâlniți mai ales în orașele din jumătatea de sud a țării: Berat, Durës, Tirana și Elbasan. În fosta Iugoslavie, aromânii trăiesc în mase compacte la vest și nord-vest de Bitule, dar grupuri răzlețe apar în toate orașele de la Belgrad spre sud. Aromânii din Bulgaria nu formează grupuri omogene, în vestul și sudul acesteia fiind răspândiți în localități numeroase. Aromâni au emigrat în România și în alte țări europene, precum și în S.U.A., Canada, America Latină și Australia. Din cauza răspândirii și recensămintelor inexacte, numărul lor variază între 300000 și 600000¹, dar unele cercetări mai ample ne vorbesc de 1500000, dintre care cei mai mulți, 500000-700000 de suflete, trăiesc în Grecia², apreciindu-se că în Albania ar fi 250000-300000³.

UNESCO a inițiat o serie de studii, ale căror concluzii le regăsim și pe Internet, unde în *Red book on endangered languages* (*Cartea roșie a limbilor periclitat* – n. n., L. M.), la *Europe* (Europa – n. n., L. M.), secțiunea *Endangered languages* (Limbi periclitat – n. n., L. M.), poziția

¹ *Istoria României în date*, coordonare Dinu C. Giurescu, București, Editura Enciclopedică, 2003, p. 823-824.

² Tănase Bujduveanu, *Romanitatea balcanică și civilizația aromânilor*, Constanța, Editura Cartea Aromână, România / Syracuse, Fayetteville, N.Y., 1997, p. 11.

³ Mihaela Bacu, *Între aculturare și asimilare. Aromânii în secolul al XX-lea*, în: *Aromânii. Istorie. Limbă. Destin*, coordonator Neagu Djuvara, București, Editura Fundației Culturale Române, 1996, p. 167.

31 întâlnim *Aromunian* (aromână – n. n., L. M.) cu mențiunea „e) degree of speakers’ competence: not known in detail, but the language of all speakers is fundamentally influenced by Greek” (gradul de competență al vorbitorilor: necunoscut în detaliu, dar limba tuturor vorbitorilor este fundamental influențată de greacă – n. n., L. M.). Rapoartele indică aproximativ 5000 de vorbitori în Grecia, 10000 în Albania, 50000 în Republica Macedonia, 40000 în Bulgaria, arătând totodată că situația prezentată este, oricum, puțin cunoscută, mulți dintre vorbitorii neconfirmați putând utiliza actualmente și alte limbi⁴.

Menționați inițial în istorie sub numele de *vlahi*, aromânii sunt profund legați de credința creștină, apărând în documente mult mai devreme decât s-a crezut. Astfel, în timpul împăratului Vasile (726-780), în Sfântul Munte se așază 30 de familii de vlahorinchini, rinchinii făcând parte dintr-o mișcare religioasă de la Dunărea de Jos, care cultiva o înaltă asceză. Venind în număr mult mai mare, aceștia ocupă Bulgaria și Macedonia⁵, iar în anul 980 se afirmă ca o importantă forță în zonă, împăratul Bizanțului Vasile al II-lea acordând strategului Niculiță conducerea militară a vlahilor din Thema Helladikon din Thessalia⁶. Ca urmare a năvălirii ungarilor în Pusta Panonică în 997, elementul românesc din sud s-a deplasat în Macedonia, zona transformându-se într-un adevărat centru al românismului⁷, menționat în secolul următor sub denumirea de „Vlahia Mare”⁸.

În 1185, frații valahi Petru și Asan înființează Imperiul vlaho-bulgar între Dunăre și Munții Balcani, cu capitala la Târnovo. Fratele lor mai mic, Ioniță Caloian (1197-1207)⁹, cucerește în 1205 nordul Macedoniei și Tracia. Sub Ioan Asan al II-lea (1218-1241), nepotul lui Ioniță Caloian, statul vlaho-bulgar înglobează Serbia de Est, cu orașele Belgrad, Niș și Skoplje, Macedonia, Albania și Tracia, dar urmașii săi n-au putut păstra bogata moștenire¹⁰. Vlahii se răspândesc din ce în ce mai mult, prezența lor fiind înregistrată în Insulele Ionice în 1264¹¹. Că populația

⁴ http://www.helsinki.fi/~tasalmin/europe_report.html#Aromunian.

⁵ Tănase Bujduveanu, *Aromânii și Muntele Athos. Les aroumanins et le Mont d’Athos. The Aromanians and the Athos Mountain*, București / Constanța, Editura George Iustinian & Justin Tombozi / Editura „Cartea aromână”, 2002, p. 17-18.

⁶ Tănase Bujduveanu, *Aromânii și Muntele Athos*, p. 31.

⁷ Tănase Bujduveanu, *Romanitatea balcanică și civilizația aromânilor*, p. 48.

⁸ Tănase Bujduveanu, *op. cit.*, p. 31.

⁹ Petre Ș. Năsturel, *Vlahii din spațiul bizantin și bulgăresc până la cucerirea otomană, în Aromânii. Istorie. Limbă. Destin*, coordonator Neagu Djuvara, București, Editura Fundației Culturale Române, 1996, p. 81.

¹⁰ Ion Rămureanu, *Istoria bisericească universală. Manual pentru seminariile teologice*, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1992, p. 227.

¹¹ George Caragiani, *Studii aromâne*, București, Editura Fundației Culturale Române, 1999, p. 26.

vlahă era numeroasă, ne-o dovedesc episcopiile lor, de pildă cea din 1335 de la Lerin (Florina / Grecia)¹².

În vremea lui Ștefan Dușan (1348-1353) vlahii erau împrăștiați aproape peste tot, în acest secol și în cel următor fiind consemnate mișcări ale acestora, grupuri din Kosovo și de pe Vardar emigrând spre nord, în valea Timocului și a Moravei¹³, elementul aromân în Albania fiind și el bine reprezentat¹⁴.

În 1364, Ludovic I de Anjou cucerește Țaratul de Vidin, anexându-l ca Banat al Bulgariei. În 1369, la solicitarea localnicilor, Vlaicu-vodă, domnul Țării Românești, cucerește Vidinul, ulterior având loc strămutări importante ale populației de pe malul drept pe malul stâng al Dunării¹⁵.

Începând cu a doua jumătate a secolului al XIV-lea, extinderea puterii otomane înglobează teritorii populate masiv de vlahi, dar aceștia reușesc să-și păstreze organizarea autonomă¹⁶. Totuși, în 1396, în urma încorporării Bulgariei de către turci, mulți români sud-dunăreni au trecut în Țara Românească și Moldova¹⁷. Între 1461-1462, după pustiirea malului drept al Dunării, ordonată de Vlad Țepeș, retragerea ostașilor români a fost însoțită de numeroși creștini¹⁸.

La începutul secolului al XVI-lea, Imperiul Habsburgic încorporează Ungaria occidentală și Croația, organizând frontiera, pe care așază vlahi, chiar și pe hotarele estice cu Slovenia¹⁹, astfel, în 1537 familii de aromâni ajung în Croația și alte părți ale imperiului²⁰.

Austria obține de la otomani și alte teritorii, printre care o parte din Serbia, Slavonia și Bosnia²¹. Ca urmare, aromânii devin destul de numeroși în imperiu și își construiesc biserici proprii în Ungaria, la Miskolc (1728)²² și Budapesta (1793)²³.

¹² Petre Ș. Năsturel, *op. cit.*, p. 75.

¹³ Sextil Pușcariu, în colaborare cu M. Bartoli, A. Belulovici și A. Byhan, *Studii istroromâne. II. Introducere. Gramatică. Caracterizarea dialectului istroromân*, București, Cultura Națională, 1926, p. 18-22.

¹⁴ Tănase Bujduveanu, *Romanitatea balcanică și civilizația aromânilor*, p. 90.

¹⁵ *Istoria României în date*, p. 43-49.

¹⁶ Matei Cazacu, *Vlahii din Balcanii Occidentali (Serbia, Croația, Albania etc.). Pax Ottomanica. (Secolele XV-XVII)*, în *Aromânii. Istorie. Limbă. Destin*, coordonator Neagu Djuvara, București, Editura Fundației Culturale Române, 1996, p. 91.

¹⁷ Ion Rămureanu, *op. cit.*, p. 272-273.

¹⁸ *Istoria României în date*, p. 72-73.

¹⁹ Matei Cazacu, *op. cit.*, p. 92-94.

²⁰ Tănase Bujduveanu, *Romanitatea balcanică și civilizația aromânilor*, p. 93.

²¹ Petru Bona, *Episcopia Caransebeșului*, Caransebeș, Muzeul Județean de Etnografie și al Regimentului de Graniță Caransebeș, 1995, p. 49.

²² Tănase Bujduveanu, *Romanitatea balcanică și civilizația aromânilor*, p. 93.

²³ Tănase Bujduveanu, *op. cit.*, p. 110.

Numărul total al aromânilor nu a fost cunoscut cu exactitate niciodată, aprecierile fiind relative. Pentru a-și justifica pretențiile teritoriale, guvernele țărilor în care au trăit îi includeau întotdeauna în rândurile populației majoritare, care forma națiunea respectivă.

Prima apreciere a numărului aromânilor o avem din timpul sultanului Mahomed al II-lea (1451-1480), când vlahii reprezentau aproape 40% din populația Peloponezului²⁴.

La jumătatea secolului al XVIII-lea, centrul cultural cel mai important al aromânilor devenise Moscopole, situat în Albania de azi, avea 12000 de case și un număr de locuitori care varia de la o sursă la alta: 20000²⁵, 30000²⁶, 40000²⁷, 40000-60000²⁸ sau peste 60000²⁹, tradiția consemnând 70000³⁰, unii autori considerând că și acesta era depășit³¹. Prima distrugere a sa, în 1769, a marcat exodul multora către Veneția și Viena, spre Ungaria și Țările Române, unde aveau legături comerciale și financiare³², iar pustiirea din 1788 a determinat stabilirea familiilor înstărite în Leipzig, Viena, Pesta, Szentendre (scr. Sentandreja) și Bratislava³³, restul locuitorilor răspândindu-se în întreaga Macedonie, în Bitolia, Crușova, Pärleap, Târnova, Magarova, Nijopole, Veles, Cočani, Hrupiștea, Blața etc.³⁴. Aromânii din Moscopolea de azi sunt emigranți veniți după ce orașul a rămas un timp părăsit³⁵.

În jurul anului 1892, numărul aromânilor era apreciat astfel: Epir – 170000, Moscopole – 142000, Gramos – 48000, restul Albaniei – 200000, Korcea – 210000, Olimp 32000, Seresia și Mesta – 32000, la aceștia alăturându-se cei din Grecia, Serbia, Bulgaria și Rumelia, rezultând un total de 1000000 de suflete³⁶.

De la începutul secolului al XX-lea avem date legate despre emigrările aromânilor spre alte zone ale globului. În 1903, absolvenți ai școlilor românești din Coritza, Pleasa și Dișnița pleacă în America, fiind

²⁴ George Caragiani, *op. cit.*, p. 27.

²⁵ *Apud* George Caragiani, *op. cit.*, p. 30.

²⁶ Thede Kahl, *Istoria aromânilor*, București, Tritonic, 2006, p. 25.

²⁷ Th. Capidan, *Aromânii. Dialectul aromân. Studiu lingvistic*, Craiova, Fundația Scrisul Românesc, 2001, p. 34.

²⁸ George Caragiani, *op. cit.*, p. 30.

²⁹ Petru Neiescu, *Mic atlas al dialectului aromân din Albania și din Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei*, București, Editura Academiei, 1997, p. 25.

³⁰ Tănase Bujduveanu, *Romanitatea balcanică și civilizația aromânilor*, p. 106.

³¹ Ioan Nenițescu, *op. cit.*, p. 31.

³² Tănase Bujduveanu, *Romanitatea balcanică și civilizația aromânilor*, p. 106.

³³ Neagu Djuvara, *op. cit.*, p. 107.

³⁴ Th. Capidan, *Aromânii. Dialectul aromân. Studiu lingvistic*, p. 34.

³⁵ Thede Kahl, *op. cit.*, p. 25.

³⁶ Ioan Nenițescu, *De la românii din Turcia Europeană. Studiu etnic și statistic asupra armânilor*, București, Institutul de Arte Grafice Carol Gölb, 1895, p. 607.

urmați în 1904 de alții, originari din Albania și Pind, absolvenți ai liceului românesc din Bitolia și ai gimnaziului din Ianina. Fenomenul continuă până în 1914, fiind acutizat de obligativitatea înrolării în armata turcă, introdusă în 1909³⁷.

Teritoriile locuite de elementul românesc de la sud de Dunăre sunt împărțite la sfârșitul primului război balcanic, în 1913, între Grecia, Serbia și Bulgaria³⁸, iar la sfârșitul Primului Război Mondial între Grecia, Albania, Iugoslavia și Bulgaria, românitatea balcanică fiind supusă unui continuu, intens și dur proces de deznaționalizare³⁹. Pentru a se salva, mulți aromâni s-au îndreptat și spre ținuturile nord-danubiene.

Pe lângă cei care erau deja rezidenți în România, în anii 1920 au venit, în calitate de coloni, în Dobrogea (România) între 12000 și 40000 de aromâni⁴⁰. Între 1925-1926, 1500 de familii de aromâni din Macedonia, Meglenia, Bulgaria și Albania emigrează în România. Exceptând pe cei stabiliți în capitală, în 1925 nou-veniții au fost colonizați în Cadrilater. În 1926 aromânii din Pleasa (Albania) au întemeiat o nouă așezare, Fărșarii, la 11 km de Silistra. În 1927 vin 100 de familii aromâne. În 1928 sosesc 600 de familii din Pleasa, 340 de familii din Livezi, 500 și 800 de familii din Veria, Vodena, Poroi și Meglenia. În 1932, sosesc din Macedonia 450 de familii, numărul total al celor veniți din această zonă ajunând la 6500 de familii, dintre acestea 2500 stabilindu-se în Caliacra, 3500 în Durostor, iar restul în alte zone ale țării. Între 1933-1940 din Macedonia sosesc doar 22 de familii. Ultima strămutare în cadrul teritoriului românesc s-a desfășurat între 1940-1941, ca urmare a schimbului cu Bulgaria, când populația satelor colonizate din Dobrogea s-a mutat în zona de sud a României, Călărași și Slobozia, în Banat, București și suburbiile acestuia. Numărul aromânilor stabiliți în această perioadă în Dobrogea depășește 65000 de suflete, aceștia ajungând în județul Tulcea la: Ceamurlia de Sus, Camena, Beidaud, Sarighiol de Deal, Casimcea, Eschibaba, Testemelu, N. Bălcescu, Cerna, M. Kogălniceanu, Nalbant, Lunca, Caltaloi, Congaz și Malacoci, iar în județul Constanța la: Tariverde, Cogeașlac, Sinoe, Panduru, Mihai Viteazul, Mihail Kogălniceanu, Agigea, Techirghiol, Palazu Mare, Ovidiu, Poiana și, pentru o scurtă perioadă, în Colilia și Dobromir, de aici plecând spre alte localități din țară⁴¹.

³⁷ Tănase Bujduveanu, *Romanitatea balcanică și civilizația aromânilor*, p. 160-168.

³⁸ Th. Capidan, *Aromânii. Dialectul aromân. Studiu lingvistic*, Craiova, Fundația Scrisul Românesc, 2001, p. 34.

³⁹ George Caragiani, *op. cit.*, p. 37.

⁴⁰ Id., *ib.*, p. 37.

⁴¹ Tănase Bujduveanu, *Romanitatea balcanică și civilizația aromânilor*, p. 179-184.

În anul 1975, un mare număr de aromâni din Tracia de Vest au emigrat în Germania, Franța, S.U.A. etc.⁴².

În 1984 se aprecia că numărul aromânilor se situa între 400000 și 600000, cei mai numeroși fiind în Grecia – 200000-350000. În Albania, numărul lor se ridica la 70000-100000, în Iugoslavia – 30000-50000, în Bulgaria – 10000-15000, iar în România – 80000-100000, cea mai mare parte găsindu-se în Dobrogea, aproximativ 50000⁴³.

Cu toate că noul context geopolitic al Europei s-a schimbat, românii sud-dunăreni nu își afirmă naționalitatea nici la ultimele recensăminte oficiale. În 1994, în Republica Macedonia, prima țară balcanică în care aromânii au fost recunoscuți prin constituție, erau înregistrați 8462, în Bulgaria doar câțiva fiind considerați vlahi. Totuși, putem aprecia că lucrurile încep încet-încet să se schimbe, Serbia urmând exemplul Macedoniei în 2007⁴⁴. În România lucrurile stau ceva mai bine. Dacă în 1977 în statistici figurau 664 aromâni și 1179 macedoneni, în 2002 s-au declarat aromâni 25053 de persoane, iar macedoneni – 1334⁴⁵.

Mai ales după 1989, românii balcanici au așteptat întotdeauna un sprijin ferm din partea statului român, dar acțiunile inițiate s-au rezumat la un simplu joc mediatic. Ca urmare, în lupta pentru conservarea și afirmarea identității, în perioada pe care o traversăm, Internetul devine mijlocul cel mai rapid și cel mai uzitat, informații despre aromâni găsindu-se pe site-uri ca: <http://ro.wikipedia.org>, www.aromanian.net, www.enciclopedia-dacica.ro, www.farsarotul.org sau www.memoria.ro.

DIE ENTWICKLUNG DER ARUMÄNEN AUS DEMOGRAPHISCHER PERSPEKTIVE (Zusammenfassung)

In dem Bericht ist die komplexe Problematik der Entwicklung der Arumänen aus demographischer Perspektive vorgestellt.

Annnärend 1500000 Mietglieder dieser Bevölkerung, die rumänischen Ursprung hat, leben heute in der Welt, meistens in Griechenland (500000-700000) und Albanien (250000-300000).

Diese ethnische Gruppe versucht die gebliebenen Kulturelemente zu retten. Außer den klassischen Methoden wird heute auch das Internet verwendet. Im Internet finden wir heute viele Daten über die Arumänen.

⁴² Tănase Bujduveanu, *op. cit.*, p. 187.

⁴³ N. Saramandu, *Aromâna*, în *Tratat de dialectologie românească*, coordonator Valeriu Rusu, Craiova, Scrisul Românesc, 1984, p. 423.

⁴⁴ <http://www.jurnalul.ro/articole/100151/foto.php?albumId=1213>.

⁴⁵ Thede Kahl, *op. cit.*, p. 62-67.

ACTE DE LIMBAJ SPECIFICE LIMBAJULUI RELIGIOS ROMÂNESC

de

Nadia OBROCEA

Prefigurată¹ în Platon², Aristotel, în cercetările de logică ale lui Gottlob Frege și Bertrand Russell³, în *Tractatus logico-philosophicus* al lui Ludwig Wittgenstein⁴, în *Sprachtheorie* a lui Karl Bühler⁵, în lucrările lui A. Reinach⁶ și ale lui Alan Gardiner⁷, teoria actelor de limbaj⁸ a cunoscut două modele sistematice, devenite clasice, în lucrările lui John Langshaw Austin⁹ și John Searle¹⁰.

Acest articol își propune să prezinte coordonatele fundamentale ale unei analize a limbajului religios românesc ortodox¹¹ (în varianta sa de limbaj de cult), din perspectiva teoriei actelor de limbaj. În continuare, vom lua drept reper teoria actelor de limbaj dezvoltată de John Searle, precum și terminologia aferentă acestei teorii. Menționăm că o abordare a limbajului de cult (românesc – ortodox și catolic) din perspectiva teoriei actelor de limbaj nu s-a mai realizat, dar că acest tip de limbaj se pretează în mod firesc la o astfel de cercetare.

¹ Cf. Vlad Alexandrescu, în *Prefață* la John Langshaw Austin, *Cum să faci lucruri cu vorbe*, Pitești, Paralela 45, 2005.

² Platon, *Sofistul*, în *Opere complete*. IV. Ediție îngrijită de Petru Creția, Constantin Noica și Cătălin Partenie, [București], Humanitas, 2004.

³ Gottlob Frege, *Über Sinn und Bedeutung*, în „Zeitschrift für Philosophie und philosophische Kritik”, 100, 1892, p. 22-50 și Bertrand Russell, *Signification et vérité*, Paris, Flammarion, 1969.

⁴ L. Wittgenstein, *Tractatus logico-philosophicus*, Routledge & Kegan Paul, Londra, 1961.

⁵ Karl Bühler, *Sprachtheorie: Die Darstellungsform der Sprache*, Jena, G. Fischer, 1965.

⁶ A. Reinach, *Über den Ursachsbegriff im geltenden Strafrecht*, Leipzig, J. A. Barth, 1905.

⁷ V. și A. Reinach, *Über den Ursachsbegriff im geltenden Strafrecht*, Leipzig, J. A. Barth, 1905.

⁸ Vom utiliza terminologia franceză, act de limbaj, și nu pe cea anglo-saxonă, act de vorbire.

⁹ John Langshaw Austin, *Cum să faci lucruri cu vorbe*, ed. cit.

¹⁰ John Searle, *Speech Acts*, Cambridge, Cambridge University Press, 1969.

¹¹ Menționăm că în cercetările noastre am supus analizei inclusiv limbajul de cult catolic (romano-catolic și greco-catolic), dar la rezultatele acestei analize ne vom referi într-un articol viitor.

Este incontestabil faptul că limbajul religios, în varianta sa de limbaj de cult, se caracterizează printr-o capacitate fundamentală de a realiza acțiuni și lucruri, prin intermediul cuvintelor. Această calitate a limbajului de cult poate fi corelată, într-o primă instanță, cu funcția harismatică, sacramentală sau sfințitoare a cultului¹². „Scopul acesta al cultului se realizează îndeosebi prin serviciul *sfințelor taine* sau al *ierurgiilor* [...]”¹³. Prin intermediul sfințelor taine se poate realiza sfințirea credincioșilor: „*Tainele* sau sacramentele, în număr de șapte, reprezintă tocmai «atingerea» lui Dumnezeu de către om din inițiativa și milostivirea Creatorului. În acest sens, *Tainele* sunt eminamente creștine: ele sunt lucrarea eficace a harului izvorând din umanitatea îndumnezeită a lui Hristos, Care Se împărtășește, ca anticipare a împărăției Sale eshatologice, printr-un rit de sfințire săvârșit de slujitorii bisericești în și prin puterea Duhului Sfânt”¹⁴.

În cadrul cultului creștin ortodox, Sfintele Taine, euharistia, botezul, mirungerea, spovedania, maslul, cununia, hirotonia¹⁵, sunt realizate prin intermediul unor acte de limbaj, dublate, în planul acțiunii propriu-zise, de gesturi corespunzătoare. Cultul nu este realizat numai prin acțiuni sau acte, ci și prin acte de limbaj. În biserică, sfințirea credincioșilor, realizată în cadrul Sfintelor Taine, nu este posibilă decât prin intermediul *limbajului*. În acest sens, reținem câteva exemple de acte

¹² Există trei scopuri sau funcții fundamentale ale cultului divin (public): harismatic, latreutic și catehetic. V. Preot Prof. Dr. Ene Braniște, *Liturgica generală. Cu noțiuni de artă bisericească, arhitectură și pictură creștină*, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1993, p. 662-666. V. și Pr. Prof. P. Vintilescu, *Curs de Liturgică Generală* (litografiat), București, 1940.

¹³ Preot Prof. Dr. Ene Braniște, *op. cit.*, p. 63.

¹⁴ Preot Prof. Dr. Ion Bria, *Dicționar de teologie ortodoxă. A-Z*. Tipărit cu binecuvântarea Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Ediția a II-a, revizuită și completată, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1994, p. 369. V. și Maxim Mărturisitorul, *Mystagogia*, P.G., 91, 664-665, *apud Învățătură de credință creștină ortodoxă*. Tipărită cu aprobarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și cu binecuvântarea și purtarea de grijă a Înalț Prea Sfințitului Justinian, Patriarhul României, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1952, p. 215: „Precum Dumnezeu făcându-le toate și aducându-le la existență cu puterea Sa infinită, le ține, le adună și le circumscrie pe toate și le strânge laolaltă și cu Sine, prin providență..., în același fel Biserica se arată făcând același cu Dumnezeu, ca un chip, cu arhetipul”.

¹⁵ V. Sfântul Chiril al Alexandriei, Cartea a unsprezecea. *Despre preoție și că preoția cea după lege era chip al celui în Hristos*, Cartea a douăsprezecea. *Despre preoție*, Cartea a treisprezecea. *Iarăși despre preoție*, în *Scrieri*. Partea întâia, Sfântul Chiril al Alexandriei, *Scrieri*. Partea a doua. *Glafire*. Carte tipărită cu binecuvântarea Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. Traducere din grecește, introducere și note de Pr. Prof. dr. Dumitru Stăniloae, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1992, p. 373-471.

de limbaj, directe sau indirecte, specifice Sfintelor Taine din cultul creștin ortodox: botezul, mirungerea, euharistia, spovedania, cununia etc. Actele de limbaj respective sunt de tip declarativ (în terminologia lui John Searle), adică acte de limbaj prin intermediul cărora se schimbă o anumită stare de lucruri.

Exemple: botezul (*Se **botează** robul lui Dumnezeu (N) în numele Tatălui. Amin.* La a doua afundare: *Și al Fiului. Amin.* Iar la a treia afundare: *și al Sfântului Duh. Amin. Acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.*)¹⁶, mirungerea (***Se unge** robul lui Dumnezeu (N) cu untdelemnul bucuriei, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.*)¹⁷, euharistia: (*Se **împărtășește** robul lui Dumnezeu, diaconul (N), cu Cinstitul și Sfântul Sânge al Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor sale și spre viața de veci.*)¹⁸, spovedania (*Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos, cu harul și cu îndurările iubirii Sale de oameni, **să te ierte** pe tine fiule (N), și să-ți lase ție toate păcatele. Și eu, nevrednicul preot și duhovnic, cu puterea ce-mi este dată, **te iert** și **te dezleg** de toate păcatele tale, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.*)¹⁹, cununia (***Cunună-se** robul lui Dumnezeu (cutare) cu roaba lui Dumnezeu (cutare), în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.; **Cunună-se** roaba lui Dumnezeu (cutare) cu robul lui Dumnezeu (cutare), în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.*)²⁰ etc.

O mare parte din actele de limbaj existente în limbajul de cult sunt de tip declarativ²¹ (verdictiv, în terminologia lui Austin²²), adică prin care se modifică o stare de lucruri, „care cer existența unei instituții extralingvistice, adică un sistem de reguli (instituționale, sociale și comportamentale) care se adaugă la cele ale limbajului”²³. În cazul actelor de limbaj declarative, condițiile de satisfacere²⁴ sau de reușită vizează faptul că, prin intermediul actului de limbaj, cel care produce actul de limbaj respectiv are puterea de a transforma în adevăr conținutul propozițional²⁵, prin urmare, de a modifica realitatea. În cazul actelor de

¹⁶ Molitfelnic. *Cuprinzând slujbe, rânduieli și rugăciuni săvârșite de preot la diferite trebuințe din viața creștinilor*, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune a Bisericii Ortodoxe Române, 2002. Disponibil la www.crestinortodox.ro.

¹⁷ *Ibidem*.

¹⁸ *Ibidem*.

¹⁹ *Ibidem*.

²⁰ *Ibidem*.

²¹ V. John Searle, *op. cit.*

²² V. John Austin, *op. cit.*

²³ Olesea Botnaru, *Verbele performative în limba română*. Teză de doctorat, Chișinău, 2007, p. 39.

²⁴ D. Vanderveken, *Meaning and Speech Acts*, Cambridge, University Press, 1990, p. 132 ș.u.

²⁵ V. John Searle, *op. cit.*

limbaj din cadrul Sfintelor Taine, actul de credință²⁶ trebuie să existe în mod obligatoriu, pentru rezultatul actului de limbaj respectiv. „Caracteristica acestei clase de acte este că îndeplinirea reușită a unuia dintre membri instaurează corespondența voită între conținutul propozițional și realitate. În cazul acestor acte, se cere existența unor instituții, adică existența unui sistem de reguli ce se adaugă regulilor constitutive ale limbajului [...]”²⁷.

În continuare, ne vom referi și la alte acte de limbaj existente în limbajul de cult ortodox, care pot fi considerate fundamentale pentru cult.

Rugăciunea ca parte integrantă a cultului religios, deține, prin excelență, o componentă lingvistică²⁸, fiind un act de limbaj. Rugăciunea însăși, „ridicarea minții și voii noastre către Dumnezeu”²⁹, poate să conțină un act de limbaj specific, de pildă verbul performativ *a se ruga* – fenomen de reflexivitate a acțiunii propriu-zise în acțiunea verbală. În limba română, verbul *a (se) ruga* este un performativ de tip directiv³⁰, formând un act de limbaj în care cel care îl produce încearcă să-L determine pe Dumnezeu să acționeze asupra sa. În cadrul cultului divin, verbul *a (se) ruga* este utilizat în mod frecvent, prin intermediul lui credincioșii cerând și implorând mila lui Dumnezeu.

Exemplu: *Îngerule cel sfânt al lui Hristos, către tine cad și mă rog, păzitorul meu cel sfânt, care ești dat mie de la Sfântul Botez spre păzirea sufletului și a păcătosului meu trup*³¹.

Deosebit de important este faptul că și virtuțile creștine³² – credința (chiar și iubirea³³), speranța – devin, în cultul religios, acte de limbaj.

²⁶ V. Olesea Botnaru, *op. cit.*, p. 46. „Astfel într-un act de vorbire declarativ enunțarea este modelată, pe de o parte, de regulile declarative (enunțarea unei propoziții implică faptul că vorbitorul crede în conținutul acesteia), iar pe de alta, – de transferul de convingeri (un agent acceptă convingerile altui agent dacă acestea corespund celor anterioare)”.

²⁷ Elena Dragoș, *Introducere în pragmatică*, Cluj, Casa Cărții de Știință, 2000, p. 29.

²⁸ Există trepte superioare ale rugăciunii în care dimensiunea lingvistică este diminuată sau eliminată, în favoarea *trăirii religioase*, sau în care se contopește cu aceasta.

²⁹ Evagrie Monahul, *Cuvânt despre rugăciune*, în *Filocalia*, vol. 1, audio. Disponibil la www.resurse-ortodoxe.ro.

³⁰ Cf. Olesea Botnaru, *op. cit.*, p. 113, 118: „*A se ruga* înseamnă a implora pe Dumnezeu sau altă ființă sacră (condiție a conținutului propozițional)”.

³¹ *Molitfelnic. Cuprinzând slujbe, rânduieli și rugăciuni săvârșite de preot la diferite trebuințe din viața creștinilor*, ed. cit.

³² V. Maxim Mărturisitorul: „Căci credința este temelie celor de după ea, adică a nădejdi și a iubirii, dând subzistență sigură adevărului. Iar nădejdea este puterea care leagă extremele, adică credința și iubirea. Ea arată prin sine ceea ce e crezut totodată ca vrednic de iubit și ne învață să străbatem prin ea calea spre aceea. În sfârșit, iubirea este împlinirea aceluia, cuprinzând întreg ultimul conținut vrednic de dorit și dându-le aceluia (credinței și nădejdi) odihna mișcării în El, întrucât în locul credinței că este și al nădejdi că va veni, dă bucuria de El ca prezent”, în *Despre iubire*, în *Scrieri*. Partea a doua. *Scrieri și epistole hristologice și duhovnicești*. Carte tipărită cu aprobarea Sfântului Sinod al

Acestea, pe lângă faptul că presupun și implică acte propriu-zise, exprimă, într-o anumită măsură, sentimentele persoanei care le practică ori și le asumă.

Generic vorbind, credința, iubirea, speranța pot fi redată prin limbaj, prin acte de limbaj explicite: *cred* și *nădăjduiesc*. În rugăciune, „declararea” poziției unei persoane în raport cu Dumnezeu, cu virtuțile creștine, exprimarea trăirii religioase asumate, este un act de necesitate.

Interesant este faptul că în limbajul religios credința însăși devine act de limbaj. Credința trebuie mărturisită, așa cum este menționat în *Simbolul credinței* sau *Crezul*: **Cred** într-Unul Dumnezeu Tatăl Atotțiitorul, făcătorul cerului și al pământului, al tuturor văzutelor și nevăzutelor [...] ³⁴. În plan lingvistic, credința poate fi simbolizată prin termenul *crede*, utilizat cu valoare performativă (*cred*). Astfel, putem spune că avem de-a face cu o dublă semioză: actul de limbaj pare a fi o reprezentare lingvistică a actului credinței, care, la rândul său, se instituie într-o multitudine de acte specifice simbolizatoare ale credinței. Credința ³⁵ în Dumnezeu este „[...] primirea de către noi ca adevărate, pe bază de încredere în Dumnezeu și pe baza unei vederi sufletești, a tuturor adevărilor pe care le avem prin Descoperirea mai presus de fire, în vederea mântuirii noastre” ³⁶. În studiile de dogmatică, este subliniată aceeași idee: „Cuvântul *cred* înseamnă că primesc și mărturisesc ceea ce învață Biserica despre Dumnezeu” ³⁷.

În limbajul de cult, termenul *a crede* este un performativ de tip expresiv, acesta având rolul de a exprima, cel puțin din punct de vedere formal, poziția și atitudinea credinciosului față de Dumnezeu. Actele de limbaj expresive specifice cultului creștin ortodox trimit la funcția latreutică a acestuia: „Astfel, dacă plecăm de jos în sus, sau dacă avem în

Bisericii Ortodoxe Române. Traducere din grecește, introducere și note de Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1990, p. 29.

³³ În limbajul de cult catolic.

³⁴ *Molitfelnic. Cuprinzând slujbe, rânduieli și rugăciuni săvârșite de preot la diferite trebuințe din viața creștinilor*, ed. cit.

³⁵ V. Sfântul Vasile cel Mare, *Despre credință și nădejde*, în Sfântul Vasile cel Mare, *Scrieri*. Partea a doua. *Asceticele*. Carte tipărită cu binecuvântarea Prea Fericitului Părinte Teotist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. Traducere, introducere, note și indici de Prof. Iorgu D. Ivan, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1989, p. 498. V. și Teofil al Antiohiei, în *Trei cărți către Autolic*, în *Apologeți de limbă greacă*, ed. cit., p. 267-350; Fericitul Augustin, *op. cit.*, p. 293: „Înaintează în mărturisire credința mea și spune-i Domnului Tău: Sfinte, Sfinte, Sfinte, Doamne Dumnezeul meu, în numele Tău ne-am botezat, Tată, Fiule și Duhule Sfinte, în numele Tău botezăm, Tată, Fiule și Duhule Sfinte [...]”; *Este adevăritărea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute* (Evrei, 11, 1).

³⁶ *Învățătură de credință creștină ortodoxă*, ed. cit., p. 45.

³⁷ *Ibidem*.

vedere subiectul cultului, adică pe om (sau Biserica, din care face el parte), atunci scopul cel dintâi al cultului este scopul latreutic, adică adorarea lui Dumnezeu și exprimarea sentimentelor noastre de evlavie, de respect, recunoștință, admirație și dragoste față de El sau față de persoanele și lucrurile sfinte pe care le cinstim în raport cu El”³⁸.

Totuși, nu poate fi ignorată și componenta comisivă a actului de limbaj *a crede*, deoarece, prin intermediul său, credinciosul își asumă un anumit comportament viitor, conform cu credința în Dumnezeu.

Speranța, virtute creștină, „dar dumnezeiesc”³⁹, „dorul și așteptarea cu încredere a împlinirii tuturor bunătăților, făgăduite de Dumnezeu omului care face voia Lui, fiindcă Dumnezeu este credincios în tot ceea ce făgăduiește”⁴⁰, devine, în limbajul de cult catolic, un act de limbaj de tip expresiv. Recunoaștem, de asemenea, în subsidiar, o nuanță directivă și chiar una comisivă a acestui act de limbaj, deoarece speranța în Dumnezeu presupune încrederea credincioșilor că Dumnezeu își va revărsa mila și iubirea Sa asupra lor, iar credincioșii își asumă angajamentul de a nu uita de Dumnezeu, de a trăi într-o permanență comuniune cu El, de a nu cădea în deznădejde.

Exemplu: *Tu pe aceștia preamărește-i cu dumnezeiasca Ta putere și nu ne lăsa pe noi cei ce **nădăjduim** în Tine*⁴¹.

În concluzie, subliniem faptul că limbajului de cult (ortodox) îi sunt specifice anumite acte de limbaj, precum botezul, mirungerea, euharistia, spovedania, cununia etc., care trimit la Sfintele Taine. De asemenea, în cultul creștin ortodox, rugăciunea, dar și virtuțile creștine, precum credința și speranța, devin acte de limbaj.

ACTES DE LANGAGE SPECIFIQUES DU LANGAGE RELIGIEUX ROUMAIN (Résumé)

L'article se propose de présenter quelques actes de langage spécifiques au langage religieux roumain orthodoxe, tels que le baptême, l'eucharistie, le mariage, etc., mais aussi la prière, la foi, l'espérance.

³⁸ Preot Prof. Dr. Ene Braniște, *op. cit.*, p. 62.

³⁹ Sfântul Macarie Egipteanul, *Scrieri. Omilii duhovnicești*. Carte tipărită cu binecuvântarea Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. Traducere de Pr. Prof. Dr. Constantin Cornițescu. Introducere, indici și note de Prof. Dr. N. Chițescu, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1992, p. 156.

⁴⁰ *Învățătură de credință creștină ortodoxă*, ed. cit., p. 13.

⁴¹ *Molitfelnic. Cuprinzând slujbe, rânduieli și rugăciuni săvârșite de preot la diferite trebuințe din viața creștinilor*, ed. cit.

Veni, vidi, vici ... scripsi!

CAESAR – HISTORIA INORNATA

de

Elena-Tia SANDU

I. Aut Caesar, aut nihil!¹

Mai mult decât în cazul altor autori, latini sau nu, opera literară a lui Caius Iulius Caesar (100-44 *a. Chr.*) nu poate fi corect și deplin pătrunsă fără înțelegerea biografiei sale, a evoluției sale pe scena istoriei romane. Această legătură, necesară, se datorează nu caracterului abscons al scriiturii sale – nimic mai departe de acest lucru –, ci, în primul rând, faptului că geneza operei este situată dincolo de hotarele esteticului și beletristicii, fiind legată strict de interesele lui Caesar de a-și menține sau spori capitalul politic la Roma. Potrivit unui termen de teorie a literaturii, avem de a face, în acest caz, cu „literatură de frontieră”².

Acesta este motivul pentru care vom reda, sperăm, lapidar și elocvent, în consonanță cu felul în care a înțeles să scrie, la propriu și la figurat, istoria, firul acestei cariere extraordinare, brusc curmate la idele lui martie 44 *a. Ch.*

¹ Adagiul, ales aici pentru concizie și sugestie, nu îi aparține lui Caius Iulius Caesar. El apare în perioada renașcentistă în legătură cu un aparținător al unei familii celebre, Cesare Borgia, fiu nelegitim al papei Alexander VI, el însuși cardinal, duce și prinț, conducător al armatei papale, contemporanul lui Leonardo da Vinci și Niccolo Machiavelli, admiratorul său înfocat. În timpul unei serbări triumfale, în Roma, după model antic, Cesare s-ar fi identificat cu Iulius Caesar, inspirat de identitatea numelor și, chipurile, a destinelor lor. Sabatini 2009: 138 remarcă faptul că Cesare nu a adoptat și nici nu a afișat vreodată această deviză, gravată pe o spadă făcută în onoarea sa și care, în opinia biografului, poate fi creația celui care a realizat spada. Oricum, apoftegma renașcentistă pare și poate fi un soi de parafrază a unei afirmații aparținând lui Caius Iulius, contextualizată în Plutarchus: trecând Alpii, către Spania, anturajul îi semnalează lui Caesar sărăcia locuitorilor unui cătun și, în derâdere, se întreabă dacă și acolo or fi existând ambiții de supremație. Răspunsul lui Caesar vine prompt: „În ce mă privește, prefer să fiu primul printre aceștia, decât al doilea la Roma!” Realitatea istorică a temperat, inexorabilă, ambele viziuni, cei doi Caesar având un sfârșit prematur și violent. *Sic transit...*

² Denumire folosită de Silviu Iosifescu, de altfel, numele unei cărți semnate, în 1969, de reputatul profesor universitar, șef al catedrei de teorie literară din cadrul Facultății de Litere a Universității din București (Iosifescu 1969).

„Iulius și Caesar”

Probabil nicio altă personalitate universală n-a reușit performanța de a intra atât de adânc în conștiința posterității, încât să furnizeze din numele său două substantive comune. Membru al gintei patriciene Iulia, revendicată din Iulus Ascanius, fiul lui Aeneas și nepot al zeiței Venus, Caesar s-a născut în luna Quintilis. Ulterior, celei de a cincea luni a anului, considerat ca începând la 1 ianuarie³, i s-a dat denumirea de iulie, după numele dictatorului, Iulius. Pentru *cognomen*-ul Caesar, cognomen al familiei Iulia, s-au propus mai multe etimologii încă din Antichitate⁴. Ulterior, denumirea de Caesar devine sinonimă cu „împărat”⁵ și, alături de cognomenul succesorului lui Caesar, Octavianus, supranumit *Augustus*⁶ intră în titulatura oficială a împăraților romani. Numele de gintă, Iulius, și *cognomen*-ul Caesar au mai făcut, împreună, obiectul unui joc de cuvinte, mai târziu, când, în plină glorie politică, devenit consul, personalitatea și activitatea sa copleșitoare a determinat eclipsarea totală a colegului de consulat, Marcus Calpurnius Bibulus, astfel că anul în care cei doi au fost consuli a fost denumit, în glumă, „anul lui Iulius și Caesar”⁷:

³ Reforma calendaristică înfăptuită de Caesar a fost înfăptuită în anul 46 *a. Chr.*, pentru a corija diferența între anul astronomic și cel calendaristic, agravată în perioada războaielor civile (perioadă numită, din acest motiv, *anii dezordinii*), prin omiterea lunilor intercalare. Anul începea în martie și sfârșea în februarie, când se insera luna intercalară, adică la sfârșitul iernii și începutul unui nou ciclu al anotimpurilor, fapt ce explică indicarea lunilor cuprinse între iulie și decembrie, cu denumiri ce făceau referire la ordinea lor: *quintilis, sextilis, septembris, october, november și december*, adică „a cincea”, „a șasea”, „a șaptea”, „a opta”, „a noua” și „a zecea”. Însă intrarea în funcție a consulilor la 1 ianuarie, începând cu anul 153 *a. Chr.*, l-a determinat pe Caesar să stipuleze racordarea anului calendaristic la anul consular.

⁴ Sextus Pompeius Festus raporta cognomenul Caesar la substantivul latinesc *caesaries*: „păr, plete”, indicând faptul că fondatorul acestei ramuri se născuse cu mult păr, fapt raportat ulterior în mod ironic la calviția sa. Plinius cel Bătrân îl raportează însă la verbul *caedere*: „a tăia”, făcând referire la metoda obstetrică cezariană: *natus primusque Caesarum a caeso matris utero dictus* - Plin., *H. N.*, VII.

⁵ Slav. *ѡар* și germ. *Kaiser* provin din lat. *Caesar*.

⁶ Și supranumele de Augustus s-a menținut în calendar, pentru desemnarea celei de a opta luni, vechea *Sextilis*. După modelul acestora, alți împărați romani și, mai târziu, conducători medievali europeni, au redenumit lunile, spre exemplu, luna septembrie, a fost redenumită Germanicus, după supranumele lui Caligula etc., dar acestea nu au rezistat în timp.

⁷ Lat. *consules*, însemnând „cei care merg împreună” indică, prin caracterul motivat al cuvântului, mai precis prin prefixul *con-*, că magistratura supremă a Republicii romane era concepută ca o replică guvernamentală la soluția monarhică (etimologic, din greacă, *mono-*: „una” și *arch-*: „putere”) pe care Roma o cunoscuse anterior, sub forma regalității, între 753-509 *a. Chr.* Cei doi consuli erau aleși anual și aveau drept de *veto* unul împotriva celuilalt, până în 367 *a. Chr.* aceasta magistratură fiind accesibilă doar

*Unus ex eo tempore omnia in re publica et ad arbitrium administravit, ut nonnulli urbanorum, cum quid per iocum testandi gratia signarent, **non Caesare et Bibulo, sed Iulio et Caesare consulibus** actum scriberent bis eundem praeponentes nomine atque cognomine, utque vulgo mox ferrentur hi versus:*

Non Bibulo quiddam nuper sed Caesare factum est;

Nam Bibulo fieri consule nil memini.

(Suet., *Div. Iul.*, 20, 2)

„Din acel moment unul singur a condus totul în stat, după bunul lui plac, astfel încât unii mai spirituali, când semnav vreo mărturie, scriau, în glumă, că nu pe vremea lui Caesar și a lui Bibulus consuli s-a întâmplat acel fapt, ci fiind consuli Iulius și Caesar, adică indicându-l de două ori pe același, cu nomen și *cognomen*; așa încât, în curând, s-au răspândit aceste versuri:

De curând, nu de către Bibulus, ci de către Caesar, s-a înfăptuit vreun lucru;

Căci nu-mi amintesc să se fi întâmplat nimic în timpul lui Bibulus.”

Întreaga exegeză, începând cu sursele Antichității este unanimă în a recunoaște și sublinia ca resort permanent al prodigioasei activități a lui Caesar dorința sa de a conduce. Doi biografi antici⁸, contemporani, dar din

patricienilor. Conform tradiției, anii nu erau indicați prin numerotare, ci prin referire la numele consulilor.

⁸ Despre diferența, pe care o făceau anticii, între istorie și biografie, scrie cu pertință Tracy Deline: „As modern historians, we value these ancient biographies for what they reveal of the methodology of biographical writing during this time. By the time of Plutarch and Suetonius, the loosely standard formula for biography had been developed a narrative of the individual's life which included erudite details, realism, anecdotes (even to the point of gossip) as well as the basic accurate political framework of the individual's career. As for style, Suetonius and Plutarch follow two different schools of composition. Their biographies have worth as works of literature. We also treasure them for their inherent value as primary sources. For certain periods in the classical world, the fullest source of information is not a 'real' history, but rather one of these biographies. The biographers have preserved significant details of family life, especially regarding the role of women, and of everyday life such as dress, food, and illness. This information often seemed trivial and irrelevant to the ancient historians, but are valuable to modern historians who try to reconstruct social history.

Although the ancients distinguished between history and biography, modern historians are not so inclined to make an issue of it. Except in terms of scale, there is not always a great difference in the approach of ancient biographers and historians. In some respects, ancient biographers had better historical methodology than the historians. Biographers utilized antiquarian materials such as monuments, inscriptions, documents and letters and they were much more likely to cite their sources. Having said this,

spații diferite, au socotit viața lui Caesar, printre altele, demnă de relatare, în multiplele sale aspecte. Beoțianul Plutarchus (46-125 *p. Chr.*), biograf și moralist de origine greacă, celebru pentru conceptul său de scriere biografică în paralelă comparativă greco-romană, îl prezintă pe Caesar în corespondență cu Alexandru cel Mare, în *Viețile paralele ale oamenilor iluștri*, pe baza unor similitudini caracteriale sau biografice. Din păcate, comparația finală, cu care, de obicei, Plutarchus încheia fiecare prezentare paralelă, nu s-a păstrat. De asemenea, Suetonius (ca. 69/75-130 *p. Chr.*), prieten cu Plinius Minor, director al arhivelor imperiale, sub Traianus și, mai târziu, secretar al lui Hadrianus, își deschide a sa *De vita Caesarum*, cu biografia lui Caius Iulius Caesar, din care primele capitole s-au pierdut.

Ambele biografii, deși diferite ca stil, evidențiază caracterul de excepție al personalității lui Caesar, nutrită din ambiția și perseverența de a fi primul la Roma, idee-forță ce i-a călăuzit întreaga existență: *quidam putant captum imperii consuetudine pensitatisque suis et inimicorum uiribus usum occasione rapiendae dominationis, quam aetate prima concupisset*: „unii consideră că s-a deprins cu obișnuința puterii și că s-a folosit, prin propriile eforturi și prin forțele dușmanilor, de ocazia de a dobândi supremația, pe care o râvnise încă din tinerețe” – Suet., *Div. Iul.*, 30, 4.

O atare năzuință justifica, în ochii săi, până și evitarea sau chiar încălcarea legalității, cum singur o recunoștea⁹, până și folosirea forței armate, declanșarea războiului civil și permanentizarea dictaturii, cum s-a întâmplat după trecerea Rubiconului.

Deși se fălea public cu descendența sa patriciană și chiar divină, înrudirea cu Marius, celebrul șef al partidei popularilor, va marca partea de început a carierei tânărului, nu numai prin faptul că Marius cere ca nepotul său de numai 13 ani să fie făcut *flamen dialis*, ci mai cu seamă prin înrâurirea gândirii politice a promițătorului vlăstar. La 17 ani, Caesar se căsătorește cu fiica unui alt renumit popular, Cinna, chiar înaintea intrării lui Sulla în Roma, ceea ce îi atrage eticheta de *persona non grata* și încercarea viitorului dictator – șef al optimaților, de a-l elimina. În cele din urmă, Caesar va fi grațiat, nu înainte ca Sulla să atenționeze

biography must be regarded with a note of caution when used as a primary source, and the sole source of fact. Since the goal of their narrative was to present a life, often important information on wider political events is glossed over or lacking entirely. These biographers assumed that if the reader wished to check a date or read about a military campaign, he would have the appropriate history on his bookshelf. History and biography are complements, not rivals.” (Deline 2003)

⁹ Cicero, citat de Suetonius, afirma că Caesar adesea recita un fragment din Euripide, tradus de el însuși: *Nam si violandum est ius, regnandi gratia, /Violandum est; aliis rebus pietatem colas*: „Dacă dreptul trebuie violat, să fie violat pentru a domni; în orice altă situație să cultivi pietatea.”

contemporaneitatea asupra potențelor, din perspectiva sa negativă, ale tânărului: [...] *scirent* [...] *Cesari multos Marios inesse* – Suet., *Iul.*, 1, 1.

Părăsind Roma, tânărul Caesar se înrolează în armata ce susținea lupta împotriva cetății Mitilene, unde se distinge prin vitejie și primește *corona civica*¹⁰. După moartea dictatorului Sulla, încercările de afirmare în arena politică se împletesc cu cele de desăvârșire a educației sale retorice, precum și cu cele de câștigare a simpatiei maselor și de atragere a atenției contemporanilor, prin organizarea de jocuri fastuoase, cum ar fi cele de la comemorarea a 20 de ani de la moartea tatălui.

*Cursus honorum*¹¹

Prima implicare mai serioasă a lui Caesar pe scena politică poate fi considerată cea legată de Catilina, un personaj controversat, de o ambiție politică la fel de mare cu cea a lui Caesar, nu însă atât de diplomat și de ponderat ca acesta din urmă. În 65 *a. Ch.*, când are loc „prima conjurație a lui Catilina”, Caesar este și el o prezență în jocurile politice conspirative pentru ocuparea consulatului, fără izbândă, dar și fără atragerea vreunei sancțiuni. În 64 *a. Ch.*, Caesar coordonează un proiect privind legea agrară, prezentată de un tribun al poporului. În 63 *a. Ch.*, când Cicero dă în vileag, printr-o serie de discursuri celebre, rămasese sub numele de *Catilinare*, cea de a doua conjurație a lui Catilina, pusă la cale ca reacție la noua respingere a candidaturii sale la funcția de consul, prin manevrele facțiunii aristocratice, Caesar intervine în Senat, pronunțându-se, printr-un discurs,

¹⁰ *Corona civica*: „the second in honour and importance (Plin. *H. N.* XVI.3), was presented to the soldier who had preserved the life of a Roman soldier in battle (Aul. Gell. V.6), and therefore accompanied with the inscription *Ob civem servatum* (Senec. *Clem.* I.26). It was originally made of the *ilex*, afterwards of the *aesculus*, and finally of the *quercus* (Plin. *H. N.* XVI.5), three different sorts of oak, the reason for which choice is explained by Plutarch (*Quaest. Rom.* p151, ed. Reisk.) As the possession of this crown was so high an honor, its attainment was restricted by very severe regulations (Plin. *H. N.* XVI.5), so that the following combinations must have been satisfied before a claim was allowed: to have preserved the life of a Roman citizen in battle, slain his opponent, and maintained the ground on which the action took place. The testimony of a third party was not admissible; the person rescued must himself proclaim the fact, which increased the difficulty of attainment, as the Roman soldier was commonly unwilling to acknowledge his obligation to the prowess of a comrade, and to show him that deference which he would be compelled to pay to his preserver if the claim were established (Cic. *Pro Planc.* 30).” – Smith 1875: 360.

¹¹ *Cursus honorum* reprezenta la Roma ierarhia demnităților. Magistraturile superioare, sau senatoriale includeau patru magistraturi ordinare, anume, de jos în sus ca importanță, aceea de *questor*, *edilis*, *praetor* și *consul*. La încheierea magistraturii, fostul magistrat devenea membru al senatului. Magistraturile senatoriale extraordinare erau acelea de *dictator*, *censor* și *pontifex maximus*.

împotriva pedepsei cu moartea a lui Catilina și a conjuraților. Doar opoziția violentă a lui Cato, adversar constant al manevrelor politice ale lui Caesar, face ca abilul său discurs să eșueze.

Guvernator al Spaniei de dincolo de Ebru în 61 *a. Ch.*, supune triburile lusitanilor și calaicilor, trimițând mulți bani la Roma. Faptul îi atrage acordarea triumfului din partea Romei, dar și refacerea situației sale financiare. Candidează și este ales consul în 59 *a. Ch.*, cu sprijinul lui Crassus și Pompei, pe care reușește să-i împace, punând de acum bazele primului triumvirat, care, considerat un pact privat, *amicitia*, și nu un instrument de guvernare (Shotter 1994: 63), atrage totuși ura contemporanilor, fiind numit „monstru tricefal”.

În calitate de consul, propune legi agrare cu caracter popular. Lungul an al consulatului, 59 *a. Ch.*, este descris detaliat, într-un întreg capitol, de Billows 2009. La ieșirea din consulat, își asigură guvernarea Galiei, întărește alianțe politice prin căsătoria fiicei sale cu Pompei și prin propria căsătorie cu fiica lui Calpurnius Piso, consul în anul următor.

Între 58 *a. Ch.* și 49 *a. Ch.* pleacă departe de Roma, în calitate de guvernator al Galiei. Are loc campania de pacificare a Galiei, relatată în însemnările proprii.

Iacta alea est!

Moartea Iuliei și a lui Crassus, elemente care cimentau triumviratul Caesar – Crassus – Pompei, duc la confruntarea directă dintre Pompei și Caesar. Senatul îl alege pe Pompei consul fără coleg. Se propune interzicerea candidării la consulat în absență, fapt ce îl afecta direct pe Caesar, angajat în campania antigalică. O parte a senatului clama vehement înlocuirea lui Caesar, în calitate de guvernator al Galiei. Tentativele de reconciliere eșuează și, prin trecerea Rubiconului, războiul civil este declanșat, în anul 49 *a. Ch.*

Ultimii patru ani din existența lui Caesar reprezintă o perioadă foarte intensă din biografia acestuia, punctată de luptele împotriva facțiunii oligarhice, condusă de Pompei. Teatrul de luptă este la început Italia, pe care Caesar o ocupă fulgerător, lansându-se apoi în Spania, unde se aflau armatele loțiitorilor lui Pompei, apoi în Egipt, unde se refugiase Pompei, și, în cele din urmă, în Africa, unde îi înfrânge pe pompeieni la Thapsus, în 46 *a. Ch.* Sărbătorește la Roma patru triumfuri: galic, egiptic, asiatic, afric. În 45 *a. Ch.*, la Munda, în Spania, învinge ultimele rămășițe ale armatei opoziției.

Întors la Roma, Caesar inițiază vaste proiecte de reformă militară, administrativă, culturală, dând dovadă că a înțeles complexitatea problemelor statului, chiar dacă soluția aleasă, probabil singura viabilă, în

condițiile în care Roma nu mai era de mult o cetate-stat, ci un vast imperiu în jurul Mediteranei, a constituit-o dictatura¹².

Tendențele dictatoriale și monarhice ale lui Caesar, tot mai evidente contemporanilor, duc la punerea în aplicare a complotului de asasinare a conducătorului roman în data de 15 martie 44 a. Ch.

Despre personalitatea de excepție a lui Caesar, Cicero remarcă faptul că a lansat vii dispute atât printre contemporani, cât și în posteritate, fascinand generațiile¹³:

[...] illa vita est tua, quae vigeat memoria saeculorum omnium, quam posteritas alet, quam ipsa aeternitas semper tuebitur. [...] Erit inter eos etiam qui nascentur, sicut inter nos fuit, magna dissensio, cum alii laudibus ad caelum res tuas gestas efferent, alii fortasse aliquid requirent, idque vel maximum, nisi belli civilis incendium

¹² Dictatura apăruse la romani în anul 501 a. Chr., ca o formă de magistratură extraordinară, strict limitată în timp, de maximum șase luni, prin care o persoană, aleasă de Senat, gestiona o criză, internă sau externă, a Cetății, fiind investită cu puteri discreționare, neîngrădite de legi. Spre exemplu, în timpul celui de al doilea război punic, Fabius Maximus, a fost numit de două ori dictator, în 221 a. Chr. și 217 a. Chr., Roma fiind amenințată de cartaginezul Hanibal. În timp, apare tendința de a forța limitele acestei instituții, atât cele temporale, cât și cele ale condițiilor de investitură. Astfel, Sulla este numit dictator fără vot senatorial în 83 a. Chr., abdicând în 79 a. Chr., cu puțin înaintea morții. După ce a fost numit dictator de nouă ori consecutiv, lui Caesar i se atribuie de către senat, cu câteva luni înainte de asasinare, titulatura de *dictator perpetuo*. În jumătatea de mileniu ce s-a scurs de la Titus Larcus Flavius, cel dintâi dictator al Romei, până la Caesar, ultimul dictator al acesteia, și-au exercitat prerogativele peste șaptezeci de dictatori, unii, printre care și Caesar, fiind numiți de mai multe ori. – Smith 1875: 404-408.

¹³ Personalitatea lui Caesar nu a încetat, până în prezent, de a suscita analize, interpretări. Iată doar două aprecieri la adresa lui Caesar: „Caesar, if anyone, deserves to be called a master of politics. He was equally great in understanding general political trends as in directing them. With consummate skill he handled the machinery of political details, without ever sacrificing his major aim of winning decisive power [...] Thus, although he was a Roman through and through and intended only to use his rule in order to raise the *imperium populi Romani* to the level of perfection required by the circumstances, nevertheless the flights of his genius lifted him to a lonely eminence where others were unable to follow him.” – Gelzer 1968: 329; „To sum up, even those who reject the idea that Caesar tried to establish a monarchy and a divine cult must admit that he was much more than just a Roman dictator. They must also agree that his performance and achievements made restoration of the old Republic impossible once and for all. Whether all this was planned or brought about accidentally matters little. *Celeritas* [speed, swiftness] was distinctive of his style, impulsiveness led to his downfall. Many were enchanted by him, yet not a few felt repulsed. Since he neither wanted, nor could afford, to base his rule on a single class of society, he tried to curry favor with heterogeneous groups, at one and the same time. In his struggle for the support of the masses he overcame Pompey, but at the same time made considerable efforts to appease the *nobilitas*. He was called a benevolent ruler, but also a cruel despot.” – Yavetz 1983: 212. Cele mai recente exegeze le reprezintă Shotter 1994, Le Bohec 2001, Kamm 2006, Riggsby 2006, Tatum 2008, Billows 2009 etc.

salute patriae restinxeris, ut illud fati fuisse videatur, hoc consili. Servi igitur eis etiam iudicibus, qui multis post saeculis de te iudicabunt, et quidem haud scio an incorruptius quam nos. Nam et sine amore et sine cupiditate et rursus sine odio et sine invidia iudicabunt. (Cic. Pro Marc., IX, 28-29).

II. *Veni, vidi, vici, ... scripsi!* Stilistica obiectivității

Încadrarea *commentarii*-lor ca specie istoriografică

Pentru o corectă situare a operei lui Caesar în istoria literaturii latine, trebuie să luăm în considerare două aspecte principale: a) perspectiva romană a raportului dintre istorie și literatură; b) multiplele ipostaze, interconținuate, ale lui Caesar (om politic – autor – narator – personaj) și felul cum se reflectă acest fapt în opera sa.

Commentarii de bello Gallico și *Commentarii de bello civili* reprezintă opera păstrată de la Caesar și, totodată, *opus-ul maius*. Ca gen istoriografic, aceste două scrieri aparțin monografiei memorialistice. Raportul special al acestor scrieri cu elementul de teorie literară denumit îndeobște „geneză” ne determină să insistăm asupra caracteristicilor proprii ale operei cezariene. Într-adevăr, cheia înțelegerii acestei opere, atât în ce privește mesajul său, cât și în ce privește arta literară, o reprezintă motivația extraliterară a scrierii sale.

Istoriografia latină de până la Caesar și de după el se prezintă, așa cum pertinent sesizează Cizek 1998: 14, „ca o federație de specii literare, de *genera*”. Diferitele accepții ale conceptului de *historia* dau naștere unor specii istoriografice diverse, precum analistica, monografiile, *res gestae*-le, breviariile (epitomele), memorialistica și specia, foarte bine receptată, a biografiilor. Lecția de istorie, concepută ca mesaj al trecutului pentru viitorime, este de fapt o investigație interogativă a unei anumite generații pentru problemele propriului timp. Astfel, ni se dezvăluie un alt sens, mai profund, al preceptului ciceronian al istoriei ca *opus oratorium maxime*, anume că istoria-cunoaștere este concepută în genere ca un discurs, în care politicul se servește de datele istoricului și, de la această motivație de fond, a necesității de a demonstra, de a emoționa și de a convinge, decurge efectul scrierii unei istorii elocvente, apelând la mijloacele retoricii și ale beletristicii, în sens etimologic.

De ce *commentarii*?

Dintre speciile istoriografice Caesar a ales, deloc întâmplător, după cum vom vedea, *commentarii*-le. Termenul generic de *commentarii*

reprezintă, în fapt, un calc semantic prin care latinii încercau să echivaleze grecescul *hypomnēmata*, în lumea elenă cuvântul având fie accepția de buletin de victorie, fie cea de autobiografie justificativă și laudativă, ambele vocabule, formate de la radicalul *men-*, al memoriei, având sensul de note, însemnări ale unor fapte demne de a fi reținute. În lumea romană, termenul de *commentarii* se referea fie la consemnarea de către pontifi a unor fapte demne de luat în seamă, fie la notele, însemnările și instrucțiunile pe care suveranii le dădeau funcționarilor. Alegând această specie istoriografică inferioară, care până la el reprezenta doar un material documentaristic ce trebuia prelucrat pentru a putea atinge stadiul de *historia*, Caesar vrea să sugereze caracterul genuin, frust, neprelucrat din punct de vedere artistic, al operei sale.

Chiar dacă nu putem afirma în mod cert că în titlul operei apărea denumirea de *commentarii*, deoarece nu cunoaștem sub ce titlu și-a publicat Caesar opera, identificarea corectă a speciei operei de către contemporanii săi reprezintă o certitudine prin mărturia lui Cicero: *commentarios scripsit ualde quidem probandos* „a scris comentarii demne de toată lauda” – Cic., *Brutus*, § 262. Hirtius, locotenentul său, afirmă, de asemenea, că a întregit ceea ce lipsea din comentariile evenimentelor din Galia: *Caesaris nostri Commentarios rerum gestarum Galliae [...] contexui [...]*. – B.G., VIII, *Praef.*, 2. Trecându-i în revistă opera, Suetonius folosește invariabil denumirea de *commentarii* referindu-se la cele două scrieri despre războiul cu galii și despre războiul civil: *Reliquit et rerum suarum commentarios Gallici ciuilibusque belli Pompeiani [...]*. *De commentariis Caesaris Cicero in eodem Bruto sic refert [...]*. *De isdem commentariis Hirtius ita praedicat[...]* – Suet., *Div. Jul.*, LVI.

Aceste mărturii ne sunt suficiente pentru a proba că scrierile păstrate ale lui Caesar au fost receptate de către contemporani drept *commentarii*, potrivit cu intenția autorului. Din partea lui Caesar, autoetichetarea operei drept simple note, însemnări în fuga evenimentelor, ar putea părea, la primă vedere, afișarea sau afectarea unei modestii artistice a autorului. În realitate, genialitatea lui Caesar nu se manifestă doar pe câmpul de luptă, ci și pe teren literar, alegerea speciei fiind consonantă cu întreaga strategie abordată de Caesar în prezentarea campaniilor sale împotriva galilor, precum și în prezentarea evenimentelor legate de războiul civil, pe care l-a declanșat prin trecerea Rubiconului. Prezentarea faptelor sub forma unor însemnări „reportericești”, de la locul faptei, notate aproape în concomitență cu faptele, incumbă ideea-forță de nedeformare. Prelucrarea artistică ar fi echivalat cu afectarea veridicității, cu deformarea realității. În ce privește felul cum au fost redactate și publicate comentariile, s-au emis mai multe ipoteze contradictorii. S-a susținut fie că memoriile s-au scris în întregime (toate cele șapte cărți)

către sfârșitul campaniei galice, fie anual, la sfârșitul fiecărei campanii, câte o carte care consemna campania respectivă. Redactarea s-a făcut pe baza *diarium*-ului militar (după modelul *Efemeridelor* lui Alexandru cel Mare), jurnal ținut la cartierul general al lui Caesar, necesar întocmirii rapoartelor periodice în fața Senatului, și pe baza rapoartelor generalilor săi în cazul unor evenimente la care nu luase parte nemijlocit. De aici, impresia de proces verbal, de prezentare seacă, neutră a comentariilor. Însă de ce și-ar fi asumat Caesar riscul prezentării în fața contemporanilor și a posterității a unei opere istorice nedesăvârșite într-o epocă în care Cicero – conștiința Republicii – rezumase poetica istoriografiei prin celebrul precept *opus oratorium maxime*?

Răspunsul învederează raportul genezei acestei opere cu finalitatea ei, ambele fiind subsumate priorităților politice ale lui Caesar, ca, de altfel, toate celelalte fațete ale personalității sale. Carierei politice, ascensiunii sale maxime în *cursus honorum* îi sunt subordonate atât calitățile, cât și demersurile sale: desăvârșirea educației, a capacităților militare, stabilirea alianțelor, inclusiv a celor de înrudire, atragerea atenției asupra propriei persoane, prin mijloacele obișnuite ale vremii, toate acestea au ca unic scop ascensiunea politică, împlinirea ambiției de a deveni conducător deplin, unic.

O antipoetică: *Historia inornata*

Nenutrind visuri de faimă ca istoric, în special, ca literat, în general, Caesar își servește interesele prin toate armele de care dispune, alternând mijloacele politice legale cu cele conspiratorii, mijloacele armate cu cele financiare și propagandistice, pentru a-și justifica gesturile politice și militare, pentru a-și menține sau consolida poziția de apărător al intereselor poporului roman. Scriitura îndeplinește aici rolul unei *ancilla* („servitoare, slujnică), pe cât de neostentativă, pe atât de dibace și de eficace. Căci această geneză extraliterară, metaartistică, duce la formarea unei stilistici a mimării obiectivității, destul de greu de depistat la primă vedere, și care a reușit să impresioneze tocmai datorită felului în care au fost prezentate faptele. Fondul, nebeletristic, își creează o formă beletristică adecvată, centrată tocmai pe aparenta respingere totală a mijloacelor beletristicii. Obiectivitatea absolută, de fapt, mimarea ei, devine astfel centrul unei stilistici concertate întru desființarea artisticității.

Dacă majoritatea istoriografilor de până la el trudiseră, însă fără prea mare succes, la inventarea formulelor prin care istoria să fie prezentată într-o manieră artistică și, în acest sens, trebuie să vedem în formulările ciceroniene referitoare la *historia exornata* mai degrabă un ideal, un deziderat, destul de greu de realizat de către cei care se încumetau

la scrierea istoriei, Caesar respinge dintru început această pretenție, vrând să prezinte opt ani de campanii militare – ce subiect anost!, într-o manieră programatic denudată artistic. Această anti-*ars poetica* istoriografică n-ar fi putut naște decât un model despre cum să nu fie scrisă istoria, cu siguranță de ostracizat de către teoreticianul contemporan al poeticii istoriografice, Cicero, dacă opera ce reflectă această poziție nu ar fi avut un autor precum Caesar.

Mai presus de toate nu trebuie să cădem în capcana scriitorului, crezând că stilul neornat din *Comentarii* este stilul propriu autorului. Din păcate, nu s-au păstrat discursurile lui Caesar pentru a ne face o impresie despre elocința sa, dar mărturiile antice declară că ele au reprezentat modele pentru contemporani și pentru posteritate. Cicero însuși, trecând în revistă în *Brutus* toți oratorii romani de seamă, laudă talentul oratoric al lui Caesar afirmând că „nu cunoaște niciun orator căruia Caesar să-i fie inferior” și definindu-i stilul oratoric ca „elegant, **strălucitor, magnific, dovedind un talent înăscut**”. Fie și din această scurtă prezentare ne putem da seama că, dacă discursurile cezariene ar fi fost compuse în stilul sec, neornat al comentariilor, nu acestea ar fi fost epitele pe care Cicero le-ar fi considerat potrivite pentru a le caracteriza. Că Caesar avea o capacitate retorică remarcabilă pe care în *commentarii* o dovedește tocmai mascându-și talentul, ne-o demonstrează din nou autoritatea în materie, Cicero. Într-o scrisoare către Cornelius Nepos el îl caracterizează pe Caesar printr-o suită de întrebări retorice, citate de Suetonius, *Iul.*, 55, 2, însă, ce este cel mai important, în niște termeni în care nu-l regăsim pe acel Caesar așa cum îl cunoaștem din comentarii: *quid? oratorem quem huic antepones eorum, qui nihil aliud egerunt? quis sententiis aut acutior aut crebrior? quis uerbis aut **ornatior** aut elegantior?* – „Ce orator i l-ai considera superior lui dintre toți cei care au ca unică preocupare oratoria? Cine este **mai fin și mai abundent în sentințe**? Cine **mai împodobit** și mai elegant în expresie?”. Suetonius, la rândul-i, recunoaște, fără rezerve, că două au fost punctele de excelență ale activității lui Caesar, elocvența, adică arta de a se exprima frumos și convingător, și strategia militară: *Eloquentia militarium re aut aequavit praestantissimorum gloriam aut excessit.* – „În elocință și în arta militară a egalat gloria celor mai străluciți bărbați, ba chiar a întrecut-o”.

Finețea, abundența sentințelor și exornarea – nimic mai departe de stilul comentariilor, ceea ce dovedește că Caesar nu a scris comentariile în felul în care a făcut-o pentru că nu ar fi știut cum s-o facă altfel, ci pentru că exact așa a intenționat să le scrie.

Care sunt așadar elementele acestei convenții literare ale sugerării obiectivității maxime?

Memorii, autobiografie și/sau *res gestae*?

În primul rând, așa cum remarcam, însăși specia aleasă reverberează, din ideea de neprelucrare artistică, sugestia de prezentare nudă a faptelor. Într-adevăr, această primă prezumție a lectorului, acest orizont de așteptare conturat de către alegerea unei anumite specii istoriografice nu va fi deloc contrazis de conținutul lucrării, de aspectul tehnicist, de proces verbal al relatării.

În al doilea rând, aceleași strategii literare i se subsumează structura și compoziția operei, fiecărei cărți a comentariilor corespunzându-i un an de campanie militară. Organizarea materialului pe cărți separate, corespunzătoare fiecărui an de campanie, expunerea cronologică, ordonată, incumbă lectorului impresia de maximă limpezime a expunerii, sugestia că la sfârșitul lecturii va fi depozitarul unei informații corecte, complete, în strictă conformitate cu realitatea. În același timp, în mod indirect, lectorul roman, contemporan al lui Caesar, va asimila, mai mult sau mai puțin conștient, această operă, prin felul de ordonare și expunere a materialului, prestigiosului gen al analisticii istorice, un fel de oficios istoric al mentalului roman, începând cu tablele pontificale.

O altă idee difuzată de specia comentariilor decurge din poziția relatorului: autorul comentariilor nu este un martor ocular anonim, nici un participant modest la evenimentele prezentate. El este o personalitate de prim rang a vieții politice, militare și sociale a Romei, un chezaș, prin prestigiul său social, al veridicității relatării, dar, mai mult, el este chiar promotorul unei însemnate părți a evenimentelor, cel care imprimă, prin acțiunile și reacțiile sale, un anumit mers acestor evenimente pe care le relatează. Prin această poziție specială a relatorului, de personalitate importantă în societate, comentariile se integrează în genul memorialisticii, statuate la Roma de către Sulla. Însă, din nou, motivațiile extraartistice dictează o formulă specială de scriere, întrucât, deși redactează niște memorii, Caesar recuză *ab initio* nararea la persoana I. Rezultatul – o aparentă ciudățenie: memorii scrise la persoana a III-a. Caesar își refuză exploatarea reperelor emoționale ale mărturiei oculare și ale participării afective la evenimente, privându-și scrierea de ponderea covârșitoare a impactului asupra lectorului pe care o are confesiunea subiectivă: cititorul nu va ști niciodată ce temeri, sentimente, dureri sau speranțe îl vor fi animat pe Caesar, amănunte, într-adevăr, inutile coerenței faptelor, dar care ar fi putut imprima narației o puternică impresie de „trăire”, ingredient vital al oricărei realități virtuale.

Afectele personajului, o insidioasă și cu atât mai eficientă, *captatio benevolentiae*, ar fi putut întări sentimentele partizanale ale unor contemporani sau ar fi creat chiar noi adeziuni. Respingând astfel de

„efecte ieftine”, bazate pe manipularea afectelor cu ajutorul floricelelor stilistice, mai mult decât obișnuite în epocă, aproape obligatorii, memoriile lui Caesar par că se rezumă doar la evenimente, încadrate de prezentări etnogeografice și de analize raționale, chipurile strict obiective, ale acestor evenimente. Rar apar discursuri, prezentate în stil indirect, indirect liber, sau, mai rar, în stil direct. Anularea *ego*-ului, ignorarea deliberată a identității naratorului cu personajul principal, crearea, am zice, schizoidă a unei voci auctoriale neutre și impersonale, care relatează faptele și chiar motivațiile personajului principal, eliminând nu doar orice urmă de subiectivitate, ci și reacțiile umane firești, reprezintă o soluție extrem de rafinată din punct de vedere literar, genială, din perspectiva utilității ei. Această metodă este re-inventată abia de poetica romanului contemporan, în care personajul principal poate practica o maieutică a obiectivării, a sondării eului prin dedublare, prin scindarea investigatorului, o instanță cât mai rece, cât mai obiectivă, de subiectul investigat.

În altă ordine de idei, rezumarea *Commentariilor* lui Caesar la fapte, dar fapte semnificative, nu doar înșirate cronologic, indiferent de importanța lor, ca în anale, și, în plus, investigate rațional în ce privește cauza, conjunctura care le-a generat, precum și în ce privește efectele lor reale sau posibile, trimite către o altă specie istoriografică latină, a *res gestae*-lor, fondată de Sempronius Asellio, în secolul precedent lui Caesar. Autorul operei *Rerum gestarum libri* își afirma aici o concepție antianalistică, dar și antidramatizantă a prezentării istoriei, punând accentul pe analiza cauzelor și scopurilor, a mobilurilor umane, cât și a mecanismelor sociale promotoare ale evenimentelor. De asemenea, în această operă, Caesar își putea găsi un precursor în privința asumării unui stil auster, denudat de podoabe stilistice. În cazul lui Asellio, consecințele asumării scrierii unei istorii non-exornate, nedecorate stilistic și neexploatate cu mijloacele retoricii, s-au tradus prin lipsa prizei la public. În ce îl privește pe Caesar, denudarea stilistică este programatică, însă nu neapărat în conformitate cu o concepție personală privind felul cum trebuie scrisă istoria. În genere, Caesar, adept al principiului analogiei în limbă, era un scriitor cu orientări aticiste, stilul atic, sobru, elegant, lipsit de patosul și de grandomania asianică, fiind de altfel potrivit cu temperamentul și caracterul său: om de acțiune, rațional, calculat, pragmatic, eficient, lucid, capabil să ia decizii optime în timp real.

Programul antiasianic difuz din *commentarii* nu era generat însă de dorința de a polemiza indirect cu reprezentanții orientării asianice, în speță Cicero, ci este generat de aceleași motivații extraliterare ale sugerării obiectivității depline. Mesajul indirect al lui Caesar către contemporani, căci lor li se adresează autorul în mod expres, ar fi acela că dorește să lase faptele să vorbească de la sine. Astfel, el, scriitorul, se sustrage de la

îndeplinirea unui al doilea comandament considerat intrinsec scrierii istoriei, anume finalitatea educativă manifest exprimată. Spre deosebire de majoritatea scrierilor istorice, scrise cu intenția de a face *historia*, Caesar nu își expune concepția nici despre rolul istoriei-realitate, nici despre funcțiile istoriei-cunoaștere, a istoriografiei. El nu își deschide opera prin prologuri teoretice, nici nu presară narațiunea cu judecăți de valoare, nici nu își încheie diversele episoade narrative cu epifoneme apoftegmatice. Această abținere are propria ei morală, indirectă: autorul pretinde, în acest mod indirect, că se adresează rațiunii contemporanilor, iară nu afectelor lor, că vrea să convingă doar prin fapte, nu să emoționeze prin manipularea sentimentelor sau a simțului artistic al cititorului.

Nu în ultimul rând, opera lui Caesar prezintă legături atât cu specia monografiei istorice, cât și cu cea a biografiei. Legătura cu monografia este învedereată de faptul că autorul comentariilor decupează și relatează, ca și contemporanul său Sallustius, un singur eveniment istoric. În cazul lui Caesar, subiectul îl reprezintă războiul cu galii, respectiv, războiul civil. Și această opțiune este motivată de interesul politic, justificativ și apologetic, al autorului, deci extraliterar. Prin delimitarea subiectului la propriile *res gestae*, comentariile jonctonează cu autobiografia, specie ilustrată în conștiința contemporanilor de scriitura exacerbat apologetică a dictatorului aristocrat Sulla. Însă și în acest caz, autobiografia cezariană polemizează discret cu stilul altora de a scrie istorie, sau, dacă ar fi să ne prefacem că admitem modestia autorului, de a furniza altora, mai vrednici, un material istoriografic. Opțiunea scriitoricească face din nou dovada abilității autorului său, care prezintă contemporanilor un alt fel de apologetică, rezumată la sloganul subînțeles: „Faptele sunt politica mea!”. Calitatea de scriitor de istorie este rezultatul secundar al calității de făuritor de istorie. Autorul Caesar mediază contemporaneității un curs intensiv despre „*Personalitatea politică și istorică Caesar pe înțelesul tuturor*”, opera sa jucând rolul unui soi de raport post-electoral. În ce privește legătura cu autobiografia, în același fel indirect, aproape subliminal, am spune, Caesar își asumă condiția de personalitate de excepție, ca figură centrală a unei scrieri autobiografice, însă nu în virtutea calităților sale umane, intrinseci, de vreme ce i-au asigurat o asemenea carieră excepțională, ci doar în ipostaza de reprezentant oficial al intereselor statului și poporului roman, cu care pare să se identifice până la pierderea propriei identități. Desigur, mentalului colectiv al Romei nu-i fusese restituit încă eroul legendar întemeietor, *et terris jactatus et alto*, cel care devenit, din om, Conducătorul.

Într-adevăr, nicio notație despre omul Caesar nu ne întâmpină de-a lungul a zeci de pagini de relatări. Caesar simulează, mai degrabă, o inteligență artificială, o instanță supraumană, care conduce, fără greș,

mașina de război romană, purtându-și armatele din victorie în victorie, fără riscul erorilor omenești.

Facta et dicta. Arta manipulării

Am urmărit în cele de mai sus cum motivația extraartistică a scrierii unei opere de istorie, într-o vreme în care istoria este considerată prin excelență un gen literar, atât prin forma de prezentare, cât și prin finalitățile ei paideutice, a generat o formulă literară proprie, centrată pe simularea obstinată a obiectivității, a conformității relatării cu realitatea. Stilistica obiectivității se bazează pe alegerea unei specii istoriografice care să sugereze, încă din titlu, neprelucrarea artistică și, deci, nealterarea faptică. Acelorași motivații apologetice și justificative li se subsumează structurarea materialului, precum și deplasarea unghiului de prezentare a evenimentelor, printr-o subtilă artă a deformării, investigată și evidențiată de exegeza. Aceasta ar consta nu din denaturarea faptelor, în genere atent și corect prezentate, cât din prezentarea și interpretarea lor, în special atunci când e vorba de analiza mobilurilor umane, fie că e vorba de adversari, fie că e vorba de însuși Caesar. Astfel, exegeza a remarcat arta unei persuasiunii subtile, sesizând că în miezul narativului cezarian se află întotdeauna demonstrativul (Martin – Gaillard 1990: 195). Putem exemplifica această afirmație prin câteva referiri la cartea I a *commentariilor*. Scrierea debutează cu o aparent neutră, deci obiectivă, descriere etnogeografică a Galiei libere.

[1] *Gallia est omnis divisa in partes tres, quarum unam incolunt Belgae, aliam Aquitani, tertiam qui ipsorum lingua Celtae, nostra Galli appellantur. Hi omnes lingua, institutis, legibus inter se differunt. Gallos ab Aquitanis Garumna flumen, a Belgis Matrona et Sequana dividit. **Horum omnium fortissimi sunt Belgae, propterea quod a cultu atque humanitate provinciae longissime absunt, minimeque ad eos mercatores saepe commeant atque ea quae ad effeminandos animos pertinent important, proximique sunt Germanis, qui trans Rhenum incolunt, quibuscum continenter bellum gerunt. Qua de causa Helvetii quoque reliquos Gallos virtute praecedunt, quod fere cotidianis proeliis cum Germanis contendunt, cum aut suis finibus eos prohibent aut ipsi in eorum finibus bellum gerunt. Eorum una, pars, quam Gallos obtinere dictum est, initium capit a flumine Rhodano, continetur Garumna flumine, Oceano, finibus Belgarum, attingit etiam ab Sequanis et Helvetiis flumen Rhenum, vergit ad septentriones. Belgae ab extremis Galliae finibus oriuntur,***

pertinent ad inferiorem partem fluminis Rheni, spectant in septentrionem et orientem solem. Aquitania a Garumna flumine ad Pyrenaeos montes et eam partem Oceani quae est ad Hispaniam pertinet; spectat inter occasum solis et septentriones.

Ce se poate observa la o analiză atentă este că acest capitol cuprinde informații strict etnogeografice doar în partea de început și de final a prezentării, secțiunea mediană, evidențiată aici cu caractere **bold**, abătându-se de la o descriere propriu-zisă, și conținând considerațiile personale ale autorului referitoare la o ierarhizare a potențelor belicoase ale seminiilor galice. Trecerea la aceste considerații, deloc întâmplătoare, se face pe nesimțite cu ajutorul unei propoziții, corecte din punctul de vedere al obiectivității: „*Aceștia toți se deosebesc prin limbă, instituții și legi*”. Cheia mesajului o reprezintă structura *inter se differunt*, cu verbul într-o poziție-forte, deoarece nucleul comunicării se plasează la sfârșitul enunțului, justificând în continuare introducerea unei ierarhii diferențiată. Ceea ce scapă lectorului, pe nesimțite manipulat și indus în eroare, este faptul că, în realitate, acesta nu va afla despre deosebirile lingvistice și instituționale aparent anunțate, ci de capacitățile și disponibilitățile războinice ale galilor. Această abatere subtilă de la prezentarea obiectivă începută este în continuare mascată prin inserarea în chiar șirul argumentelor referitoare la raportul dintre distanța față de provincia romană și performanțele războinice ale diferitelor populații galice, introduse prin elementele subordonatoare cauzale *propterea quod*, *qua de causa* și *quod*, a unor informații neutre, de factură obiectivă, geografică: *proximique sunt Germanis, qui trans Rhenum incolunt*. Astfel, încă din prima pagină a comentariilor, deși are impresia că a făcut cunoștință doar cu împărțirea geografică și etnografică a Galiei, lectorul își însușește, aproape în mod inconștient, punctul de vedere a lui Caesar referitor la competențele războinice ale neamurilor galice, având, în același timp, senzația deplinei obiectivități a expunerii.

La o analiză și mai detaliată, ne dăm seama că Caesar vrea să ne facă să credem, din motive încă obscure în acest stadiu abia incipient de parcurgere a operei, că, dintre cele trei ramuri etnice ale Galiei, Aquitanii, Celții și Belgii, aceștia din urmă sunt cei mai puternici. Raționamentul, folosind o tehnică a cercurilor concentrice, operează cu încă o ierarhizare, în interiorul ramurii belgice, fiind selectați helveții, ca, potrivit raționamentului lui Caesar, subramura cea mai belicoasă a Belgilor, datorită depărtării de provincie, a lipsei negustorilor care să le moleșască traiul, și a plasării lângă Rin, care le prilejuiește menținerea în forma războinică excelentă, prin confruntările permanente cu germanii de dincolo de fluviu. Strategia persuasivă a lui Caesar constă în neprecizarea

concluziei raționamentului, care ar fi atras atenția asupra emițătorului, generând totodată și un *feed-back* de evaluare a acestei concluzii. Caesar oferă doar premisele argumentației și lasă pe lector să-i continue mental raționamentul, ajungându-se astfel la concluzia dorită de autor. În cazul de față, dacă dintre toți galii cei mai puternici sunt belgii, și dacă dintre belgi, cei mai puternici sunt helveții, deși autorul nu o afirmă explicit nicăieri, rezultă, în mod logic, că helveții sunt cei mai puternici dintre toți galii. Or, tocmai cu helveții urmează să se confrunte armata romană în cea dintâi campanie galică! Însă, de vreme ce nu a afirmat nicăieri în mod categoric atotputernicia helveților, ci numai ne-a lăsat să conchidem singuri acest lucru, pe măsură ce urmează alte confruntări, cu alte seminții din Gallia, Caesar va găsi noi metode prin care să ne sugereze că armata romană se va confrunta cu dușmani din ce în ce mai redutabili. Astfel manipulați, nu putem decât să constatăm, alături de Hirtius, că Caesar „în afară de o mare ușurință de a scrie și de o desăvârșită eleganță a stilului, mai era înzestrat și cu o adevărată artă de a-și explica [în traducere liberă „a-și masca”] intențiile” (*Erat autem in Caesare cum facultas atque elegantia summa scribendi, tum verissima scientia suorum consiliorum explicandorum. – B.G., VIII, Praef., 7*).

În paginile următoare ale relatării premiselor campaniei cu helveții, suntem forțați să denotăm, pas cu pas, același stil persuasiv: prezentând motivațiile părăsirii teritoriilor lor, Caesar pune expediția pe seama dorinței de glorie, a expandării demografice și mai ales pe seama conjurației lui Orgetorix, fără să amintească de presiunea exercitată de expansiunea germanilor. Astfel, Caesar vrea să ne convingă că această campanie nu a fost o inițiativă proprie, ci o reacție de răspuns la mișcările ofensive, potențial periculoase, ale helveților. Orgetorix, un foarte influent și puternic nobil helvet, pare crochiul portretului salustian al lui Catilina. „Mânat de pofta domniei”, el îi convinge pe sequanul Casticus și pe heduul Dumnorix să uzurpe puterea în cetățile lor, așa cum intenționa și el să facă, și împreună să pună stăpânire pe întreaga Galie. Acest „triumvirat” galic, deși expus cât mai sec, este sancționat de autorul roman prin semantica negativă a structurii *inductus regni cupiditas*, unica trăsătură prin care este identificat „personajul” Orgetorix, de parcă semnatarul acestor informații nu este aceeași persoană care sprijinise conspirațiile lui Catilina, având chiar curajul să se pronunțe în Senat împotriva condamnării la moarte a conjuratului, de parcă, mai mult, nu el este inițiatorul unui același tip de înțelegere, la Roma, cu Crassus și Pompeius. Să avem de a face oare cu un transfer inconștient al propriilor aspirații și metode din partea autorului către omologul său helvet? Similitudinea situațiilor, cel puțin, dacă nu și a celor două personaje, ne frapează.

Oricum, nu mai departe decât în a doua jumătate a aceleiași cărți I,

helveții, prezența, în maniera remarcată mai sus, în chiar pagina de debut a descrierii Galiei, ca cei mai puternici dintre locuitorii acesteia, par niște bieți copii pe lângă următorul adversar al armatei romane. „Intriga” se țese la fel de persuasiv: populațiile galice care ceruseră ajutorul mercenarilor germani în luptele interne pentru supremație, sunt nevoite să suporte acum consecințele acestei alianțe, sorirea în număr tot mai mare a germanilor în Galia, precum și aroganța și cruzimea lui Ariovistus, conducătorul germanilor. Numai Caesar i-ar putea ajuta. În *suasoria* (termen cu același radical din *suādeō*, *-ēre*, *suāsī*, *suāsum*: „a convinge”) se invocă trei argumente pentru care guvernatorul roman consideră că trebuie să intervină: primul consta în relațiile de *amicitia* care legau poporul roman de neamul heduilor, acum năpăstuit de germani; al doilea era reprezentat de pericolul, pentru Roma, al invadării Galiei de către germani. Cel de al treilea argument încheie în stil *no comment!* capitolul 33, însă cu o aproape irepresibilă morală indirectă *L'état c'est moi!*, de o sinceritate dezarmantă: „De altfel, Ariovistus devenise atât de trufaș și de obraznic, încât nu mai putea fi suportat.”

Superbiei intolerabile a barbarului, subliniate prin intermediul unui discurs în stil indirect, i se cuvine administrată o corecție romană. Hotărârea lui Caesar este luată. Însă tensiunea psihologică este în creștere, climaxul prezentării adversarului culminând cu zăgrăvirea stării de spirit a armatei romane dinaintea confruntării cu germanii lui Ariovistus:

Dum paucos dies ad Vesontionem rei frumentariae commeatusque causa moratur, ex percontatione nostrorum vocibusque Gallorum ac mercatorum, qui ingenti magnitudine corporum Germanos incredibili virtute atque exercitatione in armis esse praedicabant, - saepenumero sese cum his congressos ne vultum quidem atque aciem oculorum dicebant ferre potuisse, - tantus subito timor omnem exercitum occupavit ut non mediocriter omnium mentes animosque perturbaret. Hic primum ortus est a tribunis militum, praefectis reliquisque, qui ex urbe amicitiae causa Caesarem secuti non magnum in re militari usum habebant: quorum alius alia causa illata quam sibi ad proficiscendum necessariam esse diceret, petebat ut eius voluntate discedere liceret; nonnulli pudore adducti ut timoris suspicionem vitarent remanebant. Hi neque vultum fingere neque interdum lacrimas tenere poterant: abditi in tabernaculis aut suum fatum querebantur, aut cum familiaribus suis commune periculum miserabantur. Vulgo totis castris testamenta obsignabantur. Horum vocibus ac timore paulatim etiam ei qui magnum in castris usum habebant, milites centurionesque, quique ecquitui praeerant, perturbabantur. Qui se ex his minus timidos existimari volebant, non se hostem vereri

sed angustias itineris et magnitudinem silvarum, quae inter ipsos atque Ariovistum intercederent, aut rem frumentariam ut satis commode supportari posset timere dicebant. Nonnulli etiam Caesari nuntiarant, cum castra moveri ac signa ferri iussisset, non fore dicto audientes milites neque propter timorem signa laturos.”

Raportând conținutul capitolului de mai sus (B.G., I, 39) la economia cărții I ce cuprinde în prima jumătate relatarea campaniei împotriva helveților și în a doua jumătate relatarea campaniei împotriva germanilor conduși de Ariovistus, pare că avem de a face aici cu o digresiune, în consecință, cu o slăbire a intenției de a nara faptele în chip obiectiv (deci sec). Despuia de considerațiile autorului, la nivel faptic întregul capitol se reduce la următoarele: armata romană, ajungând la Vesontio înaintea germanilor, staționează. În timp ce Caesar lipsește din tabără, ocupându-se cu aprovizionarea, soldații află diferite lucruri despre germani. Abandonând însă obișnuita-i concizie, într-un întreg capitol, parcă furat de condei și cedând retrospectiv presiunii psihice și nevoii de confesiune, Caesar descrie starea de spirit a „invincibilei” armate romane înaintea confruntării cu Ariovistus. Capitolul este o mică operă de sugestie și persuasiune.

Ca și în nararea campaniei anterioare, cu helveții, autorul Caesar creează un personaj Caesar rezumându-se la datele strict legate de calitatea de comandant militar și de reprezentant oficial al intereselor statului roman în Galia, omițând deliberat orice detaliu privitor la viața personală, gândurile intime, afectele omului Caesar. Absența comandantului este discret invocată ca motivație psihologică a degingoladei ce va pune stăpânire pe armata romană. Autorul se dovedește un bun observator al psihologiei mulțimii, punând în evidență, prin contrast, încă de la începutul capitolului, motivul transformării armatei într-o masă dezorganizată, în pericol de dispersie și de a nu mai putea fi ținută sub control: lipsa comandantului și a acțiunii. În timp ce comandantul este ocupat cu aprovizionarea, armata staționează. Tabăra de lângă Vesontio, spațiu închis, se transformă dintr-un spațiu organizat, securizant, într-un spațiu alienant, claustrofob, manifestându-și bivalența contradictorie: adăpost / temniță. În psihologia caesariană a panicii este prezentat ca agent propagator, vehicul și combustibil al terifiantului sentiment al fricii ce cuprinde pe soldații romani, Cuvântul. Având la baza educației sale o riguroasă pregătire retorică, Caesar este pe deplin conștient de faptul că omul este capabil să simtă și să trăiască nu numai realul, ci și virtualul, posibilul invocat, convocat prin forța demiurgică a Cuvântului, scris sau rostit. Crearea lumilor prin încuvântare pozitivă întemeiază cosmosul („La început a fost Cuvântul”), cea negativă generează și menține haosul. Ipostază luciferică, decăzută a cuvântului, Zvonul (*percontatio*, *vox*)

seamănă teroarea într-o întreagă armată. Moralmente, armata romană este învinsă încă dinaintea bătăliei.

Paranteza introdusă de autor în primul paragraf nu explicitează, cum ne-am aștepta, afirmațiile anterioare, ci repetă informațiile furnizate, invocând mărturia incontestabilă a galilor și negustorilor despre calitățile războinice ale germanilor. Această paranteză repetitivă este un citat în stil indirect, dependent de un *verbum dicendi* eliptic. Întreg procedeul literar al prezentării favorabile a armatei dușmane a fost, cum am văzut, deja uzitat de scriitor, în aceeași manieră subtilă, în prima parte a cărții întâi. Dacă helveții beneficiază de o abilită prezentare superlativă printr-o gradație în gradație, pentru a-i descrie pe germani, Caesar apelează la un portret colectiv, conturat în tușe groase, datorită repetiției, care se limitează la statura înaltă și la privirile străpungătoare, în locul unei plauzibile aglomerări de detalii care mai de care mai înspăimântătoare. Limitarea portretului la statură și priviri probează finețea sugestiei lui Caesar. Mai întâi, fiindcă nu e vorba despre un portret obiectiv, rațional, ci unul prezentat prin intermediul zvonului și propagat apoi prin filiera deformantă a fricii. Ochii, simbol al unor forțe mai primejdioase decât ascuțișul armelor, statura impunătoare, sunt atributele ce trădează de obicei divinitatea travestită accidental în formă umană. Pe de altă parte, portretul rezumat la priviri și statură este mai degrabă un non-portret, personajul colectiv al armatei dușmane este învăluit într-un halou, sugerând că formele cunoscute cele mai spăimoase sunt mai puțin înfricoșătoare decât cele necunoscute. Generator perpetuu al groazei, atât timp cât rămâne necunoscut, Necunoscutul este invincibil.

Mijlocul artistic central prin care se sugerează atmosfera tot mai tensionată din tabăra romană este gradația, climaxul, un procedeu în care retorul Caesar excelează. Două sunt etapele ascendente ale extinderii panicii în rândurile armatei, prima referindu-se la auxiliarii trupelor. Un inventar plastic de reacții variate creează impresia de autenticitate a prezentării. De la bâlbâiala penibilă, fin sugerată cu ajutorul unui vocabular rebarbativ – *quorum alius alia causa ilata quam sibi ad proficiscendum necessariam esse diceret, petebat ut eius voluntate discedere liceret* –, la sentimentul de rușine boicotat de instinctul de conservare, mai puternic, care îi determină pe romani să se refugieze la adăpostul derizoriu al corturilor de campanie – *abditi in tabernaculis* – jelind individual sau în anemice grupuri private, *aut suum fatum querebantur, aut cum familiaribus suis commune periculum miserabantur*. Prezentarea instaurării fricii în personalul auxiliar al armatei culminează cu o imagine generală, cu atât mai plastică prin lapidaritate: *Vulgo totis castris testamenta obsignabantur*.

Panica se propagă cu viteza unei molime devastatoare, în a doua

etapă fiind descriși militarii cu experiență, armata propriu-zisă, tot într-o prezentare gradată, de la inferiori la superiori, și de la atitudinea de negare a fricii iraționale, subiective, și de minimalizare conștientă sau inconștientă a acesteia, prin mimarea unei obiective îngrijorări față de greutatea inerente ale drumului, aprovizionării etc., până la instaurarea supremă a fricii în întreaga tabără, până la anihilarea condiției înseși de armată, supusă ordinelor comandantului: *non fore dicto audientes milites*. Armata romană se transformă într-o masă incontrolabilă de indivizi, pe punctul de a refuza să meargă la luptă. Vesontio devine pentru soldații romani un spațiu de frontieră, la granița cu necunoscutul, aflat sub imperiul fricii, al acestui sentiment care mai mult decât oricare altul, pornind din străfundurile materialității noastre, pune la încercare condiția umană sufletească și rațională.

Triumful rațiunii. (Și al Retoricii!)

Exponent al clasicismului latin, trăind într-o epocă în care idealul uman era întruchipat de oratorul perfect, contemporan cu Cicero - cel mai important orator al antichității latine, Caesar se dovedește perfect conștient de puterea cuvântului, de capacitatea acestuia de a manipula mulțimea, masele. Mașina de război romană își dovedise eficiența atâta timp cât fusese o armată, o mulțime ordonată, adică organizată pe cuvântul care reprezintă ordinul și implicit ordinea. Psihoza colectivă generată de *Fama* spulberă însă ierarhiile, aducând indivizii, indiferent de grad și funcție, la un numitor comun, de masă informă. Caesar nu mai poate rezolva situația creată doar ordonând, ci va trebui să convingă, apelând la virtuțile superioare ale Cuvântului, la valențele lui creatoare de Cosmos, adică la DISCURS. Importanța oratoriei în viața republicii romane este covârșitoare. Oratoria reprezintă nu numai arta de a vorbi frumos, convingător, ci mai presus de orice, reprezintă chezașia libertății, care va dispărea treptat începând cu pieirea Republicii. Întemeiată pe realitățile economice, politice, sociale ale Republicii romane, oratoria reprezenta posibilitatea exprimării opiniei, capacitatea convertirii indivizilor, grupurilor sau claselor la un anumit mod de a gândi, de a simți și de a acționa. Aproape nu există fapt semnificativ în istoria poporului roman care să nu fie ilustrat de cel puțin un discurs rostit de un personaj roman reprezentativ (sau pus pe seama acestuia). Paradoxal, Caesar dă lovituri fatale Republicii, slujindu-se chiar de mijloacele retoricii, suprastructură indisolubil legată de infrastructurile Republicii și democrației.

Folosind un verb din lexicul juridic, *incusavit* (*in* + *causa*: „a acuza”, a cărui duritate este accentuată de adverbul *vehementer*), autorul sugerează gravitatea măsurilor luate, în concordanță cu gravitatea situației.

Se creează astfel o antiteză puternică între personajul colectiv, agitat, tensionat, imprevizibil ca reacție și calmul energic, neșovăielnic, tranșant al comandantului. O întreagă serie de argumente sunt folosite de Caesar pentru a revigora moralul trupelor aflate în subordinea sa. Fricii instinctuale în fața Necunoscutului i se opun Rațiunea, Experiența și Istoria. Autorul clasic Caesar configurează un personaj clasic Caesar. De dimensiuni moderate, având în vedere situația concretă care l-a generat, cât și împrejurările în care a fost ținut, discursul prezintă totuși elementele constitutive ale unui discurs clasic. Maniera de redare a discursului alternează pasaje în stil direct, indirect, și indirect liber.

Mai întâi, imperatorul le reamintește celor care își pierduseră uzul rațiunii și memoriei că Ariovistus, conducătorul germanilor, nu era altul decât fostul petent al calității de aliat al poporului roman. Personajele sunt prezentate antitetic, Ariovistus apărând ca mânat de *furor* și *amentia* (formantul *a-* are funcție privativă în derivatul *amentia*), în timp ce Caesar este constant în *virtus* și *diligentia*. *Exordium*-ul *ex abrupto* este presărat de interogații cu ton acuzator, care creează totodată premisele dezvoltării ulterioare a discursului.

Portretul hiperbolizat al germanilor din capitolul anterior se estompează. Treptat locul acestuia este luat de un alt portret, recompus sistematic din elemente dictate de rațiune și bun-simț: Caesar le reamintește soldaților, făcându-i să-și vină în simțiri, că germanii înșiși au mai fost înfrânți de armata romană în repetate rânduri, în trecutul mai îndepărtat, dar și de curând. Astfel, portretul-robot al germanilor, deformat, amplificat de percepția influențată de un sentiment atât de puternic ca teama, începe să capete trăsături mai realiste, germanii fiind readuși la condiția de simpli muritori, deci vincibili.

Se vorbește mult despre manipulare în zilele noastre. Dar, invocându-l pe Alvin Toffler care susținea că puterea este un fenomen inerent sistemului social, nici bun, nici rău în sine, am putea completa cu ideea că manipularea este și el un fenomen ce decurge din relațiile de putere, fenomen vechi și el de când lumea. Argumentația, deci discursul, oratoria, este o formă de manipulare. Interesant însă în contextul de față este faptul că argumentația nu convinge doar prin înlănțuirea logică, mai mult sau mai puțin subtilă, prin demonstrația mai mult sau mai puțin limpede. Având în vedere că discursul nu se adresează unor experimentați oratori, lingviști și/sau logicieni, ci de cele mai multe ori maselor, în cazul de față armatei, discursul se articulează mai mult pe niște noduri de rețea constituite din cuvinte-cheie. Puse într-o anumită lumină, aceste cuvinte-cheie cu priză la publicul respectiv, mai puțin croșetul fin dintre nodurile rețelei, care scapă oricum unei mulțimi tensionate, pe cale să răbufnească, asigură succesul acestui discurs. Astfel, după ce pregătește terenul

psihologic, arătând că germanii fuseseră adesea chiar atacați de helveții pe care armata romană îi nimicise de curând, lovitura de maestru dată de eminentul strateg militar, dar și literar, portretului germanilor este aplicată prin sintagma *homines barbaros*. În acest fel, după ce, pentru o clipă, îi readusese pe germani de la poziția unor semize belicoși la condiția de simpli muritori, Caesar îi reduce la condiția de specie inferioară, excitând, eficient și garantat, *superbia* („trufia”) etnică, specific romană, față de celelalte neamuri. Postularea superiorității genuine a romanilor nu face decât să zgândăre apetența confirmării ei faptice într-o confruntare. Astfel, deprimata și tensionata mulțime dezordonată a romanilor este readusă, printr-o conversie psihică genială, la condiția de mașină de război în perfectă stare de funcționare.

Regia discursului, folosit ca formă de influențare, convingere și conducere este impecabilă: de la acuzațiile vehemente din prima parte, Caesar trece la argumentația fermă, limpede, simplă, din cuprinsul cuvântării, pentru a proba, spre final, pe cei care, în loc să-și mărturisească propriul sentiment de teamă, au simulat îngrijorarea față de greutatea aprovizionării sau față de starea drumurilor. Capitolul 40 este o replică în oglindă a capitolului anterior, simetrie care vădește mai degrabă stilul și concepția clasică a scriiturii, decât conformitatea cu realitatea, probabil, mult mai tulbure decât a fost prezentată. Finalul discursului face dovada abilității comandantului de a-și stăpâni armata într-un moment critic. Spărgând blocada mulțimii-monolit, Caesar delimitează un eșalon, *decima legio*, cu care, chipurile, comandantul ar fi plecat singur la luptă, în cazul în care armata nu-l va urma. Astfel, Caesar contracarează efectul psihologic al turmei, instaurat de panică, *decima legio* devenind eșantionul etalon al armatei exemplare, cu care restul armatei va dori în curând să se identifice, reasumându-și condiția de armată, de mulțime organizată, bazată pe supunerea ierarhică.

Importanța discursului militar ni se relevă cu deplinătate când luăm în considerare una din realitățile fundamentale ale civilizației romane: chiar dacă nu a fost menținută prin forța armelor, civilizația romană a fost instaurată pe această cale!

Concluzii: *Facta [sic!] volant, scripta manent!*

Pentru o mai apropiată receptare a operei *De bello Gallico* trebuie să ținem seamă așadar în ce fel tripla ipostază, de personalitate politico-militară reală, de autor și totodată de personaj, a lui Caesar, operează modificări, distorsionări și inovări ale formulelor literare experimentate de istoriografia de până la autorul *commentarii*-lor, în ce fel motivațiile extraliterare generează anumite trăsături literare specifice acestei scriituri.

În efortul de adecvare a mijloacelor literare la interesele extraliterare ale autorului, Caesar se dovedește un strateg literar pe măsura strategului militar. Nararea la persoana a treia pentru obținerea unui efect de verosimilitate și de obiectivitate maximă – în contextul în care identitatea autorului cu personajul ar fi fost de așteptat să se reflecte în întrebuintarea persoanei I – reprezintă baza acestei strategii. Autorul Caesar creează personajul Caesar pe baza omului politic Caesar. Ipostaza auctorială este omniscientă, personajul fiind prin excelență unul clasic. Pentru conturarea lui sunt selectate doar calitățile comandantului, aservite ipostazei de oficialitate, de reprezentant al intereselor Cetății. Se evită cu consecvență orice notație subiectivă, care, „umanizând” cât de cât personajul, ar fi putut submina ipostaza sa civică, total sublimată de interese personale. Fapt ce nu este tocmai concordant cu realitatea istorică. Însă, parafrazănd celebrul dicton, *verba volant, scripta manent*, faptele au apus. A (mai) rămas doar Cuvântul.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

- Barbu 1959: Barbu, N. I., *Viața romană în scrisorile lui Cicero*, București, 1959.
- Barbu 1972: Barbu, N. I. (coord.), *Istoria literaturii latine. De la origini până la destrămarea Republicii*, ed. a II-a, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1972.
- Bayet 1972: Bayet, J., *Literatura latină*, trad. Gabriela Creția, trad. versuri Petre Stati, București, Editura Univers, 1972.
- Billows 2009: Billows, R. A., *Julius Caesar. The Colossus of Rome*, USA and Canada, Routledge, 2009.
- Le Bohec 2001: Le Bohec, Y., *Caesar*, trad. de G. Trohani, pref. A. Barnea, București, Editura Corint, 2001.
- Boissier 1977: Boissier, G., *Cicero și prietenii săi. Studiu asupra societății romane din vremea lui Caesar*, cap. Cezar și Cicero, p. 193-274, trad. N. Steinhardt, pref. Antoaneta Tănăsescu, București, Editura Univers, 1977.
- Caesar C. Iulius, *Războiul cu galii. Războiul civil*, trad. Janina Vilan Unguru și Elisabeta Poghirc. Note și studiu introductiv Cicerone Poghirc, București, Editura Științifică, 1964.
- Cizek 1998: Cizek, E., *Istoria în Roma antică. Teoria și poetica genului*, București, Editura Teora, 1998.
- Cizek 1994: Cizek, E., *Istoria literaturii latine*, vol. I, cap. XIII. *Caesar, Salustiu și alți prozatori*, p. 210-242, București, Societatea „Adevărul”, 1994.
- Deline 2003: Deline, Tracy, *Ancient biography*, [în] „Gateway. An academic journal on the web”, Spring 2003, <http://grad.usask.ca/gateway/archive2.htm>.
- Gelzer 1968: Gelzer, M., *Caesar: Politician and Statesman*, trans. Peter Needham, Cambridge, Harvard University Press, 1968.

- Grimal 1997: Grimal, P., *Literatura latină*, trad. Marian și Liviu Franga, cap. VII. *Imperiul prozei*, p. 131-185, București, Editura Teora, 1997.
- Hanga 1967: Hanga, V., *Caius Iulius Caesar*, București, Editura Tineretului, 1967.
- Husaru 2001: Husaru, A., *Istoria antică universală. Partea a III-a. Roma antică de la origini până la sfârșitul Republicii*, Tg. Mureș, Tipografia Universității „Petru Maior”, 2001.
- Iosifescu 1969: Iosifescu, S., *Literatura de frontieră*, București, Editura Enciclopedică Română, 1969.
- Kamm 2006: Kamm, *Julius Caesar. A life*, London and New York, Routledge, 2006.
- Martin – Gaillard: 1990: Martin, R., Gaillard, J., *Les genres littéraires à Rome*, Paris, Nathan, 1990
- Mommsen, 1988: Mommsen, Th., *Istoria romană. Cartea a cincea. Întemeierea monarhiei militare*, vol. al III-lea, trad. J. Nicolaus, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1988.
- Pichon 1928: Pichon, R., *Histoire de la littérature latine*, Livre II, *L'époque classique*, ed. XI, Paris, Hachette, 1928.
- Plutarh, *Vieți paralele. IX. Alexandru și Caesar*, trad. din limba greacă, notițe istorice și note, prof. N.I. Barbu, București, 1957.
- Richardson 2008: Richardson, J., *The Language of Empire. Rome and the Idea of Empire from the Third Century BC to the Second Century AD*, New York, Cambridge University Press, 2008.
- Riggsby 2006: Riggsby, A. M., *Caesar in Gaul and Rome. War in Words*, Austin, University of Texas Press, 2006.
- Sabatini 2004: Sabatini, R., *The Life of Cesare Borgia*, Kessinger Publishing, 2004.
- Shotter 1994: Shotter, D., *The Fall of the Roman Republic*, London and New York, Routledge, 1994.
- Smith 1875: Smith, W., *A Dictionary of Greek and Roman Antiquities*, London, John Murray, 1875.
- Suetonius, *Viețile celor doisprezece Cezari*, trad. din limba latină, prefață și anexe Gh. Ceașescu, București, RAO, 2000.
- Tatum 2008: Tatum, W. J., *Always I am Caesar*, Blackwell Publishing, 2008.
- Yavetz 1983: Yavetz, Z., *Julius Caesar and His Public Image. Aspects of Greek and Roman Life*, Ithaca, Cornell University Press, 1983.

CAESAR – *HISTORIA INORNATA*

(Abstract)

The main purpose of this paper is to identify the elements which constitute, in Caesar's texts, a deliberate and elaborate stylistics of objectivity. We take as a startpoint the antique testimonies, especially those belonging to Cicero, who stated that Caesar's style was an ornated one. This literary strategy, dictated by non-literary reasons, has as a result an *historia inornata*, contrary to the

Ciceronian precepts regarding *historia exornata* as *opus maxime oratoriae*.

VOCABULARUL GENERAL DE ORIENTARE ȘTIINȚIFICĂ ȘI VOCABULARELE DE SPECIALITATE

de

Cristina SICOE și Liviu ȚEGHIU

Distincția operată în didactica limbajelor de specialitate între un *vocabular general de orientare științifică* (VGOS), comun tuturor domeniilor științei, și *vocabularele de specialitate* (tehnice) care înglobează terminologia proprie specialității este un fapt acceptat de majoritatea cercetătorilor.

În ultimul timp se vorbește chiar de o fază de *preorientare* – susținută de un *vocabular de preorientare* –, astfel încât etapele prin care se trece de la predarea/învățarea lexicului fundamental spre lexicul specializat sunt următoarele:

- vocabularul fundamental – VF₁;
- vocabularul de preorientare spre VGOSM – VF₂;
- vocabularul general de orientare științifică (i.e. profil medical) – VGOSM;
- vocabularul specializat (în caz particular cel destinat profilului medical) – VSM¹.

Două mari probleme ne stau în față atunci când abordăm subiectul terminologiei științifice:

- una generală, legată de *metodologia* prin care din ansamblul (sistemul) general al limbii se diferențiază aspectele particulare ale limbajelor specializate (domeniu de studiu al stilisticii funcționale);
- o a doua problemă – legată de latura *pragmatică* (didactică și metodică) a predării/învățării diverselor terminologii.

¹ Vezi lucrările numeroase și extrem de interesante prezentate la un simpozion care a abordat probleme limbajelor de specialitate (Iași, 1987); lucrările au fost publicate în vol. *Consfătuirea pe țară a cadrelor didactice care predau la anul pregătitor*, Iași, 1987.

În strânsă legătură cu terminologia de specialitate (înțeleasă ca o componentă a limbajului specializat) se află elaborarea *nomenclaturilor de specialitate*, o contribuție majoră în această direcție având-o observațiile lui I. Coteanu (făcute inclusiv la simpozionul amintit; cf. *lucr. cit.*, p. 131-134). Este importantă precizarea că nomenclaturile sunt incluse în terminologia tehnico-științifică și se caracterizează prin trei elemente fundamentale:

- sunt *inventare sistematizate* în mod conștient, reprezentând o *taxonomie* și o *ierarhie*;
- au un caracter „artificial” și exclud deci spontaneitatea, iar faptul acesta are implicații imediate asupra fenomenelor psihologice ale procesului învățării;
- orice nomenclatură tinde spre *monosemantismul* formelor utilizate, pentru că „citirea” semnului lingvistic în limbajul specializat este *denotativă* (referențială), termenii științifici fiind *monoreferențiali* și *monosemici*.

Terminologia tehnico-științifică se constituie, prin urmare, din *nomenclaturi* la care se adaugă *elemente lexicale din vocabularul comun* cărora li se atribuie sensuri specializate. Mai mult, I. Coteanu a remarcat existența în cadrul terminologiilor cu „profil îngust” a diferite straturi, cum ar fi, de pildă, „folclorul medical”, stratul savant ș.a.

Iată, deci, că o problemă de mare importanță în strategia didactică trebuie să o constituie *corelarea lexicului fundamental cu cel de specialitate*. Nomenclaturile întocmite pe baza unor *reguli lexicale, logice și specifice* vor fi permanent integrate în structurile semantico-sintactice prin care se individualizează un anumit stil funcțional al limbii. Cu alte cuvinte, este necesar să se evidențieze caracterul de sistem al limbii, eliminându-se astfel senzația că se învață o *limbă nouă*.

Terminologia de specialitate, înțeleasă ca parte componentă a unui nou cod, va urmări, în mod obligatoriu, trei momente de bază pe care le vom avea în vedere în următoarea succesiune logică: ***recunoaștere – echivalare – noutate***. O astfel de abordare a mesajului lingvistic va putea crea premisele rezolvării unei probleme deosebit de dificile în actul semantizării, anume *absența, necunoașterea* sau *nerecunoașterea* termenilor echivalenți din limba bază.

Coerența logică și cognitivă, semantică și sintactică a actului de comunicare va avea astfel șansa de a genera competența lingvistică. Desigur că toate cele înfățișate mai sus se referă, cu precădere, la aspectele lingvistice generale pe care le ridică terminologia de specialitate în cadrul cursului intensiv de limba română. Nu este lipsit însă de importanță să subliniem că, dincolo de aceste probleme care se regăsesc în mod firesc în atenția profesorului de limba română, se mai află numeroase elemente

extralingvistice a căror depistare este, de cele mai multe ori, extrem de dificilă.

Majoritatea cursanților din anul pregătitor au un nivel precar de cunoștințe științifice generale și, din această cauză, triada, amintită deja, *recunoaștere – echivalare – noutate* se reduce exclusiv la *noutate*, deturnând efortul profesorului (este suficient să reamintim exemplul, devenit antologic, al dificultăților și eșecurilor pe care le înregistrau la matematică unii studenți politehniști în anul I, motivând că nu cunosc suficient de bine... limba română).

Din această perspectivă, profesorii care predau discipline de specialitate trebuie să colaboreze permanent cu profesorii de limba română și, împreună, ei au datoria de a sesiza factorii perturbatori – de natură extralingvistică – iar odată depistați acești factori, este necesar să fie adoptate strategii didactice adecvate pentru a conferi o dimensiune optimă actului de învățare a limbii române.

Pentru a exemplifica transpunerea principiilor enunțate, vom prezenta o modalitate de valorificare a elementelor lexicale specifice limbajului economic. Abordarea încearcă să fie completă și vizează vocabularul de specialitate utilizat la un moment bine definit al învățării limbii române.

Scopul urmărit are ca obiectiv formarea unor deprinderi de limbaj corespunzătoare nevoilor publicului vizat, un public care manifestă un interes special pentru învățarea vocabularului de specialitate economic în cazul nostru. Acest tip de activitate nu trebuie să reprezinte un scop în sine, ci o etapă intermediară eficace în stăpânirea limbii române în contextul comunicării științifice.

Vocabularul general de orientare științifică - fișă de exploatare pedagogică -

Noțiuni generale privind taxele și impozitele

Impozitele reprezintă o formă de prevalare a unei părți din veniturile persoanelor fizice sau juridice, cu caracter obligatoriu și cu titlu nerambursabil, la dispoziția statului și care nu presupune o contraprestație din partea acestuia.

Caracterul obligatoriu presupune că plata impozitelor către stat este o sarcină impusă tuturor persoanelor fizice și juridice care realizează venituri din: salarii, profit, veniturile realizate de liber profesioniști etc.

Rolul principal al impozitelor datorate statului este acela de procurare a resurselor financiare necesare acoperirii cheltuielilor publice.

Pe plan social, rolul impozitelor este de redistribuire a unei părți din produsul intern brut între categoriile sociale, între persoanele fizice și cele juridice.

Impozitul este o categorie istorică apărută odată cu statul și strâns legată de acesta. Nu există stat fără impozite. Este greu, dacă nu imposibil, de imaginat o societate modernă fără impozite.

Impozitul este considerat ca un preț pe care agenții economici și cetățenii trebuie să-l plătească pentru securitatea și serviciile furnizate de stat.

Impozitul este plata (contribuția) bănească obligatorie, generală și definitivă (nerambursabilă), directă sau indirectă, efectuată de persoane juridice și de persoane fizice din veniturile și averea lor la bugetul statului sau la bugetele locale, în cuantumul și la termenele prevăzute de lege, fără obligația din partea statului de a presta plătitorului un echivalent direct și imediat, necesar pentru satisfacerea cerințelor societății.

Impozitul este un element component al circuitului economic și îndeplinește trei funcții principale, și anume: a) financiară, prin care asigură venituri bugetului de stat, bugetelor locale; b) economică, fiind un element component al economiei publice și private, al mecanismului economico-financiar; c) politico-socială, prin care se redistribuie unele venituri ale agenților economici și grupelor de populație adică, în fapt, se redistribuie o parte a produsului național brut.

Impozitul este un instrument important pentru înfăptuirea politicii economice, sociale și financiare a statului.

Taxa este un instrument financiar care se concretizează în plata bănească ce se efectuează de persoane fizice și persoane juridice, către instituții de utilitate publică (notari publici, organe judecătorești, ale administrației de stat etc.) sau către unități economice, de regulă pentru serviciile ce le sunt prestate.

Între impozite și taxe există câteva deosebiri. Astfel, în cazul impozitului, statul nu este obligat să presteze plătitorului un echivalent direct și imediat, pe când pentru taxă se prestează un serviciu și, pe cât posibil, imediat. Cuantumul impozitului se determină în funcție de natura și volumul venitului impozabil sau al averii, în timp ce mărimea taxei depinde, în mod obișnuit, de felul și de costul serviciului solicitat și prestat. Termenele de plată ale impozitelor sunt stabilite în prealabil prin lege și concordă cu sau urmează perioadelor de realizare a veniturilor impozabile. Termenele de plată a taxelor se fixează, de obicei, în momentul solicitării sau după prestarea serviciilor. În unele cazuri, taxa cuprinde însă și elemente de impozit, cum sunt de exemplu taxele de succesiune, de notariat, deoarece nivelul lor este superior costului serviciului prestat.

Totuși unele taxe sunt în fond impozite. (Filip Pațac, Corina Miculescu, *Finanțe*, Timișoara, Eurostampa, 2007, p. 31-32)

1. Definiții utile

Venitul

Sumă de bani care revine unei persoane sau firme dintr-o activitate prestată sau din proprietatea deținută, într-o perioadă de timp. Creștere a beneficiilor economice pe perioada exercițiului financiar.

Veniturile se împart în:

- **Venituri propriu-zise** – apar în cadrul activităților obișnuite (curente) ale unei întreprinderi și se prezintă sub diferite denumiri, incluzând vânzările, dobânzile, dividendele, chiriile etc.

- **Câștigurile** reprezintă creșteri ale beneficiilor economice care pot sau nu să apară în cursul activităților obișnuite ale întreprinderii.

Sinonime *venit = câștig, beneficiu*

Antonime *venit $\neq$ cheltuială*

Cheltuieli

Consum de resurse (mijloace de producție, forță de muncă, mijloace bănești) pentru satisfacerea unor necesități de producție sau individuale. Diminuări ale beneficiilor economice pe perioada exercițiului financiar

Sinonime *cheltuială = consum*

Persoană fizică / persoană juridică

Persoană juridică

Colectivitate de persoane fizice, cu calitate de subiect distinct de drept, bucurându-se de o organizare de sine stătătoare și de un patrimoniu propriu, îndreptat spre realizarea unui anumit scop.

În sens larg, persoana juridică se manifestă ca instituție, asociație, organizație, societate comercială etc.

Produsul intern brut (PIB)

Principalul agregat macroeconomic al sistemului contabil național ce exprimă valoarea adăugată brută a bunurilor și serviciilor ajunse în ultimul stadiu al circuitului economic, care au fost produse în interiorul unei țări de către agenții economici autohtoni și străini într-o anumită perioadă de timp, de regulă un an.

Totalitatea bunurilor economice (materiale, servicii etc.), în expresie valorică, destinate ultimei utilizări ce li se poate da. (produs final)

***agregat** = Din punct de vedere economic, un indicator sau mărime statistică cu care se măsoară, compară și caracterizează activitatea

economică a unei țări, obținut prin însumarea, după anumite reguli, a unor operații, fluxuri sau rezultate economice realizate de agenții (unitățile) din țara respectivă.

Produsul national brut (PNB)

Reprezintă valoarea bunurilor produse și serviciilor prestate în interiorul țării, într-o perioadă de timp, de regulă un an, la care se adaugă soldul (pozitiv sau negativ) dintre valoarea bunurilor și serviciilor produse de agenții economiei naționale în afara granițelor țării și valoarea bunurilor și serviciilor produse de agenții străini în interiorul granițelor naționale.

Agenți economici

Persoană sau grup de persoane îndeplinind funcții bine determinate în viața economică. Agenții economici sunt entități de natură socială recunoscute și, eventual, oficializate ca atare, prin care anumiți subiecți indivizi sau grupuri concep și promovează, în mod coerent, acțiuni decurgând din interesele lor.

În România, potrivit Legii 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, principalii agenți economici sunt:

1. regiile autonome, companiile naționale și societățile naționale organizate să funcționeze pentru exploatarea de bunuri ale statului sau valorificarea unor drepturi ale sale în ramurile strategice ale economiei naționale (mine, gaze naturale, poștă, transport etc.);
2. societățile comerciale, asociații constituite de persoane fizice și juridice cu scopul efectuării unor acte de comerț organizate conform Legii 31/1990 privind societățile comerciale.

Plătitorul (subiectul impozabil, contribuabilul)

Este persoana juridică sau persoana fizică obligată prin lege să plătească impozitul.

2. Tipul și organizarea textului

- În ce categorie de texte poate fi încadrat acest text?
- Care credeți că este proveniența lui? (articol de ziar, tratat de specialitate, manual etc.). Argumente.
- Cum este organizat textul? (paragrafe, legătura între paragrafe, părțile textului)
- Ce tratează fiecare paragraf?/Care sunt informațiile pe care le conține fiecare paragraf? (progresia tematică).

3. Chestionar

Ce este impozitul? (definiții multiple din text)

Care este rolul impozitelor?

Care sunt funcțiile principale ale impozitului?

Ce este taxa?

Care sunt principalele deosebiri dintre taxă și impozit?
Există asemănări între ele?

4. Elemente de vocabular

impozita (vb.)	Sinonime : <i>Impozit</i> = contribuție, obligație impusă
impozit (s.n.)	Antonime : impozabil ≠ neimpozabil
impozitare (s.f.)	
impozabil (adj.)	
neimpozabil (adj.)	!!! neimpozabil = ne- + impozabil
rambursa (vb.)	Sinonime : <i>a rambursa</i> = a înapoia, a restitui
ramburs (s.n.)	Antonime : rambursabil ≠ nerambursabil
rambursare (s.f.)	
rambursabil (adj.)	!!! rambursabil = rambursa + -bil
nerambursabil (adj.)	!!! nerambursabil = ne- + rambursabil
presta (vb.)	
prestare (s.f.)	
prestație (s.f.)	
contraprestație (s.f.)	!!! contraprestație = contra- + prestație
datora (vb.)	
datorie (s.f.)	
dator (adj.)	
datorat (adj.)	
îndatora (vb.)	!!! îndatora = în- + dator + -a
îndatorat (adj.)	

Activitate practică

Dați exemple de alte cuvinte formate cu ajutorul prefixelor **ne-**, **în-** și **contra-** și cu sufixul **-bil**. Folosiți dicționarul. Introduceți aceste cuvinte în fraze.

Cuvinte polisemantice

Datora România **datorează** Băncii Mondiale o sumă foarte mare de bani.

Tatăl meu îi **datorează** viața medicului cardiolog care i-a făcut operația.

Falimentul companiei **se datorează** unui management neadecvat.

Acoperire **Acoperirea** datoriilor externe se va face eșalonat.

Utilitatea **acoperirii** piscinei este incontestabilă.

Expresii

venit național (exemplificare prin contexte clare)

nou-venit

cheltuieli de judecată

cu (sau pe) cheltuiala cuiva

bani de cheltuială

a se pune pe cheltuială

a băga (sau a pune pe cineva) la cheltuială

dator vândut

acoperire în aur

a-și lua plata

a se duce (sau a pleca, a merge etc.) în plata Domnului (sau a lui Dumnezeu)

a lăsa (pe cineva) în plata Domnului (sau a lui Dumnezeu)

5. Exerciții

I. Completați frazele următoare cu cuvintele din text care lipsesc:

..... reprezintă o formă de prevalare a unei părți din
..... persoanelor fizice sau, cu caracter obligatoriu și
cu titlu, la dispoziția statului și care nu presupune o
..... din partea acestuia.

Cuantumul se determină în funcție de natura și
volumul venitului sau a

II. Alegeți varianta corectă:

1. Impozitele sunt o formă de prevalare a unei părți din veniturile
persoanelor fizice și juridice cu caracter:

- a. neobligatoriu
- b. rambursabil
- c. nerambursabil

2. Produsul intern brut (PIB) reprezintă:

- a. principalul agregat macroeconomic al sistemului contabil național
- b. valoarea bunurilor produse și serviciilor prestate în interiorul țării, într-o perioadă de timp
- c. suma de bani depusă drept garanție de către cumpărători pentru efectuarea de operațiuni la bursă.

III. Citiți afirmațiile următoare și încercuiți răspunsul corect:

1. Impozitul îndeplinește trei funcții principale, și anume:
financiară, economică și politico-socială.

a. adevărat

b. fals

2. În cazul impozitului, statul este obligat să presteze plătitorului un echivalent direct și imediat.

a. adevărat

b. fals

IV. Înlocuiți cuvintele subliniate cu sinonimele potrivite:

Structura **veniturilor** pe surse de proveniență este determinată de statutul eterogen al gospodăriilor în funcție de statutul ocupațional al membrilor acestora.

Cercetarea statistică lunară asupra **câștigurilor** salariale asigură producerea informațiilor necesare pentru evaluarea tendințelor pe termen scurt ale salariilor.

Doar 16% din totalul contribuabililor care au dreptul să solicite rambursarea taxei pe valoarea adăugată (TVA) au cerut **rambursarea** acestor sume

V. Alegeți termenul potrivit din familia de cuvinte:

impozit, impozitare, impozabil, neimpozabil

Persoanele au dreptul la deducerea TVA pentru bunuri livrate sau care urmează să le fie livrate de către o altă persoanăsau pentru prestări de servicii, precum și în cazul achitării TVA pentru bunurile importate, dacă acestea sunt destinate desfășurării de operațiuni scutite de TVA sau de alte operațiuni la care legislația prevede dreptul la deducere.

datora, datorie, dator, a se îndatora, îndatorat

Producătorul medieșean de preparate din carne Salconserv vrea să la o bancă din Luxemburg, ca să poată rambursa un alt împrumut, către Bancpost.

VI. Faceți o prezentare a situației impozitelor și taxelor într-o țară la alegere.

LE LEXIQUE GENERAL D'ORIENTATION SCIENTIFIQUE ET LES LANGUAGES DE SPECIALITE

(Résumé)

La corrélation du lexique fondamental avec le langage de spécialité doit être un aspect très important dans la stratégie didactique de l'enseignement des langues étrangères. La terminologie technique et scientifique est constituée de nomenclatures complétées par des éléments lexicaux du vocabulaire commun auxquels on attribue des sens spécialisés. On trouve ci-joint un projet d'apprentissage de certains termes de spécialité et l'on suggère la stratégie didactique à suivre pour les enseigner.

CONSTRUCȚII CU VERB SUPORT ÎN ROMÂNĂ ȘI LATINĂ

de

George Bogdan ȚÂRA

1. În lingvistica ultimilor ani, noțiunea de *verb suport* a devenit curentă pentru a desemna un tip special de construcții fixe sau în curs de fixare, formate, în general, din verb și substantiv¹. Particularitățile pe care le prezintă structurile la care ne referim sunt date comportamentul lor diferit atât față de combinațiile libere: verb + substantiv, cât și față de expresiile fixe, formate din elementele amintite. De pildă, același verb (*a face*) poate să apară în toate cele trei tipuri de structuri de mai jos:

1. *Constructorii fac o casă din lemn.*

2. *Președintele face o declarație la televizor.*

3. *Autorul romanului face parte dintre cei mai cunoscuți scriitori.*

În ciuda asemănării lor formale, cele trei exemple constituie tot atâtea construcții, în cadrul cărora verbul *a face* îndeplinește roluri diferite. În prima propoziție, verbul tranzitiv *a face*, pentru a realiza o comunicare completă, necesită prezența unui obiect direct (*o casă*), substituibil prin orice alt lexem de aceeași natură. *A face o declarație* este o variantă de exprimare, în curs de fixare, echivalentă cu verbul *a declara*. În sfârșit, *a face parte*, în ciuda echivalării sale cu un verb: *a aparține*, reprezintă un alt tip de construcție. Pentru a demonstra comportamentul sintactic diferit al ultimei sintagme, vom încerca separarea substantivului de verb, în cele trei cazuri, prin pasivizare, relativizare (construirea cu o propoziție relativă) și

¹ Noua *Gramatică a limbii române*, vol. I, p. 575, folosește termenul de *verb-suport* cu sens general, pentru a desemna centrul verbal al unei locuțiuni: „Locuțiunile verbale reprezintă, în raport cu verbul-suport al locuțiunii, a cărui prezență este obligatorie în orice locuțiune verbală, unități lexicale și gramaticale distincte, inventarul locuțiunilor lărgind considerabil inventarul de unități verbale ale limbii române”. Prin urmare, termenul este întrebuințat și în cazul unor construcții complet lexicalizate, precum: *a-și bate joc*, *a ține minte*.

vom analiza posibilitatea de înlocuire a substantivului cu un pronume, în cazul răspunsurilor la interogația adresată verbului:

Casa este făcută de constructori, din lemn.

Declarația este făcută de președinte, la televizor.

**Partea este făcută de autorul romanului dintre cei mai cunoscuți scriitori.*

O casă pe care o fac constructorii din lemn.

O declarație pe care o face președintele la televizor.

**O parte pe care o face autorul romanului dintre cei mai cunoscuți scriitori.*

Constructorii fac o casă din lemn ? / Da ! O fac !

Președintele face o declarație la televizor ? / Da ! O face !

Autorul romanului face parte dintre cei mai cunoscuți scriitori ?

Da !

În toate cele trei situații, sintagma : *a face parte* dovedește o unitate sintactică și semantică mai mare decât a primelor două. Analizând relația semantică dintre verb și substantivul din dreapta sa (poziția firească a complementului de obiect în limbile SVO), constatăm, de asemenea, trei cazuri diferite. În primul exemplu, verbul *a face* și substantivul *casă* își păstrează sensurile pline. În al doilea exemplu, pentru că cele două lexeme tind să formeze o unitate semantică, verbul își pierde din semnificația sa de bază, având un rol secundar față de substantiv, al cărui semnificat rămâne neschimbat. Putem afirma chiar că substantivul *declarație* constituie adevăratul nucleu semantic al construcției, în timp ce verbul pare a fi redus la stadiul de suport gramatical². În ultima sintagmă, verbul *a face* și substantivul *parte* formează un tot semantic și sintactic, atât verbul, cât și substantivul pierzându-și în totalitate sensul de bază în favoarea unui sens global, al întregii construcții. Aceeași situație o putem observa și în cazul unei sintagme ca: *a face rost*. Aceste construcții reprezintă un caz extrem de structuri sintagmatice, identificate de obicei cu expresiile idiomatice.

² Atragem atenția asupra folosirii cu maximă prudență a terminologiei. De pildă, concluzia la care ajunge Daniel Bresson este inacceptabilă în ce privește înțelegerea noțiunii de predicat: „Le verbe support (de nominalisation) est le verbe qui permet l’emploi du nom comme prédicat sémantique. Ce qui signifie que l’association « verbe support + nom prédicatif » ne constitue pas qu’une seule unité prédicative” (Daniel Bresson, *Syntaxe et sémantique du verbe support dans les phrases à prédicat nominal*, in *Micro- et macrolexèmes et leur figement discursif*, Actes du colloque international CNRS URA 1035 Langue-Discours-Cognition, 6-7-8 décembre 1998, Saverne, Louvain-Paris, Peeters, p. 160). Realizarea predicatului sub alte forme decât cea verbală intră în contradicție cu analiza sintactică a frazei, conform căreia doar verbul poate constitui centrul predicției.

2. Construcțiile cu verb suport sunt structuri sintagmatice rezultate în cadrul unui proces de lexicalizare. Acestea sunt moduri de exprimare caracteristice majorității limbilor, uneori înregistrându-se particularități importante în fiecare idiom în parte, alteori sesizându-se corespondențe perfecte între două sau mai multe limbi: (germ.) *einen Vorwurf erheben*, (fr.) *faire un reproche*, (rom.) *a face un reproș*; (germ.) *einen Antwort geben*, (fr.) *donner une réponse*, (rom.) *a da un răspuns*; (germ.) *einen Zweifel haben*, (fr.) *avoir un doute*, (rom.) *a avea o bănuială*. În categoria verbelor suport intră un număr limitat de lexeme care numesc de obicei acțiuni generale, precum: *a face*, *a avea*, *a da*.

Înainte de a ne referi la posibilele tipuri de construcții cu verb suport în limba latină, vom încerca să definim aceste verbe prin intermediul câtorva trăsături ale lor, general valabile. Majoritatea observațiilor se referă la **conținutul semantic redus** până la completa anulare al unui verb suport și la rolul pe care îl are totuși în aceste condiții. Adepții logicii moderne, printre care Anne Daladier, Maurice Gross și Robert Vivès, consideră că expresia *verb suport* „souligne le fait que ces verbes sont vides ou vidés de leur sens lexical d’origine (c’est le sens lexical qui opère la sélection des arguments), et n’ont pour rôle que d’actualiser, dans une phrase simple, un terme prédicatif n’appartenant pas à la catégorie du verbe”³. Dacă părerile privitoare la desemantizarea verbului converg, deși se recunoaște existența unor trepte diferite în procesul de pierdere a sensului, mijloacele de actualizare a termenului predicativ necesită unele observații. În primul rând, se remarcă faptul că substantivele predicative nu sunt actualizate de aceleași verbe suport. Chiar dacă este evident că verbul suport conține informația de timp și mod, necesară realizării predicatului, Gaston Gross arată că, până în prezent, nu s-au făcut studii care să pună în evidență posibilă existență a unei legături reciproce între verbul suport și proprietățile semantice comune tuturor substantivelor predicative cu care pot intra în relație⁴. Cercetările de tip descriptiv, contrastiv și statistic au marcat importanța cantitativă a acestor construcții în unele limbi (de pildă, pentru franceză, este avansată cifra de 5000 de substantive care pot apărea numai în construcțiile perechi, de genul *a face / a primi (un semn)*, *a exercita / a suporta (o presiune)* etc.), precum și problemele ridicate de diversitatea și de rolul variantelor. Apariția acestora din urmă își poate găsi justificarea în rațiuni de ordin stilistic. În funcție de nivelul de limbă sau de stilul funcțional în care se face exprimarea, alături de construcțiile standard (*a face o călătorie*, *a face*

³ Robert Vivès, *La prédication nominale et l’analyse par verbes supports*, in „L’Information grammaticale”, 59, 1993, p. 10.

⁴ Gaston Gross, *Trois applications de la notion de verbe support*, in „L’Information grammaticale”, 59, 1993, p. 19.

un act) se întâlnesc variante impuse în uz (*a efectua o călătorie, a întocmi un act*).

3. Inițiativa aplicării teoriei verbelor suport în limba latină îi aparține tot lui Gaston Gross, într-o conferință ținută la Centrul Alfred Ernout (Paris-Sorbonne), în 1990. Ideea a fost preluată și continuată de Pierre Flobert în cadrul unei comunicări prezentate la cel de-al VIII-lea Colocviu Internațional de Lingvistică Latină (Germania, Katholischen Universität Eichstätt, 24-28 aprilie 1995), publicată, un an mai târziu, în Actele colocviului. Observațiile făcute în acest articol pot reprezenta o bază, în același timp sigură și suplă, pentru observarea acestui fenomen în latina clasică și în latina târzie. Dacă încercarea de definire a verbelor suport ca fiind acele verbe care apar „dans des locutions verbo-nominales stéréotypés”⁵ nu aduce nimic nou, adăugirea „mais susceptibles de renouvellement et d’accroissement” lasă deschisă posibilitatea unor modificări formale în cadrul aceleiași structuri, în funcție de context. Cu totul surprinzătoare ni se pare afirmația conform căreia, în ciuda rolului fundamental jucat de substantiv, verbul nu este lipsit de aportul său semantic: „le verbe, sans être désémanisé et vidé de son contenu – comme l’affirmaient imprudemment nos théoriciens – garde une valeur propre dans son rôle secondaire, outre sa fonction ordinaire de présentation du procès: personne, nombre, temps, aspect, mode, diathèse ; il signale en particulier l’orientation du procès : centrifuge, centripète, statif”⁶. După părerea noastră, această observație este de natură să redea verbului importanța pe care o are în realizarea predicăției. Extinzându-și inventarul de exemple la autori din epoci diferite: Terențiu, Petroniu și Egeria, Pierre Flobert deduce o seamă de proprietăți generale ale construcțiilor studiate, dintre care le amintim pe cele mai importante⁷.

Așadar, cantitativ, rezultatele obținute au atestat un număr de aproximativ treizeci de verbe tranzitive, simple sau prefixate, dintre care sunt menționate: *capio / accipio, do / reddo, facio / afficio, fero / affero, infero, refero, habeo / adhibeo*. Acestea pot cunoaște variante sau pot intra în relații de sinonimie, ceea ce face ca numărul real al construcțiilor cu verb suport să fie mult mai mare.

Structura tip a unei propoziții construite cu verb suport se consideră a fi: subiect animat, obiect inanimat, astfel încât expresia *uxorem ducere* „a se însura, a-și lua nevastă” nu s-ar putea încadra în această categorie.

⁵ Pierre Flobert, *Les verbes supports en latin*, in Akten des VIII. Internationalen Kolloquiums zur lateinischen Linguistik, Alfred Bammesberger et Friedrich Heberlein (éd.), Heidelberg, C. Winter, 1996, p. 193.

⁶ *Ibidem*, p. 193.

⁷ V. *ibid.*, p. 194-195.

Subliniem și aici faptul că nu mai putem vorbi de „obiect” într-o astfel de structură sintagmatică, pentru că între verb și substantiv are loc un proces de „încorporare”, care conduce la fixarea construcției.

În urma fenomenului precizat mai sus, topica tinde să devină fixă, conform ordinii substantiv-verb, chiar dacă se întâlnesc uneori determinări intercalate.

Transformarea pasivă (de exemplu, cuplul *facere / fieri*) este nu numai posibilă, ci chiar contribuie la stabilitatea construcției. Alături de pasivizare, existența formelor converse produce un anume tip de varietate, fără ca structura sintagmei să sufere modificări (de exemplu, *fidem dare / accipere*).

De foarte mare interes ni se pare observarea procesului de reînnoire continuă a materialului lingvistic folosit la realizarea acestor construcții. Inovațiile pot apărea în timp, o dată cu trecerea într-o altă etapă de evoluție a limbii (de exemplu, de la latina clasică, la latina târzie), ele pot caracteriza variante ale limbii (latina creștină, latina juridică etc.) sau pot aparține unor niveluri diferite de limbă (latina literară, ca variantă scrisă, îngrijită vs. latina vulgară, ca variantă vorbită de oamenii mai puțin cultivați⁸). De asemenea, ponderea unor termeni din interiorul structurilor, ca și a structurilor înseși în cadrul limbajului pot reprezenta indicii ale uzului și ale constituirii limbii în diverse perioade și la diferiți autori.

Există un număr de șase verbe suport, considerate a fi cele mai uzuale: *agere, dare, facere, ferre, gerere* și *habere*. Deși unele sunt parțial sinonime, acestea se opun din perspectiva aspectului: *agere* durativ, *facere* punctual, *gerere* terminativ și *ferre* ingresiv. Totuși, remarcă prof. Pierre Flobert, deosebiriile dintre ele se vor anula, deoarece „l'usure sera rapide, dès le début : *copiam dare et facere...*”⁹.

4. În traduceriile biblice românești, construcțiile cu verb suport au apariții surprinzătoare. Ele se pot datora unor traduceri apropiate de original (grecesc, latinesc), însă pot reprezenta și opțiuni ale traducătorilor. În acest caz, ele trebuie înțelese ca fiind construcții formate în timp, proprii limbii române. Prin folosirea lor, româna se apropie mai mult de uzul din latină, decât de cel din greacă. Majoritatea acestor construcții aparțin limbajului religios și limbajului juridic (în context religios).

⁸ Vezi Joseph Hermann, *Le latin vulgaire*, Paris, Presses Universitaires de France, 1967, p. 16: „[...] nous appelons latin vulgaire la langue parlée des couches peu influencées ou non influencées par l'enseignement scolaire et par les modèles littéraires”.

⁹ Pierre Flobert, *lucr. cit.*, p. 196.

A. Limbaj religios

1. Construcții cu verb suport, care calchiază structuri corespondente din latină și greacă. Sunt cele mai rezistente la schimbare.

Ioan 8, 34

Respondit eis Iesus: „Amen, amen dico vobis: Omnis, qui facit peccatum, servus est.” (N-A 1994);

[...] *πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν* [...] (N-A 1994);

[...] *tot cine face păcat rob iaste păcatului* [...] (B 1648);

[...] *tot cela ce face păcatul rob iaste păcatului* [...] (B 1688);

[...] *tot cel ce face păcatul slugă iaste păcatului* [...] (B 1760);

[...] *tot cel ce face păcatul rob easte păcatului* [...] (B 1795);

[...] *oricine săvârșește păcatul este rob păcatului* [...] (B 1997).

Tob. 4, 7

Ex substantia tua fac elemosynam, et noli avertere faciem tuam ab ullo paupere [...] (Vulg.);

[...] *ποιεῖ ἐλεημοσύνην* [...] (Sept.);

Dintru ceale ce ai, fă milostenie [...] (B 1688);

Din averile tale fă milostenie [...] (B 1760);

Din ceale ce ai tu, fă milostenie [...] (B 1795);

Dă milostenie din averea ta [...] (B 1997).

Gen. 24, 12

Domine Deus domini mei Abraham, occurre, obsecro, mihi hodie, et fac misericordiam cum domino meo Abraham (Vulg.);

[...] *καὶ ποιήσον ἔλεος* [...] (Sept.);

[...] *și fă milă cu stăpînul meu* [...] (B 1688);

[...] *și fă milă cu Domnul meu* [...] (B 1760);

[...] *și fă milă cu stăpînul meu* [...] (B 1795);

[...] *și fă milă cu stăpînul meu* [...] (B 1997).

2. Construcții cu verb suport, calchiate fie după original latinesc, fie după original grecesc. Opoziția *miser cordia* „milă” vs. *δικαιοσύνη* „dreptate” se regăsește și în traduceri românești, chiar dacă structura construcției rămâne neschimbată:

Gen. 20, 13

Postquam autem eduxit me Deus de domo patris mei dixi ad eam: Hanc misericordiam facies mecum [...] (Vulg.);

Ταύτην τὴν δικαιοσύνην ποιήσεις [...] (Sept.);

Această dreptate să faci asupra mea [...] (B 1688) (calc după greacă);

Această milă vei face cu mine [...] (B 1760) (calc după latină);

Această dreptate să faci cu mine [...] (B 1795) (calc după greacă);

Să-mi faci acest bine [...] (B 1997).

B. Limbaj juridic

1. Construcții cu verb suport, care calchiază structurile corespondente din latină și greacă:

Gen. 18, 19

[...] *ut custodiant viam Domini, et **faciant iustitiam et iudicium*** [...] (Vulg.);

[...] *ποιεῖν δικαιοσύνην καὶ κρίσιν* [...] (Sept.);

[...] *și vor păzi căile lui Dumnezeu ca să facă dreptate și judecată* [...] (B 1688);

[...] *să păzască calea Domnului și să facă judecată și dreptate* [...] (B 1760);

[...] *și vor păzi căile Domnului, ca să facă dreptate și judecată* [...] (B 1795);

[...] *să umble în calea Domnului și să facă judecată și dreptate* [...] (B 1997).

Marc. 15, 7

Erat autem qui dicebatur Barabbas, vinctus cum seditiosis, qui in seditione fecerant homicidium (N-A 1994.);

[...] *φόνον πεποιήκεισαν* (N-A 1994);

Și era unul, ce-l chema Varavva, prinsu, carele cu soțiile lui rădicîndu-să, făcuse vrăjmășie (B 1648);

Și era cel ce-l chema Varavva prinsu cu cei împreună cu el cetaș legat, carei în zarvă făcuse ucide (B 1688);

Și era care să zicea Varavva, carele cu gâlcevitorii era legat, carele în gâlceavă făcuse ucide (B 1760);

Și era unul carele să chema Varava, cu soțiile lui prins, carii în zarvă ucide făcuse (B 1795);

Și era unul cu numele Baraba închis împreună cu niște răzvrățiți, care în răscoală săvîrșiseră ucide (B 1997).

2. Construcția cu verb suport din română corespunde unei structuri existente doar în varianta latină. Greaca folosește o formă verbală:

Marc. 10, 19

Praecepta nosti: ne occidas, ne adulteres, ne fureris, ne falsum testimonium dixeris, ne fraudem feceris [...] (N-A 1994);

[...] *μὴ ἀποστερήσης* [...] (N-A 1994);

[...] *nimene nu păgubi* [...] (B 1648);

[...] *nu păgubi* [...] (B 1688);

[...] *nu face vicleșug* [...] (B 1760);

[...] *pre nimene să nu păgubești* [...] (B 1795);

[...] *să nu înșeli pe nimeni* [...] (B 1997).

Ier. 7, 6

[...] *advenae, et pupillo, et viduae non feceritis calumniam, nec sanguinem innocentem effuderitis in loco hoc* [...] (Vulg.);

[...] *μη καταδυναστεύσητε* [...] (Sept.);

[...] *și nemearnicul și surumanul și văduva să nu asupriți* [...] (B 1688);

[...] *streinului și săracului și văduvei nu veți face năpaste* [...] (B 1760);

[...] *și pre neamearnic și pre văduvă și pre siriman să nu asupriți* [...] (B 1795);

[...] *dacă nu veți strâmtora pe străin* [...] (B 1997).

Luc. 3, 14

[...] *Et ait illis: „Neminem concutiat, neque calumniam faciat et contenti estote stipendiis vestris”* (N-A 1994);

[...] *μηδε συκοφαντήσητε* [...] (N-A 1994);

[...] *Pre nime nu zdrobireți, nece-i păgubiți cu înșelăciune* [...] (B 1648);

[...] *Pre nimeni să nu clintîț, nici-i năpăstuiți* [...] (B 1688);

[...] *Pre nime să nu bateți, nice năpaste să faceți* [...] (B 1760);

Pre nimene nu asupriți, nici să grăiți de rău [...] (B 1795) (expresie lexicalizată);

[...] *să nu asupriți pe nimeni, nici să asupriți pe nedrept* [...] (B 1997).

Lev. 19, 13

Non facies calumniam proximo tuo [...] (Vulg.);

οὐκ ἀδικήσεις τὸν πλησίον [...] (Sept.);

Să nu faci strîmbătate vecinului [...] (B 1688);

Nu vei îngiurui pre aproapele tău [...] (B 1760);

Să nu faci nedreptate vecinului [...] (B 1795);

Să nu nedreptățești [...] (B 1997).

Mat. 20, 13 (vezi și Ex. 2, 13; Colos. 3, 25)

At ille respondens uni eorum dixit: „Amice, non facio tibi iniuriam; nonne ex denario convenisti mecum ?” [...] (N-A 1994);

[...] *ἐταίρε, οὐκ ἀδικῶ σε* [...] (1994);

Soațe, nu fac ție nedireptate [...] (B 1648);

[...] *Priiatene, nu fac ție nedireptate* [...] (B 1688);

[...] *Prietine, nu-ți fac strîmbătate* [...] (B 1760);

[...] *Priiatine, nu fac ție strîmbătate* [...] (B 1795);

[...] *Prietene, nu-ți fac nedreptate* [...] (B 1997).

Act. 7, 27

Qui autem iniuriam faciebat proximo reppulit eum [...] (N-A 1994);

ὁ δὲ ἀδικῶν τὸν πλησίον [...] (N-A 1994);

Iar ceta ce obidiia pre priiatenul său [...] (B 1648);

Iar ceta ce făcea strâmbătate aproapelui [...] (B 1688);

Iar cel ce făcea strâmbătate deaproapelui [...] (B 1795);

Dar cel ce asupra pe aproapele [...] (B 1997).

I Corint. 6, 8

Sed vos iniuriam facitis et fraudatis, et hoc fratribus ! (N-A 1994);

ἀλλὰ ὑμεῖς ἀδικεῖτε καὶ ἀποστερεῖτε [...] (N-A 1994);

Ce mai vîrtos voi faceți supărare și faceți pagubă încă, fraților (B 1648);

Ce voi faceți strâmbătate și faceți scădeare și mai vîrtos pre frați ! (B 1688);

Ci voi înșivă faceți strâmbătate și aduceți pagubă, și aceasta fraților (B 1795);

Ci voi înșivă faceți strâmbătate și aduceți pagubă, și aceasta, fraților (B 1997).

5. În concluzie, construcțiile cu verb suport pot fi considerate structuri în curs de fixare, intermediare, care se apropie, grație caracteristicilor sintactice, de îmbinările libere de cuvinte și se aseamănă, în plan semantic, cu expresiile fixe. Frecvența unor astfel de construcții se explică și prin faptul că, la formarea lor, participă verbe extrem de uzuale (*a face, a da, a avea* etc.). Astfel, ele nu aparțin doar limbii vorbite, ci și limbajelor specializate (religios, juridic etc.), putând trece cu relativă ușurință dintr-o limbă în alta.

BIBLIOGRAFIE

- BRESSON, Daniel, *Syntaxe et sémantique du verbe support dans les phrases à prédicat nominal*, in *Micro- et macrolexèmes et leur figement discursif*, Actes du colloque international CNRS URA 1035 Langue-Discours-Cognition, 6-7-8 décembre 1998, Saverne, Louvain-Paris, Peeters, 2000, p. 159-172.
- FLOBERT, Pierre, *Les verbes supports en latin*, in *Akten des VIII. Internationalen Kolloquiums zur lateinischen Linguistik*, Alfred Bammesberger et Friedrich Heberlein (éd.), Heidelberg, C. Winter, 1996, p. 193-199.
- GRAMATICA LIMBII ROMÂNE, I *Cuvântul*, București, Editura Academiei Române, 2005.
- GROSS, Gaston, *Trois applications de la notion de verbe support*, in „L'Information grammaticale”, 59, 1993.

- HERMANN, Joseph, *Le latin vulgaire*, Paris, Presses Universitaires de France, 1967.
- VIVES, Robert, *La prédication nominale et l'analyse par verbes supports*, in „L'Information grammaticale”, 59, 1993, p. 10.

SIGLE

- B 1648 = *Noul Testament*, tipărit pentru prima dată în limba română la 1648 de către Simion Ștefan, mitropolitul Transilvaniei, reeditat după 340 de ani din inițiativa și purtarea de grijă a Prea Sfințitului Emilian, Episcopul Alba Iuliei, Editura Episcopiei Ortodoxe a Alba Iuliei, 1988.
- B 1688 = *Biblia* 1688, vol. I (2001), vol. II (2002), Text stabilit și îngrijire editorială de Vasile Arvinte și Ioan Caproșu, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
- B 1760 = *Biblia Vulgata*, Blaj, 1760-1761, Cuvânt înainte de Eugen Simion, București, Editura Academiei Române, 2005.
- B 1795 = *Biblia de la Blaj*, 1795, Ediție jubiliară, cu binecuvântarea Î. P. S. Lucian Mureșan mitropolitul Bisericii Române Unite, Roma, 2000.
- B 1997 = *Biblia sau Sfânta Scriptură*, tipărită sub îndrumarea și cu purtarea de grijă a Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1997.
- N-A 1994 = NESTLE-ALAND, *Novum Testamentum Graece et Latine*, Deutsche Bibelgesellschaft, 1994.
- Sept. = *Septuaginta*, Id est *Vetus Testamentum graece iuxta LXX interpretes* edidit Alfred Rahlfs, Duo volumina in uno, [Stuttgart], Deutsche Bibelgesellschaft, [1979].
- Vulg. = *Biblia sacra vulgatae editionis*, Sixti V Pont. Max. iussu recognita et Clementis VIII auctoritate edita, Ratisbonae et Romae, 1922.

CONSTRUCTIONS A VERBE SUPPORT EN ROUMAIN ET EN LATIN (Résumé)

Nous étudions ici la notion de *construction à verbe support* et ses éléments distinctifs par rapport aux constructions syntaxiques libres (verbe + COD) et aux locutions figées. Structures intermédiaires, en cours de figement, elles sont extrêmement fréquentes, non seulement dans les langues modernes, mais aussi dans les langues classiques. Construites à l'aide d'un verbe usuel (*faire, avoir, donner*, etc.), leur emploi est courant dans la langue parlée et dans la langue écrite. Cependant, leur passage dans une autre langue, surtout dans le cas des traductions proches de l'original (les textes bibliques), pose des problèmes de compréhension et d'adaptation dans la langue cible.

STRUCTURI STABILE ÎN CURSUL INTENSIV DE LIMBA ROMÂNĂ

de

Liviu ȚEGHIU

Una dintre problemele de mare importanță în învățarea limbii române ca limbă străină este aceea a modului în care cursanții vin în contact cu marea bogăție de structuri stabile care fac parte din ansamblul mai larg al unităților frazeologice. Pentru a evita disputele terminologice referitoare la ceea ce în mod curent sunt acceptate ca fiind „frazelogisme”, vom înțelege prin *structuri stabile* toate acele îmbinări lexicale al căror sens nu rezultă din însumarea sensurilor pe care le au elementele componente ale structurii.

Cu alte cuvinte, vom accepta ca fiind *structuri stabile* expresiile idiomatice, locuțiunile, formulele și clișeele internaționale, frazeologismele, adică toate acele construcții care conferă particularitatea unei limbi¹ și vom reține, de la bun început, că „adevărata bogăție a unei limbi este dată, în mare măsură, de bogăția ei frazeologică”². Nu trebuie uitate cuvintele lui André Martinet care afirma că „fiecărei limbi îi corespunde o organizare proprie a datelor experienței. A învăța o limbă nu înseamnă să pui noi etichete pe niște obiecte cunoscute, ci să te obișnuiești să analizezi *altfel* (s. n.) obiectul comunicării lingvistice”³.

Căile principale prin care străinii vin în contact cu structurile stabile din limba română pot fi grupate în funcție de caracterul *dirijat* sau *nedirijat* al acestui contact. Din acest punct de vedere, vom considera ca fiind *dirijat* contactul realizat în cadrul cursurilor de limba română, iar *nedirijat* contactul spontan realizat în mediul lingvistic românesc în cele mai diverse împrejurări/contexte situaționale. Realizarea competenței lingvistice

¹ În legătură cu problemele terminologice legate de frazeologie vezi lucrarea coordonată de Theodor Hristea, *Sinteze de limba română*, ed. a III-a, București, Ed. Albatros, 1984, cap. VI. *Introducere în studiul frazeologiei*, p. 134-160.

² *Lucr. cit.*, p. 134.

³ André Martinet, *Elemente de lingvistică generală*, București, ES, 1970, p. 30.

trebuie să țină seama de cunoașterea structurilor stabile, având în vedere faptul că, în general, se va accentua varianta stilistic funcțională reprezentată de stilul tehnico-științific. Această precizare pornește de la ideea că unitățile frazeologice, respectiv structurile stabile, pot fi abordate din perspectiva apartenenței lor la diverse variante funcționale ale limbii.

Astfel, pentru structurile aparținând stilului artistic, caracteristica lor fundamentală este *expresivitatea* (sau „valoarea reflexivă”⁴); în acest caz trebuie să se realizeze o selecție atentă a structurilor stabile/unităților frazeologice, fiind necesară echivalarea semantică a acestor structuri cu structuri corespunzătoare din limba bază a cursanților.

În cazul elementelor specifice stilului tehnico-științific, trebuie subliniată valoarea lor eminentă *denotativă* (adică „valoarea tranzitivă”⁵), iar absența încărcăturii expresive simplifică înțelegerea lor.

Referindu-ne la specificul structurilor stabile, trebuie subliniat faptul că, din punct de vedere lexical, în aceste structuri se remarcă vechimea cuvintelor de bază (așa numitele *nuclee lexicale*)⁶. Alături de acestea se poate observa și prezența unor elemente lexicale noi (*a face apel, a lua notă, a pune la punct, la ordinea zilei* etc).

Din punct de vedere gramatical se remarcă:

- polarizarea construcțiilor în jurul substantivelor și al verbelor (mai ales în jurul celor vechi, polisemantice: *a fi, a avea, a face, a da, a lua, a pune, a ști, a vedea*);
- elipsa (în construcții de tipul: *nici gând, fără grijă, la țanc* etc.);
- rolul important al prepozițiilor (la care se adaugă cumulul de prepoziții) în exemple ca: *pe alese, pe nerăsuflăte, cu de-a sila, pe sub mână, pe de lături* etc;
- repetiția (prezentă în exemple ca: *așa și-așa, din ce în ce, nici prea prea, nici foarte foarte, din când în când* etc.⁷).

Pentru a sublinia numărul mare de unități frazeologice/ structuri stabile din limba română vom prezenta în cele ce urmează principalele tipuri de unități frazeologice/ structuri stabile⁸:

⁴ Cf. Tudor Vianu, *Dubla intenție a limbajului și problema stilului*, în *Studii de stilistică*, EDP, București, 1968, p.32-35.

⁵ *Ibidem*.

⁶ Gh. Bulgăr, *Despre structura lingvistică și stilistică a locuțiunilor și expresiilor românești*, în *Studii de stilistică și limbă literară*, EDP, București, 1971, p.247.

⁷ *Idem, ibidem*, p. 248-249.

⁸ *Apud* Theodor Hristea, *op. cit.*, p. 140-146; vezi și Ion Mușiu, *Expresiile și locuțiunile verbale. Încercare de delimitare*, în *Contribuții lingvistice*, TUT, 1984, p. 69-76, Ivan Evseev, *Interferențe semantice ale grupurilor lexicale în limba română actuală*, în *Contribuții lingvistice*, TUT, 1984, p. 20-30. Pentru sugestii metodice vezi și Eddy Roulet, *Langue maternelle et langue étrangère: vers une pédagogie globale*, în *Le Français dans*

– **locuțiuni substantivale și adjectivale** obținute din locuțiuni verbale prin fenomenul numit *derivare frazeologică*: *aducere aminte* < *a-și aduce aminte*, *băgare de seamă* < *a băga de seamă*, *bătaie de joc* < *a-și bate joc*, *dat peste cap* < *a da peste cap*, *scos din fire* < *a scoate din fire*, *întors pe dos* < *a întoarce pe dos* etc.;

– **expresii**⁹: *a spăla putina*, *a-și lua inima în dinți*, *a face (pe cineva) cu ou și cu oțet* etc.;

– **perifraze** (caracterizate prin frecvență mare, expresivitate și unitate de sens): *Luceafărul poeziei românești*, *bardul de la Mircești*;

– **comparații stereotipe** (numite și *locuțiuni de intensitate*) care se definesc ca fiind „colocații stabile de termeni, dintre care unul adaugă celui alt un sens superlativ”¹⁰: *înghețat bocnă*, *singur cuc*, *galben ca ceara*, *simplicu ca bună ziua*, *ieftin ca braga* etc.

În terminologia specifică stilului tehnico-științific se remarcă prezența unor împrumuturi (în special din limba franceză) care sunt structurate după modelul unităților frazeologice. Iată numai câteva exemple extrase din manualele în uz și care au o mare frecvență în limbajele de specialitate: *analiză matematică*, *calculul infinitesimal*, *calculator (electronic)*, *coloană vertebrală*, *distanță focală*, *ecuație diferențială*, *glob ocular*, *lichid cefalorahidian*, *nerv sciatic*, *perioada de incubație*, *vase comunicante*, *vizită medicală* etc.

Nu e lipsit de importanță să remarcăm, de asemenea, prezența *familiilor frazeologice* realizate în jurul unui termen nuclear și care generează un adevărat *câmp frazeologic*¹¹:

– **câmp** – *câmp electric*, *câmp magnetic*, *câmp operator*, *câmp vizual*, *câmp semantic* etc.;

– **placă** – *placă dentară*, *placă neuromusculară*, *placă de fundație*, *placă de beton armat*, *sleroză în plăci* etc.

Cele prezentate până acum au fost, credem, suficiente argumente care au determinat redactarea unui dicționar de structuri stabile având ca destinație străinii care studiază limba română¹². Principalul rol al acestui dicționar ar trebui să fie acela de a sublinia numărul mare de construcții

le monde, nr. 177/1983, p. 23-26, Pierre Lerat, *Les figures des sens*, în *Le Français dans le monde*, nr. 179/1983, p. 110-112.

⁹ Vezi și Ion Coteanu, *Gramatica de bază a limbii române*, București, Ed. Albatros, 1982, p. 99.

¹⁰ Ioana Bordeianu, *Conceptul de unitate frazeologică: tipuri de unități frazeologice, II*, în „Limbă și literatură”, nr. 2, 1974, p. 245.

¹¹ Vezi Theodor Hristea, *op. cit.*, p. 149-150. Pentru structurile specifice stilului artistic vezi Iorgu Iordan, *Stilistica limbii române*, București, ES, 1975, cap. *Izolări*.

¹² Liviu Țeghieu, *Structuri stabile în limba română*, Timișoara, Ed. Marineasa, 2004.

stabile din limba română și, în același timp, acela de a marca gradul înalt de expresivitate pe care îl poartă cele mai multe dintre aceste structuri.

Anexă

BANCĂ, BĂNCI; s.f.

a sta în **banca** sa – *a fi ascultător, a nu avea inițiativă, a rămâne pasiv*
de pe **băncile** școlii¹³ – *de la școală, din timpul școlii, din tinerețe*

BARBĂ, BĂRBI; s.f.

(a vorbi, a spune ceva, a râde) în **barbă** – *(a vorbi, a spune ceva, a râde) în secret*
a trage **bărbi** – *a minți, a păcăli*

BARICADĂ, BARICADE; s.f.

a fi de aceeași parte (de cealaltă parte) a **baricadei** – *a avea aceleași idei, opinii (dimpotrivă, a avea idei, opinii contrare).*
a muri pe **baricade** – *a lupta până la capăt pentru o idee*

BASMA, BASMALE; s.f.

a scoate (pe cineva) **basma** curată – *a scoate (pe cineva) nevinovat dintr-o situație neclară (cel mai adesea murdară)*
a ieși (a scăpa) **basma** curată – *a ieși (a scăpa) dintr-o situație încurcată*

BATE; vb. (și refl.)

a bate **măr** – *a bate foarte rău pe cineva*
bătut în cap¹⁴ – *foarte prost*
a **bate** (pe cineva) la cap – *a insista în mod excesiv pentru a obține ceva de la cineva*
a-și bate capul cu ceva – *a se strădui, a depune efort*
a-și bate gura în zadar – *a vorbi în zadar, inutil, degeaba*
a-l bate pe cineva gândul – *a se gândi insistent*
a bate toba – *a nu păstra un secret, a lansa zvonuri, a se lăuda*
a bate drumurile – *a vagabonda*
a bate pasul pe loc – *a nu progresa*

¹³ Locuțiune adverbială.

¹⁴ Valoare de superlativ absolut.

a bate câmpii – *a vorbi fără logică*
cât ai bate din palme¹⁵ – *foarte repede, imediat*
Bate fierul cât e cald!¹⁶ – *Fă un lucru până când nu e prea târziu!*
a se da bătut – *a abandona, a ceda, a renunța*
a se bate cap în cap – *a se contrazice, a fi diametral opus*
a se bate cu pumnii în piept – *a fi lipsit de modestie, a se lăuda, a se mândri excesiv*

BATJOCURĂ, BATJOCURI; s.f.

a ajunge de **batjocură** (var.: a ajunge de **batjocura** cuiva, a ajunge de **batjocura** lumii) – *a fi, a ajunge sau a se face de râs*

BAZĂ, BAZE; s. f.

fără **bază** – *lipsit de temei, inconsistent, neîntemeiat*
a pune **bazele** – *a înființa, a funda*
a pune **bază** (pe cineva/pe ceva) – *a avea încredere (în cineva/în ceva)*

EXPRESSIONS FIGEES AU COURS INTENSIF DE LANGUE ROUMAINE (Résumé)

L'auteur analyse la manière dont les *expressions figées* – c'est-à-dire les expressions idiomatiques, les locutions, les formules et les clichés internationaux, les structures phraséologiques, donc toutes ces constructions qui confèrent la particularité d'une langue – peuvent être sélectionnées dans l'enseignement du roumain langue étrangère. On offre quelques

¹⁵ Locuțiune adverbială.

¹⁶ Proverb.

**CONSTANTIN FÂNTÂNERU, *INTERIOR*.
CRIZELE IDENTITARE ALE IMATURITĂȚII**

de

Gabriela GLĂVAN

Un prototip al rătăcitorului marginal este Călin Adam, protagonistul romanului *Interior*, apărut în 1932, al lui Constantin Fântâneru. Receptat la data apariției ca dare de seamă confesivă a tribulațiilor conștiinței unui tânăr hipersensibil/hiperlucid, romanul a fost considerat în același timp „un jurnal liric, analizând psihologia incertă a «generației noi», adică în fond a tânărului universal”¹.

Una dintre primele reacții critice negative la adresa romanului a vizat lipsa de stil. Explicația lui C. Fântâneru poate trimite mai departe de o simplă motivație a acestei „deficiențe”: „Oricât ar părea de curios, [...] aceste impurități stilistice nu au figurat în redactarea primă. Am fost însă cuprins, în fața posibilității de a apărea în public, de a fi editat, de o panică atât de mare, în ce privește garantarea autenticității, încât am modificat manuscrisul”².

Existența celor două texte este simptomul unei raportări strict controlate a autorului la operă, iar nevoia imperioasă de a „garanta autenticitatea” prin rescriere, măsura importanței acordate echilibrului dintre viziune și operă.

O observație a lui Aurel Sasu poate constitui punctul de plecare al unei investigații succinte a imaginarului modern, conturat în romanul lui Fântâneru: „*Interior* nu este cartea împlinirii prin uitarea de sine, ci cartea fidelității absolute față de sine”³.

¹ George Călinescu, *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, Craiova, Editura Vlad & Vlad, 1993, p. 964.

² v. Aurel Sasu, *Prefață la Constantin Fântâneru, Cărți și o altă carte*, București, Editura Minerva, 1999, p. 9.

³ *Ibidem*, p. 8.

Această fidelitate poate fi citită în permanenta raportare la sine a lui Călin Adam, cu toate că adesea termenii aparțin registrului grav al singurătății alienante. Sărac și vagabond, tânărul intelectual se instalează într-o periferie a spiritului de unde observă lumea și realitatea în datele lor primare: oamenii la care se raportează incongruent și natura în a cărei substanță se pierde contemplativ. Cele două dimensiuni focalizează însă imaginea neclară a identității protagonistului, potențându-i dilemele metafizice și amplificându-i insolitarea.

Identificarea principalelor repere critice enunțate la apariția romanului are rolul de a stabili poziții hermeneutice deja conturate, din interiorul cărora pot fi decelate aspectele specifice ale unei viziuni aparținând unui imaginar comun celor mai importanți autori interbelici, ce au vizat în operele lor cartografierea irealității și enunțarea stărilor-limită ale conștiinței. Raportarea lui Fântâneru la autori precum Anton Holban, M. Blecher sau H. Bonciu devine astfel o necesitate.

A. Sasu contextualizează romanul într-un timp numit de Eliade „al dezordinii necesare”: „Risipirea în vis și «panica lăuntrică», dezaxările, dezgustul și dezolarea sunt sentimente comune în epocă. [...] «Dușmănia conținută» a lui Fântâneru e presimțirea vieții ce se destramă din *Huliganii*, e «enervarea de această lungă agonie a unui veac suspect» și «gândul închis» din *Bucățile de noapte* ale lui Bacovia, e disoluția spiritului și imigrarea în singurătate din *Trântorul* lui Emil Botta, «singurătatea ca o cutie de violoncel» din *Paradisul suspinelor* al lui Ion Vinea, «viața în marginea vieții» a lui Carol Ardeleanu”⁴.

Majoritatea exegeților notează datele unui demers original, prin care se afirmă structura unică a unei conștiințe: „un document sufletesc al epocii actuale”, în care existența este „contemplată în amănunt cu o dureroasă luciditate”⁵.

Lui Dan Petrașincu, dimensiunea lirică a romanului îi pare semnificativă: „însemnările ar putea fi tot atât de bine niște poeme grațioase, de atmosferă.”⁶

Comentariile lui George Călinescu din „Jurnalul literar” îl așază pe Călin Adam în descendența eroilor romantici eminescieni, romanul păstrând același „ton fatal, neoromantic”⁷ din *Geniu pustiu* și *Sărmanul Dionis*, pentru ca remarca lui Perpessicius privind „bogata substanță

⁴ Aurel Sasu, *op. cit.*, p. 7.

⁵ Al. A. Philippide, *Un nou scriitor*, în „Adevărul literar și artistic”, X, nr. 622, 6 noiembrie 1932, p. 8, apud Aurel Sasu, *op. cit.*, p. 7.

⁶ Dan Petrașincu, în „Discobolul”, anul I, nr. 3, noiembrie 1932, p. 12-13, apud A. Sasu, *op. cit.*, p. 7.

⁷ G. Călinescu, în „Jurnalul literar”, anul I, nr. 53, 31 decembrie 1939, p. 2, apud A. Sasu, *op. cit.*, p. 7.

reflexivă, fastidioasă pe alocuri, dar nu mai puțin umană”⁸ să fie asociată de către Anton Holban unui proces de o natură diferită decât cea literară: „d-l Fântăneru n-a vrut să facă literatură - viața e prea gravă pentru așa ceva”.

Romanul are, la nivelul de bază al narațiunii, două componente esențiale: existența personajului central, în dimensiunea ei statică (recluziunea și izolarea în cameră) și în cea dinamică (tentația cuceririi spațiilor pustii, contemplarea extatică a pulsului vital în natură), pe de o parte, și planul de adâncime ce susține aceste două nivele, unde se proiectează fragmentar, în flash-uri de moment, conștiința acestui individ voit excentric. Artificiul, masca, exagerarea și paradoxul vor fi, pe rând, instrumente ce vor conlucra la elaborarea unei personalități inegale și a unei vieți interioare greu inteligibile, purtând însă amprenta unui efort creator de maximă intensitate, specific autorilor implicați în promovarea unei noi estetici literare, tipic moderne.

Călin Adam își povestește existența într-un discurs fluid, în mod evident prelucrat în scopul unei cât mai mari apropieri de autenticitatea percepției și a gândirii. Multe dintre momentele *Interiorului* pot constitui repere în încercarea de a reconstitui profilul protagonistului în acord cu specificul romanului, însă momentul revelației singurătății este exemplar prin forța de iradiere a unui aer comun tuturor romanelor interbelice având în centrul lor criza identitară:

„Deodată am această idee teribilă: sunt singur. Faptul de a fi singur constituie o idee de aceeași strășnicie morală, ca de exemplu, «Dumnezeu există».

În clipele următoare șocului, avusei o bizară plăcere, o excitare fină. Eu sunt acela care sunt singur, îmi spusei. Ce grație! Sunt într-adevăr singur? Și ce însemnează asta?” (*Interior*, p. 89)⁹.

Esența identității constă, prin urmare, în suprapunerea dintre *eu* și *sine însuși* sub semnul singurătății. Afirmarea de sine exprimă în mod cert nevoia de autoconfirmare, dar referința necesară la rămânerea în solitudine impune restricții în raportarea firesc imediat următoare, cea la alteritate. Acest proces cunoaște de asemenea o dublă realizare, pe de o parte existând confruntarea cu indivizi asemănători, dar de semn opus – colegii, tineri cu o condiție socială decentă, de cealaltă parte existând raportările la feminitate și eros, așezate însă sub același semn al frustrării și angoasei.

⁸ Perpessicius, în „Cuvântul”, anul VIII, nr. 2731, 27 noiembrie 1932, p. 1-2, apud A. Sasu, *op. cit.*, p. 7.

⁹ Toate citatele din roman se vor da din ediția Constantin Fântăneru, *Interior*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1981.

Inconsistența personalității lui Călin Adam, gesturile sale ezitând între defensivă și respingerea Celuilalt, între contopirea panteistă cu natura și retragerea aseptică în siguranța minimalistă a odăii închiriate sunt teme ficționale ce imprimă o dinamică oscilantă discursului. Ea favorizează alunecarea în lirism, tonul meditativ, prelungit în „filosofare”, generând pe alocuri și incoerență epică. Această „natură sucită, prost făcută pentru viață” (*Interior*, p.62) trăiește o dublă alienare, înțeleasă de Mihai Zamfir chiar ca o „schizofrenie continuă”¹⁰, desfășurată în partea ultimă a romanului ca dialog între părțile scindate ale unui eu însingurat până la îndepărtarea de sine. Înțeleasă, însă, în linia romanului, această proiecție în oglindă, posibilă doar ca dialog mimat, este o ultimă dramatizare a neputinței personajului de a se relaționa la sine și la alteritate.

Autobiografia susține în mod continuu narațiunea la limita coerenței, asigurând romanului o închegare necesară nivelului prim al inteligibilității. Rătăcitorul își spune povestea într-o probă a elocinței ce nu eșuează în delir, ci în spațiul bizarului:

„Sunt un ins neliniștit; de copil am fost neliniștit. Dintre toți copiii, mama pe mine mă avea în vedere. Mi-au murit toți frații; eu și Coca am rămas, și mama. Singurătatea familiei a contribuit mult la modificarea structurii mele; unele rude voiau să creadă că din prea multă neliniște m-am îmbolnăvit. Sugerau mamei să mă prezinte unui doctor alienist. Ce are de-a face un doctor alienist și boala mea? Sunt sănătos; nu sufăr de nici o boală; urăsc lumea; mi-e scârbă de fața ei, așa cum este și nu îngădui să se vorbească de frumusețea, de ordinea divină a firii. Orice discuție mă irită. Dimpotrivă, îmi procură o plăcere infinită ideea morții. Când trece cu vreun mort pe stradă, mă reped la geam; lăcrimez de bucurie. Pot spune că sunt bolnav? Boala presupune lipsă; noțiunea are conținut de negație. Filosoficește boala aparține răului. Repet: eu nu sunt bolnav, căci simt plăcere.” (*Interior*, p.45).

Neurastenia se instalează ca stare definitorie, iar eforturile de a o depăși devin spasme existențiale transformate în momente de exuberanță și contopire cu vastul univers descris peste tot în jur de ființe și fenomene miraculoase în banalitatea lor tăcută. Retorica defensivă vizează teama de boală, însă, prin comparație cu protagonistul *Întâmplărilor...* lui Blecher, Călin Adam este chinuit de o frământare interioară ce îi modifică percepția realității și-i imprimă comportamente bizare. Cu toată artificialitatea (și, implicit inautenticitatea) unor atitudini care, pentru a nu deveni exasperate,

¹⁰ Mihai Zamfir, *Cealaltă față a prozei*, București, Editura Eminescu, 1988, p. 147.

paroxistice, se topesc brusc în manifestări stranii sau în posturi hamletiene, tânărul sabotează în mod constant simțul comun al banalității: o fată pierde un plic conținând o importantă sumă de bani, Călin găsește plicul, dar îl abandonează, refuzând să aleagă între a păstra banii nemeritați și a se expune riscului de a fi ridicol dacă aleargă după fată să i-l înapoieze, e îndrăgostit de Azia, dar încurajează iubirea puerilă a unei fete ce locuia în aceeași curte ca și el, provoacă la bătaie un vechi prieten numai pentru „a scutura ceața plictiselii”.

Conștientizată, criza devine prilej de meditație și analiză. Protagonistul - narator își include observațiile în firul istorisirii, căutând cauze și explicații pentru tulburarea sa:

„Ajunsesem violent și neurastenic. Suferința mea creștea din zi în zi, trăind epoca cea mai tristă a vieții. Izolat, n-aveam prieteni și nu înțelegeam mare lucru din viață. Acesta era răul cel mare. Probleme, soluții le învălmășeam, alunecând epavă pe străzi, cu creierul gol, prostit; preocupările sufletești cedau locul celorlalte. Veneau și zile senine, de scurtă durată, când analizam atent cel mai mic motiv de bucurie, căci eram convins că tristețea și melancolia sunt prostii, crezând asta eu!”
(*Interior*, p. 47).

Intensitatea patosului trăirii se confundă adesea cu o suferință asumată impropriu, ca o condiție necesară existenței în lume. Reprezentarea vagă a parcursului existențial lasă locul unei afirmări treptate a distanței dintre eu și realitatea înțeleasă ca alteritate. Tocmai pentru a izola această intenție a romanului, dialogul final are loc între Călin Adam și un presupus *alter ego*, construct artificial al unei identități ce refuză ieșirea din sine și aderarea la orice altă realitate exterioară decât fluxul continuu și direct accesibil al vieții. Această „apropiere” i se pare relevantă lui Aurel Sasu: „*Interior* e mai puțin relatare epică a unei vieți trăite, cât evadare dintr-o suferință simțită. El este expresia unei crize, dar nu a eroului în ciocnire cu viața, ci în efortul de a-și apropia viața, imanența, criză a neputinței eului de a se afirma conștient”¹¹.

Discursului filosofic vizând temporalitatea, având o vastă influență asupra ideilor literare ale modernității, Călin Adam îi răspunde printr-un fragment eseistic aparținând mai degrabă divagației supraraliste:

„Filosofez într-un acces: timp, timp, timp, timp, timp, tiiiimp... O fac pentru înjosirea neamului omenesc; pentru a-i aduce aminte de timp, de stigmatul rușinos. Nu declam: cum trăiesc oamenii când trăiesc așa, în timp? Aci,

¹¹ Aurel Sasu, *op.cit.*, p. 8.

unde mă aflu eu, în prăbușirea mea de gândire, omul își frânge mâinile în umilință și geme: nu acceptă să trăiască în timp. Jinduiește eternitatea, pe Dumnezeu și rupe lanțurile și se sfâșie pe sine; se sfâșie de rușine și din orgoliu. Mă apasă aceeași nebunie în cap, ca a omului de aci, din abis. Și strig ca să-i înjosesc și să-i umilesc pe oamenii care nu sunt de părerea mea: timp, timp, tiimp...” (*Interior*, p. 45).

Se poate delimita un prim nivel al fragmentării conceptuale, urmat de realcătuirea viziunii și coagularea ei în retorta subiectivității, precum și de afirmarea unor raporturi definitorii pentru ancorarea personajului în spațiul fluid al lumii ficționale. Risipirea sinelui printre obiecte, abandonul convenției sociale și practica revoltată a unor gesturi gratuite, ilogice, aberante, sunt în aceeași măsură moduri de supraviețuire spirituală.

Starea de fond, care este una a refuzului normelor, a nesupunerii față de toate categoriile, se definește mai bine prin *pattern*-ul dominant al imaturității. Fragmentarismul și inconsistența, rătăcirile și excesele antagonice succesive, afectând sensibil unitatea de expresie a romanului, dobândesc o coerență nouă, dacă sunt privite ca formule specifice de prezentificare a unei opțiuni prin care toate tarele genetice preluate din romantism, între care și drama temporalității condiționând declinul implacabil al vârstelor, sunt anulate de un refuz plenar: refuzul formei reprezintă de fapt refuzul condiționărilor temporalității. Din această perspectivă, adevărata autenticitate se regăsește în fluxul inegal al unei conștiințe în formare, incoerența și revolta gratuită fiind ingredientele de bază ale unui proces care, pentru a nu deveni traumatizant, trebuie în mod necesar transferat pe teritoriul reveriei și al contemplației.

Ștefan Borbély argumentează, într-o *Prefață* la ediția din 1981 a romanului, în favoarea unei interpretări a acestuia ca document literar ilustrând atât o viziune asupra creației literare specifică generației interbelice, cât și o asumare originală a acestei viziuni. Refuzul convenției realiste, puținele notații urmărind caractere și evenimente au drept consecință opțiunea pentru „manifestarea exuberantă a energiei interioare a vieții (de aici și titlul...) prezența fluxului vital imanent activ, generator de autenticitate”¹², ca formule specifice ale unei accepțiuni diferite a pactului ficțional.

Din acest motiv, Călin Adam ar putea fi considerat mai degrabă un prototip al extrovertitului decât un individ retras în lumea sa interioară. Intenția de a exprima cât mai detaliat nuanțele și modulațiile unei stări de spirit justifică deplin recursul la dilatarea în exces a atenției acordate

¹² Ștefan Borbély, *Prefață* la Constantin Fântâneru, *Interior*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1981, p. 14.

pulsației organice a naturii și distanțarea de constrângerile sociale. Favorizat de condiția sa marginală insurmontabilă, personajul perfectează metode ale evaziunii prin contemplarea dusă până la halucinație:

„Aud răpăiala ploii. Măinile, picioarele îngheață, străbătute de sârme ascuțite. Hainele de plumb mă atrag spre pământ.

Totuși ca o obsesie, întrezăresc aleea, uscată catifea sub becul electric. În jur trec și râd perechi, braț la braț. De asemeni este muzică. O veselă orchestră sună.

Nimeni n-are haine înmuiate. Nu înoată. Măcar nici răcoare nu e. Pe tâmpile îmi curg stropi de apă fierbinte. Mă simt bolnav.

Apuc la stânga pe o stradă foarte plăcută, asfaltată, cu trotuarul în cărămidă de fabrică. Halucinația infernală, încetul cu încetul, se risipește.”(*Interior*, p. 46-47).

În acord cu opinia lui C. Fântâneru vizând legăturile existente între artă și viață, enunțată într-un articol¹³ publicat în „Universul literar”, în 1938, viața are o valoare determinantă, individul reușind să confere semnificație propriei existențe printr-o raportare directă la viața lumii și la ordinea ei imuabilă.

Ca *homo viator*¹⁴, protagonistul romanului *Interior* se lasă fascinat de categoriile esențiale ale existenței, care, deși sunt abordate disparat în desfășurarea epică, prezintă o unitate indisolubilă la nivelul unei viziuni globale asupra poziționării individului în lume: perceperea fluxului vital al naturii este dublată de meditația senină asupra morții, exaltarea este urmată de o luciditate dureroasă și neiertătoare, expunând într-o lumină crudă mizeria condiției sale.

Influența vizibilă a teoriei intropatiei și a curentului filosofic al *Einfühlung* –ului¹⁵ se regăsește inclusiv la nivelul schematizării percepției realității de către eroul pasiv din *Interior*. Astfel, percepția devine un fenomen al interiorității cauzat din exterior de o serie de factori prin intermediul cărora „viața” îi semnalează individului aspectele sale relevante și îi prilejuiește implicarea contemplativă în spectacolul său:

„Scot în soare câteva fire de țărână: asta; misterul existenței mele. În boabele astea mi se ascunde viața.

Îmi leagăn palma în soare, maimuțărind ideea că multor taine le-am dat de cap. M-aș tăvăli peste bulgări de-a-valma, dacă n-ar fi lujerii de crini. Mă târăsc numai la

¹³ Constantin Fântâneru, *Artă și viață*, în „Universul literar”, anul XLVII, nr. 4, 12 martie 1938, p. 1.

¹⁴ v. Ștefan Borbély, *op.cit.*, p. 19.

¹⁵ *Ibidem*, p. 18-20.

rădăcina lor, cu obrazul zgâriat de scoarța verde și zemoasă. Pleoapele mi se lasă peste ochi greoaie. De-abia mai prind cerul cât este de înalt, spre tăria lui de azur.” (*Interior*, p.4).

Excesul trăirii, asumat de întreaga generație a anilor '30 ca „dezordine necesară”, își găsește cea mai adecvată ilustrare în existența unui tânăr fără un destin social bine precizat, liber de condiționări materiale (deși conștient de proporțiile ratării sale), căruia activități excentrice, aparent absurde, precum urmărirea unui convoi funerar și închegarea unui dialog cu o fată ce lua parte la înmormântare, îi modifică în sens pozitiv maniera de raportare la exterior.

Tentația de a expune pulsivitatea thanatică sub forma unei raportări destinate la inevitabilul propriei morți se conturează în fragmente ce fac vizibil fundamentul romantic al acestui personaj:

„În cele din urmă mă gândesc la moarte; îmi produce plăcere. E un sentiment fin, ușor, se topește peste conștiință ca un praf. Mă privesc în aerul larg dinainte. Închid un ochi, pe celălalt îl las deschis; apoi îl închid și pe el. Încerc să mă văd mort: o senzație de margini de conștiință, de voluptate largă, și mă gândesc că o să mor în curând, ceea ce-mi produce plăcere.” (*Interior*, p. 44).

Caracterul insolit al acestui roman constă în calitatea ilustrativă a premiselor sale estetice și literare, simptomatice pentru înțelegerea literaturii ca manifestare a unei conștiințe receptive la pulsațiile vitale ale exteriorității, însă exprimate printr-o hiperbolizare a polului subiectiv al percepției. Așa cum apare în romanele deceniilor al treilea și al patrulea, individul este constrâns să-și însușească un dublu regim al lucidității, asumată ca reacție la stimulii vitalității exterioare și ca stare de veghe și control al influenței acestora asupra interiorității.

Irealitatea, topos major și recurent în proza subiectivității și a crizei identitare, se definește în romanul *Interior* prin filtrele reveriei și ale neputinței individului de a focaliza o imagine compactă a realității. Rolul imaginației, facultate suverană în creația lirică a modernității, stimulează interfața cerebrală dintre eu și lume, generând un spațiu adiacent, teritoriul irealității, în care toate incongruențele dintre lume și individul neaderent la suprafața ei se estompează și devin paralelisme:

„Imaginația, sensibilitatea morbidă mă poartă spre o ispitoare irealitate, execută cu un soi de așternere a cerebralității asupra lumii, pe care, printr-o absurdă geometrie de coșmar, calc eu însumi; sunt purtat într-o imaterialitate penibilă.” (*Interior*, p. 52).

Într-una dintre ultimele reflecții asupra romanului său, Constantin Fântâneru își aseamănă personajul *Interiorului* cu (anti)eroii lui Beckett,

din *En attendant Godot* și observă o „stranie coincidență”: „la capătul oricărei așteptări e aceeași imensă confuzie și aceeași «enigmă a suferinței»¹⁶”.

BIBLIOGRAFIE

- Borbély, Ștefan, *Prefață* la Constantin Fântâneru, *Interior*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1981.
- Călinescu, George, *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, Craiova, Editura Vlad & Vlad, 1993.
- Idem, în „Jurnalul literar”, anul I, nr. 53, 31 decembrie 1939, p. 2.
- Fântâneru, Constantin, *Artă și viață*, în „Universul literar”, anul XLVII, nr. 4, 12 martie 1938, p. 1.
- Idem, *Interior*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1981.
- Idem, *Cărți și o altă carte*, București, Editura Minerva, 1999.
- Perpessicius, în „Cuvântul”, anul VIII, nr. 2731, 27 noiembrie 1932, p. 1-2.
- Petrașincu, Dan, în „Discobolul”, anul I, nr. 3, noiembrie 1932, p. 12-13.
- Philippide, Al. A., *Un nou scriitor*, în „Adevărul literar și artistic”, X, nr. 622, 6 noiembrie 1932, p. 8.
- Zamfir, Mihai, *Cealaltă față a prozei*, București, Editura Eminescu, 1988.

CONSTANTIN FÂNTÂNERU, *INTERIOR*. THE IDENTITY CRISES OF IMMATURITY

(Abstract)

This study has as its main focus the work of Constantin Fântâneru, an interesting and original Romanian writer from the period between the wars. His modernist views on literature and particular aspects of literary creation are of significance for any approach of Romanian modernism. The main issues analyzed here concern identity, the idea of the self and its connections to alterity and reality, as represented in this writer's work.

¹⁶ V. Aurel Sasu, *op. cit.*, p. 9.

PROCESUALITATE ȘI LIRISM

de

Florin OPRESCU

Una dintre tematicile esențiale în lirica lui Ion Barbu este cea a morții, ipostază care traduce fondul tragic al meditației moderne barbiene. În acest sens, poezia *Răsturnica* are la Ion Barbu un loc aparte, putând fi considerată drept o poezie reprezentativă în completarea actului gradual, de ascensiune solară, schițat de poet în *Ritmuri pentru nunțile necesare*.

Acest text vine în completarea „roatei Venerii” din *Ritmuri pentru nunțile necesare* și este poate una dintre cele mai adânci meditații pe tema morții, un bocet popular poetizat în întreaga lui intensitate. Textul nu este surprinzător doar prin incantația gravă la moartea „Surorii mele duhovnicești”, cum notează într-o variantă Ion Barbu, ci și ca „prohod” păgân sau ca jelanie nostalgică. În același timp însă, în acest text putem identifica și poziția Poetului în cadrul marilor ritualuri de trecere preluate la nivel poetic, în completarea **nașterii** (*Oul dogmatic, După melci* etc.) și **nunții** (*Oul dogmatic, Riga Crypto și lapona Enigel* etc.). Această poziție este una sacerdotală, poetul având rolul unui preot care mediază trecerea prin intermediul vizionarismului liric.

Pe de altă parte, textul a avut un destin controversat, atât editorial cât și critic. Destinul critic al textului este, surprinzător din punctul nostru de vedere, unul destul de sărac. În afară de Marin Mincu, în lucrarea *Ion Barbu – eseu despre textualizarea poetică*, referințele sunt puține în ciuda profunzimii și excelenței poetice a textului citat. Mefiența și distanțarea criticilor față de acest text poate fi dublu determinată, ambele motive conlucrând de altfel la lipsa explorării și exploatării hermeneutice a acestei poezii.

Unul dintre motive poate fi destinul editorial controversat și alegerea unei variante definitive care să fi reprezentat chiar extremala estetică a *Răsturnicii*. Data editorială este octombrie 1925, în „Contemporanul”, iar semnătura este de B. Iova. Lămuririle necesare în privința pseudonimului ales de Barbu în acest context, dar și situația

variantelor sunt lămurite pe larg de către Romulus Vulpescu, dar și de către Mircea Coloșenco în cadrul notelor tranșante referitoare la acest text¹. În consecință, asistăm la o oscilare între variantele textului, dar și la o eventuală incertitudine, nejustificată, credem noi, din pricina stilului inconfundabil, asupra stabilirii paternității textului.

Al doilea motiv ar fi aparenta indiferență chiar a autorului față de poezie, o persiflare a producției pe care e posibil ca exegeții barbieni s-o fi privit ca pe o dezicere a poetului de propriul text. Se știe că atitudinea barbiană, unică față de poezie, este una aparent indiferentă, deoarece poezia pare, după Barbu, o neseriozitate estetică în comparație cu „geometria înaltă și sfântă”. Într-o epistolă din 18 mai 1922 din Göttingen adresată lui Tudor Vianu, Barbu îi mărturisește acestuia într-un proces de euforie notabil: „Mă, hotărât, eu sunt un mare poet. Așteaptă. Nu în sensul curent, nu ca versificator. Cuvântul mă stingherește, îl mânuiesc cu prea mari timidități sau prea mari îndrăzneți, nu am sentimentul just al valorii lui muzicale și nu parvine să-mi acopere intenția. Fără un anumit noroc, ceva sinceritate și abilitate de disociator, aș fi sigur un poet-fetus. Materialul meu veritabil e Actul.”². Această afirmație, aparent paradoxală, este totuși o confirmare a dualității formației sale și o afirmare a talentului de Poet. În continuarea scrisorii însă, Barbu îi evocă lui Vianu amintiri comune și o experiență de menestrel modern, ca mai apoi să amintească „o cârciumă unde, spune el, am și scris *Prohodul pentru Răsturnica*, porcăria care îi storcea lacrimi bietului Luchi Caragiale!”. Această observație nu este deloc inutilă, deoarece, pe baza unei notițe a lui Ion Pillat, citată de Mircea Coloșenco, putem afla că textul a fost citit în ședința Academiei din 27 martie 1921, la care participase, printre alții, și Luca Ion Caragiale, fiul cel mic al dramaturgului.

Cele două variante debutează una cu o dedicație („Surorii mele duhovnicești. In memoriam”) și cealaltă cu un motto din Shelley („I weep for Adonis, he is dead.”). Citatul din Shelley are și el o semnificație în contextul poeziei și trebuie văzut ca atare, căci la acest nivel, intertextualitatea, cu multiplele ei exemple în cazul nostru, conturează universul cultural al autorului, dar sugerează și unele căi interpretative care pot fi explicate. Trimiterea spre poemul filosofic al lui Shelley, *Crăiasa Mab* (1821), este dublă. În primul rând, prin Adonis care în mitologia greacă simbolizează moartea și renașterea și care ar fi fost născut în urma incestului regelui Theias cu fiica sa Smyrna, iar în al doilea rând, prin

¹ Vezi Ion Barbu, *Poezii*, ediție îngrijită de Romulus Vulpescu, București, Editura Albatros, 1970, p. 69-70, dar și Ion Barbu, *Opere*, I, ediție alcătuită de Mircea Coloșenco, București, Editura Univers Enciclopedic, 2000, p. 673.

² Ion Barbu, *Opere*, II, ed. cit., p. 599.

versurile care o echivalează pe Răsturnica „Reginei Mab”: „Purtați ușor Regina Mab / Să nu se frângă trupu-i slab.”

În textul lui Shelley, regina Mab apare ca reprezentare a trecerii spre Soare, deci la Barbu ca o posibilă legătură cu „roata Soarelui”, a intelectului pur, fapt care se poate întâmpla ori prin autofagia specifică lui Nastratin, ori prin moarte. *Răsturnica* devine astfel un simbol pentru creația barbiană. Prostituta nu are nicio conotație negativă aici, căci despre moartea unei prostituate este vorba, ci, dimpotrivă, ea are șansa unică de a reveni la puritatea primară prin ascensiune. În acest sens, afirmația lui Marin Mincu mi se pare elocventă, căci *Răsturnica* este simbolul „prostituatei ce și-a recăpătat virginitatea prin moarte”³.

„Prohodul” este un ritual necesar al trecerii, poetul fiind cel care se substituie preotului. Textul are sonorități magice, într-o deplină atitudine și atmosferă orfică, păstrând în același timp nealterat tonul descântecului popular, substratul folcloric al actului în sine. Trecerea nu se poate realiza, și implicit purificarea prostituatei, fără a îndeplini un ritual ancestral. Plata „vameșului” se realizează prin plata cântecului, deci printr-un act similar în fond: „Mi-am pus în gând să cânt de mort; / Zgârcitul vameș vrea un ort, / Și-am să îl plătesc cum voi putea, / Cântând prohodul pentru Ea.”

Cântecul ritualic, „prohodul”, stârnește imagini mult mai triste decât cele ale menestrelului din *Riga Crypto și Iapona Enigel*, deoarece poetul simte responsabilitatea actului și chiar bocetul capătă valențe extreme în contextul în care este invocat și chiar practicat. Însă textul are o dublă determinare: atât ca „prohod” necesar în ritualul creștin de trecere, cât și ca meditație lirică de o profunzime remarcabilă: „(Ei, ce să-i faci? – Așa e scris: / Mori de un dor, de un plictis; / Când beteșug mai vechi răsuflă, / Un vânt ajunge și te suflă.)”.

Dorul sau plictisul nu sunt elemente care degradează fizic persoana, dar în același timp operează o mutație de la sexualitatea aparentă construită la nivel comparativ din versurile anterioare: „Într-un pământ de râme plin, / Adânc și ud ca un vagin.”⁴. Comparația cu vaginul este semnificativă și are o rezonanță aparte, în primul rând ca imagine sonoră (aliterația identificată într-o variantă) și, în al doilea rând, prin figura folosită, poetul optează, printr-o mutație simbolică, spre dispariția sexualității, deci a oricărei „energii degradate”. *Răsturnica* pătrunde astfel, prin moarte, în interiorul Geei, al pământului fertil, iar renașterea se poate produce și la nivel natural. Aceasta este o altă similaritate cu Adonis, care se naște din scoarța copacului în care fusese transformată mama sa în urma incestului.

³ Marin Mincu, *Ion Barbu – eseu despre textualizarea poetică*, București, Editura Cartea Românească, 1981, p. 36.

⁴ În variantă observăm câteva variațiuni care sporesc muzicalitatea textului prin folosirea aliterației: „Spre un pământ cu hopuri plin: / Absurd ca vagul ei vagin”.

Renașterea spirituală și purificarea prostituatei se pot produce totuși „în camera Soarelui”, la nivel astral, prin proiecția cosmică. Urmând, alături de Tudor Vianu, motivul ogîndirii la Ion Barbu, Marin Mincu explică proiecția cosmică a Răsturnicii ca o „rezemare” definitivă „a ființei de oglinda neantului”: „La geam de cer, sub bolți de fum, / Sibila blondă stă de-acum. / Un fard astral i-aprinde fața: / Pe serafimi, îi atrage ața / Și pungi de sori se strâng (bănet)/ La firma «Bunul Proxenet»”⁵.

În consecință, universul cosmic devine o copie a lumii decăzute prin sexualitatea comercializată. Această lume este totuși purificată, „intrată prin ogîndă”, oglinda fiind „geamul de cer”, iar Răsturnica, luminată de „fardul astral” ca „reflex, vizibil poeticește, al neantului”⁶, se purifică și ea odată cu trecerea într-o altă lume mediată de poezie, deci de cântecul orfic al poetului.

Textul ales de Mircea Coloșenco are însă un adaos important, care recrează în fața cititorului un cosmos redus la dimensiuni secunde. Imaginea cosmosului barbian din aceste două strofe, care figurează de altfel în paranteze, este comparabilă ca amploare cu cosmogonia eminesciană din *Scrisoarea I*, sau, ca imagine, cu drumul interstelar al lui Hyperion: „(Și de ce nu? Când largi fiori / Undesc prin îngerii ușori, / Eterea vânt nu-i duce, / Pe-un drum lacteu, la altă Cruce? // Și când vreo ploaie l-a spălat, / Azurul dur metalizat, / Nu-i un lighean cu nori de vată, / Îngălbenită sau roșcată?)”.

Diferența acestei lumi reduse este una de atitudine lirică. Într-o manieră specifică, pentru a reduce tragismul morții și pentru a susține o continuitate a existenței Răsturnicii, Barbu operează prin reducere, banalizând drumul cosmic al sufletului după moarte. Ironia barbiană și ludicul său antonpannesc aplicat cosmosului, ridicat „în mântuit azur”, impune o imagine inedită în care, contrar obișnuinței cosmogonice, universul pare o copie a lumii noastre. „Azurul dur”, rece, „metalizat” „Nu-i un lighean cu nori de vată, / Îngălbenită sau roșcată?” se întreabă retoric poetul.

Poezia devine „reprezentare procesuală”⁷ care se efectuează însă cu un instrumentar redus tocmai pentru a contura mediul absurd al morții. „Sunați din bețe și din doage!” devine refrenul unei tragice invocații tradiționale, care capătă rezonanță dramatică, iar muzica „dogită” funcționează ca o afonie similară cu cea a bocetului. Afonia susține nu imperfecțiunea melodică și nestilizarea cântecului, care devin neimportante

⁵ În varianta ediției îngrijite de Romulus Vulpescu, *op. cit.*, p. 67, ultimele două versuri sunt mai abstractizate și au o poeticitate mai accentuată: „Sori aprigi zornăie – bănet / Prin risipitul Proxenet”.

⁶ Marin Mincu, *op. cit.*, p. 34.

⁷ Marin Mincu, *op. cit.*, p. 43.

într-un asemenea moment, ci accentuarea elementelor rudimentare ale cântecului, care sporesc misterul morții prin naturalețea lor. De o importanță majoră în acest context rămâne „Actul”.

Această naturalețe a cântecului devine o constantă a poeziei, iar „bețele și doagele” devin și elemente simbol ale unui pastel modern geometrizat, abstractizat și plin de implicații semantice: „O! Lumânări, burăți polen. / E cimitirul un desen / Cu linii supte, slăbănoage, / Frânturi de bețe și de doage”.

Melodia se transformă în „vuiet gros, / De vechi Țimbal de abanos”, deci un cântec înfundat care accentuează tragicul situației, utilitatea cântecului, dramatismul existenței, posibila reușită orfică. Astfel, „porcăria de Răsturnica” devine un cântec aparent inutil, care fascinează totuși prin inutilitatea sa dramatică, prin sugestia mascată a poetului, din care putem deduce că singura trecere spre o altă existență se poate face prin cântec și prin simplitatea realizării lui. Moartea și tragismul ei sunt privite ca un ritual buf, iar plânsetul este similar cu zgomotul lemnului care trece prin strung: „Să urle lemnul ca la strung”.

Și în acest poem de un rafinament absolut nucleul poeziei barbiene se vedește a fi, după cum observa Ioana Em. Petrescu, „punctul de criză”⁸, un moment al tensiunii dintre două stări. În acest fel, „schema astronomică”, pe care o anunța Tudor Vianu în *Ritmuri pentru nunțile necesare*, devine o schemă poetică și ea configurată pe ideea nucleelor de criză, tensionate de simțul modern al poetului. Dacă *Răsturnica* finalizează un prim moment, al „roții Venerii”, semnalând trecerea de la afect la intelect, *Oul dogmatic* și apoi *Isarlık* fac trecerea spre „cămara Soarelui”, etapa ultimă în actul procesual de devenire barbiană.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

- Barbu, Ion, *Poezii*, ediție îngrijită de Romulus Vulpescu, București, Editura Albatros, 1970.
- Barbu, Ion, *Opere*, I-II, ediție alcătuită de Mircea Coloșenco, București, Editura Univers Enciclopedic, 2000.
- Mincu, Marin, *Ion Barbu – eseu despre textualizarea poetică*, București, Editura Cartea Românească, 1981.
- Petrescu, Ioana Em., *Ion Barbu și poetica postmodernismului*, București, Editura Cartea Românească, 1993.

⁸ Ioana Em. Petrescu, *Ion Barbu și poetica postmodernismului*, București, Editura Cartea Românească, 1993, p. 29.

PROCESSUALITE ET LYRISME (Résumé)

La poésie de Ion Barbu, l'un des poètes roumains les plus cités et, pourtant, les plus méconnus, s'avère, pour les intéressées de la poésie roumaine moderne, une inépuisable ressource exégétique. L'un des thèmes paradoxaux, et pourtant fondamentaux de sa poésie, est la mort et la façon de la transcender par un ample processus de projection astrale, au cours de la quête de l'Absolu. *Răsturnica*, un texte peu connu de Barbu, prouve un équilibre exceptionnel des ressources poétiques. Ainsi, en partant de la thématique citée, *Răsturnica* redécouvre le mystère de la transgression par la mort. La poésie devient chant rituel, chargé par la puissance de l'autoréflexivité du poète moderne.

FASCINAȚIA ABISULUI ÎN POEZIA LUI BAUDELAIRE

de

Adrian STAN

I. CĂDEREA ÎN TIMP

Une Idée, une Forme, un Être
Parti de l'azur et tombé
Dans un Styx bourbeux et
plombé
Où nul œil du Ciel ne pénètre;

Un Ange, imprudent voyageur
Qu'a tenté l'amour du difforme,
Au fond d'un cauchemar énorme
Se débattant comme un nageur,

Et luttant, angoisses funèbres!
Contre un gigantesque remous
Qui va chantant comme les fous
Et pirouettant dans les ténèbres;

(Baudelaire, I, 1975: 79-80)

Obsesia baudelairiană a profunzimii – „Au moral comme au physique, j'ai toujours eu la sensation du gouffre, non seulement du gouffre du sommeil, mais du gouffre de l'action, du rêve, du souvenir, du désir, du regret, du remords, du beau, du nombre etc.”, nota Baudelaire (I, 1975: 668) în jurnal, – obsesie care în opera poetică multiplică *imaginile abisului*, este indiciul unei *viziuni asupra lumii*. Identificând-o, vom putea apoi stabili rostul, locul și semnificațiile simbolice ale imaginilor apei în poezia sa.

La baza concepției poetice baudelairiene stă mitul Căderii. Omul este *ființă căzută dintr-o lume superioară* de care își amintește cu regret. Condiția sa actuală este, de aceea, condiția unei *făpturi scindate între cer și infernul acestei lumi*. *Aspirații nemărginite* îl fac să se simtă *exilat* aici – într-o lume mărginită, caricaturală, rizibilă. Căzut în timp, are *sentimentul piericiunii și obsesia morții*. *Prizonier al urâtului din sine și dimprejur*,

oscilează între *disperare* și *plictis*. Trăiește cu *conștiința Păcatului iremediabil*. Încercând să-și domolească *remușcarea* – să uite de *Păcat* – își adaugă doar noi *păcate*. Se afundă în refugii cunoscute: *visul* și *amintirea*, *femeia*, *aglomerația marelui oraș*, *vinul*, *mângâierea morții salutare*. Având *experiența răului existențial*, *se revoltă* – împotriva zeilor și oamenilor. *Poet*, găsește remediu suprem în *artă*, unde face să se oglindească refugiile încercate: ar dori, prin intermediul poeziei, dacă nu să refacă, măcar să suplinească splendoarea Paradisului pierdut. Convins, în fine, de *imposibilitatea întoarcerii*, *se abandonează abisului*, de la care așteaptă *altceva*, *orice altceva* decât ce a trăit deja. Am schițat astfel un plan al *Florilor răului* (*Spleen et Idéal*, *Tableaux parisiens*, *Le Vin*, *Fleurs du Mal*, *Révolte*, *La Mort*, *Le Voyage*), cuvintele subliniate putând fi amplu susținute cu versuri din volum.

"La Chute", afirmă Laurent Jenny (1997: 85-115), dezvoltând convingător idei mai vechi (Fondane, *Baudelaire et l'expérience du gouffre* (1947) 1994, Poulet – Baudelaire: "A l'origine il y a le péché originel" (1952: 364); "l'expérience d'une chute", 1987: 145) – "dessine à Baudelaire les contours et la forme de son monde" (85), îi determină gândirea și practica poetică ("Baudelaire s'est [...] forgé une pensée et une pratique de la Chute", 85).

[P]our Baudelaire la Création coïncide avec la Chute. Non seulement le monde est originairement constitué comme un monde de la Chute, mais cette origine est en acte. Dieu crée à chaque seconde de la durée, le monde ne cesse donc de se produire comme Chute, voir même dans la modernité comme Chute aggravée (86).

Dat ontologic inițial ("donnée ontologique première", 115), "la Chute est exil de l'Unité et plongée dans les nombres" (89). Forma generală a lumii constă deci dintr-o *Unitate* primă ("l'Unité principielle", 88) și o etern-schimbătoare *alteritate* secundă ("une altérité quelconque, donc éminemment variable, et en conséquence innombrable", 90), dualitate oglindită și de natura contradictorie a omului – ființă scindată "entre un orgueil purement terrestre et une appartenance à l'Être absolu" (94), "[entre] les deux infinis pascaliens (misère de l'homme, grandeur de l'homme)" (94): "l'homme de la Chute [...] porte avec lui son péché originel, c'est-à-dire son exil de l'Unité principielle et sa division intérieure, à laquelle Baudelaire donne les noms de «remords» et de «regret»" (103). Fiind rezultatul voinței divine de manifestare, omului – Zeu căzut ("la Chute est d'abord celle de Dieu lui-même", 87) – nu atât momentul inițial al Căderii îi este imputabil, cât gesturile prin care ulterior o prelungește și amplifică:

- (1) faptul că trăiește și se perpetuează ("vivre et se reproduire", 88) și
- (2) faptul că își uită condiția căzută ("l'oubli de l'état de Chute", 88).

"Qui oublie sa Chute la précipite – et, plus gravement encore, méconnaît ses conditions d'être au monde" (89). De fapt, crede Baudelaire, abia *în ignorarea condiției sale căzute* rezidă adevărata Cădere a omului ("la Chute [...] coïncide avec sa naissance", "mais elle tient surtout à l'inconscience dans le mal, qui caractérise l'enfant, tout comme la femme et l'animal", 89). "Inversement, c'est la conscience du mal, c'est-à-dire, contre tout angélisme, un sentiment d'appartenance profonde au monde de la terre, qui amonce un éloignement et peut-être une «réparation» du péché originel" (89). Poetului, care refuză transcendența ("Baudelaire se refuse le dépassement métaphysique", 114), îi rămâne *lumea aceasta* de descoperit ("la Chute [...] s'avère offrir un accès essentiel à la vérité du monde terrestre", 114). *Nostalgia* poetului – studiul se intitulează *Baudelaire et la nostalgie de la chute* –, *idealul* său artistic vizează prospețimea momentului inițial al Creației sau Căderii ("L'idéal ne renvoie [...] à aucun monde des idées. Tout au contraire il désigne un monde de particularités émergentes", 109). *Impulsul ascendent* al artei baudelairiene este deci către acel timp originar – *illud tempus* – accesibil celui ce știe să redescopere legăturile ascunse existente între diferitele ordini ale realului ("le jeu des correspondances" "place les mondes sensibles dans la perspective de leur unification", 111), altfel spus, printr-un vast program de conversiune ("traduction", "conversion", 111) care, la limită, ar conduce la reintegrarea diversității în Unitatea primordială ("les différences [...] seraient réintégrables dans une Unité", 112). Ambițiosul program poetic presupune stări de grație ("un état d'éveil", 105, "de «béatitude», "une «grâce»", 106), transfigurare a realității cotidiene ("la transfiguration de ce monde même", 105), "la reconstitution d'un éden métaphorique par le travail de l'art" (104). Alternativa rea – *decăderea* – survine atunci când, din oboseală, descurajare sau plictis, omul renunță la orice efort de reînființare a *paradisiacului* în lume ("[la] passivité nous livre à la pente de la Chute", 110). Prins în vârtejul multiplicității aberante ("la dispersion dans les nombres", 110), el ajunge atunci orb și surd la chemarea nemărginirii ("l'oubli de toute *perspective d'infini*", 110); existența-i devine apăsătoare ("une soumission à la pesanteur", 110), inertă ("une progressive paralysie", 110), progresivă afundare în mlaștina materialității ("l'existence matérielle est ensevelie sous les dettes", 110), agonie și stingere ("Le corps ne quitte plus le lit... Le couvercle spleenétique du monde se referme. Voici la vie immobile et murée", 111).

Căderea – în Lume, în Timp – este motiv central și în poezia baudelairiană, rar invocată de L. Jenny în sprijinul argumentației sale. În *Florile răului* și în celelalte versuri (*Les Fleurs du mal. Poèmes apportés par la troisième édition*, 1868, *Les Épaves, Poésies de jeunesse, Poésies*

diverses), la care restrângem cercetarea, un univers poetic puternic polarizat (cer-pământ, eden-infern, lumini-umbre, splendoare-mizerie etc.) este explorat de Baudelaire *de pe pozițiile ființei căzute* (*De profundis clamavi*), a omului deteriorat (*La Cloche fêlée*, *La Fontaine de sang*), supus distrugerii (*La Destruction*, *Les Deux Bonnes Sœurs*) și tot mai *resemnat* (*L'Irréparable*, *L'Irrémédiable*, *L'Horloge*) să-și vadă (*L'Examen de minuit*) aspirațiile înspre înalt (*Élévation*) compromise de impulsuri satanice (*L'Idéal*, *Le Possédé*, *La Destruction*, *Les Litanies de Satan*). Se pot chiar identifica în poezia baudelairiană (1) momente distincte ale decăderii omului (istoria îndepărtărilor succesive de un Spațiu-Timp originar), precum și (2) principalele cauze ale decăderii, (3) idealul artistului căzut, (4) remediile încercate, (5) imaginea lumii căzute, în fine (6) soluția poetului aflat la capătul tuturor resurselor. Într-adevăr, volumul *Florile răului*:

1) conține *reminiscențele* sau *amintirile* unor pierdute existențe superioare:

(a) transcendentul (*Élévation*);

(b) Lumea, în splendoarea-i inițială («*J'aime le souvenir de ces époques nues*», *La Vie antérieure*, *La Géante*);

2) ilustrează orgoliul – pedepsit – al omului căzut: sfidarea Mântuitorului (*Châtiment de l'orgueil*), nesațul erotic (*Don Juan aux enfers*);

3) înfățișează condiția actuală ambiguă a poetului căzut – ființă complexă, alcătuită din lumini și umbre (*Bénédiction*), ins odinioară capabil de o înțelegere superioară (*Correspondances*), acum eşuat într-o lume degradată (*L'Albatros*, *Les Phares*), sacerdot al morții (*Le Mauvais Moine*), el însuși supus timpului și îndoindu-se de izbânda artei sale (*L'Ennemi*), scrutându-se cu înfrigurare (*Le Guignon*), inspirat de muze suferinde (*La Muse malade*) sau "venale" (*La Muse vénale*) și animat de un ideal artistic complicat, matcă a numeroase aluviuni: perfecțiune clasică (*La Beauté*), vigoare afectivă (*L'Idéal*), animism (*La Géante*), rafinament artistic renașcentist (*Le Masque*), ambiguitate modernă (*Hymne à la Beauté*);

4) schițează încercările de răscumpărare a Căderii prin iubire: iubirile felurit idealizate – cvasi mistică (*Le Flambeau vivant*, *Réversibilité*, *L'Aube spirituelle*) sau de o senzorialitate fastuos spiritualizată (*Parfum exotique*, *La Chevelure*, *L'Invitation au voyage*) – sunt însă excedate de ipostaze ale amorului carnal, prostituat («*Une nuit que j'étais près d'une affreuse Juive*», *A une mendiante rousse*) sau nu (poemele inspirate de Jeanne Duval), cu întregu-i cortegiu de ispite senzuale (*Les Bijoux*), de violență (*Duelling*) și damnare («*Je t'adore*

à l'égal de la voûte nocturne»), de accente morbide (*Une charogne*) sau sado-masochiste (*L'Héautontimorouménos*) și de impulsuri criminale (*A une Madone, Une martyre, Le Vin de l'assassin*);

5) configurează treptat tabloul unei lumi crepusculare (*Le Crépuscule du soir, Le Crépuscule du matin*), agonizând (*Le Coucher du soleil romantique*), în absența unor rituri de regenerare (universul din *Spleen-uri*), laolaltă cu o populație îmbătrînită și înrăită (*Les Sept Vieillards, Les Petites Vieilles*), suferindă și dezorientată (*Les Aveugles*);

6) propune în cele din urmă ieșirea din această lume drept unica soluție pentru depășirea impasului existențial (secțiunea *La Mort* și finalul poemului rezumativ *Le Voyage*).

Numeroase poeme surprind, în *Florile răului*, drama omului căzut și consecințele ei – în plan *ontologic* (*Confession*):

«[...] tout craque, amour et beauté,
Jusqu'à ce que l'Oubli les jette dans sa hotte,
Pour les rendre à l'Éternité!»,

gnoseologic (*Confession*: "rien ici-bas n'est certain", *Le Couvercle*: "Partout l'homme subit la terreur du mystère"), *axiologic* (*Semper eadem*):

– Quand notre cœur a fait une fois sa vendange,
Vivre est un mal. C'est un secret de tous connu,

etic (*Au Lecteur*: "C'est le Diable qui tient les fils qui nous remuent!", *L'Irrémédiable*: "– La conscience dans le Mal"), *fizic* ("J'aime le souvenir de ces époques nues"):

Le Poète aujourd'hui, quand il veut concevoir
Ces natives grandeurs, aux lieux où se font voire
La nudité de l'homme et celle de la femme,
Sent un froid ténébreux envelopper son âme
Devant ce noir tableau plein d'épouvantement.
Ô monstruosité pleurant leur vêtement!

metafizic (*De profundis clamavi*):

J'implore ta pitié, Toi, l'unique que j'aime,
Du fond du gouffre obscur où mon cœur est tombé:
C'est un univers morne à l'horizon plombé,
Où nagent dans la nuit l'horreur et le blasphème[.]

literar (*Élévation*):

Derrière les ennuis et les vastes chagrins,
Qui chargent de leur poids l'existence brumeuse,

Heureux celui qui peut d'une aile vigoureuse
S'élancer vers les champs lumineux et sereins[...] –

exemple inscriptibile între, să spunem, imaginea deja citată a Îngerului căzut (*L'Irrémédiable*) și cea care, în finalul altui poem, (*Le Goût du néant*) semnaleză resemnarea omului învins:

Avalanche, veux-tu m'emporter dans ta chute?

Iată alte câteva referințe cunoscute: căderea tânărului Icar (*Les Plaintes d'un Icare*), a truditului Sisif (*Le Guignon*), a libertinului Don Juan (*Don Juan aux enfers*), a "palidelor Danaide" (*Le Tonneau de la Haine*), a surghiunitului Ovidiu (*Horreur sympathique*), a cernitei Andromaca (*Le Cygne*), a rățăcitului Cain (*Abel et Caïn*), a poetului Tasso (*Sur Le Tasse en prison d'Eugène Delacroix*). Emblematică – având în vedere "satanismul" explicit al *Florilor răului* – rămâne însă imaginea arhetipală a căderii luciferice, a Îngerului împotmolit în *abisul* lumii sensibile (din perspectiva Increatului *Lumea este abis*: "l'Unité sereine de l'Incrée" "qui se pluralise dans la Chute", Jenny, 1997: 109), în "infernul" materiei (*Les Litanies de Satan*).

În cazul lui Baudelaire, drama generică a omului căzut este agravată de accidentul personal, în poemul *L'Ennemi* redat printr-o imagine a apei – ravagiile unui adevărat Diluviu:

Ma jeunesse ne fut qu'un ténébreux orage,
Traversé ça et là par de brillants soleils;
Le tonnerre et la pluie ont fait un tel ravage,
Qu'il reste en mon jardin bien peu de fruits vermeils.

Atât de severe au fost furtunile tânărului, încât poetul din sine se întreabă dacă va mai fi în stare să se adune

[...] rassembler à neuf les terres inondées,
Où l'eau creuse des trous grands comme des tombeaux [...]

pentru a deveni creatorul care ar putea să fie dacă nu s-ar simți pustiit:

Et qui sait si les fleurs nouvelles que je rêve
Trouveront dans ce sol lavé comme une grève
Le mystique aliment qui ferait leur vigueur?

2. FEȚELE TIMPULUI

„L'eau est vraiment l'élément transitoire. Il est la métamorphose ontologique essentielle entre le feu et la terre.

L'être voué à l'eau est un être en vertige. Il meurt à chaque minute, sans cesse quelque chose de sa substance s'écroule."

(Bachelard, 1987: 8-9)

Căderea în Lume înseamnă întrupare, descindere a Spiritului în *materie*. Iar elementele materiale fundamentale – *aer, foc, apă, pământ* – oglindesc, în universul poetic al *Florilor*, situația descrisă a omului de două ori căzut: *cerul* său e frecvent înnourat sau închis (simbolizând ruperea de transcendent, tristețea adâncă), *soarele* agonizează la apus (pierderea vitalității, iminența morții), *apele* sunt întunecate (substanță funerară, *materia prima*), *pământul* degradat (Lumea căzută, mizeria existenței individuale). Un univers poetic dezolant și întunecat, deschizându-se însă mereu spre orizonturi de așteptare și lumină. Contribuie la această dedublare ambivalența elementelor primordiale. "C'est qu'aux matières originelles où s'instruit l'imagination matérielle sont attachées des ambivalences profondes et durables" (Bachelard, 1987: 16). Într-adevăr, o cercetare atentă descoperă de fiecare dată în *Florile răului* ambivalența simbolică a elementelor studiate, confirmare a ambiției totalității programatic afirmate de Baudelaire într-un poem (*Bénédiction*):

[...] il faut pour tresser ma couronne mystique,
Imposer tous les temps et tous les univers.

Edificatoare în acest sens sunt, bunăoară, două studii complementare: în același volum, Gérald Antoine descoperă bogate valențe simbolice *motivului Noptii*, Marc Eigeldinger celui *solar* (*Revue*, 1967).

Un studiu al "elementelor", sugera G. Antoine în articolul citat (*Revue*, 1967: 375), ar fi incitant ("que n'y aurait-il pas à dire sur la part de l'eau, du ciel et du feu, de la terre aussi, dans l'inspiration des *Fleurs du Mal*") și probabil amplu ("appréhender l'un des quatre éléments [...] pourrait vite prendre les dimensions d'un livre"). Adăugăm faptul că studierea sistematică a *imaginilor apei*, de pildă, ar evidenția *densitatea substanțială* a *Florilor*, *materialitate* ce s-ar putea întregi prin studiul celorlalte elemente primordiale. Pentru a ilustra bogata fenomenologie a apei în *Florile răului* transcriem deocamdată câteva exemple disperate.

Cu fiecare respirație murim câte puțin, *moartea* fiind *fluviu* pe care necontenit îl inhalăm (*Au Lecteur*):

Et, quand nous respirons, la Mort dans nos poumons
Descend, fleuve invisible, avec de sourdes plaintes.

În dimineți cețoase, străzile capitalei par «*râuri străjuite de cheiurile caselor*» (*Les Sept Vieillards*):

Les maisons, dont la brume allongait la hauteur,
Simulaient les deux quais d'une rivière accrue,

în *Paysage*, fumurile coșurilor sunt *fluvii ce se varsă în cer*, în timp
ce luna *revarsă lumină peste oraș*:

Les fleuves de charbon monter au firmament
Et la lune verser son pâle enchantement.

În *Confession*, "solemnitatea nopții" *inundă, asemenea unui fluviu,*
orașul adormit:

Et la solennité de la nuit, comme un fleuve,
Sur Paris dormant ruisselait.

Ochii bătrânelor din poemul *Les Petites Vieilles* sunt *ochiuri de apă*
lucind în noapte:

[...] des yeux perçants comme une vrille,
Luisants comme ces trous où l'eau dort dans la nuit;

ocheada aruncată de o cochetă unui grup de admiratori evocă
poetului din *Le Vin du solitaire* imaginea lunei contemplându-se
narcisist în *apele unui lac în care ar dori să se scalde*:

Le regard singulier d'une femme galante
Qui se glisse vers nous comme le rayon blanc
Que la lune onduleuse envoie au lac tremblant,
Quand elle y veut baigner sa beauté nonchalante;

ochii alteia (*Les Yeux de Berthe*) par *izvor al nopții*:

Beaux yeux, versez sur moi vos charmantes ténèbres!

Iubitei, poetul îi *soarbe răsuflarea* (*Le Balcon*):

Et je buvais ton souffle, ô douceur! ô poison!

și îi *ascultă* sedus *murmurul glasului* (*Les Métamorphoses du vampire*):

Laissait couler ces mots tout imprégnés de musc[;]

transpus, *plutește pe aromele părului ei (La Chevelure)*:

Comme d'autres esprits voguent sur la musique
Le mien, ô mon amour! nage sur ton parfum [...]

și *se cufundă în apele ochilor (Semper eadem)*:

Laissez, laissez mon cœur s'enivrer d'un *mensonge*,
Plonger dans vos beaux yeux comme dans un beau songe,
Et sommeiller longtemps à l'ombre de vos cils!

Prezența amăgitoare, fals-mântuitoare a femeii îl *îmbată*, lacrimile ei
îl *adapă (Le Masque)*:

Ton mensonge m'enivre, et mon âme s'abreuve
Aux flots que la Douleur fait jaillir de tes yeux!

Gura amantei e *apă adâncă în care*, extatic, *poetul se îneacă (Un Fantôme)*:

[...] cette bouche où mon cœur se noya.

Saliva ei îl arde și îl pierde (Le Poison):

[...] le terrible prodige
De ta salive qui mord,

sau, dimpotrivă, e *elixir ("L'éllixir de ta bouche", Sed non satiata)* ce-
l înalță în tării (*Le Serpent qui danse*):

Quand l'eau de ta bouche remonte
Au bord de tes dents,

Je crois boire un vin de Bohême,
Amer et vainqueur,
Un ciel liquide qui parsème
D'étoiles mon coeur!

Însăși esența poeziei este legată de destinul apei, *prezență inefabilă
în jgheburile caselor ce stau sub ploaia de toamnă (Spleen)*:

L'âme d'un vieux poète erre dans la gouttière

Avec la triste voix d'un fantôme frileux.

O cercetare sistematică a imaginilor apei în *Florile răului* ar putea porni de la ezitarea programatică a eului poetic baudelairian între înalt și adânc, *ruptură* menționată anterior și ilustrată în capitolul următor. Un bun plan de lucru în acest sens oferă, din perspectiva apei, simbolismul tradițional. Conform acestuia, în momentul Creației apei se despart: "Les Eaux, représentant la totalité des possibilités de manifestation, se séparent en *Eaux supérieures*, qui correspondent aux possibilités *informelles*, et en *Eaux inférieures*, qui correspondent aux possibilités *formelles*" (Chevalier, Gheerbrant, 1982: 375). Tendința principală a *Florilor* vizează *Apele inferioare*: marea, oceanul, abisul apelor amare – element-cheie, acesta din urmă, al concepției despre lume a poetului francez ("Un des mots clés des *Fleurs*", Pichois, în Baudelaire, I, 1975: 1100) – deși, cum vom vedea imediat, *le gouffre* nu coincide cu acvaticul, depășindu-l.

Căderea în timp, arată Gilbert Durand (1977: 82-149), comportă o întreită serie de simboluri ale forțelor potrivnice omului:

(1) *simbolurile teriomorfe* ("valorificarea negativă a simbolismului animal", 100): "tema botului" – al lui "Cronos" (102) –, a "Abisului" (107) simbolizând "teroarea în fața morții devoratoare" (108);

(2) *simbolurile nictomorfe* (valorificarea negativă a simbolismului nopții: "noaptea neagră", "substanța timpului" – "«negru pentru că e irațional, nemilos» [Eliade]" (111), "negreală a răului", 113):

(a) Inconștientul: "partea profundă a conștiinței", "conștiință decăzută", "Regele Orb", "dublul inconștient al sufletului", "Mefisto", "versantul intim, tenebros, satanic al conștiinței" (115);

(b) "arhetipul elementului acvatic": "sângele menstrual" (123), "apă neagră, impură" (133), "ostilă" (116), "mare tenebrarum" ["Poe"], "mare epifanie a morții", "apă mortuară, îmbibată de toate spaimile nopții", unde sălășluiește "Balaurul" (117), "Monstrul Marin", "înfrorătoarea Echidna", "Marea Prostituată apocaliptică, Păcătoasa" (119), "femeia malefică, [aparținând] tenebrelor", "Lorelei", "feminitatea seducătoare", "animalul răpitor" (123), "Vampa fatală", "femeia-vampir", "vrăjitoarea", "Mama Cumplită", "căpcăunul" (127), "femeia proiectată în zona animalității", "sirenele" (129), "femeia mică și bătrână" (135);

(3) *simbolurile catamorfe* ("schema căderii", "tema timpului nefast și mortal, moralizat sub formă de pedeapsă", 139): "nașterea" ("o cădere a noului născut pe pământ") (137), "posedare de către rău, emblema păcatelor trupești, a geloziei, a mâniei, a idolatriei, a

crimei" (139), "prăpastia" (139), "amețea" (138), "căderea" (139) – "epifanie imaginară a angoasei în fața timpului" (137) și "semn al pedepsei" (139).

Le gouffre – hăul, genunea – este, în *Florile răului*, imagine totalizantă a întreitei serii simbolice detaliate mai sus: animal devorator, noapte nefastă, cădere fatală.

Este de așteptat ca într-o *lume a schimbării și a Morții*, cum este universul poetic al *Florilor*, imaginile apei ca factor de disoluție să abunde. Între acestea, *imaginea abisului marin* oglindește fidel și deplin drama omului căzut, cum sugerează importantul poem *Călătoria*, examinat în continuare. Poemul merită atenție pentru că, dezvoltând metaforele *lume-mare* și *viață-călătorie*, rezumând totodată aventura poetică baudelairiană, poate orienta întreaga cercetare din interiorul operei.

3 CALATORIA

Dites, qu'avez-vous vu?

(Baudelaire, I, 1975: 131)

Imens universul copilăriei ("Pour l'enfant [...] / L'univers est égal à son vaste appétit")! În lumina fabulosului trecut, tânărului, prezentul îi apare derizoriu ("Aux yeux du souvenir que le monde est petit!"). Nostalgic și nemulțumit, iată-l pornit pe *valurile vieții*:

Un matin nous partons, le cerveau plein de flamme,
Le cœur gros de rancune et de désirs amers,
Et nous allons, suivant le rythme de la lame,
Berçant notre infini sur le fini des mers.

Pentru cei mai mulți, scopul călătoriei este *evaziunea*: unii fug de obârșii infame ("fuir une patrie infâme", "l'horreur de leurs berceaux"), alții de femeile care i-au fascinat ("Astrologues noyés dans les yeux d'une femme"), subjugat ("La Circé tyrannique") și înjosit ("changés en bêtes") – asemenea marinarilor vrăjiți ai lui Ulise. Se îmbarcă și pentru a redescoperi *viața adevărată* ("ils s'enivrent / D'espace et de lumière et de cieux embrasés"), pentru a-și uita suferința și vindeca rănilor:

La glace qui les mord, les soleils qui les cuivrent,
Effacent lentement la marque des baisers.

Adevăratul călător ("les vrais voyageurs") pe *oceanul vieții* este însă *poetul* – rătăcitor fără țel precis ("ceux-là seuls qui partent / Pour partir"), neîmpovărat de griji ("cœurs légers"), contemplând de sus lumea ("semblables aux ballons"), nutrind dorințe nelămurite și schimbătoare asemenea norilor ("Ceux-là dont les désirs ont la forme des nues"), consecvent cu sine ("De leur fatalité jamais ils ne s'écartent"), stăruind într-o căutare ("sans savoir pourquoi, disent toujours: Allons!") la capătul căreia speră să dea de *ceva nou*:

De vastes voluptés, changeantes, inconnues
Et dont l'esprit humain n'a jamais su le nom!

Despre el va fi vorba în continuare.

Curiozitatea ("même dans nos sommeils / La Curiosité nous tourmente et nous roule") și speranța ("jamais l'espérance n'est lasse") împing *corabia sufletului* înspre îndepărtate zări ideale ("Notre âme est un trois-mâts cherchant son Icarie"). Scopul existenței nefiind nici evident, nici dinainte cunoscut, omul trebuie să-și dea singur o întrebuintare, să-și aleagă un țel și o cale:

Singulière fortune où le but se déplace,
Et, n'étant nulle part, peut être n'importe où!

Doar aparent promițătoare,

Chaque îlot signalé par l'homme de vigie
Est un Eldorado promis par le Destin

soluțiile la problema existenței propuse de minți exaltate ("Une voix de la hune, ardente et folle, crie: / «Amour... gloire... bonheur!»" se dovedesc dezastruoase ("Enfer! c'est un écueil!"), conducând la naufragiu:

L'Imagination qui dresse son orgie
Ne trouve qu'un récif aux clartés du matin.

Iluzorii jocuri ale minții, menite să facă suportabil *abisul existenței cotidiene*:

Ô le pauvre amoureux des pays chimériques!
Faut-il le mettre aux fers, le jeter à la mer,
Ce matelot ivrogne, inventeur d'Amériques
Dont le mirage rend le gouffre plus amer?

mirajele sunt comune artistului și omului de rând:

Tel le vieux vagabond, piétinant dans la boue,
 Rêve, le nez en l'air, de brillants paradis;
 Son œil ensorcelé découvre une Capoue
 Partout où la chandelle illumine un taudis.

Spre deosebire însă de incursiunile imaginare întâmplătoare ale omului comun, *călătoriile artistului* ("Étonnants voyageurs!") sunt *profunde* ("quelles nobles histoires / Nous lisons dans vos yeux profonds comme les mers!") *reminiscente* ("les écrins de vos riches mémoires") *ale unor înalte și inefabile idealuri* ("Ces bijoux merveilleux, faits d'astres et d'éthers"), ce-și transportă spectatorii nerăbdători ("nos esprits, tendus comme une toile") pe aripile imaginației ("Nous voulons voyager sans vapeur et sans voile!") către noi orizonturi ("Vos souvenirs avec leurs cadres d'horizons"), alinându-le suferința cotidiană ("égayer l'ennui de nos prisons").

Mai mult, viziunile poetului – celeste ("nous avons vu des astres") sau marine ("et des flots") – sunt imprevizibile și șocante ("bien de chocs et d'imprévus désastres"). Alternează cu experiențe ale *vidului* ("des sables"), care induc *plictisul* ("nous nous sommes souvent ennuyés, comme ici"). Principiile creatoare lăuntrice ("La gloire du soleil sur la mer violette") – *cel inteligibil, unificator*, iluminând *sursa inepuizabilă a creației*, inconștientul – îl îndeamnă să se ridice deasupra civilizației aflate la amurg ("La gloire des cités dans le soleil couchant") pentru a da formă și contur unei ademenitoare *lumi ideale* sau *imaginare* ("plonger dans un ciel au reflet alléchant"):

Les plus riches cités, les plus grands paysages,
 Jamais ne contenait l'attrait mystérieux
 De ceux que le hasard fait avec les nuages.

Dorință, nerăbdare ("Et toujours le désir nous rendait soucieux), plăcere ("– La jouissance ajoute au désir de la force"), voluptate ("Désir, vieil arbre à qui le plaisir sert d'engrais") condensează într-o *creație de tip solar*, diferită ("Frères qui trouvez beau tout ce qui vous vient de loin"), exotică ("des idoles à trompe), impunătoare ("Des trônes constellés de bijoux lumineux", *Bénédiction*), amplă, bogată și feerică ("Des palais ouvragés dont la féerique pompe / Seraient pour vos banquiers un rêve ruineux", *Rêve parisien*), plăcută ochiului ("Des costumes qui sont pour les yeux une ivresse"), de o feminitate stranie ("Des femmes dont les dents et les ongles sont teints") și subtilă ("Et des jongleurs savants que le serpent caresse", *Le serpent qui danse*).

Așa arată *lumea imaginară*. *Cea reală* e răvășită de *păcat* ("Le spectacle ennuyeux de l'immortel péché"). *Femei* narcisiste și infatuate:

La femme, esclave vile, orgueilleuse et stupide,
Sans rire s'adorant et s'aimant sans dégoût [.]

bărbați tiranici și brutali:

L'homme, tyran goulu, paillard, dur et cupide,
Esclave de l'esclave et ruisseau dans l'égout[.]

călăi chinuind *victime* ("Le bourreau qui jouit, le martyr qui sanglote"),
tirani ținând gloatele sub cnut:

Le poison du pouvoir énervant le despote,
Et le peuple amoureux du fouet abrutissant [.]

religii trufașe, clădite pe moarte și suferință:

«Plusieurs religions semblables à la nôtre,
Toutes escaladant le ciel; la Sainteté,
Comme en un lit de plume un délicat se vautre,
Dans les clous et le crin cherchant la volupté;

o *omenire* arogantă, dementă, sfidătoare:

«L'Humanité bavarde, ivre de son génie,
Et, folle maintenant comme elle était jadis,
Criant à Dieu, dans sa furibonde agonie:
Ô mon semblable, ô mon maître, je te maudis!

Confrunțați cu toate acestea, o mână de *aleși* – cei care, asemenea poetului, au înțeles – se țin deoparte, scufundându-se cu bună-știință în iluzorii paradisuri artificiale:

Et les moins sots, hardis amants de la Démence,
Fuyant le grand troupeau parqué par le Destin,
Et se réfugiant dans l'opium immense! —

Une oasis d'horreur dans un désert d'ennui!

iată, pe scurt, condiția actuală a omului în lume. *Viața* – o luptă cu Timpul implacabil ("l'ennemi vigilant et funeste") – nu lasă nici o speranță. *Moartea*, da:

Lorsque enfin il mettra le pied sur notre échine,
Nous pourrons espérer et crier: En avant!

E o călătorie dorită cu tot atâta ardoare precum odinioară, dar pe *o altfel de mare*:

Nous nous embarquerons sur la mer dès Ténèbres,
Avec le cœur joyeux d'un jeune passager.

Atrage prin nădejdea unui miracol – țară a lotofagilor, presimțită în necunoscutul care ne așteaptă *după*, într-o *după-amiază a vieții* fără de sfârșit:

Entendez-vous ces voix, charmantes et funèbres,
Qui chantent: «Par ici! vous qui voulez manger

«Le Lotus parfumé! c'est ici qu'on vendange
Les fruits miraculeux dont votre cœur a faim;
Venez vous enivrer de la douceur étrange
De cette après-midi qui n'a jamais de fin?»

Plictisul ("Ce pays nous ennuie"), lipsa oricărei speranțe în lumea de aici ("le ciel et la mer sont noirs comme de l'encre") fac din Moarte liman visat ("Ô Mort, vieux capitaine, il est temps! levons l'ancre") de poetul irezistibil atras de dorința de a descoperi *ceva nou*:

Plonger au fond du gouffre, Enfer ou Ciel, qu'importe?
Au fond de l'inconnu pour trouver du *nouveau*!

3.1 IMPORTANȚA CĂLĂTORIEI

La mer, la vaste mer, console nos
labeurs!

(Baudelaire, I, 1975: 63)

Poemul este important (vezi Spiquel, 2003: 1-6) (1) în sine (prin conținut), (2) pentru trimerile către alte poeme din volum, (3) ca ultim cuvânt al *Florilor* (ediția din 1861), (4) pentru contextul literar (romantic) al vremii. Construit pe o *serie de contraste* atent alese și savant îmbinate – trecut-prezent-viitor, uscat-mare, curiozitate-dezamăgire ("contraste entre la curiosité avide des non-voyageurs et la deception des voyageurs", Spiquel, 2003: 3), optimism-scepticism ("optimisme d'un jeune voyageur qui part" / "pessimisme d'un homme revenu de toute quête possible sur

terre", Abé, 1967: 278), om comun-poet, ideal (himeră)-realitate, imaginație-simplă fantezie, artă a viziunii / artă a realului transfigurat, viață-moarte – poemul *Călătoria* reunește într-un întreg principalele teme ale volumului ("un microcosme des *Fleurs du mal*"): "l'enfance, les images, la mer et le navire, la musique, le souvenir, les prestiges dangereux ou les consolations maternelles de la femme, l'ennui qu'essaie de vaincre sans succès la curiosité, le bourreau et le martyr, l'évasion, l'infini, le temps, la Mort" (Pichois, în Baudelaire, I, 1975: 1102-1103). Reiese limpede, bunăoară, din acest poem importanța pe care Baudelaire o atribuia în creația sa *imaginilor mării*, cum dovedește rezumatul "tematic" de mai jos:

Călătorim pe valurile vieții ("nous allons, suivant le rythme de la lame") – *Odisée* presărată de pericole ("La Cyrcé tyrannique aux dangereux parfums") – *legănați de mări* prea strâmte pentru aspirațiile noastre ("Berçant notre infini sur le fini des mers"). *Plutim spre zări ideale* ("Notre âme est un trois-mâts cherchant son Icarie"). Pe cale, *corabia sufletului* întâlnește *pământuri* ("Chaque îlot signalé par l'homme de vigie") – iluzorii soluții la problema existenței ("un Eldorado promis par le Destin") – în realitate, *recifele* unor false rezolvări ("«Amour... gloire... bonheur!» Enfer! c'est un écueil!").

Incitante *invitații la călătorii imaginare* ("voyager sans vapeur et sans voile!"), revelațiile poetului vizionar ("Dites, qu'avez-vous vu?") sunt așteptate cu încordare pe țărm de *spirite nerăbdătoare să se avânte în larg* ("nos esprits, tendus comme une toile"). Poetul e *straniu* ("Étonnants voyageurs!") și are *ochi adânci*, trădând *înrudirea cu elementul marin* ("vos yeux profonds comme les mers"). *Navigator fascinat de mare* ("Ce matelot ivrogne"), își iubește *himerele* ("amoureux des pays chimériques!") descoperite sau inventate ("inventeur d'Amériques") – fantasmă contrastând cu *abisul pe care plutește* ("le mirage rend le gouffre plus amer"). Visează delicii ample ("De vastes voluptés"), etern schimbătoare ("changeantes"), inedite ("inconnues"), asemănătoare formei norilor în neconținută mișcare ("l'attrait mystérieux / [Des paysages] que le hasard fait avec les nuages"). Conștiință scrutându-și inconștientul ("La gloire du soleil sur la mer violette"), *ar dori să se adâncească în sine* ("plonger dans un ciel au reflet alléchant").

Nu poate totuși să ignore, în călătoriile sale, lumea căzută dimprejur, a cărei esență eternă ("[...] du globe entier l'éternel bulletin") o surprinde dezamăgit ("Amer savoir, celui qu'on tire du voyage!").

Și moartea, nu doar viața, e tot călătorie pe mare: sufletul pornește nerăbdător spre lumea cealaltă ("Ô Mort, vieux capitaine, il est temps! levons l'ancre") pe ape întunecate ("Nous nous embarquons sur la mer des Ténèbres"), într-o ambarcațiune care e înghițită de abis ("Nous voulons, tant ce feu nous brûle le cerveau, / Plonger au fond du gouffre [...]").

Generalitatea temei, amploarea sintezei, numeroasele aluzii la poeme care îl preced (vezi Pichois, în Baudelaire, I, 1975: 1096-1103), însăși opțiunea lui Baudelaire de a încheia *Florile* printr-un poem al mării sugerează *interesul special, în întreaga operă poetică*, pentru imaginea mării.

Interes care, de altfel, nu a trecut neobservat. "Le thème de la mer est fondamental chez Baudelaire", nota Guy Michaud (1969: 43). "Cf. en particulier *Fleurs du Mal*, VI (*Les Phares*), XII (*La Vie Antérieure*), XIV (*L'Homme et la Mer*), LXIX (*La Musique*)". Pierre Jean Jouve (1961: 68): "la plus riche effusion de Baudelaire demeure attachée à la mer, au vaisseau sur la mer lointaine, à la perpétuelle errance". Un studiu recent situează chiar "motivul" mării în centrul operei poetice baudelairiene: "au cœur de l'œuvre s'épanouit un motif, la mer, qui privilège l'accès au grand répertoire des analogies et en dévoile les conflits" (Blain-Pinel, 2007: 1).

Baudelaire însuși (I, 1975: 696) exprima, în jurnal, admirație față de spectacolul mării:

Pourquoi le spectacle de la mer est-il si infiniment et si éternellement agréable?
Parce que la mer offre à la fois l'idée de l'immensité et du mouvement.

Marea, adaugă poetul, poate sugera nu numai *ideea nemărginirii* ("Six ou sept lieues représentent pour l'homme le rayon de l'infini") ci și pe aceea a *frumuseții supreme* ("Douze ou quatorze lieues [...] de liquide en mouvement suffisent pour donner la plus haute idée de beauté qui soit offerte à l'homme sur son habitacle transitoire"). Într-adevăr, idealul de frumusețe baudelairian e strâns legat de mare, împlinindu-se pe țărmuri îndepărtate și calde, scăldate de lumină și impregnate de miresme.

Ceea ce nu înseamnă că marea este, pentru Baudelaire, lac albastru și pur, echivalent terestru al azurului transcenderii romantice: "Après les eaux douces du *Lac* de Lamartine [...], voici des ondes amères, une mer que chérira toujours le poète libre" (Pichois, 1961: 85). În genere, poemul *Călătoria* rezumă *aventura poetului* care lasă în urmă *uscatul* în favoarea *spațiului creator al mării*. Însă, poet *căzut*, imaginea apelor inferioare, sărate și amare, este în principal *metaforă a unei condiții degradate*:

(A) *a Lumii sensibile*: bogată multiplicitate, în continuă mișcare, schimbare și transformare, nesecată eterogenitate supusă morții – "haos", "infern", "abis";

(B) *a situației omului*: existență nesigură și "amară", pradă ispitei, păcatului și suferinței, într-o lume învăluită în mister, pândită de adâncuri insondabile, minată de temeri și incertitudini: viața e călătorie amenințată de dezastre și încheiată prin naufragiul morții.

De pe această poziție centrală – *existența tragică a omului într-o Lume căzută* (cum fără echivoc reiese, de pildă, din poemele introductive *Au Lecteur* și *Bénédiction*) – este amplu și divers desfășurată în *Florile răului* dubla tentație a poetului *scindat* între *aspirația spre înalt* și *atracția adâncului*:

(1) chemarea zărilor îndepărtate, luminoase și senine ("nous allons, suivant le rythme de la lame") – *lumi imagine*, situate *dincolo* sau *mai presus* de existența cotidiană;

(2) fascinația abisului: *lumea lăuntrică* ("plonger dans un ciel au reflet alléchant"), inclusiv *cea de dincolo* de conștiință ("Plonger au fond du gouffre") – *dimensiunea profundă a existenței*.

BIBLIOGRAFIE

- Abé, Y., *Baudelaire et Maxime Du Camp*, în „Revue d'Histoire littéraire de la France”, avril-juin 1967, 67e Année – No. 2.
- Antoine, Gérard, *La Nuit chez Baudelaire*, în „Revue d'Histoire littéraire de la France”, avril-juin 1967, 67e Année – No. 2.
- Bachelard, Gaston, *L'eau et les rêves. Essai sur l'imagination de la matière*, Paris, Librairie José Corti, 1987.
- Baudelaire, Charles, *Œuvres complètes, I*, Texte établi, présenté et annoté par Claude Pichois, Éditions Gallimard, 1975.
- Blain-Pinel, Marie, *La métaphore marine chez Baudelaire ou la crise de la pensée analogique*, [www.fabula.org/colloques/document 384.php](http://www.fabula.org/colloques/document384.php), 2007.
- Chevalier, Jean, Gheerbrant, Alain, *Dictionnaire des symboles. Mythes, rêves, coutumes, gestes, formes, figures, couleurs, nombres*, Paris, Éditions Robert Lafont S.A. et Éditions Jupiter, 1992.
- Durand, Gilbert, *Structurile antropologice ale imaginarului. Introducere în arhetipologia generală*. Traducere de Marcel Aderca. Prefață și postfață de Radu Toma. București, Editura Univers, 1977.
- Eigeldinger, Marc, *La symbolique solaire dans la poésie de Baudelaire*, în „Revue d'Histoire littéraire de la France”, avril-juin 1967, 67e Année – No. 2.
- Fondane, Benjamin, *Baudelaire et l'expérience du gouffre*. Préface de Patrice Beray. Bruxelles, Éditions Complexe, 1994.

- Jenny, Laurent, *L'Expérience de la chute de Montaigne à Michaux*. Paris, Presses Universitaires de France, 1997.
- Jouve, Pierre Jean, *Le secret de Baudelaire*, in *Baudelaire*. Ouvrage élaboré par l'équipe de Réalités animée par Gaston d'Angélys. Librairie Hachette, 1961.
- Michaud, Guy, *Message poétique du symbolisme*, Paris, Librairie Nizet, 1969.
- Pichois, Claude, *Une Idée, une Forme, un Être*, in *Baudelaire*. Ouvrage élaboré par l'équipe de Réalités animée par Gaston d'Angélys. Librairie Hachette, 1961.
- Pichois, Claude, *[Notes]*, in Baudelaire, Charles, *Œuvres complètes, I*, Texte établi, présenté et annoté par Claude Pichois, Éditions Gallimard, 1975.
- Poulet, Georges, *Études sur le temps humain, I*, Éditions du Rocher, Librairie Plon, 1952.
- Poulet, Georges, *Les métamorphoses du cercle*, Librairie Plon, 1961.
- Poulet, Georges, *La pensée indéterminée. II. Du Romantisme au XXe siècle*. Paris, Presses Universitaires de France, 1987.
- Spiquel, Agnès, *Étude littéraire du «Voyage» (Les Fleurs du Mal, CXXI)*, Journées d'Agrégation en Ligne 2002-2003. <http://www.cavi.univ-paris3.fr/phalese/Agreg2003/Voyage.htm>.

FASCINATION DE L'ABÎME DANS LA POÉSIE DE BAUDELAIRE (Résumé)

L'obsession baudelairienne de la profondeur – qui dans l'œuvre poétique multiplie les images du gouffre – indique une vision du monde fondée sur le mythe de la Chute. C'est le cadre général d'interprétation, établi dans le premier chapitre de l'étude (*1 La Chute dans le temps*). Le deuxième chapitre (*2 Visages du temps*) passe en revue trois amples séries d'équivalents symboliques pour l'image du gouffre – animal dévorateur, nuit néfaste, chute fatale. La troisième section de l'étude (*3 Le Voyage* et *3.1 Importance du voyage*) – analyse du poème-conclusion du recueil des *Fleurs du mal* et systématisation des images de la mer y employées – met en évidence l'importance du motif de la mer dans l'univers poétique baudelairien: espace créateur par rapport à la terre, mais aussi "gouffres amers", symbole de la Chute – de l'homme moderne et de son monde.

TEXTUL DRAMATIC ÎNTRE PROIECTUL FICȚIONAL ȘI CEL SPECTACULAR. LECTURA FICȚIONALĂ ȘI LECTURA SPECTACULARĂ.

de

Dumitru TUCAN

Acest studiu își propune câteva precizări de natură teoretică, menite să puncteze dificultățile și particularitățile analizei literaturii dramatice, având în vedere faptul că aceasta, fiind strâns legată de arta spectacolului, reprezintă, în același timp, un proiect literar (ficțional) și unul scenic (spectacular).

1. Discuțiile teoretice despre genul dramatic de până în secolul al XX-lea n-au făcut altceva decât să ridice o formă dramatică, specifică unui moment istoric, la rangul de formă absolută, îngrădind „realitatea literaturii dramatice” într-un mod semnificativ. Aristotel (în *Poetica*), luându-și ca punct de reper realitatea tragediei antice, își formulase, cu scop descriptiv și nu normativ, conceptele teoretice care privesc tragedia. Acestea vor deveni, pentru teoriile artei dramatice începând cu Renașterea, literă de lege. Descrierea de către Aristotel a tragediei ca imitare a unei acțiuni, imitare implicând structuri închegate de timp și spațiu, plus un set coerent de personaje, va deveni doctrina clasică a celor trei unități care vor configura constrângerile de construcție a textelor dramatice validate de canonul epocii. Teoriile dramatice ale secolului al XIX-lea și începutului de secol XX fac, în mare parte, cam același lucru, nuanțând conceptual teoriile aristotelice. Bazându-se pe formele canonice ale tragediei clasice, pe drama renascentistă europeană și pe piesele clasicismului german și francez, aceste teorii au identificat ca esență a dramei *conflictul*, adică rezultatul forțelor antagoniste prezente în corpusul dramei (Hegel). Alți asemenea teoreticieni, bazându-se pe un punct de vedere filosofic și uzitând de dialectica hegeliană subiect – obiect, defineau drama ca pe o sinteză între obiectivitatea epică și subiectivitatea¹ lirică, acordându-i, în

¹ Aceste noțiuni sunt problematice din punct de vedere logic și funcțional. A se vedea, în acest sens, noua reorganizare a genurilor literare (ficțional și liric) dezvoltată de K.

același timp, o dimensiune temporală proiectivă (viitorul)². Toate aceste tendințe teoretice, deductiv - istorice (care au continuat să fie vehiculate în tradiția academică a secolului al XX-lea³), vor fi dinamitate de experimentele teatrale ale modernității, care au arătat, prin încercarea de a desprinde teatrul de hegemonia cuvântului, complexitatea structurală a artei dramatice: teatrul abstract Bauhaus, teatrul cruzimii al lui Artaud și recursul său la tradițiile teatrale non-europene, teatrul epic al lui Brecht, teatrul „nou”, dramele experimentale ale lui Handke, happeningurile postmoderne. Secolul al XX-lea aduce, odată cu aceste experimente, și încercări de a elabora modele descriptive ale textelor dramatice, modele influențate în mod evident de către teoriile structuraliste care fuseseră între timp aplicate textelor narative și lirice. Abordarea realității complexe a teatrului a fost impregnată de metodologii ce țineau de o anume știință socio-umană: antropologie, sociologie, fenomenologie, semiologie sau pragmatică. A fost revelat, în primul rând, *statutul complex al artei dramatice*, instituindu-se o separare între *studiul literar al textelor dramatice* și *studiul artei dramatice*⁴. Această separare este tributară tăieturii operate între *text* și *reprezentare* și arată dimensiunea extrem de complexă a punctelor de interes în analizele textului dramatic. *Studiul literar* al textelor dramatice permite folosirea unor instrumente cu utilitate și în cazul celorlalte texte literare: *istorice* (studiul surselor de inspirație, al influențelor, al temelor și motivelor, al stilului, al nivelurilor de limbă, al retoricii sale specifice în relația cu evoluția istorică a fenomenelor similare), *sociocritice* (textul ca model al lumii reale, ca o configurație de ideologeme specifice unei epoci), *poetice* (teoria genurilor literare și a specificităților de construcție) sau *estetice* (problema receptării textului) etc. *Studiul spectacularului* presupune o incursiune în universul relațiilor *limbajului verbal* (textul) cu *celelalte limbaje* (și dimensiunile lor artistice implicite - artele plastice, artele vizuale etc.), *evaluarea prestațiilor*

Hamburger (*Logique des genres littéraires*, traducere de Pierre Cadiot, prefată de Gerard Genette, Paris, Seuil, 1986).

² Nietzsche este unul dintre acești teoreticieni. Deși el vede tragedia ca fiind o sinteză între arta apolinică și cea dionisiacă, termenii sunt în mare măsură analogi acelora hegelieni de obiectivitate și subiectivitate (cf. Fr. Nietzsche, *Nașterea tragediei*, traducere de Simion Dănilă, Timișoara, Hestia, 1998).

³ Un exemplu este W. Kayser, *Opera de artă literară*, traducere și note de H. R. Radian, București, Univers, 1981.

⁴ „Studii teatrale” - „études théâtrales” în franceză, „Theatre Studies” în engleză. Spre exemplu, ca o consecință instituțională a acestei separări, Departamentul de teatru de la Universitatea Paris VIII propune un curs organizat în jurul a șapte axe principale: *scriitură dramatică*, *jocul actorului*, *regie*, *scenografie*, *relații interartistice*, *instituții dramatice*, *receptarea dramei*. A se vedea P. Pavis, *Etudes Théâtrales* în Marc Angenot, Jean Bessière, Dowe Fokkema, Eva Kushner (ed.), *Théorie littéraire. Problèmes et perspectives*, Paris, Presses Universitaires de France, 1989.

actoricești, evaluarea raporturilor dintre textul scris și producția scenică etc.

Această enumerare de puncte de interes are menirea, aici, de a argumenta imposibilitatea unei cuprinderi *esențialiste* a specificității fenomenului teatral. Afirmările despre acest specific nu pot fi decât descriptive și nereductibile la o singură sintagmă definitorie. Există, însă, o consecință care ne interesează în mod special aici, aceea că *literatura dramatică* reprezintă un caz distinct al literaturii, implicând o dimensiune comună cu celelalte modalități literare (în special cu narațiunea – *proiectul ficțional*), dar are ceva în plus față de acestea: *proiectul spectacular*. Caracterul particular al literaturii dramatice constă în această modalitate specifică de *dedublare* a textului dramatic în *reprezentare*, dedublare care reprezintă posibilitatea vizualizării unui cadru instituționalizat al receptării: *lectura spectaculară*.

2. Analiza discursului dramatic înseamnă intrarea într-un spațiu retoric strict individualizat, înțelegând prin aceasta puternica concentrare a discursului în jurul a două tipuri de instanțe discursive diferite: una neutră, neimplicată în mod direct în acțiune, și una personagială, implicată în acțiune. Aceste două instanțe sunt producătoarele a două tipuri de limbaje, identificate și caracterizate de Roman Ingarden în articolul *Les fonctions du langage au théâtre* (1971)⁵.

Pornind de la ideea, enunțată în *Opera de artă literară*, că teatrul este un *caz limită* al literaturii și de la distincția, din același loc, dintre *textul principal* al piesei de teatru (dialogul) și *textul secundar* al acesteia (didascaliile), Ingarden vrea o analiză a modului cum se comportă limbajul verbal în ansamblul complex al textului dramatic. Textul secundar înseamnă totalitatea elementelor vizuale în spectacol (limbajele non - verbale), i.e. totalitatea elementelor cadru, într-o oarecare măsură fixe. Textul principal este elementul dinamic și paradoxal al universului reprezentat, care este constituit din *realități obiective* redate: 1) *numai prin jocul actorilor și dispunerea decorurilor* (făcând apel la *apercepție* - ger. *Wahrnehmung*) - obiecte, ființe, procese - , 2) *prin limbaj și totodată prin reprezentările vizuale* (stări psihice) și 3) *numai prin limbaj* (trecutul, de exemplu).

Astfel, limbajul ar avea după Ingarden următoarele funcții: 1) de *reprezentare* (a obiectelor, ființelor etc.), 2) de *exprimare* a experiențelor, stărilor și proceselor psihice, 3) de *comunicare* (între personaje), 4) de *persuasiune* (tot la nivelul interacțiunii dintre personaje, această funcție fiind garantul continuării acțiunii).

⁵ Roman Ingarden, *Les fonctions du langage au théâtre*, în „Poétique”, nr. 8, 1971, p. 531-538.

Dacă acestea sunt funcțiile limbajului în interiorul lumii desfășurate de discursul dramatic, Ingarden se întreabă cum poate fi analizat acesta din perspectiva implicitei *relații cu spectatorul*.

Distingând, la nivelul relației cu publicul, două tipuri de "scene", una *deschisă* (teatrul denumit de el pseudo-clasic sau cel shakespearian) și una *închisă* (teatrul antic, cel naturalist sau chiar cel expresionist), și analizând modul de funcționare a limbajului verbal în aceste două cazuri (mod de funcționare care se dovedește a avea două roluri distincte), Ingarden trage concluzia că "limbajul trebuie să îndeplinească armonios ansamblul de funcții semnalate în cuprinsul studiului"⁶. Observația finală ar fi, însă, aceea că limbajul se adaptează diferitelor obiective ale artei teatrale care variază în funcție de epocă, de stil, în funcție de forme ale spectacolului teatral. Limbajul teatral, în complexitatea sa, se adaptează implicit unei comunicări dinamice cu spectatorul și determinările sale culturale.

Ideea esențială pe care o extragem de aici este aceea a unei *continue subordonări* (putem citi *adaptabilitate* și *disponibilitate*) a textului dramatic la formele active ale *spectacolului*, lucru care se vede perfect în procesul transpunerilor în scenă ale textelor "clasice". Dacă Umberto Eco spunea că textul este un mecanism leneș care cere de la cititori colaborare pentru a umple spațiile a ceea ce nu este spus sau a ceea ce e deja spus, putem afirma că textul dramatic este o mașinărie și mai leneșă, pentru că el e disponibil și adaptabil la o serie întreagă de limbaje care depășesc materialitatea cuvântului, acesta din urmă fiind redimensionat de filtre semiotice care nu-i sunt, în mod constitutiv, specifice.

Dar amestecul de verbal și non-verbal, de proiect ficțional și proiect spectacular, este observabil încă din textul dramatic, care are statutul unei partituri complexe a spectacolului:

„[...] il existe à l'intérieur du texte de théâtre des matrices textuelles de <<représentativité>> qu'un texte de théâtre peut être analysé selon, des procédures qui sont (relativement) spécifiques et mettent en lumière les noyaux de théâtralité dans le texte. Spécificité non tant du texte que de la lecture qui peut en être faite.”⁷.

⁶ Roman Ingarden, *op. cit.*, p. 537.

⁷ „[...] există, în interiorul textului de teatru, matrici textuale de <<reprezentativitate>> după care acesta poate fi analizat, procedee care îi sunt (în mod relativ) specifice și care pun în lumină nucleele de teatralitate în text. Specificitatea respectivă nu este atât a textului cât a lecturii care poate fi făcută acestuia” (A. Ubersfeld, *Lire le théâtre*, Paris, Editions Sociales, 1977, p. 20-21).

Textul dramatic cuprinde în interiorul său *potențialul de teatralitate*, spectacularul este înscris în proiectul dramatic textual (elaborat de autor) - *didascaliile*. Iată de ce o analiză a textului dramatic poate să fie în același timp o analiză a ficțiunii specifice, dar și una a proiectului spectacular. Această posibilitate este deja prezentă în prima analiză cunoscută a textelor dramatice, în momentul în care autorul acesteia, Aristotel, evidențiază faptul că structura tragediei cuprinde trei categorii de elemente: *spectacolul*, „chipul în care tragedia are loc” –, *graiul și cântul* (mijloacele tehnice, „mijloace prin care se realizează imitația”) – și „obiecte ale ei”, ale imitației ca ficțiune⁸ – *acțiunea, caracterele, judecata* (mythos, ethe, dianoia)⁹.

Putem vedea, în dispunerea aristotelică a nivelurilor "structurale" de analiză, o oarecare privilegiere a elementului spectacular, explicabilă din punct de vedere funcțional, dar și istoric. Funcțional, lucrurile se explică prin caracterul de *pretext* al textului dramatic pentru reactualizări spectaculare, caracter care, odată cu evoluția teatrului spre contemporaneitate, devine esențial. În ceea ce privește dimensiunea istorică, trebuie să ținem seama de faptul că Aristotel analizează formele tragediei grecești, apărută - se presupune - în secolul al VI-lea î.H., formă datorată epopeilor homerice sau, mai degrabă, corpusului mitologic al civilizației grecești, elementele de conținut fiind, așadar, cunoscute publicului. Tragedia greacă participă astfel la reiterarea unor elemente mitologice semnificative pentru identitatea omului grec. Originalitatea invenției (a ficțiunii în sensul modern al cuvântului) este lăsată într-un plan secundar. Aruncând, însă, o privire sumară asupra istoriei teatrului, putem vedea cum "forța de invenție" și "acuitatea cognitivă" devin elemente centrale ale literaturii occidentale, putem vedea cum originalitatea și puterea de transpunere simbolică se dezvoltă făcând abstracție de canoanele literare ale momentului¹⁰. Astfel, pentru integrarea textului în momentul cultural, va deveni mai importantă lumea ficțională a textului și

⁸ Despre echivalența *mimesis* - *ficțiune* a se vedea Gerard Genette, *Introducere în arhitext. Ficțiune și dicțiune*, traducere și prefață de Ion Pop, București, Univers, 1994 și K. Hamburger, *op. cit.*.

⁹ Aristotel, *Poetica* (VI, 1449 b – 1450 b), traducere de D. M. Pippidi, ediția a III-a, București, Ed. Iri, 1998, p. 71 - 74.

¹⁰ Shakespeare este autorul dramatic care face acest lucru cel mai devreme. Aceste caracteristici ale sale îl fac pe H. Bloom să-l situeze în centrul canonului occidental: "Centralitatea lui Shakespeare pentru canon se poate explica în parte și prin acțiunile sale complet *dezinteresate* [s.n.]... (...) Shakespeare este aproape la fel de liber față de orice ideologie ca și eroii săi: Hamlet, Rosalind, Falstaff. Nu are teologie, metafizică, etică sau teorie politică decât în măsura în care criticii înșiși i-o atribuie" (H. Bloom, *Canonul occidental. Cărțile și Școala Epocilor*, traducere de Diana Stanciu, București, Univers, 1998, p. 47).

valențele sale simbolice, filosofice și ideologice, adică ansamblul de desfășurări care vor face posibilă integrarea acestuia într-o paradigmă culturală. Toate aceste identificări de nuanțe particulare vor face apel mai degrabă la o identificare și manipulare a *lunii ficționale* propuse de text.

3. *Lectura ficțională*. Imaginându-ne modul firesc în care o piesă ajunge la adevărata împlinire a naturii sale, reprezentarea scenică, trebuie evidențiat faptul că, în primul rând, avem de-a face cu un text care este pus pe hârtie și care reprezintă prototipul pe care se vor „mula” actualizările sale - reprezentările scenice. Am amintit anterior modul cum strategia constructivă (text principal - dialog - și text secundar - didascalii) indică faptul că textul nu este totul. Există, la acest nivel, două lecturi care pot fi făcute textului dramatic, lecturi diferite tocmai prin finalitățile lor practice. Cea mai importantă lectură este aceea făcută de regizor cu scopul de a pune în scenă ceea ce e propus de text. "Regizorul este un mediator care supraveghează transpunerea textului în spectacol"¹¹. Lectura regizorului este o lectură specializată și, presupunând viitoarea acțiune de reprezentat, analitică. Această lectură presupune, însă, înainte de toate, o „identificare” a unei lumi ficționale: modul de realizare a ficțiunii (dramatice), *instanțele fictive*. Respectiva lectură, pe care am numit-o "ficțională", este, de fapt, primul tip de lectură, de aceea am putea-o numi și lectură primară. De obicei, acest tip de lectură observă și descifrează, la nivel primar, compoziția lumii ficționale (intriga și personajele), recurgând abia apoi la analize de altă natură: analiza contextelor semiotice sau ideologice în care se încadrează aceste structuri primare sau, eventual, analiza sensului simbolic al acțiunii sau comportamentelor. Această lectură este posibilă datorită statutului textului dramatic de *text ficțional*.

4. *Referentul textului dramatic: spectacolul. Instanțele spectaculare*. Instanțele ficționale sunt specifice tuturor tipurilor de discurs ficțional, așadar și celui narativ. Ficționalitatea și ficționalizarea sunt unele dintre caracteristicile esențiale ale literaturii. Citind un text (de teatru în cazul nostru) luăm contact în primul rând cu datele unei lumi - *lumea textului* - reconstituibilă narativ¹². Reconstrucția poate fi făcută trecând datele elementare ale textului printr-un filtru de imaginare, care este

¹¹ Michel Viegnes, *Teatrul*, traducere de Liana Ivan-Ghilia, București, Cartea Românească, 1999, p. 55.

¹² Cf. Paul Ricoeur, *Eseuri de hermeneutică*, traducere de Vasile Tonoiu, București, Humanitas, 1995, p. 103 – 106; U. Eco, *Limitele interpretării*, traducere de Ștefania Mincu și Daniela Bucșă, Constanța, Pontica, 1996, p. 222.

configurat din fragmentele de lumi cunoscute de noi pe diferite căi¹³: experimental, cultural, oniric etc.

Analizând caracterul de ficțiune al textului dramatic, putem observa, însă, o circumscriere specifică a elementelor constitutive ale textului. Diminuarea episodică a fabulei, concentrarea acesteia în imediata apropiere a personajului și acțiunilor sale, impunerea unei dimensiuni temporale unitar – liniare, fac ca imaginarul să reacționeze mai precis în economia lecturii. Această precizie impusă imaginarului e datorată și constrângerilor lingvistice specifice dramaticului, dialogul (auto - prezentarea personajelor) și autoritatea didascalilor. De fapt această precizie impune, prin îngrădirea libertății cuvântului, o "realitate", o referențialitate imediată – *spectacolul* – coordonată de regizor.

Funcția regizorului pare să fie absentă până în prima jumătate a secolului al XIX-lea când, după spusele lui Michel Viegnes¹⁴, este atestată de *Dicționarul Academiei Franceze* (ediția 1835). Această absență este, mai degrabă, una de titulatură, dublată de lipsa circumscrierii exacte a atribuțiilor acestei funcții, existentă în germene încă din antichitate. Însă absența sa este legată, în primul rând, de formele teatrale de până în secolul XIX care necesitau o orchestrare obiectivă, având astfel nevoie doar de un procurator de elemente necesare și, doar vag, de un supraveghetor al spectacolului. Coregul și dramaturgul par că îndeplinesc împreună aceste atribuții în tragedia greacă. Apoi, odată cu apariția trupelor încheiate de teatru, aceste atribuții erau îndeplinite de actorul cel mai experimentat. Alteori, dramaturgul singur îndeplinea această funcție, pe care o cumula și cu rolul de conducător al trupei de teatru respective (cazul Molière). De fapt, evoluția regiei de teatru spre configurarea unei conștiințe de sine este retrasabilă prin intermediul evoluției de la viziunea obiectivă asupra spectacolului teatral către o viziune subiectivă, individualizată. De la tragedia greacă, trecând prin miracolele medievale, *commedia dell'arte* sau teatrul clasic, putem observa un ansamblu de referințe culturale care fixau cadrele generale ale elementelor ficționale și spectaculare. Acestea coordonau realizările spectaculare, munca unui eventual regizor fiind redusă la aceea de tehnician. Spectacolul nu putea să se supună decât unor limite obiective, generate de această tradiție. Necesitatea acestei funcții, în dimensiunea ei modernă quasi-autoritară, se impune în momentul în care codul cultural tradițional, care impunea o anumită morfo-sintaxă a spectacolului se dezmembrează. Apare nevoia unei viziuni individuale care să reducă haosul lăsat de destrămarea reperelor estetice tradiționale. Astfel, regia devine mai degrabă o activitate creatoare decât una tehnică. Textul va

¹³ A se vedea discuția despre "lumea textului" în Ilie Gyurcsik, *Paradigme moderne. Autori, texte, arlechini*, Timișoara, Amarcord, 2000, p. 56-58.

¹⁴ Michel Viegnes, *op. cit.*, p. 55.

fi în cele din urmă subordonat și uneori chiar pierdut înapoia unei viziuni spectaculare individuale, teatralitatea fiind ea însăși redusă la o astfel de viziune. De la André Antoine și teatrul naturalist al lui Stanislavski, trecând prin teatrul sinteză al lui Adolphe Appia sau prin teatrul pur al lui Craig, și până la Jacques Copeau sau A. Artaud și încercările lor de a găsi teatralitatea esențială, se poate observa o obsesie a rupturii față de text care este, în același timp, și o obsesie a *regizorului - autor absolut*.

Fidel textului sau manipulator de texte, regizorul este de fapt cel care coordonează *instanțele spectaculare*, înțelegând prin această noțiune ansamblul de elemente perceptibile în interiorul spectacolului.

Pe scenă, totul este prezență fizică, perceptibilă senzorial. E adevărat, însă, că totul se concentrează în *jurul actorului și pentru actor*. Vrem să spunem prin aceasta că putem evidenția două mari categorii de *instanțe spectaculare* în jurul cărora se vor regrupa și celelalte: *actorul și spațiul scenic*, aflate acestea într-o permanentă interacțiune.

Actorul este acela care *declamă* (spune, rostește) *textul*. *A rosti* este unul din verbele cele mai importante ale spectacolului¹⁵. Dacă Beckett a încercat eliminarea rostirii din spectacol (prin piesa *Acte sans paroles*) acesta n-a fost decât un pur experiment. Rostirea înseamnă mai mult decât cuvântul pur. Înseamnă și modelarea acestuia prin non-cuvânt, adică printr-o serie de *limbaje non-verbale*. Actorul *strigă, plânge, geme, cântă*. Aceste limbaje non-verbale țin concret de nuanțarea cuvântului în teatru, de supunerea lui unor filtre semiotice speciale, care redistribuie textul pe alte coordonate.

Tot o funcție semiotică asemănătoare are și vastitatea mișcărilor specifice actorului care formează seria elementelor vizuale care se grupează în jurul acestuia: de la *costumul* care „fixează” semantic „personalitatea (caracterul)” personajului și funcția lui și până la *gesturi, expresii corporale sau expresii faciale*. Toate acestea configurează în final realitatea conceptuală complexă a *personajului* dramatic în interiorul spectacolului.

Actorul își creează, în primul rând, un *spațiu gestual* prin prezența și mișcărilor sale, spațiu care este subordonat *spațiului scenic*. Născut din imaginarea „spațiului” textual (ficțional) prin reconstrucție materială, spațiul scenic reprezintă universul spectacular, așa cum se oferă el spectatorului, adică individualizat de către elementele de *decor*, acestea, la rândul lor, fiind puse în evidență prin *lumini*, prin *muzica* și *zgomotele* specifice.

¹⁵ Pe această idee, Pierre Larthomas (*Le langage dramatique*, Paris, Armand Colin, 1972) construiește o „teorie a teatralității”.

Instanțele spectaculare conturează un spațiu de realitate care impune o necesară concentrare a acțiunii, miezul structural al ficțiunii dramatice. Modul în care, în fiecare epocă, acțiunea dramatică se supune sau, dimpotrivă, face să explodeze legile percepției ține de estetica pură, care, din punctul său de vedere, n-are deloc nevoie să ia în considerare situația pur paradoxală a teatrului. Astfel, spectacolul se află întotdeauna dincolo de cuvânt, făcând ca, în chiar interiorul textului dramatic, cuvântul să devină mai puțin liber. Aici noțiunea de *ficțiune* devine problematică, pentru că aceasta este dublată de realitatea însăși: “Formula după care cuvântul este în serviciul formei (literare - n.n.) spune de fapt că drama nu poate fi determinată, în esența ei, prin raportarea la cuvânt, ci prin raportarea la punerea în scenă.”¹⁶.

Logica spectacolului dramatic presupune, în mod necesar, o dualitate cognitivă, ceea ce implică faptul că problema realității este în mod structural pusă în cauză. Spectacolul este, pentru spectator, „realitate fizică” percepută într-un „imediat” paradoxal: “... punerea în formă dramatică se găsește la intersecția dintre ficțiune și realitate (fizică) și primește amprenta inerentă a acestei concretizări fizice, a acestei întrupări”¹⁷.

Există, în spectacolul dramatic, o întrepătrundere a ficțiunii cu „realul”, fapt care îi dă acestuia un caracter experiențial intens. Dacă narațiunea are un caracter cognitiv (personajul fiind un produs al funcției narative), în interiorul spectacolului nu există o funcție narativă: există doar o funcție de spectacularizare care se limitează să pună în formă personajele și acțiunea. *Cuvântul devine* formă, dar *forma*, la rândul ei, *devine cuvânt* – această formulă descrie, după K. Hamburger, ficțiunea dramatică pusă în formă, făcând posibilă chiar o rediscutare a conceptului de *mimesis* ca fundament al literaturii:

“În fapt, mimesa dramatică este cea care, grație structurii sale cognitiv – logice duale, relevă cel mai clar problema teoretică centrală a noțiunii de *mimesis*, pe care interpretarea sa în termeni de imitație a sfârșit prin a o marca definitiv: imitarea realității nu este realitatea însăși; dimpotrivă, realitatea, ea însăși, nu este decât materialul cu care lucrează literatura, susceptibil de a fi – în termeni simbolici – metamorfozat până la dispariția sa completă ca realitate trăită.”¹⁸.

¹⁶ K. Hamburger, *op cit.*, p. 173.

¹⁷ *Ibidem*, p. 174.

¹⁸ *Ibidem*, p. 179.

Am putea spune că, prin proiectul său spectacular, textul de teatru reprezintă o *punere în criză a referențialului*, înțelegând prin această noțiune valoarea de „adevăr” a unui discurs. Pare că literatura, în ansamblul ei, este o punere în criză a referențialității¹⁹, a unei referențialități de prim rang, experimentabilă în plan fizic. Dar cazul literaturii reprezintă mai mult. Literatura practică, prin mijloacele sale specifice, o *abolire* a referențialității de prim rang, ce lasă însă spațiu pentru o referențialitate de un alt nivel, unul "fundamental", pe care P. Ricœur²⁰ îl asociază cu conceptul husserlian de "*Lebenswelt*" sau cu cel heideggerian de "*ființare-în-lume*". Teatrul presupune, prin construcția sa, adevărata criză a ideii de referențialitate, tocmai prin realitatea spectacolului. Presupune o realitate pe care spectatorul o trăiește ca judecător situat într-un "alături" confortabil. Presupune o realitate care, prin caracterul său imediat, prin solicitarea simțurilor, „subminează” puterea de imaginare a spectatorului.

De aceea, spectacolul implică o relație autoritară de lectură²¹. Această relație autoritară este posibilă, în primul rând, datorită potențialului spectacular înscris de la bun început în proiectul dramatic, potențial care arată inadecvarea textului la o lectură obișnuită și generarea unei realități artistice noi - spectacolul - și a unei lecturi noi - *lectura spectaculară*. Lectura spectaculară este diferită de lectura textelor din cauza autorității „senzoriale” a spectacolului, care impune o atenție neîntreruptă și creează un spațiu special al percepției²², spațiu instituțional prin excelență.

Actul privat, individual, de lectură este un "joc" fără reguli precise, un joc cu reguli în desfășurare, fluide, mai precis "o joacă"²³, care poate fi oprită oricând din propria inițiativă a lectorului. Realitatea *lecturii spectaculare* e diferită. Spectatorului îi sunt impuse constrângeri datorate caracterului *instituțional* al spațiului în care are loc percepția.

Acest *spațiu - instituție* se află în proximitatea *jocului*, o proximitate autoritară, totalitară, în raport cu potențialul de percepție a spectatorului. Calitatea de *atractor* a spectacolului generează caracterul esențialmente instituțional al acestui spațiu, făcând ca spectatorul să nu fie liber și să fie supus unor legi colective de percepție. Neputința de a întrerupe jocul (acela teatral, dar și acela social), neputința de a se retrage

¹⁹ Această punere în criză a referențialității este datorată actului scriiturii și dispariției, în acest caz, a unui *aici* și *acum* comune interlocutorilor (Ricœur, *op. cit.*, p. 104 – 105).

²⁰ *Ibidem*, p. 104-105.

²¹ "It is characteristic of drama, as of no other form of literature, that it makes an absolute and sustained demand on our attention" (S. W. Dawson, *Drama and the dramatic*, Londra, Methuen & Co Ltd, 1970, p. 20).

²² "Dramatic language, then, has force and immediacy. But its function is also to create the <<settings>>, the world within which the action takes place." (*Ibid.*, p. 20).

²³ Paul Cornea, *Introducere în teoria lecturii*, Iași, Polirom, 1998, p. 115.

din joc, retragere ce ar echivala cu un disconfort major al „grupului” în ansamblul lui, fac ca înțelegerea semnelor aflate pe scenă să fie una „dirijată”. Râdem o dată cu ceilalți la încurcăturile pline de haz ale comediei, devenim serioși, o dată cu ceilalți, la seriozitatea dramei²⁴. Ne plictisim cât putem de discret. Simțul hermeneutic este „disturbat”, în mod semnificativ, în cazul lecturii spectaculare. "Realitatea spectacolului" se va putea transforma în sens, în "fundamental", abia în momentul în care va înceta să existe.

5. Rezultat al proiectului ficțional și proiectului spectacular din textul de teatru, spectacolul dramatic reprezintă și un proiect cultural amplu, a cărui complexitate se dezvăluie în întrepătrunderea dintre mesajul semnificativ (produs al tematizărilor ficționale), desfășurarea artistică (produs al potențialului de reprezentativitate) și lectura spectaculară. Ficțiune și „realitate” artistică se completează reciproc aici, construind un spațiu cu determinări instituționale, în care spectatorul este, la rândul său, un element în care „ficțiunea” apartenenței la grupul social se întrepătrunde cu „realitatea” individualității sale. Spectatorul este, el însuși, un participant activ la caracterul paradoxal al spectacolului teatral.

Astfel, ca o concluzie a acestui succint demers teoretic, trebuie spus că literatura dramatică nu poate fi analizată și înțeleasă decât într-o formulă care să ia în considerare atât *proiectul ficțional* cât și cel *spectacular*, formulă posibilă atâta timp cât ambele proiecte sunt reperabile încă din text. Iar ca o consecință directă a acestei duble dimensiuni a textului dramatic, o atenție specială trebuie acordată rolului spectatorului în relația sa potențială cu lumea ficțională și spectaculară generată de text, rol prevăzut și el în caracterul special al textului dramatic.

Bibliografie:

- Angenot, Marc, Bessière, Jean, Fokkema, Dowe, Kushner, Eva (ed.), *Théorie littéraire. Problèmes et perspectives*, Paris, Presses Universitaires de France, 1989.
- Aristotel, *Poetica*, traducere de D. M. Pippidi, ediția a III-a, București, Ed. Iri, 1998.
- Bloom, Harold, *Canonul occidental. Cărțile și Școala Epocilor*, traducere de Diana Stanciu, București, Univers, 1998.
- Cornea, Paul, *Introducere în teoria lecturii*, Iași, Polirom, 1998.

²⁴ A. Ubersfeld situa ca primă caracteristică a plăcerii spectatorului aceea de fi una de grup: "Theatrical pleasure is not a solitary pleasure, but is reflected on a reverberates through others; [...]" (A. Ubersfeld, *The Pleasure of Spectator*, în „Modern Drama”, nr. 1, 1982, p. 128).

- Dawson, S. W., *Drama and the dramatic*, Londra, Methuen & Co Ltd, 1970.
- Eco, Umberto, *Limitele interpretării*, traducere de Ștefania Mincu și Daniela Bucșă, Constanța, Pontica, 1996.
- Genette, Gerard, *Introducere în arhitext. Ficțiune și dicțiune*, traducere și prefață de Ion Pop, București, Univers, 1994.
- Gyurcsik, Ilie, *Paradigme moderne. Autori, texte, arlechini*, Timișoara, Amarcord, 2000.
- Hamburger, Kate, *Logique des genres littéraires*, traducere de Pierre Cadiot, prefață de Gerard Genette, Paris, Seuil, 1986.
- Ingarden, Roman, *Les fonctions du langage au théâtre*, în „Poétique”, nr. 8, 1971, p. 531-538.
- Kayser, Wolfgang, *Opera de artă literară*, traducere și note de H. R. Radian, București, Univers, 1981.
- Larthomas, Pierre, *Le langage dramatique*, Paris, Armand Colin, 1972.
- Nietzsche, Friedrich, *Nașterea tragediei*, traducere de Simion Dănilă, Timișoara, Hestia, 1998.
- Ricoeur, Paul, *Eseuri de hermeneutică*, traducere de Vasile Tonoiu, București, Humanitas, 1995.
- Ubersfeld, Anne, *Lire le théâtre*, Paris, Editions Sociales, 1977.
- Ubersfeld, Anne, *The Pleasure of Spectator*, în „Modern Drama”, nr. 1, 1982, p. 127 - 139.
- Viegnes, Michel, *Teatrul*, traducere de Liana Ivan-Ghilia, București, Cartea Românească, 1999.

THE DRAMATIC TEXT - BETWEEN THE FICTIONAL AND THE SPECTACULAR PROJECTS. FICTIONAL READING VS. SPECTACULAR READING

(Abstract)

The present study aims at throwing some light of theoretical thinking on the intricacies and specifics of drama analysis. The premise of the study is the one concerning the fact that drama analysis is closely connected to the art of performance, which makes it both a literary (fictional) project and a scenic (spectacular) one.

Drama can only be analyzed and understood in a formula which should take into account both the *fictional* and the *spectacular* projects; this formula is only possible as long as both projects can be initially identified in the text. Therefore a direct result of this double dimension of the dramatic text would be that careful attention will be paid to the role of spectators in their virtual relationship with the fictional and spectacular world generated by the text; this role also is assigned by the specific nature of the dramatic text.

GOTTFRIED KELLERS *WINTERNACHT*: DAS *NICHTS* IN DER *NIX(E)*

von

Elena-Raluca WEBER

1. Lyrik des Bürgerlichen Realismus

1.1. Programmatik

Die Nachrevolutionäre Lyrik ist vor allem in Abgrenzung zum Jungen Deutschland und Vormärz zu definieren, wobei sie mittels einer prägnant defensiven Haltung hervortritt, in verstummt geäußerter Ablehnung dem vom früheren, programmatischen Realismus dargestellten Ton, widerstandsartiger Natur. Die Selbstbewahrung wird dadurch gekennzeichnet, dass sie eine „Lockerung der Wirklichkeitsbezüge“¹ ausübt, um sich in Verinnerlichung neu aufzubauen. Dieser innigen Umkehrung entsprechen gewissermassen die Subjektivierungstendenzen des Bürgerlichen Realismus, indem sie „das Medium subjektiven Erlebens und Empfindens“² im Rahmen der Lyrik entdecken. Das gilt außerdem als eine individuumszentrierte Beziehung, mit deren Einfluss „das bürgerliche Subjekt seine Identität bestätigen konnte“³. Der Verengungsprozess kommt infolge des Scheiterns der 1848 Revolution; die geistige Beherbergung vor dieser tief wahrgenommenen Fehlentwicklung ist innerhalb der Natur zu finden. Trotz der Tatsache, dass die Natur nicht mehr der romantische, idyllisch geprägte *locus amoenus* ist, bietet sie dennoch Zuflucht für die Autoren, die das natürliche Element in ihren resignativen und epigonalen Innerlichkeitswerken vielfältig thematisieren, u.a. Theodor Storm, Gottfried Keller und Theodor Fontane.

¹ Sabine Becker, *Lyrik im Bürgerlichen Realismus*, in *Bürgerlicher Realismus. Literatur und Kultur im bürgerlichen Zeitalter 1848-1900*, Tübingen/Basel, A. Francke Verlag, 2003, S. 327.

² Ebd.

³ Ebd.

1.2 Gottfried Keller-Vertreter dichotomischer Tendenzen

Trotz der zuvor erwähnten Unterschiede zwischen der ursprünglichen bürgerlich-realistischen Programmatik und dem dichterischen Herangehen, versuchen Schriftsteller mit realistischen Momenten des lyrischen Schreibens⁴ vernünftig umzugehen.

Insbesondere *Gottfried Keller (1819-1890)* gestaltet eine solche realistische Gegenüberstellung durch die „Motivkomplexe Natur und Staat“⁵, jedoch indem er sich von der politischen Lyrik seiner Frühzeit abwandte. Dennoch ist seine Haltung anders zu interpretieren als im Falle der Umkehr Deutschlands im Innenleben, weil der Schweizer Keller sich erlauben konnte, „nach dem Sieg der liberalen Demokratie in seiner Heimat sich wieder dem Naturgedicht zurückzuwenden.“⁶

Wirklichkeitsnähe und ein starkes Naturgefühl, verbunden mit einer Liebe zum Schlichten und Einfachen, ließen traditioneller Rhetorik und lyrischem Pathos bei Keller keinen Raum. (...) Eine Bestätigung seiner gefühlsbedingten Naturfrömmigkeit und Lebensgläubigkeit, seiner Mystik des Irdischen und seiner Überzeugung von der Einheit des Naturhaft-Sinnlichen und des Vernünftig-Sittlichen fand Keller bei Ludwig Feuerbach und Angelus Silesius. Trotz des Verlustes der Unsterblichkeit zeugen Kellers Gedichte von einer Befreiung und Öffnung des lyrischen Ich zur Objektivität und Ganzheit eines naturhaft ruhenden Seins.⁷

Kellers Lyrik beruht also von Anfang an auf einem Zwiespalt, sowohl was sein konkretes Ich und das Über-Ich seiner Gedichte angeht, als auch was der Bürgerliche Realismus bedeutet hatte und wie sich seine Programmatik in der Poesie entfaltet hat, zugunsten unterschiedlicher politisch-gesellschaftlicher Umstände. Die Natur bietet eine mystische, aber nicht erreichbare Vereinigung mit den Urquellen, und trotz dieses innig stark empfundenen Verhältnisses, wird es paradoxerweise durch die Objektivität des Realismus ausgedrückt (angeblich gehirngesteuerte Wahrnehmung).

Überdies, in Beziehung zu Staat und Natur, unterzieht sich Keller später in seinem Dichterleben einer Umwandlung bis hin zur Politisierung, indem er „verstärkt patriotische Gelegenheitsdichtung verfasste. [...] Subjektives wird in diesen Gedichten zurückgedrängt, das lyrische ‚Ich‘

⁴ Vgl. Rolf Selbmann, *Die simulierte Wirklichkeit. Zur Lyrik des Realismus*, Bielefeld, Aisthesis, 1999.

⁵ Andreas Huyssen, *Friedrich Hebbel. Gottfried Keller*, in *Bürgerlicher Realismus*, Stuttgart, Philipp Reclam jun. Verlag, 1995, S. 274.

⁶ Ebd.

⁷ Ders., S. 275.

erfährt zugunsten des ‚Wir‘ nur mehr wenig Beachtung, das vermittelte Erleben wird auf eine allgemeine kollektive Ebene gehoben.“⁸

Der Versuch, die Lyrik zu objektivieren, erreicht seinen Höhepunkt in dem Moment als Keller sie als Nebenbeschäftigung ansieht, wegen dem subjektiven „FirlefanZ“⁹ eines „alten Zitherschlägers“¹⁰, „im Gegensatz zur objektiven Tätigkeit des Epikers“¹¹. Der Ton seines Schreibens verwandelt sich somit in eine nüchterne Erläuterung der ständigen Bemühungen Dichtung im realistischen Gewand zu bekleiden.

2. *Winternacht*

2.1. Allgemeines

Das Jahreszeitengedicht *Winternacht* ist den „Neueren Gedichten“ (1851) entnommen, und wurde nach der Begegnung des Dichters mit dem Philosophen Ludwig Feuerbach geschrieben. Kellers lyrisches Herangehen kannte eine durch dieses Treffen starke Prägung.

Die erste Fassung der *Winternacht* entstand in „Lyrische Blätter I“ (1847), zusammen mit *Frühlingsnacht*, *Sommernacht* und *Herbstnacht*, alle vier Gedichte unter dem suggestiven, quasi-selbsterklärerischen Titel *Nachtgesänge*, der auf eine Pluralität der Thematik deutet.

Die Vervielfältigung ist auch nur im Einzelgedicht bemerkenswert (vgl. *Winternacht*):

*Nicht ein Flügelschlag ging durch die Welt,
Still und blendend lag der weiße Schnee.
Nicht ein Wölklein hing am Sternenzelt,
Keine Welle schlug im starren See.*

*Aus der Tiefe stieg der Seebaum auf,
Bis sein Wipfel in dem Eis gefror;
An den Ästen klomm die Nix' herauf,
Schaute durch das grüne Eis empor.*

*Auf dem dünnen Glase stand ich da,
Das die schwarze Tiefe von mir schied;
Dicht ich unter meinen Füßen sah
Ihre weiße Schönheit Glied um Glied.*

*Mit ersticktem Jammer tastet' sie
An der harten Decke her und hin –*

⁸ Sabine Becker, *Lyrik im Bürgerlichen Realismus*, S. 331.

⁹ Gottfried Keller, zit. nach Dies., S. 331.

¹⁰ Gottfried Keller, zit. nach Dies.

¹¹ Ebd.

*Ich vergeß das dunkle Antlitz nie,
Immer, immer liegt es mir im Sinn!*¹²

2.2. Interpretationen

Trotz der temporalen Festlegung im Titel (Jahreszeit: Winter, Tageszeit: Nacht), verbleibt die Ambiguität im Inhalt und Raum, angefangen mit dem Rahmen in der ersten Strophe: das Irdische und das Kosmische sind verbunden, es herrscht ein allgemein verbreiteter Stillstand. Unerwarteterweise zerreißt Bewegung den ruhigen Naturzustand, und ab der nächsten vierzeiligen Strophe verdeutlichen sich zwei parallele Welten, die von unbewussten, „dünnen“ Grenzen („Eis“) getrennt und zugleich von einem symbolischen „Seebaum“, der als *axis mundi* agiert, vereint sind.

Das ganze Gedicht beruht auf der Spaltung mittels dichotomischer Elemente, die sich in Koexistenz befinden und trotzdem nicht interagieren oder ihre Stellen wechseln können. Die Antithese gehört dazu (Oberfläche-Inneres, „schwarze Tiefe“- „weiße Schönheit“, „weiße Schönheit“- „dunkles Antlitz“), nicht nur was die Umgebung betrifft, sondern auch in Verbindung mit den Angehörigen der gegenüberstehenden Welten, nämlich das lyrische Ich und die Nixe. Sei es als Nixe, Undine, Meerjungfrau, Lorelei oder Melusine bezeichnet, bleibt dieses mythische Wesen (halb Frau-halb Fisch) eine Verführung in den Tod, denn die Tatsache, dass sie eine Faszination der unantastbaren Schönheit ausübt, deutet im Untertext auf Gefahr hinweg.

In der letzten Strophe wird versucht, die Überwindung der Grenzen, die sich als Prozess innerhalb des Gedichtes entfaltet, zu vervollständigen („Mit ersticktem Jammer tastet' sie/An der harten Decke her und hin“), aber sie scheitert (hnlich der Märzrevolution). Dennoch erlebt das lyrische Ich eine Melancholie des Unerreichbaren, des Idealen, dessen Zugang ihm abgelehnt wird („Ich vergeß das dunkle Antlitz nie,/ Immer, immer liegt es mir im Sinn“).

3. *Winternacht*-eine Umkehrung der Perspektive

3.1. Zwischen Nichts und Etwas

Die gesamte Botschaft des Gedichtes ist verändert, in dem man das Gewicht verlegt, und zwar auf das Wort *Nix*’, das in üblichen Interpretationen als Folgendes wahrgenommen wird:

Nixe = *Wasserjungfrau* [< ahd. *nicchessa* = „Wasserfrau“; → Nix]¹³

¹² Gottfried Keller, *Gedichte in einem Band*, Frankfurt, Insel Verlag, 1998, S. 277.

¹³ Vgl. Gerhard Wahrig (Hrsg.), *Wahrig Deutsches Wörterbuch*, München, Bertelmanns Lexikon Institut, 2000, S. 925.

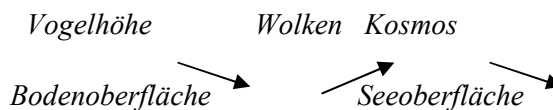
Nix = *Wassermann* [< ahd. *nicchus* = „Flussuntier“, „Wassergeist“ < germ. * *nikwes-*, * *nikwus-*; zu idg. * *nigu* „waschen“] ¹⁴.

Man hätte diese Erklärung einfach als Solche erkennen können. Die Entscheidung wäre völlig gerechtfertigt, denn man hat im lyrischen Diskurs das Apostroph, das eigentlich beweist, es handele sich um eine Verkürzung des Wortes „Nixe“, die in dieser Form aus prosodischen Gründen auftritt.

Trotzdem würde ich eine unterschiedliche Sichtweise vorschlagen, die die Anwesenheit des Apostrophs als Vorwand erklärt, um eine tiefere Bedeutung zu unterstreichen, die außerdem vom poetischen Inhalt völlig unterstützt ist.

nix = (Pronominaladj.; umg.) nichts ¹⁵

Vorrang in meiner Argumentation würde die auf „nix“ bezogene Darstellung haben. Es wird von Anfang an ein quasi-ursprünglicher Naturzustand beschrieben, ein Dekor, das dreimal mittels Negierung festgelegt wird („*Nicht* ein Flügelschlag ging durch die Welt/, Still und blendend lag der weiße Schnee./ *Nicht* ein Wölklein hing am Sternenzelt./ *Keine* Welle schlug im starren See.“ [meine Hervorhebung]). Nicht-Bewegung bzw. Stillstand steht also im Vordergrund, und die negative Beschreibung, die in dreier Form erscheint, setzt die trinitären Voraussetzungen für die Genesis: göttlich angedeutet, jedoch menschlich gesteuert. *Das Nichts hat das Potential in sich, Etwas zu werden.* Das Pronominaladjektiv wird daher substantiviert und groß geschrieben. Die Blickwendung erscheint in einer hin und her Beziehung mit dem Oben und dem Unten, die sich noch nicht vereinen, um zu schöpfen.

Die Blickwendung fällt letztlich auf die Seeoberfläche, die das Wasser im allgemeinen repräsentiert. Das Wasser verkörpert das Weibliche, das Irrationale, das Traumhafte; das schöpferische Unbewusstsein ist dadurch ausgedrückt. Es ist also kein Zufall, dass die erste Bewegung genau aus dem Wasser stammt; es handelt sich aber um eine Bewegung, die noch kein Etwas ist, sondern ein Herauskommen in Richtung des Etwas. Der Seebaum als Weltachse ist „in der Tiefe“

¹⁴ Ebd.

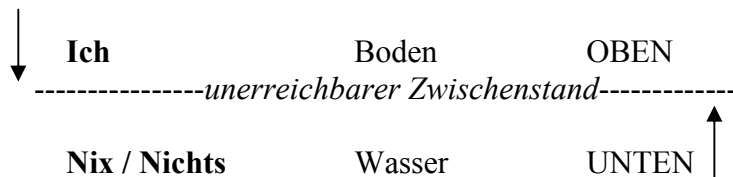
¹⁵ Ebd.

verwurzelt (*fast ein phallozentrisches Element, das das Weib-Mann Verhältnis, die notwendig für jedwelche Kreation ist, hervorhebt*), denn auch das Wasser ist noch nicht schöpfungsfähig, die Fruchtbarkeit in sich ist erfroren („Aus der Tiefe stieg der Seebaum auf, / Bis sein Wipfel in dem Eis gefror“). Schöpfung geschieht nicht anhand des Prinzips „*fiat lux!*“ („Es sei Licht!“), sondern kommt als Prozess hervor, als allmähliche Metamorphose, vor allem durch das Verb *klomm*¹⁶ geäußert.

Das Nichts („Nix“) will verzweifelt nach Oben kommen („An den Ästen *klomm* die Nix' herauf“ [meine Hervorhebung]), und sich selbst zu gebären, um Etwas zu werden, oder einfach zum Werden zu gelangen. Der menschenleere Zustand könnte beibehalten werden. Das Sehen ist seine erste Beziehung zu der Welt außerhalb des wasserartigen Mutterleibes, die Perzeption ist also eine organoleptischer Natur („*Schaute* durch das grüne Eis empor“ [meine Hervorhebung]).

Doch dann tritt eine neue Anwesenheit auf die schöpferische Bühne, ein Zeuge, der sich als lyrisches Ich bezeichnet („Auf dem dünnen Glasse *stand ich* da“ [meine Hervorhebung]): poetische Instanz, die sich auch im Stillstand befindet. Für ihn ist die Wahrnehmung auch eine visuelle („*unter* meinen Füßen *sah*“ [meine Hervorhebung]), jedoch auf das Untere bezogen, im Gegensatz zum nach Oben strebenden Nichts.

Das erste Etwas-Merkmal, das das Nichts erhält, ist Geschlecht („*Ihre*“ [meine Hervorhebung]); aus dem Weiblichen („schwarze Tiefe“) wird das Weibliche („weiße Schönheit Glied um Glied“) geboren, das immerhin ein Neophythus bleibt. Nur eine Vereinigung mit dem männlichen (weil auf Boden) lyrischen Ich könnte die Schöpfung vervollständigen. Da die beiden unterschiedlichen Welten angehören, bräuchten sie eine Kompromissbewegung, jeder in Richtung des anderen; beide Zustände sind nicht willig, sich so zu verhalten. Sowohl das Ich, als auch das Nichts, sind in ihrer Positionen Gefangene; sie haben somit keine Initiativkraft.

¹⁶ klimmen-klomm-geklommen = *emporsteigen, hinaufklettern* (meist in Zus. wie *empor~*, *er~*) [mhd. *klimmen*, *klimben* < ahd. *klimban*, engl. *climb*; → *klemmen*] Vgl. Gerhard Wahrig (Hrsg.), *Wahrig Deutsches Wörterbuch*, München, Bertelmanns Lexikon Institut, 2000, S. 741.

Wenn die beiden nicht einmal zu einem Zwischenstand gelangen können, oder zu einem Transfer *Ich* ↔ *Nix*, ist es unmöglich über eine Vereinigung, oder zumindest einem Umtausch der zwei Welten zu sprechen.

Konkret, das Nichts wird weder zum Etwas, noch kann es eine Rückkehr in den Mutterleib verwirklichen, trotz heftiger Versuche („An der harten Decke her und hin“). Überdies bleiben beide Gestalten mit Frustgefühlen, mit „Jammer“ und Melancholie („Mit ersticktem Jammer tastet' sie /An der harten Decke her und hin – / Ich vergeß das dunkle Antlitz nie, / Immer, immer liegt es mir im Sinn!“). Dennoch erreichen sie einen Zwischenstand im abstrakten Sinne, weil sie im symbolischen Limbo leben müssen, mit der undurchsetzbaren Schöpfung als ewiges Memento, das zur Koexistenz der drei temporalen Dimensionen führt. Als Beweis diesbezüglich sind die Tempusformen, die zunächst mittels Präteritum einen retrospektiven Sichtpunkt anbieten („ging“, „lag“, „hing“, „schlug“, „stieg“, „erfror“, „klomm“, „schaute“, „stand“, „schied“, „sah“). Das Vergangene wird weiterhin vom Präsens mit zukünftigem Wert ersetzt („vergess“, „liegt“). Diese Nuance wird durch das rekurrente „immer“ verstärkt.

Schließlich ist die Schöpfung, schon vom Titel her betrachtet, unmöglich, der „Winternacht“ mangelt es an Fertilität: der Winter ist die Jahreszeit des „Erschlafens“, der „Vor-Schöpfung“, und die Nacht bedeutet implizit die Abwesenheit der Sonne, d.h. keine Voraussetzung für das Schaffen, jedwelcher Natur (keine romantische Reminiszenzen). Die Nacht ist außerdem die Herrschaft des Onirischen, der „Schlafenden“ und, laut Francisco de Goya, geschieht folgendes in dieser nüchternen, ständig verwandelbaren Konstellation: „Der Schlaf der Vernunft gebärt Monster“. Nicht destotrotz, könnte es sein, dass den beiden Gestalten verboten ist, sich zu vereinen, weil eine Beziehung unter solchen Bedingungen zu monsterhaften Geschöpfen führen könnte, sogar zum Androgynat: ein Perfektionszustand, der von den Göttern beneidet wird.

3.2 Weltloses Ich

Die ständig wiederkehrende Erinnerung an diese übernatürliche Begegnung kann dazu führen, dass die zwei Gestalten weder einer neuen, noch ihrer eigenen Welt zugehörig sind. Es ist eine einzigartige Form von Selbstexil und zugleich eine äußerlich gesteuerte Auslassung, eine verborgene Verinnerlichung (wie in der Lyrik des Bürgerlichen Realismus), gemischt mit dem Außenseitertum: der Zwiespalt des Nichts-Etwas, typisch für die *menschliche Natur*. Zur Unterstützung dieser These

und dem Negierungszustand am Anfang des Gedichtes komm folgendes vor:

Menschen ohne Welt waren und sind diejenigen, die gezwungen sind, *innerhalb einer Welt* zu leben, die nicht ihrige ist (...) innerhalb einer Welt, *für* die sie zwar gemeint, verwendet und ‚da‘ sind, deren Standards, Abzweckung, Sprache und Geschmack aber *nicht die ihrigen*, ihnen nicht vergönnt sind. (...) darin besteht eben das ‚*negativ Ontologische*‘¹⁷ - dass die Welt, die er selbst herstellt, mindestens mit-herstellt, *nicht seine* Welt ist, dass er in dieser nicht zuhause ist, so wenig zuhause ist, wie der Bauarbeiter in dem von ihm mit-errichteten Gebäude zuhause ist. In anderen Worten: da er nur für die Welt Anderer lebt, für eine Welt, in der Andere sich zuhause fühlen sollen, trifft auf ihn Heideggers Grundcharakterisierung menschlichen Seins: dass dieses *eo ipso* ‚*In-der-Welt-sein*‘ sei, nicht eigentlich zu; lebt er nicht eigentlich ‚*in*‘, sondern ‚*innerhalb*‘ der Welt.¹⁸

4. Schlussfolgerung

Anhand dieser kontrastiven Untersuchung kann festgestellt werden, dass trotz kontextgebundener oder semantisch umgewandelter Perspektiven, die sich selbst widersprechen und zugleich unterstützen, im dichterischen Herangehen Kellers eine Konstante verbleibt, nämlich die *Ambivalenz*, formell wie auch inhaltlich. Die Einheit basiert also auf Dichotomie, die nachrevolutionäre Verinnerlichung geschieht als Gegenreaktion auf äußerliche Faktoren, eine Vereinigung ist unmöglich ohne mindestens zwei danach strebende Komponenten. Nichts und Etwas bedingen den lasterhaften Kreis des menschlichen Zwiespalts. Lyrische Schöpfung - denn davon handelt es sich im Gedicht - ist nicht zu verwirklichen, wenn keine Aussöhnung zwischen den beiden Seiten der poetischen Instanz (Nichts und Etwas) geschieht. Die Nixe als mythisches Wesen ist nur eine Oberfläche für das doppelgegenerische Nichts, jedoch nicht willkürlich gewählt, denn dieses Wassergeschöpf ist auch gespalten (halb Fisch, halb Frau, auch in der männlichen Variante des Nixens):

Nix(e) [althochdeutsch *niccus*, ursprünglich „badendes (im Wasser lebendes) Wesen“], Wassergeister, denen Tier-, Pflanzen- oder Menschengestalt beiderlei Geschlechts als Erscheinungsform zugeordnet werden.¹⁹

Letztendlich könnte man die unterschiedlichen Interpretationen einheitlich behandeln: die Nixe-zentrierte als eine textuelle Wahrnehmung, die Nichts-bezügliche als eine „in die Tiefe“ gehende Darstellung, denn:

¹⁷ Meine Hervorhebung.

¹⁸ Günther Anders, *Mensch ohne Welt. Schriften zur Kunst und Literatur*, München, Verlag C.H. Beck, 1993, S. 11-12.

¹⁹ Vgl. Brockhaus, *Der Brockhaus im Text und Bild*, Mannheim, Bibliographisches Institut & F.A. Brockhaus A.G., 1999.

Für das Gefühl des Menschen ist die Einheit des eigenen Selbst von der Einheit überhaupt nicht unterscheidbar; denn wer im Akt oder Vorgang der Versenkung unter den Bereich aller in der Seele waltenden Vielheit gesunken ist, kann das Nicht-mehr-sein der Vielheit nicht anders denn als die Einheit selber erfahren, also das eigene Nicht-mehr-vielfältig-sein als das Nicht-mehr-zuzweit-sein des Seins, als die enthüllte oder erfüllte Zweitlosigkeit.²⁰

LITERATURVERZEICHNIS

- Anders, Günther, *Mensch ohne Welt. Schriften zur Kunst und Literatur*, München, Verlag C.H. Beck, 1993.
- Aust, Hugo, *Lyrik*, in *Literatur des Realismus. 3., überarbeitete und aktualisierte Auflage*, Stuttgart/Weimar, Verlag J.B. Metzler, 2000, S. 97-102.
- Becker, Sabine, *Lyrik im Bürgerlichen Realismus*, in *Bürgerlicher Realismus. Literatur und Kultur im bürgerlichen Zeitalter 1848-1900*, Tübingen/Basel, A. Francke Verlag, 2003, S. 327-333.
- Brockhaus, *Der Brockhaus im Text und Bild, 20. neubearb. Aufl.*, Mannheim, Bibliographisches Institut & F.A. Brockhaus A.G, 1999.
- Buber, Martin, *Die wortlose Tiefe*, in *Das dialogische Prinzip. Ich und Du. Zwiesprache. Die Frage an den Einzelnen. Elemente des Zwischenmenschlichen. Zur Geschichte des dialogischen Prinzips*, Heidelberg, Verlag Lambert Schneider, 1984, S. 173-176.
- Huyssen, Andreas, „Friedrich Hebbel. Gottfried Keller“, in *Bürgerlicher Realismus*, Stuttgart, Philipp Reclam jun. Verlag, 1995, S. 274-277.
- Keller, Gottfried, *Gedichte in einem Band*, Frankfurt, Insel Verlag, 1998.
- Selbmann, Rolf, *Die simulierte Wirklichkeit. Zur Lyrik des Realismus*, Bielefeld, Aisthesis, 1999.
- Wahrig, Gerhard (Hrsg.), *Wahrig Deutsches Wörterbuch*, München, Bertelmanns Lexikon Institut, 2000, S. 741, 925.

GOTTFRIED KELLERS WINTERNACHT: DAS NICHTS IN DER NIX(E)

(Rezumat)

Studiul „Gottfried Kellers *Winternacht*: Das *Nichts* in der *Nix(e)*” presupune o abordare contrastivă, din perspectivă analitică, inițiind argumentarea prin raportare la programul estetic al Realismului Burghez. Discursul interpretativ se centrează asupra liricii, i.e. creația ambivalentă a poetului eponim, exprimând, pe de o parte, maniera în care sunt tematizate aspecte ale canonului tradițional, iar pe de alta urmărind deconstructiv paradoxul unei dihotomii unificatoare, ocultată la nivelul transferului identitar dintre Nimic și Ceva.

²⁰ Martin Buber, *Die wortlose Tiefe*, in *Das dialogische Prinzip. Ich und Du. Zwiesprache. Die Frage an den Einzelnen. Elemente des Zwischenmenschlichen. Zur Geschichte des dialogischen Prinzips*, Heidelberg, Verlag Lambert Schneider, 1984, S. 175.

FLORINA-MARIA BĂCILĂ, *Omonimia în limba română. Privire monografică*, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2007, 376 p.

Interesul manifestat în lingvistica românească pentru cercetarea omonimiei – privită adesea ca „accident”, „anomalie” semiotică sau „boală a limbii” – s-a concretizat în numeroase studii mai extinse ori de proporții mai reduse, fără însă a se putea spune că vreunul dintre acestea sau toate la un loc i-ar fi epuizat aspectele și, mai ales, fără ca investigația temei să nu fie marcată de unele inconsecvențe. Explorarea omonimiei în ansamblul său, ca domeniu problematic și ca loc al unor controverse vii, controverse preocupate de mai buna înțelegere a mecanismelor și funcționării sale, cu consecințe practice multiple, ne apare absolut necesară.

Lucrarea *Omonimia în limba română. Privire monografică*, elaborată de Florina-Maria Băcilă, se înscrie pe aceste coordonate. Cu titlu semnificativ pentru amploarea cercetării, ea constituie o veritabilă *monografie* asupra unui fenomen lingvistic incitant și viu discutat. Un demers de asemenea anvergură pretinde un anumit tip de cercetător care să dispună de câteva însușiri prețioase, printre care capacitate de sistematizare, de reflecție critică, spirit de observație și analiză, acuratie, meticulozitate, altfel spus, competența de a „construi” o monografie atotcuprinzătoare.

Volumul de față ocupă un loc special în rândul cercetărilor românești pe această temă, majoritatea adâncind numai una dintre părțile componente ale limbii române afectate de omonimie. Întrucât aceste studii ofereau, prin însuși specificul obiectivului lor, fatalmente limitativ, descrieri parțiale ale unui atare fenomen complex, Florinei-Maria Băcilă i-a apărut firesc tentația unei abordări globale, totalizante a omonimiei în limba română.

Pe baza principiului – enunțat în *Argument* (p. 11-12) – conform căruia abordarea tuturor compartimentelor limbii trebuie să se facă de pe o poziție nu exclusivist lingvistică, ci integratoare, cartea propune, de-a lungul a 376 de pagini, o imagine panoramică a omonimiei românești, sub forma unui „itinerar” extrem de interesant, alcătuit din nu mai puțin de 12 capitole, orânduite logic și axate, în fapt, pe trei segmente. Primul se ocupă de istoricul problemei și cuprinde capitolele I. *Conceptul de omonimie. Note despre definiția omonimelor* (p. 17-27), II. *Tratarea omonimelor în dicționare* (p. 28-40) și III. *Din istoricul lexicografiei omonimice românești* (p. 41-63). Al doilea segment pornește tot din datele primei părți, incluzând capitolele IV. *Sursele omonimiei* (p. 64-101) și V. *Omonimia – modele structurale* (p. 102-192), la care se adaugă *Omonimia în graiurile populare românești* (capitolul VI, p. 193-209) și *Omonimia în textul literar* (capitolul XI, p. 336-353). Partea a treia se referă la relațiile dintre omonimie și alte sfere ale vocabularului, discutate pe larg în capitolele VII.

Omografie și omofonie. Ortograme (p. 210-246), VIII. *Raportul dintre omonimie și polisemie* (p. 247-262), IX. *Omonimia între sincronie și diacronie* (p. 263-284) și X. *Consecințele omonimiei. Mijloace „terapeutice”* (p. 285-335). Lucrarea mai cuprinde un capitol de *Considerații finale* (p. 354-355), liste de *Sigle și abrevieri bibliografice* (p. 13-15), *Abrevieri* (p. 15-16), *Izvoare literare* (p. 356-357) și o *Bibliografie* defalcată în A. *Volume* (p. 357-368) și B. *Studii și articole* (p. 368-375).

Între aceste părți ale lucrării, deopotrivă de meticolos elaborate, există și note de nuanță, de limpiditate și aport propriu. În primele capitole, consacrate istoricului problemei, Florina-Maria Băcilă dovedește o foarte bună cunoaștere a scriiturii dedicate fenomenului în discuție, scriitură pe care o analizează cu fervoare și nedisimulată plăcere. În numele unei probități științifice elementare, autoarea a reușit o lectură cvasiexhaustivă a dicționarelor speciale de omonime și a principalelor lucrări lexicografice românești, evaluându-le obiectiv incontestabilele merite, dar intrând, în același timp, într-un dialog critic, chiar polemic, cu unele dintre soluțiile care vizează reprezentarea seriilor omonimice. Rezultatele acestei cercetări, plasate la începutul lucrării (în capitolele II și III), prezintă o componentă „critică” la fel de importantă ca dezvoltările în registru „pozitiv”: străduința autoarei se îndreaptă spre a arăta ce presupun, sub aspectul implicațiilor practice, inconsecvența și subiectivismul atestărilor lexicografice ale seriilor omonimice, datorate, în bună măsură, diversității criteriilor formulate în tratarea „frontierelor” dintre omonimie și polisemie. De altfel, dificultățile legate de identificarea unor criterii riguroase de distingere între lexemul polisemantic și lexemele omonime constituie substanța capitolelor *Omonimele semantice* și *Raportul dintre omonimie și polisemie*.

Partea a doua a demersului științific impresionează prin tratarea, cu lux de amănunte, a *surselor omonimiei*, așa cum transpar ele din cercetările de până acum pe materialul românesc (A. *Convergența fonetică*, B. *Derivarea*, C. *Divergența semantică*, D. *Etimologia populară, sub influența paronimiei*), și a tipologiei propuse în organizarea structurală a acesteia (A. În funcție de laturile limbii pe care le implică: 1. *Omonimia la nivel lexical*, 2. *Omonimia la nivelul afixelor*, 3. *Omonimia la nivel lexico-gramatical*, 4. *Omonimia la nivel morfologic*, 5. *Omonimia la nivel sintactic*, 6. *Omonimia la nivel frazeologic*, 7. *Omonimia la nivel fonologic*; B. În funcție de cauzele care o generează: 1. *Omonimele etimologice*, 2. *Omonimele semantice*, 3. *Omonimele derivaționale (derivate)*; C. În funcție de domeniile în care se manifestă (din perspectiva unor variante funcționale): 1. *Omonimia în onomastică*, 2. *Omonimia în terminologie*, 3. *Omonimia la nivelul abrevierilor*, 4. *Omonimia interlingvistică*; D. În funcție de formele sub care apare: *Omonimia totală vs omonimia parțială*; E. În funcție de nivelul stilistico-funcțional în care este prezentă: *Omonimia tolerabilă vs omonimia intolerabilă*) – clasificări ale omonimelor prezentate într-o descriere sistematizată și ilustrate cu un material lingvistic adecvat.

Disocierile teoretice sunt subtile, nuanțate pertinent și argumentate cu finețe. De pildă, în capitolul *Omonimia la nivel morfologic*, Florina-Maria Băcilă studiază minuțios atât morfemele care au o realizare comună, cu condiția să apară în zone diferite ale aceleiași paradigme, fiind distincte ca valoare și ca funcție, cât

și elementele morfematice cu rolul de a deosebi diverse părți de vorbire, subliniind – pe baza unor exemple bine alese, inedite și convingătoare, oferite de limba română, dar și de alte limbi (în special franceză) – importanța omonimiei morfologice în clasificarea flexionară a substantivului, a adjectivului și a verbului. Un capitol amplu este dedicat înregistrării și analizei unui inventar bogat de omonimii sintactice în limba română.

Contribuția originală a cercetătoarei se vedește, cu precădere, în capitolele *Omonimia în graiurile populare românești* și *Omonimia în textul literar*, acesta din urmă rânduind, poate nu întâmplător, la încheierea cercetării, ca un corolar al ideii că omonimia este și o sursă importantă de efecte expresive, un fenomen de stilistică a limbii, de cultură filologică, în ultimă instanță, nu doar de îngustă lexicologie.

Pe aceeași linie valorică se situează și partea a treia a lucrării, dedicată interferențelor dintre omonimie și alte sfere lexicale, un deosebit interes practic pentru cultivarea limbii prezentându-l considerațiile privitoare la omografie, omofonie și ortograme. Dincolo de sintetizarea oportună a mijloacelor multiple de care dispune limba română pentru a rezolva coliziunea omonimică, unul dintre meritele incontestabile ale autoarei este acela de a fi evidențiat exploatarea intenționată a omonimiei în calambururi, în jocurile de cuvinte, aducând în atenție (în subsidiar) problema, încă deschisă, a competenței poetice și chestiunile legate de punerea în poziție activă a agenților comunicării.

În capitolul XII. *Considerații finale* (p. 382-384), Florina-Maria Băcilă arată că omonimia poate constitui un criteriu de caracterizare a unei limbi, bogăția ei dând seama de configurația, de specificul limbii respective. Din această perspectivă, autoarea precizează că româna nu se plasează în rândul celor cu predispoziție pentru omonimie, limba noastră manifestând preferință pentru cuvintele plurisilabice și cunoscând o acțiune mai ponderată a legilor fonetice (în comparație cu franceza, de exemplu), fapt care diminuează semnificativ probabilitatea apariției unor coincidențe fonetice întâmplătoare.

Redactată la un nivel de maximă exigență științifică, lucrarea *Omonimia în limba română. Privire monografică* ambiționează (și izbuteste să ofere) o viziune integratoare asupra fenomenului în discuție, urmărit în toate manifestările sale din limba română. După cum reiese din cele arătate mai sus, Florina-Maria Băcilă se „avântă” în studiul omonimiei la nivelul cuvântului și la cel al unor unități inferioare (afixe, morfeme) sau superioare lui (omonimia sintactică ori frazeologică), relevând implicațiile acesteia atât în plan evolutiv (diacronic), cât și sub aspect funcțional-sincronic, la nivelul limbii comune (literare) și la cel al variantelor teritoriale, precum și în relația cu alte fenomene (omografia, omofonia, polisemia, sinonimia, paronimia). În cercetare, autoarea împletește judicios observațiile lexicale cu cele de natură stilistică, dialectologică sau sociolingvistică.

Ne aflăm în fața unei monografii atent documentate, sistematice, bogate în informații, sugestii și interpretări originale, cu o bibliografie substanțială, adusă la zi, monografie a cărei apariție le este utilă nu numai lingviștilor – îndeosebi lexicografilor, lexicologilor, semanticienilor –, ci și tuturor celor preocupați de problemele comunicării. Impresionanta listă a lucrărilor citite (nu doar citate!) și

notele de subsol (914) probează curajul Florinei-Maria Băcilă de a-și încerca aptitudinile evidente de cercetător într-un domeniu vast, mult discutat și extrem de controversat. Caracterul sobru și elegant al expunerii, acribia, minuțiozitatea analizelor, modelul scriptural propus, remarcabil ca idee, convingător, fluent, bine articulat, precum și stilul elevat, clar și concis exprimă personalitatea autoarei, făcându-ne să înțelegem pentru ce, după Buffon, „le style est l’homme même”.

Livia Vasiluță